

АЛЕКС КОШ

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

АДРЕНАЛИН - КНИГА ПЪРВА

ИГРАНА МАСКИ

АЛЕКС КОШ

ИГРА НА МАСКИ

Превод: Пламен Панайотов

chitanka.info

Екстремното и стремежът към самоусъвършенстване е в кръвта им. Надхвърляйки физическите способности на обикновените хора, вървейки по тънката граница между живота и смъртта, те получават нещо много повече от доза адреналин. Най-добрите от най-добрите си спечелват правото да се докоснат до тайните на древните бойни изкуства и да опознаят света на неизследваните възможности на човешкия организъм. Чудовищна сила и невероятна ловкост, управление на вътрешната енергия и подчиняване на древни духове... Някои наричат това магия, други — мистика, в действителност всичко е резултат от дълги и изнурителни тренировки.

ПРОЛОГ

Късна вечер. Недалеч от метростанция „Паркът на културата“.

Тишината на пустата улица се разпадна на малки парченца с появата на тримата младежи, които крачеха с уверените крачки на господари на живота, разменяйки си груби шеги и кикотейки се с цяло гърло.

Има определен вид смях, най-често класифициран като „кикот“. От подобни звуци на психически здравите хора от всяка възраст и пол им става не просто неприятно, а направо отвратително. Във всеки случай, порядъчните момичета трябва да стоят настрана от такъв смях.

Настя тихо изруга.

Само това ѝ трябваше! Дяволът я дръпна да мине точно по тази уличка. Цял живот е минавала по осветения и оживен булевард, а сега изведнъж реши да съкрати пътя. На герой ще се прави. Кой знае какво ще им мине през главите на такива недорасляци? Още повече, че беше облечена доста предизвикателно — къса пола, изрязано потниче, че и десетсантиметрови токчета. В клуба трябваше да позволи на онова мило момче с плитчиците да я изпрати с колата си, тогава нямаше да се натресе на тези изроди. Дори и да не изглеждаха кой знае колко пияни, в днешно време трезвата измет беше много по-опасна от пияната.

Младежите отдалеч забелязаха стройната фигура на момичето и бързо промениха пътя си, насочвайки се точно срещу нея.

По дяволите! По дяволите! По дяволите!

Настя бързо се огледа за помощ. Пустата тъмна уличка беше като мъртва — нито един човек в полезрението, дори светещи прозорци нямаше. Ама че късмет!

Единствената оцеляла от местните хулигани улична лампа позволи на Настя да огледа приближаващата се тройка, и от слабата надежда не остана и следа. Един бегъл поглед беше достатъчен окончателно да развали настроението ѝ. Всичко в тези момчета — и

уличния стил на обличане, и клатещата се походка — навеждаха на мисъл за предстоящи проблеми.

„Е, получих си го — неочаквано се ядоса Настя. — Ако щат да ме убият, но няма да се дам! Главното е да не покажа страх... може би тогава ще се откажат?“

Междувременно младежите стигнаха до нея.

Настя неволно стисна очи... Сега някой от тях ще я хване за ръката и... Нищо? Нима ѝ се размина?! Отминаха ли?

Настя облекчено въздъхна. През главата ѝ мина какво ли не, а момчетата се оказаха нормални, не някаква измет.

И тогава зад гърба ѝ се раздаде взрив от смях и нахален мъжки глас попита на висок глас:

— Девойче, девойче, накъде така бързате?

Майната ви! Все пак сте измет!

Настя веднага реагира и с всички сили побягна напред, без да чака момчетата да уточнят намеренията си. В главата ѝ туптеше само една мисъл: „Няма да ме стигнат, няма да ме стигнат!...“

Зад гърба ѝ се чува учудени възклицания, а след това изсвирване и разпалена глъч. Хищниците надушиха своята плячка и нямаха намерение да я пускат просто така.

Настя бързо премина неосветения участък и изскочи на светло. Защо няма никакви коли!

Колкото и да се стараяше, с тези токчета нямаше как да избяга. Младежите настигнаха Настя точно когато пресече улицата и се канеше да се шумугне в най-близкия вход. Силна ръка я хвана за рамото и я дръпна с такава сила, че тя се завъртя на място и не можейки да се задържи на крака, рухна на асфалта.

— Оставете ме! — завика с всички сили Настя.

Хваналият я за рамото младеж, облечен в модна риза цвят каки и широки сини дънки, замахна и удари Настя през лицето. Физика за негодника природата и анаболите не бяха пестили, така че пред очите на момичето избухнаха безброй звездички и съзнанието ѝ направи опит да отпътува по Млечния път.

— Я по-тихо!

Тримата наобиколиха Настя, но не бързаха да предприемат нещо.

— Ти какво хукна? — засмя се тарторът, без следа от неудобство, че е ударил беззащитно момиче. — Да не те е гнус от нас? Издокарана

курва като теб сигурно обслужва само богатите!

Настя с усилие разбра, че говорят на нея. Възприемаше случващото се като през мъгла. В главата ѝ кънтеше камбанен звън...

— Пуснете ме — прошепна тя. — Моля ви...

— Само ако се държиш добре.

По бузите на момичето потекоха сълзи.

— Виж, може би стига толкова, а? — колебливо попита едно от момчетата, очевидно съхранило някаква човечност. — Да я пуснем глупачката.

— Но първо да ѝ вземем мобилния и парите — уточни третият. — А после да отива където си иска.

— В никакъв случай! — противопостави се здравенякът. — Тази кучка още не ме е помолила както трябва — той скрита момичето в хълбока. — Нека застане на колене и да моли...

Изглежда не се притесняваше особено от факта, че тя и така лежи на земята.

Настя изхлипа слабо, но не помръдна. В нормалния живот силна и уверена в себе си, сега тя беше в шок и просто не разбираше какво искат от нея.

Двете момчета нетърпеливо запристъпваха от крак на крак и се заоглеждаха нервно. Ставащото явно вече не им харесваше.

— Серьога, да се махаме, а? Може някой да мине по улицата или да излезе от входа.

— Затваряй си устата!

Изведнъж някъде от покрива на съседната къща се разнесе ужасен грохот и веднага след това силен вик:

— Проклет да си! Какво правиш?! Гледай в краката си!

Младежите замръзнаха, сондирайки мрака с подозрителни погледи.

— Сам си гледай! — басово изръмжа втори глас. — Замъкна ме незнайно къде...

Раздаде се звук от счупено стъкло и ругатни:

— Горила тромава! Следващия път си носи прибор за нощно виждане!

— Следващия път? Мечтай си! Ах, твоята...

Разнесе се такъв трясък, сякаш някой беше изтървал пълен със стъкларии шкаф.

— Край, слизам долу, докато не си ме убил!

В следващия миг от ръба на сградата, висока около четири метра, се плъзна гъвкава фигура. Правейки сложен пирует във въздуха, бегло напомнящ салто, фигурата изненадващо леко се приземи на тротоара.

— Хайде слизай! И имай предвид, че няма да те чакам — ще се прибера сам!

Междувременно Настя, макар и все още в шок, усети с крайчеца на помътненото си съзнание появата на нови хора и събирайки последни сили, извика с пресекващ глас:

— Помогнете!

Фигурата моментално се обърна към притаилите се в сянката младежи и направи крачка напред в осветената част на улицата.

* * *

Алекс и сам не би могъл да каже защо избра точно този път. Той никога преди не беше идвал в района на „Парка на културата“, а и живееше доста далеч. Просто така се случи, че когато двамата с най-добрия си приятел Димон си тръгнаха от тренировката и Алекс за пореден път заподскача, изпълнявайки всевъзможни елементи от паркур^[1], Димон взе, че подхвърли: „Хайде да проверим стигнал ли си ме вече“. Такава възможност истинският паркурист не може да пропусне. Първо, да видиш двуметров атлет да скача като скакалец по покриви и огради — това си е зрелище. И второ, въпреки повече от впечатляващия ръст, майсторът на спорта по акробатика наистина трябва да скача не по-зле от споменатото насекомо.

Слизайки на първата спирка на метрото, младите хора бързо намериха подходяща група сгради. Не твърде високи, но не и типови пететажни блокове, красивите къщи на по три-четири етажа прекрасно подходяха за такива дейности. Приятелите с наслада бягаха по покривите, не забравяйки да си разменят закачки, когато от мрака на една от уличките се раздаде женски вик.

Викът хвана още непривикналият със скоковете по тъмно Димон в нелепа поза: проснат с разперени ръце върху купчина кашони, пълни с най-различни неща. Затова пък Алекс се оказа в самия център на събитията.

— Какво става тук?

Очите не привикваха веднага към светлината и моментното объркване на Алекс беше напълно достатъчно на тримата младежи да вземат инициативата в свои ръце.

— Разкарай се от тук! — изръмжа единият с риза в цвят каки. — Това си е наша работа.

В гласа му нямаше и следа от страх или неувереност на човек, правещ нещо осъдително. А и появилият се от сенките човек не изглеждаше способен на сериозни подвизи. Наистина, Алекс не можеше да се похвали нито с висок ръст, нито с внушителна физика, излишна склонност към героизъм на с нищо незабележителното му лице също не се четеше. Въпреки това гласът на Алекс прозвуча изненадващо спокойно:

— Няма проблем. Само че тя идва с мен.

Лежащата на земята девойка изхлипа и се опита да стане, но веднага бе натисната обратно от тежка обувка.

— Долу!

Алекс се намръщи, едва сдържайки избухналата в гърдите му ярост. Всъщност... защо трябваше да я сдържа?

— Ей за това трябва да бъдеш наказан — с треперещ от гняв глас каза той и направи крачка напред. — Сериозно наказан.

— Майната ти!

Мускулестият младеж, явно имащ някакво отношение към спорта, остави момичето на мира, скочи напред и нанесе доста качествен прав удар с ръка.

„Вече всеки в този чалнат град се смята за майстор по бойни изкуства — тъжно си помисли Алекс, докато с лекота избягваше удара. — С каквато и отрепка да се сблъскаш, или ще е кандидат-майстор на спорта по бокс, или доморасъл каратист“.

И той толкова ловко удари отрепката с кокалчетата на пръстите си в лакътя, че ръката на нападателя веднага се парализира.

— Кажы благодаря, че използвам местна упойка преди трошенето — небрежно подхвърли Алекс и стисна ръката на хулигана в захват.

Здравеният изненадано изцъкли очи и трескаво опита да се освободи. Алекс направи бързо движение... чу се тихо изхрущяване и ръката на нещастника увисна под неестествен ъгъл. Той изкрещя диво

по-скоро от изненада, отколкото от болка, но Алекс бързо го накара да млъкне с не много силен удар в главата. Младежът веднага се отпусна и се свлече в безсъзнание на асфалта.

Двете му другарчета се спогледаха и хукнаха да бягат.

„Съвсем в най-добрите традиции на американския екшън — вътрешно се усмихна Алекс. — Дали да не ги догоня и да им счупя ръцете, за урок?... О, майната им, нека бягат! Във всеки случай им запомних лицата. Да даде бог, пак ще се срещнем. Кой каквото ще да казва, но Москва си е едно голямо село и в нея са възможни най-неочаквани срещи и съвпадения.“

Бедната Настя седеше на асфалта и продължаваше конвулсивно да хлипа.

Алекс бързо пристъпи към нея, внимателно я обгърна през раменете и нежно я повдигна.

— Хайде, стани — помоли нежно. — Всичко вече свърши, нека те изпратя у дома.

Момичето послушно, като кукла, се изправи на крака. Вярно, по-голямата част от тежестта на тялото ѝ в този момент все още лежеше на любезно предоставеното рамо на Алекс.

— Така вече е по-добре — меко се усмихна младежът, стараяйки се да прикрие лекото смущение. — Къде живееш?

Настя кимна към мержелеещите се в далечината пететажни постройките.

— Ще те изпратя — увери я Алекс. После се обърна към котелното помещение и се провикна:

— Димон! Излизай вече, какво се спотайваш?

От тъмнината се раздаде насмешлив басов глас.

— Уплаших се, затова се скрих за всеки случай. Ами ако тези хулигани ме бяха набили?

— Мен също, храбрецо — ухили се Алекс. — Да вървим да изпратим момичето до тях...

Под светлината на лампата се появи висок, почти двуметров атлет с къса подстрижка, пресечена от множество бръснати ивици. Огледа лениво наоколо, после спря поглед на Настя и направи недоволна гримаса.

— Все е по-добре от този твой глупав паркур...

— Ти си глупав, това е градска акробатика! — изръмжа Алекс. — Свобода на движение...

— Нека по-късно поговорим за това — безгрижно подхвърли здравенякът. — Сега свободата на нашето движение ни насочва към дома на това мило момиче.

Всъщност да наречеш ужасената Настя мила точно в този момент можеше само човек с много извратен вкус или с много богато въображение: в мръсни и омачкани дрехи, с огромна синина на половината лице, с размазан грим и напълно отсъстващ поглед тя едва ли отговаряше на съвременните канони за красота.

Приятелите изпратиха момичето до тях, като усърдно се опитваха да я включат в разговор. В крайна сметка говореха само те, а Настя почти не ги слушаше, но тихите уверени гласове на младите хора ѝ действаха успокояващо.

— Тук ли живееш? — попита Алекс, когато приближиха блока.

Настя слабо кимна.

— Е, ние сме до тук — нетърпеливо каза Димон, после се обърна към Алекс и добави по-тихо: — Скоро затварят метрото, няма да успееш да се прибереш.

— Да, да вървим — съгласи се Алекс и се обърна към момичето: — Нататък ще можеш и сама.

Димон огледа оценяващо спасената и като бутна приятеля си в гърба, с усмивка прошепна:

— Ей, няма ли поне телефона да ѝ поискаш?

— Стига и ти — също така тихо отвърна Алекс, опитвайки се да прикрие смущението си. — Тя сега не е в състояние. А и закъсняваме вече...

Младите хора се обърнаха и бавно тръгнаха обратно към метрото.

— Благодаря — тихо каза Настя, но те вече не я чуваха.

Десетина крачки по-късно, след като се убедиха, че момичето е влязло във входа, младежите се втурнаха с все сили към станцията на метрото, като не пропускаха да прескачат всичко, което им се изпречи на пътя. Приятелите и в най-кошмарния си сън не биха могли да си представят докъде щеше да ги доведе тази малка игра на герои.

[1] паркур — (фр. parkour, изкривено от parcours, parcours du combattant — бягане с препятствия) дисциплина, заключаваща се в бързо преодоляване на препятствия, цяла философия на живот и рационално придвижване в града. Скокове от сграда на сграда, катерене по стени, акробатични елементи — това е само малка част от нещата, които включва в себе си „паркур“. ↑

ЧАСТ ПЪРВА

ТИХАТА БЕЗДНА

Боецът — това не е просто човек, който може да се бие добре. Това е състояние на душата. Умение не просто да преживяваш, а да живееш истински. Боецът трябва да може не само да излиза победител в трудни ситуации, но и да предотвратява възникването им още в зародиш.

Клуб „Рижия дракон“. Едно от многото теоретични занятия.

ГЛАВА 1

Ранно утро. Метростанция „Соколники“.

Една от аудиториите на Руския Държавен Социален Университет.

Първи час. Не стига, че трябваше да се домъкне до института в девет сутринта, но и предметът беше идиотски — статистика. С нея и в нормално състояние не всеки може да се справи, да не говорим за толкова ранен час. Аудиторията тихо и мирно подремваше над тетрадките. Само най-упоритите полагаха титанични усилия и преписваха от дъската множеството формули. Но пък и омразните на всеки преподавател разговори по това време просто липсваха — кой би тръгнал да си бърби толкова рано сутрин?! Пълна глупост.

Настя старателно се опитваше да слуша гласа на Ивцев, но сутрин тихото тенорче на съсухрения преподавател имаше странно приспивно свойство. Към средата на часа клюмаха глави дори най-изтъкнатите „зубрачи“, въпреки че благоразумно се бяха подсилили със силно сутрешно кафе.

— Е, за индекса на покупателната способност на рублата се разбрахме, сега ще преминем към...

Настя вече изчете всички надписи по изписаната банка, няколко пъти си провери маникюра, поигра си с мобилния телефон и дори направи няколко много слаби опита да слуша лекцията. Нищо не можеше да я спаси от сутрешната летаргия и скука. Тя отваряше и затваряше клепачи все по-бавно и по-бавно, докато в един прекрасен момент се отнесе.

Какво?!

Главата ѝ се плъзна по дланта, на която се беше подпряла, и момичето ококори очи.

„Заспах все пак! Не, така няма да стане, спешно имам нужда да правя нещо. Важното е да не слушам гласа му, иначе със сигурност ще се отнеса. Интересно, дали Ивцев не заработва допълнително като хипнотизатор? Ако не, бих му написала добри препоръки...“

Настя старателно примига няколко пъти, за да прогони остатъците от съня, и плъзна поглед по аудиторията. Аха. Цялата „галерия“ се беше превърнала в царство на съня. Онези там дори не се преструваха, че слушат — покрили лица с длани и откровено спят. Останалите се борят със съня с променлив успех и само разположилите се на първия ред „зубрачи“ изписваха обемисти записки. По робското старание създаваха впечатлението, че записват не само всички думи и формули, а дори мимиките и жестовете на преподавателя. Подлизурковци!

Момичето разтегна пухкавите си устни в ехидна усмивка.

Четиримата „зубрачи“ работеха не само за себе си. След лекцията със сигурност щяха да ги хванат още в коридора, да им вземат записките и да ги копират за цялата група. И Стасик със сигурност щеше да донесе едно копие на своята кралица...

Стасик... Силен, уверен в себе си, а и шампион на Института по някакъв си там ръкопашен бой. Точно такъв бойфренд би бил достоен за най-хубавото момиче на света. Въпреки че...

Настя прехапа устни и вдигна нагоре зелените си очи.

„Ще видим. А дотогава нека да потича наоколо, да поухажва!...“

— Корольова, а вие?

— Боя се, че тя вече е заета — изкиска се зад гърба ѝ непоправимият шегаджия Нефедов.

„Ух, рижка гадина!“ — по навик реагира Настя и вдигна невинни очи към преподавателя.

— Да, Валерий Дмитриевич?

За какво пита?! Макар че какво значение има, тя така или иначе няма да може да отговори.

Всъщност Настя не беше типичната блондинка от вицовете, въпреки че наистина това беше естественият цвят на косата ѝ. Но за разлика от своите приятелки, тя наистина учеше и беше отличничка напълно заслужено... но при наличие на голямо количество формули винаги е изпитвала трудности. Затова беше просто безполезно да се напъва в статистиката, още повече, че... при Ивцев достатъчно е да отиде на изпита с къса поличка, сладка усмивка — и шестицата ѝ е в кърпа вързана. Така че защо да се напъва излишно?

— Припомнете ми как се изчислява общият индекс на стокообмена?

Разбира се, да му припомни! Този ходещ справочник в живота си никога нищо не е забравял. Попитай го кой е отсъствал от статистиката точно преди два месеца и той без колебание ще назове не само имената на виновните студенти, но и предполагаемите причини за отсъствието им.

— Валерий Дмитриевич, аз не си спомням много добре тази тема...

— Мога ли аз да отговоря — веднага се намеси Селин.

Очилатият „зубрач“ както винаги седеше на първия ред точно пред катедрата на преподавателя. В протрити джинси, сива риза, абсолютно странна прическа и панически играещи очи. Една от най-желаните цели за присмех на цялата група. Разбира се, след седящия до това глупаво недоразумение дебелак с подчертано еврейска външност.

— Отговорете — благосклонно разреши Ивцев. — А вие, Корольова, би трябвало да се срамувате.

Аха, мечтай си!

Настя гнусливо-недоволно изгледа Алексей Селин, за пореден път си отбеляза цялата абсурдност на облеклото му, и заби нос в тетрадката. Виж го ти него, умник! Толкова радостно отговаря, сякаш само това е чакал през цялото време. И говори като типичен шизофреник — бързо, объркано, гълтайки края на думите... не го ли е гнус от него си?

* * *

Алексей отговори на зададения от преподавателя въпрос и с чувство на изпълнен дълг продължи търпеливо да пречертава огромния график, като не забравяше да вмъква подробни обяснения и препратки към формулите. Работа трудна, скучна, но и полезна. И ако щат всички тези задници три пъти да копират записките му, ползата няма да е особено голяма — почеркът на Алексей приличаше повече на китайски йероглифи, отколкото на нормални руски букви. И работата изобщо не беше до грозен почерк, правеше го съвсем умишлено. Впрочем истинският му почерк също не можеше да се

нарече особено изящен, но най-малкото с повече упоритост можеше да се различат отделните букви в него.

Прилежният студент уморено раздвижи пръсти и с усилие на волята сподави прозявката още в зародиш.

— А сега, ако сте успели да запишете всичко... — Ивцев мина покрай Алексей, погледна в тетрадката му и изсумтя одобрително. — Да минем към задачите.

Най-голямата полза от подробните записки е да се покаже уважение към преподавателя. Колкото и да хитрееха студентите, всеки преподавател прекрасно знае кой наистина сериозно учи и кой безделничи. В девет от десет случая това дава значително предимство при изпитите. А ако се отчете и колко много неща се запомнят при записване на хартия... Подготовката за изпита обикновено се свежда до еднократно препрочитане на записките.

Прецизният разчет позволява с минимални усилия да се постигне висока успеваемост и хоп — отпред вече се мярка безплатно образование и президентска стипендия.

Погледът на Алексей сам се плъзна от тетрадката към изрисуваната банка.

„Ас скъридата“.

Наистина, „скъридо“, какво си се размечтал. Я по-добре не се разсейвай...

* * *

След приключването на часа около преподавателя се скупчиха студенти, желаещи да покажат курсовите си работи, а Алексей бавно си събра нещата и тръгна да закуси. Той много отдавна беше предал всичко и си беше получил зачота.

Както обикновено, в тесните коридори на родния институт цареше ужасна бъркотия. Студентите се тълпяха покрай залите, търкаха с гърбове весело-бежовите стени, като обсъждаха всичко, което е позволено, и с удвоена енергия това, което не е. Алексей не без усилие се добра до едно от безбройните кафенета, търпеливо изчака опашката и дори по някакво чудо успя да намери свободна маса.

Пица и невъзможно горещ чай. Класическа студентска закуска. И все пак по-добре от помията в добрата стара „съветска“ столова на първия етаж.

— Селин!

„Е, само това липсваше! — раздразнено си помисли Алексей. — Няма да ти позволят дори за малко да си починеш.“

При него на масата седнаха тримата съученици Стас, Игор и Женья — местните спортни звезди, а освен това ужасно нагли и самоуверени задници. Вярно, момичетата кой знае защо харесват такива като тях, което понякога те кара да се замислиш за промяна на имиджа...

Алексей докара слаба и някак леко виновна усмивка.

— Привет, момчета.

Игор грабна от масата парчето пица, а Стас отпи от пластмасовата чаша с горещия чай и тупна Селин по рамото.

— Подхвърли днешната лекция по статистика.

— Разбира се — с готовност отвърна Алексей и измъкна записките от раницата.

Мечкоподобният Женья дръпна опърпаната тетрадка от ръцете му и бързо я прелисти.

— Колко пъти да ти казват да пишеш четливо! — раздразнено изръмжа борецът тежка категория, като видя първата страница. — Пишеш с краката. Помисли за бедните си съученици, които ще трябва да разгадават драсканиците ти!

Алекс кимна послушно, едва сдържайки доволната си усмивка.

— Ще се постарая.

Аха, мечтай си. Може би ще искаш и домашната да ти направя?

— Между другото, ще видиш ли какво не ми е наред с домашната? Че Ивцев вече за трети път я връща.

Светлокосият, висок и надут красавец Стас Рогов се ухили, демонстрирайки идеално равни бели зъби. Гордостта на института, победител в шампионата на Москва по ръкопашен бой, той никога не се беше отличавал с особен ум и съобразителност. Алексей и до сега не разбираше как такива като Рогов успяват да вземат изпити при наистина взискателни преподаватели, като Ивцев например. В края на краищата статистикът със сигурност не вземаше пари, той беше човек принципен. Е, преподавателите ги натискат от катедрата, казват им да

не придирият много на спортистите, че все някой трябва да защитава честта на института по състезанията. И все пак за Алексей си оставаше загадка как така Стас не беше загубил нито един зъб по време на спарингите? Или всичко това си е чудо на протезирането?

— Разбира се, ще погледна — въздъхна Селин и си помисли раздразнено: — „Глупак, той ще продължи да те връща дори ако всички домашни са ти свършени. Просто Ивцев прекрасно знае, че ти самичък и пример за трети клас не можеш да решиш — очевидно твърде често са те били по главата на тренировките. Колкото и протекции да имаш отгоре, това няма да попречи на преподавателите да си направят удоволствието да те скъсат няколко пъти.

Стас хвърли на масата тетрадката си и се надигна.“

— Е, чао. Очаквам утре да е готово.

Тримата се отдалечиха в посока деканата, оставяйки Алексей да си довърши закуската. Той намести очила, прибра в раницата тетрадката на Стас и взе останките от успялата да изстине пица.

Обидно? Малко. Но ще трябва да търпи... Вече му стана навик.

Но не му дадоха да почине спокойно.

— Тези изроди пак ли ти взеха лекциите? — с тъжна усмивка попита Игор Смирнов, докато седнаше срещу него.

— Аха... — измърмори с пълна уста Алексей.

Пълничкият нисичък младеж с подчертано еврейски черти на лицето също влизаше в числото на малкото студенти, дошли в Института за никому ненужни знания. Точно поради тази причина, а и благодарение на мудността и затлъстяването си, Смирнов беше станал любима мишена за подигравки и тормоз от всички състуденти. Разбира се, на Алексей му беше жалко за приятеля, но някъде на границата на съзнанието често изпълзяваше подлата мисъл — по-добре той, отколкото аз.

— На мен и досега не са ми върнали тетрадката по оценка на недвижими имоти — сякаш се изплю Смирнов. — Така че не се изненадвай, ако изведнъж лекциите ти мистериозно изчезнат.

Алексей довърши пицата и философски отговори:

— Голяма работа.

— Изумен съм от твоето спокойствие и пасивност — с неочаквана жар продължи Смирнов. — Те ни мислят за хора втора ръка! Правят каквото си искат...

— Не съм спокоен — не се съгласи Алексей. — А за пасивността — тя е най-лесния начин за излизане от създадената ситуация. Ти например постоянно ги дразниш със своята съпротива и тези задници получават все повече перверзно удоволствие всеки път, когато те бият.

Дебелакът известно време мълча, взрян в една точка, после въздъхна и опита да се усмихне.

— Ти трябваше да отидеш в катедрата по психология.

— Всъщност се канех... — по инерция отвърна Алексей, но навреме си прехапа езика. — По принцип, аз просто осъзнавам своето безсилие и не искам да влошавам ситуацията.

Смирнов тъжно въздъхна.

— Да... Безсилие... — той сви ядно юмруци и очите му се замъглиха. — Само ако можех да се бия.

— Глупости — намръщи се Алексей и небрежно избърса устните си със салфетката. — Защо ти е? В нашия свят отдавна вече управлява не грубата сила, а ума. След няколко години тези гадини ще идват при теб да те молят за работа или за пари назаем.

За себе си той помисли, че това, разбира се, едва ли щеше да се случи. Бащата на Стас Рогов притежаваше мрежа от елитни автосервизи и нямаше да остави любимия си син без пари и работа. Но какво пречи съдбата да се пошегува? Например семейният бизнес да фалира.

Следващите часове групата им трябваше да подготвя домашните си по одит. Но в книжката на Алексей вече цяла седмица се кипреше подписа на Евгений Степанович, така че той с чисто сърце се зае да оползотвори свободното си време. Е, с какво би могъл да си запълни времето двадесет годишен студент? Някои играеха на PSP^[1] или пишеха SMS-и, но Алексей предпочиташе книги... Фентъзи, фантастика, исторически романи — всичко, което му попаднеше в ръце.

Разбира се, нямаше как да измъкне книга от раницата точно под носа на преподавателя, но пък малкият му PDA^[2] много добре се вписа до тетрадката.

Гноми, елфи, паладини... Часовете минаха бързо. Той дори не чу звънеца и започна да си прибира нещата едва когато Смирнов го сръга с лакът.

— Стига си спал.

— А? Да, да...

След като пропусна цялата група, за да не се блъска на вратата, Алексей излезе в коридора, погледна часовника в мобилния си и си нахвърли задачите: да отскочи до библиотеката... ами всъщност това беше всичко. Той и така вече закъсняваше. Добре, че е сряда — къс ден, иначе щеше да му се наложи да пропуска часове, което му се случваше изключително рядко.

На половината път до библиотеката го настигна Смирнов.

— Лъоха, почакай! Накъде си тръгнал?

— Да върна учебника — сви рамене Алексей. — А след това у дома, днес ще имаме гости...

Дебелият тъжно кимна.

— Е, ами добре тогава... Аз си мислех да отскочим до компютърния клуб да поиграем.

— Другата седмица непременно ще отидем — обеща Алексей. — Но сега наистина не мога.

— Да, разбирам. Добре, тогава до утре.

Сбогувайки се с приятеля си, Алексей набързо се отби в библиотеката да върне учебника. Разбира се, пак му се навикаха — служителите в институтската библиотека приемаха за свой дълг да се карат на студентите — ама вижте как го връщате, казваха, преди да го вземете беше в идеално състояние... Да бе, да. Старият учебник по психология от началото на деветдесетте години ей така си пожълтя за месеца, през който стоеше на бюрото на Алексей.

Той търпеливо изслуша всички оплаквания, само периодично поглеждаше към висящите над рафтовете с книги часовници, за което в крайна сметка заслужи почетното звание „достоеен студент“. О, да! За това си струва да загуби четвърт час и много нервни клетки.

Излизайки в двора на Института, Алексей се присъедини към пъстрата тълпа от студенти и тръгна към изхода.

Отпуснатото състояние накара мислите му да текат по пътя на най-малкото съпротивление — „мисля за това, което виждам“. А какво може да види човек, когато монотонно се движи в плътен поток от хора? Ами тиловете им... Но Алексей рядко вдигаше глава, все почесто гледаше в краката си. И това не беше от някаква скромност, не. Просто психология — някои хора, когато вървят по улицата, гледат на право, други гледат над главите, а такива като Алексей впиват поглед

в земята. Смята се, че тази посока на погледа е явен признак за липса на самоувереност, но в действителност тя говори много повече. Разбира се, говори само на онези, които са готови да слушат...

Алексей се усмихна криво и за миг затвори очи, отпускаяки се напълно. Странно усещане, когато ставаш част от тълпата, незабележима песъчинка, малка капчица в огромно море. Това разтваряне в нещо голямо затъпява и успокоява, приспива и те кара да се движиш в такт с крачещите покрай теб хора. Човекът е социално или по-просто казано — стадно същество. Особено силен стаден ефект може да се наблюдава при всякакви там демонстрации, концерти, или, например, при футболни мачове. А какви са сутрин опашките в метрото? Филмите за зомбита са просто почивка. Но въпреки това Алексей обичаше да се разтваря в тълпата и да става невидим, един от многото. Така беше по-спокойно и по-безопасно...

Излизайки от института, песъчинката на име Алексей неохотно се отдели от основния поток и свърна в двора на една от близките сгради. По този начин пътят до метрото се съкращаваще почти тройно, да не говорим за икономии от автобусни билети. Жалко само, че за този път знаеше почти целия институт.

Преди да успее да направи и десетина крачки, го изпревари позната закръглена фигура. Смирнов! Дебелакът профуча край него, като се клатушкаше смешно наляво-надясно и размахваше чанта.

— Ей, накъде така? — извика Алексей, а покрай него минаха още три фигури.

Все познати лица. Русокосият красавец Стас, Женя и Игор.

„Не е на добре това — веднага определи той. — Макар че, ако се съди по факта, че ме подминаха, днес проблемите са за Смирнов. Значи няма за какво да се притеснявам...“

За свой срам, в сърцето си той се радваше, че този път триото избра да издевателства не над него. Освен това радостта се спотайваше не толкова дълбоко, колкото му се искаше...

Преследвачите настигнаха дебелака и го повалиха на земята. Последваха няколко удара с крака и взрив от весел смях.

Алексей спря нерешително, страхувайки се дори да мръдне. Странно вцепенение скова цялото му тяло. Просто не знаеше какво да прави. Дали да се обърне и да избяга отгук по живо, по здраво, или... да се намеси? Глупости. Какво би могъл да направи срещу трима

спортисти кротък човек на интелектуалния труд, какъвто е той? Освен да им приказва, докато загубят съзнание... макар че съзнание най-вероятно щеше да загуби именно Алексей.

Докато той нерешително стоеше на едно място, Смирнов получи още няколко не прекалено силни, но и не много приятни ритника. Алексей вече с лекота можеше визуално да определи силата на всеки удар, тъй като многократно ги бе изпитвал върху себе си. Погледът му автоматично отбелязваше силата на замаха, точката на прилагане на сила и възможната физическа вреда...

— Това е за да не си криеш лекциите следващия път! — извика Стас.

За разлика от своите приятели той не се увличаше в побоя, повече наблюдаваше отстрани. Дали не си пазеше обувките? Това синче на богати родители винаги се обличаше като конте, предпочиташе да носи видимо скъпи и модни дрехи: впити дънки, крещящи обувки с високи подметки, плътно прилепнали по мускулестото му тяло тениски.

— Дебелак! — добави тежката си дума и не по-малко силен удар Игор.

Пред погледа на Алексей се появи друга подобна сцена. Само преди седмица триото го беше напъхало в коша за боклук пред очите на почти половината институт. Беше ужасно... срамно. По-добре така, в пресечката да си го получиш... поне никой няма да види позора ти.

— Махнете се от мен! — пронизително изкрещя Смирнов.

Ридаейки с пълен глас, той се опитваше да се предпази с ръце и крака, но напразно — тримата младежи със смях подскачаха около него, като периодически му нанасяха не много силни удари с крака. За тях всичко това беше просто обичайната игра.

След като още известно време се наслаждаваха на безсилието на дебелака, те го оставиха да се търкаля на земята и тръгнаха обратно към института. Разбира се, пътя им минаваше покрай застиналия като стълб Алексей.

— Ей, Селин — минаващият покрай него Стас леко го чукна в рамото с юмрук. — Какво стоиш като статуя? Отпусни се.

— Вие защо... — колебливо започна Алексей.

— Във всяка група си има изкупителна жертва. И тихомълком трябва да се радваш, че в този момент това не си ти.

Веднага щом трите кикотеци се момчета изчезнаха зад ъгъла, Алексей изтича до приятеля си и се опита да му помогне да се изправи на крака. Дебелакът се измъкна от ръцете му, отстъпи крачка назад и гневно извика:

— Ти... защо не направи нищо?!

Алексей сви рамене, чувствайки се едновременно виновен и раздразнен от факта, че приятелят му не може да разбере такива прости неща.

— А какво можех да направя?

Смирнов прокара ръка по лицето си, напразно опитвайки се да избърше сълзите. Под зачервените му очи се виждаха пресни синини, а целите му дрехи бяха измачкани и набити с прах. Но това не беше нищо в сравнение с вида на Алексей, когато излезе от коша за боклук...

— Не знам... — дебелият вдигна с треперещи ръце чантата си и без да погледне към Алексей, някак тъжно прошепна: — Без значение... каквото и да е!

Селин сложи утешително ръка на рамото му, но Смирнов с все сили го блъсна и побягна.

— Игор, почакай!

— Разкарай се!

Алексей поправи очилата си и беше на път да го последва, но след кратък размисъл реши, че Смирнов засега е по-добре да остане сам. Много добре помнеше, че и самият той след подобни инциденти предпочиташе известно време да е сам... и все пак човек наистина свиква с всичко. Просто някои успяват да свикнат по-бързо от други. Утре непременно трябва да поговори с него... да го успокои някак, да го поободри.

Измъкна мобилния си от джоба, едва погледна към екрана и се ужаси. Безбожно закъсняваше!

Няколко минути по-късно Алексей вече летеше по тротоара, разпръсквайки гълъби и внимателно заобикаляйки всевъзможни препятствия.

* * *

„Мамка му, картата пак е изтекла! А опашката пред касата е направо огромна, как да се наредиш... Трябва все пак да се стегна и да преправя изтеклата карта за метрото, а дотогава... няма граници, има само препятствия под формата на бодлива тел и охрана!“

Алекс небрежно придърпа над очите бейзболната си шапка, намести раницата и се огледа.

Аха!

Мигновено забеляза двойката младолики милиционери близо до крайния ляв турникет и хищно се усмихна.

Да вървят по дяволите, нека гледат! Нещастници!

Хората в метрото по това време на деня не бяха толкова много, така че той без особени проблеми се засили и скочи върху един от турникетите. Спря за миг да се огледа и скочи обратно с обикновено странично салто. Просто, но ефектно и красиво.

Ченгетата реагираха с известно закъснение — той вече си мислеше, че скокът му е останал незабелязан.

— Хей, ти, акробата, я стой на място!

— Майната ви! — подхвърли в движение Алекс и хукна надолу по стълбите.

С викове и ругатни служителите на реда се втурнаха след него. Разбира се, Алекс тичаше по-бързо. И дори опитите на особено съзнателни граждани да задържат нарушителя, като застанат на пътя му, не можеха да бъдат сериозна пречка.

Влакът вече стоеше на перона, но очевидно не бързаше да потегли. Алекс изтича напред, подминавайки вагоните един след друг, и хлътна в последния само миг преди вратите да се затворят. Доблестната милиция изоставаше на цели три вагона, но въпреки това самоотвержено скочи във влака.

„Упорити“ — със задоволство отбеляза Алекс, пристъпвайки към противоположните врати, въпреки че във вагона имаше свободни места.

Той по принцип не седяше в метрото, съвсем основателно смяташе, че седалките са предназначени за възрастни хора, деца, лица от женски пол и тъпи нещастници, неспособни да се задържат на крака по време на пътуването. Много често не успяваше да се сдържи, когато виждаше как някое хлапе се натиска на седалката и упорито се прави, че не забелязва стоящата над него старица. В резултат на това

некултурните особи от мъжки пол като правило се оказваха на пода... Най-интересното беше, че доста често хората около него не само не се възмуцаваха, но и всячески подкрепяха подобни кардинални мерки.

Алекс леко се усмихна, спомняйки си един от многото подобни епизоди. А именно, когато в същия момент във вагона пътуваха и няколко милиционери, които дори го аплодираха...

„И като стана дума за милиционери — спомни си Алекс. — Скоро ще цъфнат и в моя вагон. Тогава вече ще стане весело!“

Но уви, на „Красноселска“ милиционери така и не се появиха. Дали решиха, че е обречена работа, или... ами да, просто да имат време да се подготвят за залавянето! В последното Алекс се убеди още на следващата станция.

Канеше се да слезе на кръговото, но милиционерите го принудиха да промени малко плановете си. След като пропусна пред себе си хората към „Комсомолска“, той пристъпи към изхода... и се сблъска лице в лице с ченгето.

Оп-па.

Алекс отстъпи назад и бързо се метна към съседната врата, но и там го чакаше униформен.

— Мислеше, че ще ти се размине, а?! — със задоволство попита милиционерът, докато влизаше във вагона. През другата врата, красноречиво потупвайки с гумената си палка, влезе колегата му.

Вратите вече бавно се затваряха.

Алекс нямаше намерение да влиза в директен контакт със закона. Разбира се, лесно можеше да им напъха гумената палка и на двамата на едно специално място, но това вече нямаше да е обикновена лудория, а сериозно нарушение на закона. В разцвета на силите си, младият човек изобщо нямаше намерение да си докарва допълнителни проблеми.

За щастие, погледът му попадна на отворено прозорче за проветряване.

Точно това му трябваше!

Бързо изхлузи раницата от раменете си и я хвърли на перона. После, преди още милиционерите да успеят да реагират, сграбчи хоризонталния парапет над главата си, отблъсна се от пода и с ловко движение плъзна тяло в тесния отвор. Като по чудо не остърга нос или

чело в ръбовете на прозореца, излетя навън, претърколи се през рамо на перона и скочи на крака.

Влакът потегли. Единият от милиционерите се втурна към апарата за връзка с машиниста, а вторият опули очи в беглеца.

Алекс направи красноречив жест с ръка.

— Чао, чао!

Нищо особено, но все някаква загрявка преди Играта.

Той погледна към таблото с часовника.

Времето летеше, ще трябва да побърза!

Изпроводен от втрещените погледи на околните, станали неволни свидетели на акробатичния му номер, той се затича към изхода. Налагаше се да бърза, стартът на Играта нямаше да се отложи дори заради него.

---

[1] PSP (Play Station Portable) — преносима игрална конзола на Сони (бел. на прев.). ↑

[2] PDA (от английски: Personal Digital Assistant) или Персонален дигитален асистент — малко мобилно устройство със сензорен дисплей, предшественик на таблета (бел. на прев.). ↑

ГЛАВА 2

Градинката до метростанция „Пушкинская“.

Алекс изскочи на площада точно в три следобед. Поне толкова показваше цифровият часовник, монтиран на покрива на една от близките сгради, а да бърка в джоба за своя него откровено го мързеше.

Участниците в Играта трудно можеха да не бъдат забелязани. Няколкото десетки млади хора, облечени в анцузи с най-невероятни цветове, изпълваха центъра на малката градинка. Струпали на купчина шарените си раници, те спокойно се разтягаха, увиваха стави с ластични бинтове и тихо си говореха нещо. Хората хвърляха предпазливи погледи на странното сборище и внимателно заобикаляха групата. Не е за вярване, такава тълпа, а не се виждат нито бутилки бира, нито цигари. Стръскащо. Що се отнася до милицията, с нея имаха някои договорки, осигуряващи на участниците в Играта определена свобода на действие, така че мяркащите се от време на време униформени не им обръщаха никакво внимание.

Алекс тихо и кротко приближи до играчите, кимна на когото трябва и се зае с подготовката си, като се стараяше да не обръща внимание на любопитните погледи и тихите шушукания зад гърба си. Бандаж на лявото коляно, контузено по време на отработването на задно салто със завъртане на 360 градуса и приземяване на един крак. После пристягане на глезена на десния крак с ластичен бинт...

Алекс не успя да сдържи крива усмивка.

„Едва на двайсет, а вече съм почти развалина. Скоро съвсем ще се разпадна... Спортувайте, деца, за да бъдете здрави... да бе, да. Единственото, което наистина ще спаси здравето ви и няма да му навреди — това е лечебната гимнастика. Но на кой му се занимава с нея? Толкова е скучно!“

Той нави на левия си лакът цели три метра ластичен бинт, раздвижи ръка за проверка и скочи на крака.

— Готов!

Другите участници отдавна бяха приключили с подготовката си и в момента напомняха по-скоро на египетски мумии, отколкото на откачени екстремни спортисти. Играта — това не ви е обикновена тренировка в добре тапицирана зала или елементарни скокове през огради, и то в мека трева. Малко бяха тези, които излизаха от това изпитание без синини и ожулвания. Понякога травмите бяха доста сериозни, но до летален изход още не се беше стигало — всички участници в Играта бяха подготвени хора, преминали предварителен подбор сред „свои“.

— Моля за малко внимание!

Слабият загорял младеж, изглеждащ по-възрастен от повечето хора в градинката, вдигна ръка, за да привлече вниманието към себе си. За разлика от останалите, той беше облечен в дънки и риза, видимо ограничаващи движенията му. Но Дан нямаше намерение да участва в Играта, той беше не само нейният организатор, но и главен съдия.

— Просто за всеки случай, за да няма после неразбрали, напомням правилата. Отборите са два: червен и син. Вече сте видели картата с територията на Играта, така че ще помоля да се придържате към нейните граници. Позволено е всичко, освен пряк контакт. За несхватливите — забранено е да се биете, забранено е и физически да блокирате опитите да се вземе знака, макар че може да се извъртате и извивате колкото си искате. Побеждава отборът, събрал най-голям брой знаци в края на Играта. Въпроси?

Алекс въпроси нямаше. А и какви би могъл да има, след като той, също като обясняващият правилата Дан, беше от основоположниците на Играта? По-точно Алекс беше просто първият участник, опасното развлечение го измисли именно Дан. Говореше се, че е един от първите руски паркуристи, макар че в този случай това беше доста проблематично за доказване.

— А ченгетата?

Аха, някой от зайците^[1] — подсмихна се Алекс.

Наистина, този нисичък мускулест младеж с модна прическа а ла билиардна топка досега не беше го виждал. Телосложението на новобранеца досущ напомняше на гном от приказките. Липсваха само брадата и топора.

— Всички ченгета в зоната на Играта са предупредени и няма да се намесват. За какво мислите, че отидоха входните ви такси?

— За Спешна помощ? — предположи друг новобранец, висок, облечен в червен анцуг Адидас.

И наистина, по време на Играта в една от пресечките винаги дежуреше линейка. При Дан всичко беше изпитано — плачевният опит от досегашните Игри беше позволил да се изготви списък с определени мерки, които да гарантират безопасността.

— Също като на състезание — отбеляза бръснатият „гном“.

Ами да. Когато се търкаляш със счупен крак в канавката, тогава разбираш какво значи добра организация. Трябва все пак да се прави разлика между екстремизъм и идиотизъм.

— Сега всеки ще изтегли лента от торбата, за да се разделите на отбори. След това ще хвърлим жребий за това кой ще е ловец и кой — плячка.

Алекс с правото на „старо куче“ бръкна първи за парче плат. Червен. Щастлив цвят, с него никога не беше губил. А със синия — да, веднъж му се случи.

Отстъпи встрани и започна бавно да кръстосва крака. Имаше още време. Докато всички изтеглят ленти, докато уточнят стратегията, докато хвърлят жребий... Прекалено много зайци имаше днес, Играта набираше популярност и привличаше все повече и повече хора. Имаше не по-малко от четиридесет души — своеобразен рекорд. А в първата Игра участваха само шестима. Тогава далеч не всичко беше уредено, дори съдии нямаше, а и от ченгетата трябваше да се пазят. Ех, къде са сега момчетата от тази първа шесторка? Алекс единствен продължаваше активна дейност, останалите, в това число и Дан, се заеха със сериозна организационна дейност и по-малко травмиращи спортове. От друга страна, на колко беше Алекс тогава? На шестнайсет? А всички други гонеха двадесет и пет.

— И аз съм от червените — заекът с лъснатото кубе пристъпи към Алекс и протегна ръка. — Гном.

Алекс здраво стисна подадената му ръка и отбеляза за себе си колко добре се вписва прякорът. Изглежда жанра фентъзи беше доста разпространен в средите на екстремалите. Самият Алекс не понасяше всички тези детски приказки, а и за какъв дявол да си губи времето над книгите, когато може да го използва за тренировки?

— А ти наистина ли си онзи... — заекът се поколеба.

— Аха — кимна Алекс, — самият той.

Гном неуверено се усмихна.

— Страхотно.

— Аха — автоматично отвърна Алекс и веднага се намръщи.

Още малко и може да се превърне в абсолютно пасивен, вечно комплексиран слабак, като малкото братче. Хлътна в спомени като някаква жена. Остава и скъпа мъжка сълза да пролее сега!

Той си пое дълбоко дъх да се отърси от неочаквано обхваналата го тъга и весело попита:

— Готов ли си?

— Да!

Скоро стана ясно, че почти целият му отбор се състои от зайци. Имаше само няколко души, участвали в две предишни Игри, но те пък можеха да се похвалят с толкова много травми, че дори Алекс беше принуден да подсвирне почтително.

— Каква ще ни е тактиката?

Целият отбор безмълвно беше признал Алекс за водач, дори не го попитаха за мнението му по въпроса. Е, добре. Той отдавна (за да бъдем точни, от четвъртата Игра, когато го беше подгонил цял отбор от десет души) беше разбрал, че при съвременните условия без екипна работа и елементарна взаимопомощ победата е практически невъзможна. Дори за него. А в дадения контекст това говореше много повече.

— В началото на Играта в никакъв случай не се придвижвайте сами. Също така не е желателно да правите тълпа, така че най-добре тичайте на групи от по двама-трима — тогава без особени проблеми ще можете да се разделяте и така да намалите броя на преследвачите. Скриването и изобщо влизането в сгради се счита за лош тон, освен ако не ви гонят поне трима-петима човека.

Зайците слушаха Алекс така, сякаш от думите му зависеше цялото им бъдеще. Всъщност за много от тях Играта наистина беше изключително важна: начинът, по който ще се представят днес, ще определи статута им в общността. Човек зловещо напомня на животно — най-силният получава най-вкусните хапки и най-хубавите женски. Ето защо участниците бяха готови да направят и невъзможното заради призрачния статус. И по точно същата причина, повечето от играчите на синия отбор, ако днес станат „ловци“, ще се опитат да хванат Алекс.

За добро или зло, но той отдавна вече се беше превърнал в нещо като легенда в общността на уличните любители на адреналин.

— Забранено е физически да пречите на вземането на знаците — продължи да говори на отбора си Алекс това, което отдавна беше известно на всички. — Въртете се и се извивайте колкото си искате, но да ги защитавате с ръце или още повече с крака не се допуска в никакъв случай. Да отнемате вече взет знак обратно също не се препоръчва.

В групата на „червените“ мнозина се засмяха.

— А какво ще стане, ако не спазя някое от изискванията? — обади се някой.

Алекс хищно се усмихна.

— Освен, че ще си го получиш в зъбите и от двата отбора? Ще бъдеш вкаран в черния списък и никога повече няма да можеш да участваш в Играта. А и в половината гимнастически зали в Москва също никога няма да те пуснат.

— Ясно — веднага станаха сериозни „червените“.

— Пет минути до старта! — гръмко обявен Дан. — Закрепете знаците и приберете излишните дрехи. Часовници, ключове, пръстени — всичко да се свали. Раниците ви ще се охраняват.

Алекс свали фланелката, разкривайки покрито с прилично количество белези тяло. Погледите на всички зайци веднага залепнаха за татуировката, обхващаща цялото мускулесто рамо чак до лакътя. Без да обръща никакво внимание на реакцията на членовете на отбора, Алекс нахлузи на левия си бицепс червена лента, която на практика представляваше най-обикновен широк ластик с лепка, на която беше прикрепен знака — най-обикновено парче плат.

Екстремалът се подсмихна.

Спомни си как на първата Игра използваша някакви стикери и десет минути след началото всички знаци бяха изпадали. Тогава Играта се сведе до просто детско забавление, изцяло основано на доверието на играчите един в друг.

Той внимателно огледа участниците от синия отбор. Аха, Димон е тук, както обеща! А това... момиче?! Наистина много рядък гост на Играта... Чакай малко, та това е новата страст на Димон. Сега всичко е ясно. Акробатът излиза с нея вече цели три месеца — това е истински рекорд за него. С нещо Даша успя да го покори и привлече за дълго

време. Може би с неприсъщата за девойка смелост и котешката грация на бивша спортна гимнастичка?

Алекс пристъпи към Дан като представител на „червените“. От „синия“ дойде, разбира се, Димон. Мускулестият акробат както винаги носеше любимите си шорти от колекцията на Джеки Чан, които си беше поръчал от самия Китай като ревностен фен на този прекрасен актьор. Между другото, постоянните фигури, на които бръснеше главата си, също нещо подозрително много напомняха на буквите JS.

— Ези или тура? — обърна се Дан към Алекс.

— Ези.

Монетата излетя във въздуха. Падна на протегнатата длан. Тура.

— „Ловци“ — избра Димон, погледна ехидно към Алекс и направи движение с ръка, сякаш стреля с пистолет. — Днес си мой.

Алекс се засмя и направи не по-малко красноречиво движение, показващо точното място, където Димон може да отиде със своите неосъществими мечти.

— Ще видим.

„Така, значи Димон днес ще е преследвач. Ще тича след мен, за да ме принуди да се изморя, докато не ме вкара в капан — осъзна Алекс. — «Сините» вече опитаха това миналата Игра, тогава направо като по чудо успях да се измъкна от преследвачите, като скочих на съседна сграда. Разстоянието между покривите беше най-малко пет метра и никой не посмя да ме последва. Какво пък... този път ще трябва да измисля нещо ново...“

Той се върна с бавни крачки при отбора си, като пътъм претегляше шансовете за победа и възможностите да постигнат каквото и да е тактическо предимство.

Резултатът от Играта до голяма степен зависеше от съгласуваността на действията на отбора на преследвачите. Но да накараш екстремали — индивидуалисти по природа, а и непознаващи се един друг, да съгласуват своите действия, беше мисия, пораждаща сериозни съмнения. А на „жертвите“ това само щеше да е от полза.

— „Червените“ — „жертви“, „сините“ — „ловци“ — гръмко обяви Дан. — Минута до старта!

Алекс огледа за пореден път скупчилия се отбор на „червените“, избирайки вече познатия му бръснат гном и високия младеж в червен анцуг Адидас, също попаднал в тяхната група.

— Ти и ти, може да бягате с мен.

Глупаците се зарадваха, сякаш са им оказали голяма чест. Наивници, още не знаят, че са нужни главно за отвличане на вниманието, а и то само на първо време.

„Червените“ се приготвиха да бягат.

— Начало на Играта!

Двадесет души с червени превръзки на бицепсите се хвърлиха напред толкова бързо, сякаш от това зависеше живота им. Първият рефлекс — да избягаш колкото се може по-далеч, така че да се скриеш от очите на преследвачите. Алекс трябваше да признае, че в дадения случай идеята съвсем не беше лоша, така че побягна в челните редици.

Но това не продължи дълго. Едва скрил се от погледа на преследвачите, той започна да забавя темпото, пропускайки напред основната група. Гном и Адидас бързо схванаха мисълта му и също забавиха.

— След мен! — заповяда Алекс и свърна в една от тесните улички.

Разбира се, беше обмислил действията си много внимателно. Когато проучваше картата, беше огледал за възможни пътища за отстъпление и сега тичаше по предварително набелязан маршрут. Неспортсменско? Глупости. Главното е да победиш и да не се изложиш!

Алекс хищно се усмихна.

— Мисля, че по-голямата част от „сините“ ще продължат по главната улица — поясни тичешком. — А ние засега ще изчакаме в покрайнините.

— Мислех, че е забранено да се крием — отбеляза Адидас.

— Че кой се крие? — удиви се Алекс, преминавайки на ходом. — Ето ние сме по средата на улицата и си крачим. Ако искат, да ни хващат, но не искат.

Гном погледна назад и се подсмихна.

— Струва ми се, че ей онези момчета много даже искат да ни хванат.

Алекс не губи време да проверява кой е този толкова умен, че да го проследи, а веднага хукна. Първо, не искаше да пилее скъпоценно време, и второ, и без това знаеше кого ще види. Най-вероятно Димон се беше досетил как ще постъпи Алекс, и сигурно беше взел петима

със себе си, за да си улесни задачата. Разбира се, с десетина помощника щеше да му бъде още по-лесно да изтощи Алекс, но това вече щеше да изглежда направо като признание за безпомощност.

Тримата младежи тичаха по улиците, карайки минувачите да отстъпват встрани и да изпращат екстремалите с леко любопитни погледи. Същата участ сполетя и петимата преследвачи. Разбира се, бягащите в центъра на града полуголи момчета привличаха вниманието, но някак вяло: хората реагираха на появата им по-скоро по инерция, отколкото от реален интерес. Е, бягат младите по улицата, какво толкова?

Алекс в движение скочи върху двуметрова дървена ограда, ограждаща малък паркинг. Гном и Адидас повториха не особено сложната маневра и веднага скочиха от другата страна, а Алекс спря за момент, за да погледне назад. Изглежда беше подценил Димон. Той тичаше в компанията на цели седем „сини“.

— Нещастници! — весело извика Алекс и скочи на паркинга.

Зад гърба си чу глухите удари по оградата, а пред него...

Адидас и Гном скачаха с ужасяващ грохот по покривите на колите. В главата на Алекс като мълния избухна въпросът — защо им е този вандализъм? И веднага намери обяснението. Дори три. Зъбати, ръмжащи и пръскащи слюнка. Хищните очички на плъхоподобните бултериери фиксираха Алекс с явен гастрономичен интерес и той за пръв път в живота си се почувства наистина като плячка. Точно като прасенце с розова зурличка и нежни месести бузки.

Кучетата нападнаха неочаквано и мълниеносно. За щастие миг преди това Алекс беше отскочил към най-близката кола и устремилото се към шията му животно пропусна с няколко сантиметра. Скочи на капака, а после и на покрива на ниско БМВ и веднага се прехвърли на съседния хамър. Кучетата го последваха, но двете се хлъзнаха по предния капак и бързо се озоваха на асфалта, за разлика от третия звяр, който дори успя да скочи след Алекс. Но младежът вече се беше окопитил и като отстъпи встрани, го посрещна със силен ритник в мускулестите гърди.

Цялото това действие отне не повече от пет секунди, а след това, под оглушителния злобен лай на кучетата и одобрителните викове на възседналите оградата преследвачи, Алекс повтори маневрата на

другите, като заподскача по покривите на колите до отсрещната страна на паркинга.

— Въпреки това няма да избягаш! — разпалено извика Димон след него, но не рискува да го последва. Първо, притесняваха го продължаващите да лаят зверове, и второ, от разположената в отсрещния край будка най-накрая се накани да надникне пазача. Алекс напусна паркинга миг преди неговата поява и на „синия“ не му остана нищо друго, освен да заобиколи тичешком.

Скачайки от оградата, Алекс се огледа, но изглежда Адидас и Гном благополучно се бяха изнесли, без да изчакат водача си. Мислено похвали момчетата, осъзнали най-накрая, че в неговата компания ще им бъде доста по-трудно да избягнат близък контакт със „сините“. Без да губи излишно време, той се шмугна в най-близката уличка и побягна с всички сили. Отлично разбираше, че ако Димон и компания пак го настигнат, измъкването съвсем нямаше да е толкова лесно.

След като направи няколко завоя, Алекс се озова в относително тесен проход между постройките и спря нерешително. Двуетажната офис сграда почти допираше до високия жилищен блок. Опитният му поглед веднага определи, че разстоянието е идеално за катерене.

Да се качи на покрива или да продължи с тичането?

Решавайки, че тепърва го чака много тичане, Алекс опря ръцете на едната стена, а краката на другата, и бавно започна да се изкачва. Първо премести нагоре ръцете, после краката... Получаваше се, макар и доста бавно.

Беше стигнал на височина почти два човешки боя, когато иззад ъгъла изскочи Димон.

— Намерих го! — извика зарадвано.

Алекс освободи едната ръка и направи неприличен жест с пръсти.

— Няма да ни стигнат!^[2]

И едва тогава му хрумна, че макар и да се е изкачил на тричетири метра височина, Димон като нищо можеше да го стигне, ако използва стената.

Явно до същата мисъл стигна и Димон. Той се втурна напред, преодолявайки разделящите ги метри за няколко секунди.

Но Алекс също не губеше време и бързо започна да мести ръце и крака.

— Няма да се измъкнеш! — разпалено изръмжа Димон и се затича по стената. След като направи няколко крачки по нея, в пика на траекторията се оказа точно под Алекс и дори докосна с пръсти рамото му, но до знака не успя да се добере.

След като се приземи на асфалта, паркуристът гръмко изруга и погледна нагоре.

— Дали да не те сваля с нещо? О! Какво ще кажеш за обувка в челото?

— Това е неспортсменско — изсумтя Алекс, който почти беше стигнал покрива.

Димон сви рамене.

— Убеди ме. Тогава ще трябва да пълзя след теб. Само не ми плюй на главата!

Алекс най-накрая докосна с ръце ръба на покрива и като освободи крака, увисна на ръба на сградата. Рязко набиране, и вече беше на покрива.

Погледна надолу, помахаша с ръка на приятеля си и извика:

— Не се притеснявай, няма да плюя... но пък ако някоя тухла случайно падне... — той направи вид, че се замисля. — Е, добре, живея засега. Но не се надявай, че ще ме намериш на покрива, когато най-накрая довлечеш старите си кокали тук.

— Няма да се измъкнеш! — размаха юмрук Димон. — Каквото и да правиш, ще те докопам!

Подсвирквайки весела мелодия, Алекс пресече покрива, набра се на плътно долепената триетажна сграда, а от нея се спусна на следващата постройка. Тя се оказа магазин с оптимистичното заглавие „Комфорт“ — на покрива стояха огромни, с човешки размери, старомодни сини букви, останали от времето на „Универмаг“ и „Столова“.

Алекс надникна през буквата „О“ и изпита истинско удоволствие от открилия се малък зелен парк. Гледката щеше наистина да е много красива, ако се абстрахира човек от носещите се отляво и отдясно на този минипарк потоци коли. Между другото надникна точно навреме, за да стане свидетел на преследването на двама от червения отбор. Като се вгледа по-добре, Алекс разпозна в преследваните Гном и Аидас, които толкова навреме напуснаха компанията му. Гонеха ги

цели четирима: носеха се с крясъци през градинката, като прескачаха храстите и плашеха минувачите.

Някак не е много справедливо разпределението на силите — отбеляза Алекс. — Ще им трябва помощ на момчетата. Зайци са все пак...

— Ей! — извика колкото сила има той.

В разгара на преследването никой не би му обърнал внимание, дори ако викът му не беше заглушен от ревящите коли. Но пък всички излизаци от магазина клиенти като по команда вдигнаха глави нагоре.

Алекс за миг се замисли и после извика:

— Игра!

Този път викът му по някакво чудо беше чул. Алекс размаха ръце, за да го забележат, и изигра кратка пантомима, представяща представителите на „сините“ в не много приятна светлина. Някои от минувачите станаха неволни свидетели на бенефиса на паркуриста и дори го аплодираха за изобретателността му. Двама от четиримата преследвачи си размениха кратки реплики и свърнаха към магазина.

Дали ще се качат?

Да, ще се качат, при това доста лесно. Архитектурата на магазина се оказа изненадващо удобна — строителите сякаш специално бяха оставили малко празно пространство между блоковете, за да има за какво да се захващаш с пръсти.

Алекс отстъпи от ръба на покрива и се втурна в обратна посока...

— А ето ме и мен! — радостно извести Димон, изскачайки на покрива от другата страна. — Не ме ли очакваше?

Алекс се разля в доволна усмивка.

Хе-хе, това ще бъде весело!

Отстъпи назад и застана на ръба на покрива с гръб към улицата, огледа се за секунда да прецени посоката на скока и се оттласна с крака. При салтото във въздуха успя да види висящите на стената „сини“ и останалия на покрива Димон. Удар с крака в асфалта, задно претъркулване през рамо...

— Чао, чао!

И той отново се затича. Пресече пътя, после прескочи ниската ограда и влетя в станалата му почти като родна малка градинка. Но този път преследвачите го следваха на не повече от няколко метра,

затова Алекс реши да пообиколи малко между дърветата с надеждата да се откъсне поне на десетина крачки. Уви, не се оказа толкова лесно. Тримата „сини“ начело с Димон го следваха плътно...

Осъзнавайки, че така не може да продължава вечно, Алекс предприе опит да се отърве от опашката си. Когато за пореден път премина през градинката, той скочи на пътното платно и се стрелна буквално пред бронята на преминаваща кола. Зад него се раздаде писък на спирачки и тъп удар. Изглежда някой от „сините“ беше решил да изпита съдбата си и го беше последвал. Но не му се беше получило. Всъщност точно на това и разчиташе Алекс.

Обърна се за миг и бързо оцени ситуацията, убеждавайки се в точността на своите изчисления. В тази част на улицата движението беше еднопосочно и колите нямаха достатъчно разстояние да развият висока скорост. Старичката жигула беше изскочила от завоя точно в момента, когато Алекс прескочи оградата. Паркуристът изтича пред самия капак на колата, принуждавайки шофьора да удари спирачки, и така още повече да намали скоростта. По този начин, дори на мястото на тренирания екстремал да беше най-обикновен човек, той вероятно щеше да се отърве най-много с една-две фрактури. Разбира се, под колата не попадна Димон. Акробатът имаше достатъчно мозък в главата да не скача след Алекс, но един от „сините“ зайци беше решил да рискува и сега лежеше на тротоара, като държеше крака си и ругаеше наред. Без да чака по-нататъшното развитие на събитията, Алекс хукна напред по улицата и бързо свърна в арката на близката къща.

Дишаше тежко и с усилие овладя тръпките по цялото тяло, после постепенно забави и накрая премина на ходом.

„Да, почти ме бяха хванали — с недоволство отчете Алекс. — А до края на Играта има още мно-ого време... трябва да си пазя силите и малко да отдъхна някъде.“

Разбира се, неписаните правила забраняваха да се криеш от преследвачите си, но Алекс такива дреболии много рядко го спираха. Той бързо намери малко ресторантче и като се огледа за всеки случай, се шумгна в едва забележимата врата.

Звънът на звънчетата извести отегчения барман на бара за появата на нов посетител. Между другото, заведението се оказа съвсем прилично: за това говореха не само красиво наредените върху

рафтовете непознати на Алекс напитки, но и видимо качествения дизайн на цялото помещение. Заведението беше оформено в най-добрите традиции на гангстерските филми, липсваха само горилите с размер на гардероб.

Алекс вдъхна хладния, старателно озониран от климатика въздух, и доволно се усмихна.

— Здравейте.

Младият барман го огледа отдолу-нагоре и се изкриви в някакво подобие на усмивка. Разбираемо — голият до кръста, зачервен и запъхтян младеж едва ли изглеждаше като сериозен клиент. От друга страна, докато гостът се държеше културно, да се заяжда нямаше смисъл.

— Какво желаете? — с лека насмешка попита барманът, без да обръща внимание на поздрава.

— Вода, ако обичате — без колебание отвърна Алекс и се настани на високия стол пред бара.

Не че нямаше пари, просто сокът беше прекалено тежка напитка — после щеше да му е трудно да скача, пепсито пък беше прекалено сладко — ще му остави привкус на захар в устата, а за нещо алкохолно по време на физически натоварвания и дума не можеше да става. Сърцето и черния дроб все още му трябваха...

Барманът с непроницаемо лице му наля чаша вода, изчака, докато Алекс я изпразни, и с неприкрито злорадство заяви:

— Струва триста рубли.

Добре, че Алекс си беше изпил водата, в противен случай със сигурност щеше да се задави от такава наглост.

— Да не е с разтворено сребро или нещо подобно? — удиви се той. — Или е специално доставена от планински извори в Тибет?

Барманът сви рамене, без да обръща внимание на глупавите въпроси.

— Добре — изсумтя Алекс и бръкна в джоба на дънките. — Ето ти петдесет рубли, харчи си ги на воля.

Вместо да приеме с благодарност щедротото възнаграждение, барманът невъзмутимо извика:

— Вадик! Клиентът отказва да плати!

„Що за глупости? — уморено си помисли Алекс. — Дори вода не те оставят да пиеш на спокойствие...“

И тогава се появи Вадик.

Едва ли някой би нарекъл Алекс хилав. В момента, както беше без тениска, по телосложение напомняше по-скоро на Брус Лий след година посещения във фитнес клуб и студио за татуировки. Но Вадик... Зеленокожият Хълк щеше да пукне от завист, ако влезеше в този бар. Огромната бяла тениска плътно прилепваше по масивния торс и раменете, поне двойно по-широки от тези на Алекс. При това мускулите не бяха на грозни буци като при тежкоатлетите или культуристите, а изрично подсказваха за увлечение към по-активни спортове от рода на борба с кафяви мечки или дърпане на слонски хоботи. Бръснатата глава с щръкнали уши изглеждаше като гротескна пародия на фона на тялото... А начинът, по който стърчаха ушите, говореше за многократно счупване на хрущялите. Тоест здравенякът активно се занимаваше със свободна борба или самбо.

— Този ли? — с изненадващо тънък за такава грамада глас попита Вадик. Впрочем, май всеки глас щеше да е тъничък за този великан.

„Сякаш в бара има други — вътрешно се усмихна Алекс. — Умник!“

Барманът мълчаливо кимна, едва прикривайки доволната си усмивка. После бързо заряза това глупаво занимание и открито се ухили.

— Проблем ли искаш? — с известна леност попита едрият мъж.

Алекс за миг се замисли, пресмятайки наличното свободно време.

— А защо пък не?

Веднага след тези думи той направи няколко меки крачки встрани от бара. С такъв „биотанк“ по-добре да се биеш на максимално свободно пространство. Няколко движения от „38-а форма“ на тайчи чуан^[3] за освобождаване от напрежението, отпускане на съзнанието и съсредоточаване върху предстоящия бой...

Вадик с любопитство следеше Алекс и неочаквано попита:

— Тридесет и осма форма?

— Аха — автоматично отвърна Алекс. — Ей, откъде знаеш?

Вадик се смути.

— Ами занимавам се малко...

— Какъв стил? — делово попита паркуристът.

Той искрено се надяваше биячът да не е забелязал недоверието, блеснало в погледа му. Все пак е трудно да се повярва такава „горила“ да се занимава с ушу^[4], че дори и с един от „вътрешните“ стилове^[5]. Обикновено подобни планини от мускули не се интересуват особено от вътрешна енергия и прочие „глупости“. Какво ти, на тях изобщо и бойно изкуство не им трябва! Ако такава чудовище те перне дори веднъж, направо можеш да си поръчваш ковчега...

— Чен — едрият мъж се приближи до бара, седна на стола и направи подканящ жест. — Сядай, ще пийнеш ли нещо?

Алекс изобщо не се смути, седна обратно на мястото си и погледна насмешливо към шашнатия барман.

— Боя се, че парите няма да ми стигнат.

Биячът приятелски потупа Алекс по рамото.

— Всичко е за сметка на заведението.

— Тогава още една чаша вода — скромно помоли Алекс, опитвайки се колкото е възможно по-дискретно да раздвижи изтръпналото от досега с огромната лапа на Вадик рамо. — И така, при кого тренираш?

---

[1] заек — новобранец. ↑

[2] в оригинала „Нас не догонят!“ — от популярна песен на руския дует Тату (бел. на прев.). ↑

[3] тайчи чуан — (от китайски) „юрукът на великия предел“. В китайската космология „великият предел“ се нарича постоянното редуване на двете начала ин и ян. ↑

[4] ушу — буквално „бойни изкуства“. ↑

[5] подобно разделение на стиловете в ушу е свързано с източната практика да разделят всяко явление на две страни — „ян“ (активна, външна) и „ин“ (пасивна, вътрешна). И ако „външните“ стилове се характеризират с агресивност и динамични техники, то „вътрешните“ са по-меки и естествени, и затова много по-сложни за усвояване. ↑

ГЛАВА 3

Половин час по-късно Алекс излезе от бара. Разбира се, след като предварително се увери, че на улицата няма никой от участниците в Играта, тъй като нарушителят на правилата не се счита за нарушител, докато някой не го засече.

Страшният на вид охранител се оказа изключително дружелюбен и приказлив човек. А когато откриха и няколко общи познати... Сега Алекс се превърна в желан гост в бара без име. Да, да, точно така. Собственикът на това заведение не само не се беше погрижил да сложи табела, а по принцип беше оставил мястото без име. Странни са понякога хората.

Изненадващо пустата за центъра на града улица изведе Алекс... да, да, към точно същата градинка. Само преди половин час той бягаше през тези храсти от трима преследвачи... между другото, къде ли са се изпокрили? Впрочем, това си е техен проблем.

Алекс не остана да се мотае в градинката, вместо това се втурна обратно към незабележимата уличка. Тренираният му поглед веднага засече доста удобен за покоряване ъгъл на двуетажна сграда. Хора тук почти нямаше, така че той без особени проблеми се качи на покрива, като не привлече излишно внимание. Затова пък горе...

— Аха! — раздаде се победен вик от съседната сграда.

Алекс бавно се обърна към познатия глас.

— Пак ли ти?

Димон седеше увесил крака на ръба на покрива, като се наслаждаваше на полъхващия между къщите хладен ветреца.

— Намерих те! — весело заяви акробатът, докато умишлено бавно се изправяше на крака и се изтупваше.

— Да бе, мечтай си — ухили се Алекс. — Трябваше половината периметър да обиколя, за да открива някой от вашия отбор. Изпокрихте ли се, що ли?

Димон направи първа стъпка назад, за да се засили.

— Не мърдай оттам, ей сега ще долетя.

— Мечтай си — засмя се Алекс и се устреми в противоположната посока.

Той предварително беше преценил в каква посока ще бяга и на коя сграда ще скача, докато още си разменяха нищо не значещи фрази с приятеля си. Разбира се, само лудите скачат в неизвестното, без преди това много щателно да се запознаят с мястото за приземяване. Едно е малка височина и разстояние — там не е фатално, но на два етажа над земята всяка грешка може да се окаже последна. За щастие, преследвачът му все още се подготвяше за скок, и сега беше моментът да се огледа. А дори и да не беше, Алекс така или иначе нямаше да се поколебае да скочи — неслучайно понякога го наричаха камикадзе.

Алекс рязко спря на самия ръб и бързо, но много внимателно огледа покрива на съседната сграда. Като че ли не би трябвало да има никакви проблеми — парчета от бутилки нямаше, жици и кабели — също.

След като провери зоната за приземяване, той се обърна точно навреме, за да хване скока на Димон. Сега беше моментът! Алекс направи къса засилка и отскочи от самия край на покрива... Бърз полет, претъркулване през глава — да убие инерцията, и вече тичаше нататък.

За преследвача в лицето на Димон беше много по-лесно — той видя полета на Алекс и го повтори, без да губи време за подготовка. Разстоянието между тях значително намалая, но Алекс не се и надяваше толкова лесно да се отърве от акробата. Щеше да е прекалено безинтересно.

Притича бързо до другия край на покрива, скочи на най-близкия от редицата ламаринени гаражи, огласяйки цялата улица с неповторим грохот, и продължи движението си, скачайки от гараж на гараж. Нямаше нужда да се обръща, за да се увери дали Димон го следва — железният тътен зад него недвусмислено докладваше, че гонката продължава.

Последният гараж изведе Алекс до къса задънена уличка. Скочи на земята и бързо се огледа. Изглеждаше по-скоро като малко вътрешно дворче, оградено от двете страни с високи сгради, а от третата — с гаражи. Отляво и отдясно тъмнееха масивни и очевидно много скъпи стоманени врати. На няколко десетки метра напред се мярна практически пуста улица и Алекс спокойно можеше да

продължи нататък, ако не беше едно малко „но“. Или не толкова малко, зависи как ще го погледнеш. Преди началото на Играта всички се бяха запознали с картите и Алекс беше готов да се закълне, че улицата пред него е същата червена линия, която очертава зоната на игралните действия.

— Задънена улица, а? — весело попита Димон. — Или ще нарушиш правилата?

Беше седнал на гаража в любимата си поза — увесил крака, и усърдно се правеше, че изобщо не се е задъхал.

— Нямам нужда да нарушавам правилата, за да ти избягам — изсумтя Алекс.

За това, че съвсем наскоро наруши правилата, като се скри да почине в местен бар, Алекс вече беше забравил. Ами да, подробности някакви си там...

Димон се изправи на крака и атрактивно скочи от гаража с красив „аербак“^[1] — Алекс така или иначе стоеше твърде далеч, за да успее да се възползва от момента — и меко се приземи на четирите си крайника.

— Я да видим как ще стане! — той се изправи и потри ръце. — Да не си се научил да летиш?

В следващия миг една от стоманените врати се отвори и в уличката изскочиха няколко тъмни фигури. Облечени в черни костюми, не по-малко черни ризи и обувки с червени връзки, те създаваха доста странно впечатление. Може би и защото скъпите костюми не успяваха да скрият атлетичните фигури, а тъмните очила, напротив, много добре скриваха част от лицата им, правейки неочакваните гости почти идентични. Алекс автоматично отбеляза, че са петима.

— Оп-па — изненада се Димон. — Що за чудо е това?

Алекс наблюдаваше с интерес мъжете в черно, като не забравяше да държи под око Димон и да обмисля възможните начини за отстъпление. С появата на новите хора в уличката ставаше много по-лесно да се изплъзне на представителя на синия отбор — просто трябваше да се промъкне между тези мъже и да скочи върху гаража...

Краткото разузнаване отне само няколко секунди. Алекс бързо се хвърли напред, държейки петимата мъже в черно между себе си и Димон. Чак сега изведнъж разбра на кого му напомнят тези момчета —

на мистър Смит от Матрицата. Същите каменни изражения на лицата, същите костюми, същите очила... Само дето от последната среща на екрана агент Смит беше успял да натрупа доста мускули.

И тогава „Смитовците“ се задвижиха. Може би бяха взели паркуристите за бандити, което не би било кой знае каква изненада, но реакцията им се оказа доста странна. Цялата петорка като един се втурна в посоката, в която се движеше и Алекс, сякаш уплашени от него. Димон така се изненада, когато видя носещите се срещу него мъже, че просто отстъпи встрани. „Смитовците“ без никакви проблеми скочиха на гаража и се втурнаха в посоката, от която току-що бяха дошли участниците в Играта.

Алекс също се качи на гаража, но за миг спря, за да се обърне — нещо не беше наред. Акробатът вече се качваше след него, но вниманието на Алекс бе привлечено не от него, а от появилия се на отворената врата човек. Мъжът на средна възраст в тъмносиня униформа на охранител се появи на прага с пистолет в ръка. Цялото му лице беше изцапано с кръв, а едната му ръка стоеше извита под неестествен ъгъл.

— Димон! — предупредително извика Алекс.

Но вече беше късно — прозвуча изстрел... и куршумът удари в стената на къщата отсреща. Пазачът явно не беше в състояние да демонстрира чудеса от точност.

Димон моментално се оказа на гаража, погледна към двора и застина в нямо изумление.

— Да изчезваме! — рязко заповяда Алекс.

И те хукнаха. Скачайки от гараж на гараж, паркуристите бързо се отдалечиха от чуждото местопрестъпление.

— Тези крадци ли бяха? — в движение предположи Димон.

— Определено — потвърди Алекс.

Дотичаха до прилепената към гаражите двуетажна сграда и по ръбовете на тухлите се набраха отгоре.

Стъпвайки на покрива, Алекс се огледа в търсене на черните фигури. И ги откри!

— Ето ги! — посочи с ръка към съседната сграда и хукна натам.

— Ей, накъде тръгна?! — бързо го настигна Димон.

— Трябва да ги проследим!

— И за какъв дявол ни е? — полюбопитства акробатът, хвърляйки алчен поглед към червената превръзка на Алекс. — Ако са крадци, нищо чудно да имат и оръжия.

Алекс и сам не можеше да обясни защо хукна след „Смитовците“. Имаше нещо странно в тях, но какво точно...

— Ще се държим на безопасно разстояние — отвърна решително.

И те се затичаха след крадците.

За немалка изненада на паркуристите не им се наложи да забавят темпото. По-скоро трябваше да положат сериозни усилия, за да не изостанат от „Смитовците“. Мъжете в черни костюми скачаха по покривите като скакалци и сякаш изобщо не чувстваха умора. Затова пък младите и тренирани младежи започнаха видимо да отпадат — Играта продължаваше от доста време и двамата бяха навъртели сериозен километраж.

— Да не са някои от нашите? — в движение попита Димон.

— Ясно ти е, че не са — отхвърли идеята няколко вдишвания по-късно Алекс.

И двамата дишаха тежко, произнасяйки думите с усилие.

— Кой са тогава?

— Гастрольори — уверено отсече Алекс, докато с лека завист наблюдаваше как петимата „Смитовци“ съвсем синхронно скачаха от покрив на покрив. — Идиоти... с такава техника за няколко дни ще ги открием. Откъдето и да са дошли... там всяко куче би трябвало да ги знае.

Те се прехвърлиха на поредния покрив и известно време бягаха мълчаливо.

— А ако са от някой цирк? — с хриптене попита Димон.

— Пази си... дъха — на пресекулки отвърна Алекс. — Рано или късно... покривите... ще свършат...

Но преди това да стане, петимата в черни костюми решиха да си поговорят със своите преследвачи. Димон и Алекс не веднага обърнаха внимание на факта, че темпото постепенно се забавя, защото самите те бяха доста уморени. А когато все пак забелязаха, вече беше прекалено късно.

Петорката пресече широкия покрив на някакъв магазин и застина в очакване на преследвачите си. Приятелите скочиха на покрива с

битумна хидроизолация повърхност и също спряха, без да смеят да се приближат по-близо, но и не желаейки да отстъпят.

— Как мислиш, дали имат пистолети? — мрачно попита Димон.

— Сега ще разберем — философски отвърна Алекс, докато оглеждаше покрива в търсене на някакво подобие на оръжие. — Важното е, че нямат базуки, с всичко друго все някак ще се справим.

Уви. Изглежда тук често почистваха. Нито една бутилка, камък или пръчка. Освен да се опитат да изкъртят телевизионната антена...

— Ей, вие! — извика единият от „Смитовците“.

— Не е много учтиво — тихо отбеляза Димон.

— Защо, дори много културно се обръщат на „вие“ — не се съгласи Алекс. — И не започнаха веднага да стрелят. Приятни хора.

Двамата с Алекс бавно закрачиха по покрива, приближавайки все по-близо и по-близо до странните циркаджии.

— А на мен не ми харесва, когато ми подвикват толкова грубо — малко нервно заяви Димон. — Но нищо, ще ги научим на добри обноски.

— Да опитаме.

Алекс беше винаги уверен в себе си. На сто процента. Той ясно разграничаваше възможното от невъзможното, реалността от фантазията, но сега логиката му пасуваше поради липсата на информация и много лошо предчувствие. Алекс не знаеше какво да очаква от тези хора. И затова в гласа му се прокрадна несвойствено за него съмнение.

Димон го забеляза и погледна учудено приятеля си, но не каза нищо.

— Бихте ли ме упътили как да стигна до библиотеката?! — извика Алекс, поставяйки ръце в някаква имитация на рупор.

Тук на покрива гласовете бързо се губеха, така че трябваше да положи известни усилия, за да могат събеседниците му да чуят не само думите, но и насмешливия тон, с който бяха произнесени.

Един от „Смитовците“ се отдели от групата и тръгна към паркуристите.

— Нека аз да преговарям — не предложи, а по-скоро констатира Алекс, и пристъпи напред. — И не си мисли да се намесваш. аз ще го оправя, а по-нататък ще видим.

С всяка стъпка Алекс се чувстваше все по-уверен. Ако този странен крадец не стреля, значи ще се опита да разреши проблема с думи или юмруци, а това вече е съвсем друг разговор.

Срещнаха се точно по средата на покрива. Мъжът в черно така и не свали тъмните очила, но Алекс усещаше преценяващия му поглед върху себе си. За да не остане по-назад, той самият също внимателно огледа този „Смит“. За голяма изненада на паркуриста застаналият пред него човек беше на не по-малко от четиридесет години. Значи мъжът, видимо на годините на баща му, скачаше по покривите по-бързо от млад човек? Глупости. Освен ако не е бивш цирков акробат, както предположи Димон... но дори цирков акробат на тази възраст не може да бъде толкова издръжлив.

— Момчета, защо тичате след нас? — с мека насмешка попита „Смит“.

От леката усмивка, плъзнала по тънките устни на мъжа, Алекс го побиха тръпки. Макар до този момент трудно можеше да го изплаши каквото и да е, но в този човек имаше нещо злоецо... С някакъв животински инстинкт Алекс усети в него истински хищник, готов да убие всеки, който застане на пътя му. И сега, под прицела на невидимите зад тъмните очила очи, се беше озовал някой си Алекс Селин.

— Просто пътят ни е в същата посока — не остана назад Алекс.

Въпреки че придаде на гласа си максимум насмешлива увереност, в дъното на душата си беше леко притеснен. Ситуацията наистина изглеждаше странна: Алекс нямаше представа защо хукна след тези крадци. Разбира се, при условие, че тези „Смитовци“ изобщо са ограбили някого, защото не се виждаха никакви торби. А и да стои така и спокойно да си говори с потенциални престъпници беше някак си... странно...

— Защо не си вървите в къщи, докато още не сте попаднали в някоя беда — все така дружелюбно произнесе мъжът.

— Ами всъщност... — Алекс криво се усмихна — ние сме бедата.

С крайчеца на окото си успя да зърне рязко движение на ръцете на събеседника и добре обученото му тяло дори започна да реагира, но кой знае защо малко със закъснение. Ударът попадна в рамото и отхвърли Алекс на няколко метра, като едва не го лиши от равновесие.

— Ух... — неволно възкликна паркуристът и веднага се хвърли напред, не искаше да отстъпва позиция.

За начало Алекс направи любимата си боксова „тройка“ — „джеб“^[2] в главата с лявата ръка, „хук“^[3] с дясната и след това ъперкът. Просто и ефективно. Само че противникът с изненадваща лекота блокира всички удари. След това последваха няколко опита да прати Алекс в нокаут, но той успя да избегне тази незавидна участ, поемайки един особено сполучлив удар със същото многострадално рамо.

Избухналата болка го отрезви малко и го принуди да се съсредоточи изцяло върху боя. Изненадата изчезна заедно с всички други безполезни чувства.

„Лоу кик“^[4] по глезена.

Противникът пое любимия удар на тайландските боксьори без дори да трепне и веднага удари в отговор. Алекс бързо отстъпи, не искаше отново да усети върху себе си чудовищната сила на „Смит“ и веднага контраатакува с десен крак в стомаха. Разбира се, отново безуспешно.

По време на кратката размяна на удари в Алекс възникна странно усещане, обикновено появяващо се при спаринг с треньора, сякаш противникът има един крайник повече от теб. Той просто не успяваше да блокира всички удари и да контраатакува. За преминаване в близък бой и опит да направи захват и дума не можеше да става — Алекс чувстваше, че здравите ръце на „Смит“ само това и чакат.

На противника му трябваха едва няколко секунди, за да пробие защитата на Алекс. Разбира се, за него размяната на удари продължи цяла вечност, но всичко приключи наистина неочаквано.

Прас!

И ударът в лицето го събори на земята, заставяйки го светкавично да се превърти през рамо и да се метне встрани, за да избегне довършващия удар с крак. Но „Смит“ нямаше намерение да продължава с атаката.

— Добре се биеш — отбеляза мъжът в черно, докато спокойно гледаше изправящия се млад мъж. — И още... имаш много интересна татуировка. Кой ти я направи?

Алекс не отговори на странния въпрос и мълчаливо се хвърли в атака, недоволено отбелязвайки, че по време на кратката размяна на

удари „Смит“ дори не свали тъмните очила.

Няколко удара с ръце бяха успешно посрещнати с блокове, но късият удар в пиццала накара „Смит“ да се разсее за секунда и лакътят на Алекс някак се добра до челото на противника. Не успя да се зарадва на успеха си, защото „Смит“ издържа удара и без никакво колебание направи ответна серия от удари. Той буквално отхвърли Алекс на няколко метра и дори не се намръщи!

И отново паркуристът бързо скочи на крака, за да не получи ритник в лицето, и отново това не беше необходимо.

— Браво, наистина си упорит — провлачи „Смит“.

Алекс тръсна глава да проясни погледа си.

— Майната ти.

Въпреки обзелата го вълна от слабост, Алекс доволно се усмихна. На покрива между двамата лежаха счупени тъмните очила — дреболия, но му стана някак приятно. Следващото нещо, което видя, бе лицето на противника... До този момент Алекс смяташе, че той е на около тридесет и пет — четиридесет години, но сега с изненада установи, че „Смит“ вероятно е към петдесетте! Но още по-силно го поразиха очите на мъжа... неестествено зелени, без каквото и да е бяло по тях, и сякаш светеха! Да, да, именно светеха!

Алекс отстъпи крачка назад.

Лещи сигурно. Но защо?!

А после вече изобщо не му беше до размишления. „Смит“ го връхлетя като ураган, помитащ всичко по пътя си. Защиатавайки се на предела на възможностите си, Алекс с ужасяваща яснота осъзна, че вече е загубил. Нямаше никакви шансове. Сега този мутант или ще го пребие до смърт, или ще го хвърли от покрива.

Решавайки да използва последната си възможност, паркуристът тръгна за близък бой в опит да пренесе боя в партер. Въпреки лошото си предчувствие. Това беше и последната му грешка, след която боят приключи. Скачайки в краката на „Смит“, Алекс успя да избегне логичния удар с коляно, но след това някаква странна сила го подхвана и го изпрати в дълъг полет...

Пред очите му премина небето, покрива, още веднъж небето... и после видя далеч под себе си асфалта. Тялото му реагира преди още Алекс да разбере какво се случва — изви се във въздуха в невероятен салто и се вкопчи в перваза на прозореца на последния етаж. Дланите

му пламнаха от болка, чувството беше сякаш кокалчетата изскачат от ставите си, но той се задържа. Трябваша му няколко секунди, разтеглили се в цяла вечност, за да дойде малко на себе си и да осъзнае какво всъщност се случи.

— Алекс! — от ръба на покрива се показа бледото лице на Димон. — Жив си!

— Не съм сигурен — слабо изхриптя Алекс. — Сега... ще си почина... малко... и...

С усилие напипа с крак цепнатина между тухлите, която му позволи да отнеме част от тежестта на тялото си от ръцете. Веднага започна да диша по-леко, но пък започна да трепери.

Погледна надолу и с радост установи, че ако скочи сега, ще остане жив. Може би дори ще се размине само с няколко синини. Но ако не беше успял като по чудо да се хване за перваза на прозореца... Не, по-добре сега да не мисли за това.

Димон буквално изригна:

— Вече си мислех, край с теб. Този изрод така те хвана, завъртя и метна... Откъде такива силища в него? С какво се тъпче сутрин?! Искам двойно от същото!

Няколко минути по-късно Алекс се стегна, набра се на перваза на прозореца и много бавно запълзя нагоре. Изкачването беше много трудно, но той се застави да не обръща внимание на болката и слабостта. Минута, втора... Димон протегна ръка и го изтегли на покрива.

Алекс рухна по гръб, гълтайки трескаво въздух.

— Да, тази Игра дълго ще я помня — пусна крива усмивка Димон. В очите му се спотайваше силна загриженост за приятеля, но той за нищо на света не би я показал открито. Това не беше в характера на акробата, освен това подобна загриженост можеше да обиди Алекс.

— А тези... къде са? — попита Алекс, докато, повдигнат на лакът, оглеждаше покрива.

— Избягаха — сви рамене Димон. — Онзи те хвърли, погледна си часовника и побягна. Явно се уплаши, че ще го хвана и ще му извия врата.

— Ами да, разбира се — изсумтя Алекс, докато бавно се изправяше на крака.

Димон, макар да беше майстор на спорта по акробатика, едва ли можеше да съперничи на Алекс в бойните изкуства.

— Накъде избягаха?

— Май нататък — неуверено кимна акробатът. — Качиха се на пететажния блок, по-нататък не ги видях.

Те бавно се придвижиха към противоположния край на покрива, прилепен до пететажния блок. Да бързат така или иначе нямаше нужда, „Смитовците“ отдавна бяха далеч оттук.

— Виж, това е просто някакъв идиотизъм — раздразнено заяви Димон, докато изритваше остатъците от счупените черни очила. — Никой няма да повярва... Двама идиоти няколко пресечки гонят крадци, след това представители на двете страни се срещат в центъра на покрива, бият се... и онзи изрод те хвърля като някаква перушинка на цели десет метра!

— Какво, толкова силно ли ме хвърли? — навъсено попита Алекс.

Лявата половина на лицето му вече беше разкрасена от не особено забележима, но доста обидна синина.

— Е, за десет малко се поизхвърлих, разбира се... Но три-четири метра със сигурност — потвърди акробатът и рязко спря. — По дяволите... Ама какво силище трябва да си!

— Да... силище... — замислено проточи Алекс, припомняйки си странния цвят на очите на мъжа.

Глупост някаква. Алекс го обхвана странно чувство, сякаш е попаднал в тъп американски екшън в стил „американска нинджа“. Макар че тук по-скоро намирисва на „Хълк“ или „Х-мен“...

— Ех, трябваше да взема някоя по-голяма пръчка и да го замеря! Или с камък да го нацеля! — мърмореше в това време Димон.

— Късно е да пиеш „Боржоми“^[5] — философски отвърна Алекс.

— Когато вносът е забранен...

Те се качиха на пететажната сграда по подозрително поклащаща се ръждива стълба и се огледаха.

— Колко е оттук до най-близката сграда приблизително?

— Седем метра — пресметна Димон. — Но ако не скачаш към по-нисък етаж, това си е чисто самоубийство. Може би са се спуснали надолу?

— Ти по-добре знаеш, аз по това време висях на перваза на прозореца.

Акробатът се замисли.

— Да, но не гледах тях, а бързах към теб. Но пък съм сигурен, че се качиха тук...

Паркуристите известно време гледаха мълчаливо към значително отдалечената сграда пред тях. Естествено, не се виждаха никакви хора в черно, но Алекс дори не ги търсеше. Сега го вълнуваше друг въпрос... Как този престарял циркаджия успя толкова безпроблемно да го победи? С такава обидна лекота...

Той стисна юмруци.

Години изтощителни тренировки от най-ранна детска възраст, стотици спаринги... и всичко напразно. Отупаха го като новобранец! Ако Сенсеич беше видял позора на Алекс, щеше да му изтегли ушите... или направо да го изхвърли позорно от клуба.

Алекс направи няколко дълбоки вдишвания и започна да отстъпва назад.

— Ей, какво си намислил? — обезпокоено попита Димон.

— Искам да проверя нещо — прекалено рязко отвърна Алекс.

Ако тези изроди могат, то и аз трябва да... Не може да са чак толкова по-силни от мен!

— Да не си се побъркал?! — извика Димон.

— Хайде, отдръпни се — Алекс махна с ръка, отстъпвайки все по-назад и по-назад. — Щом те са скочили, то за мен ще е детска игра.

— А ако все пак са се спуснали надолу? — опита се да го разубеди акробатът. — Не бъди глупав...

— Остави ме!

Засилка. Скок...

Мамка му!

Алекс за малко не успя. Явно тук бяха повечко от седем метра, по-скоро цели десет. Нима окомера го подведе?!

Успя да се хване с пръсти за ръба на покрива, но не и да се задържи. Падането се оказа изненадващо кратко — няколко етажа по-надолу висеше строителна люлка, която с радост прие изпънатото като струна тяло на Алекс. Впрочем това не беше толкова неочаквано — отбеляза си строителното приспособление още преди скока, но се надяваше да мине без тази импровизирана застраховка.

Лежеше по гръб, страхувайки се дори да мръдне, и наблюдаваше бавно плуващите облаци. Въздухът излизаше от гърдите му със странни хрипове... Дали не беше счупил ребра? Ех, казваше му Сенсеич, че при падане от голяма височина трябва да може да отпуска всеки мускул в тялото... Дори даваше примери, как пияни хора, паднали от петия етаж, се отърват само с леки наранявания, а трезвените понякога и от метър височина се потрошават до смърт. Впрочем случай със случай не си приличат...

Алекс със стон се надигна на лакът и внимателно опипа ребрата си. Изглежда нищо не бодеше, което беше добре. След като обходи цялото си тяло, той се убеди, че се е отървал само с прилична по размер синина на онова място, с което мислеше, когато реши да скочи такова разстояние.

— Откачалка! — извика му отгоре Димон. — Съвсем малко да беше...

— Сякаш не знам — промърмори под нос Алекс и викна на приятеля си: — Затова пък не ме хвана!

— Наистина ли?! — Димон размаха над главата си червен плат. — Трябва да бъдеш по-внимателен!

По дяволите!

Алекс се плесна по рамото. Естествено, знакът го нямаше там.

И кога само успя?!

---

[1] аербах или гейнър — задно салто с придвижване напред. Особено красиво изглежда при изпълнение от височина, но може да се изпълнява и на равно — с мах на краката или без. ↑

[2] джеб — (бокс) прав удар с ръка. ↑

[3] хук — (бокс) удар с ръка отдолу. ↑

[4] лоу кик — нисък удар с крак. ↑

[5] боржоми — лечебна минерална вода от Грузия. Изразът е цитат от „Дванадесетте стола“ на Илф и Петров, както и следващата реплика (бел. на прев.). ↑

ГЛАВА 4

Градинката приличаше на разбунен мравуняк. Играта беше приключила! И сега всички участници не пестяха дъх и обсъждаха събитията от изключително натоварения ден. Спореха до пресипване, смееха се, прекъсваха се един друг и много енергично жестикулираха. Появиха се бутилки бира и минерална вода, чипс, а някои дори извадиха предварително приготвени сандвичи.

Алекс и Димон се върнаха последни, вече след официалния край на Играта. Дан очевидно искаше да им направи забележка, но когато видя синината на лицето на Алекс, реши да изчака. В крайна сметка четвърт час не решава нищо...

— Ние малко закъсняхме — не се извини, а по-скоро констатира Алекс.

Димон разпери ръце и поясни:

— Задръстване.

Известно време Дан хвърляше недоволни погледи на приятелите и едва след това забеляза, че знакът го няма на ръката на Алекс.

— Алекс е загубил?! — искрено се изненада той. — На кого да се запише този подвиг?

— А ти как мислиш — триумфално се ухили Димон. — Драконът е победен!

— Да живее Дракона — изсумтя Алекс. — Сега ти ще заемеш моето място. Ще станеш също толкова умен, красив и ловък като мен.

Димон замислено погледна към рамото му.

— А такава татуировка ще получи ли?

Алекс автоматично прокара ръка по сложната рисунка.

— Е, не. За да се получи такава татуировка... трябва да се направи нещо много по-голямо... — той хищно се усмихна. — На теб такава не ти е по силите...

И веднага млъкна, осъзнавайки, че дърдори прекалено много.

— Е, да върви по дяволите — махна с ръка Димон, чийто мисли отдавна бяха прескочили на съвсем различна тема. — Хайде вече да обобщим резултатите. Народът трябва да знае своите герои.

Единственото участващо в Играта момиче приближи Димон отзад и го сръга с лакът в ребрата.

— Ей, героят, а защо тогава на задника си имаш дупка?

Димон инстинктивно свали ръка и напипа огромна дупка, показваща на всеки поне малко любопитен изглед към бели слипове с весели дяволчета.

— И ти не каза нищо?! — обидено ревна Димон и удари Алекс по рамото с юмрук.

— Голяма работа. Нали днес не си си сложил любимите прашки — избухна в смях Алекс. — А и тези слипове изглеждат много добре.

— Ето къде значи изчезват бикините ми — плесна с ръце Даша. — Фетишист, мои са си.

Димон обидено се нацупи.

— Завистливци!

Даша го прегърна и отпусна глава на рамото му. Е, поне се опита, но стигна само до нивото на бицепса.

— Добре, добре, ти си ми най-добрият и най-силният — присви хитро очи и добави с нежно гласче: — Тарзанчик.

Хората около тях направо изпопадаха от смях. Алекс се кикотеше най-силно от всички.

— Ох, не мога... тарзанчик...

По време на пика на всеобщото веселие се раздаде гръмкият глас на Дан:

— Съобщаване на резултатите!

Всички замряха. Тишината се спусна толкова внезапно, че силният глас на един от по-неспокойните любители на екстремното прозвуча като Йерихонска тръба:

— Спомням си как на миналата Игра се запознах с една блондинка, а после...

— Вася, млъкни! — раздразнено извика Дан. — Ще позволиш ли набързо да обявя резултатите, а след това може подробно да ни разкажеш за своите сексуални похождения.

Високият младеж със затрогващ израз на лицето изобщо не се смути и с нежен глас провлачи:

— Убеди ме, противен.

— Пфу, ама че си — по навик махна с ръка Дан. — И така, победител е отборът...

Разбира се, той не можеше да мине без продължителна пауза.

— ... на червените! С разлика от един знак!

В парка се разнесе радостен рев. Най-силно от всички викаха вече познатите на Алекс Гном и Адидас. На раменете им се червенееха оцелелите им знаци, което със сигурност ги правеше не по-малко герои, отколкото Димон, който беше хванал Алекс. Разбира се, да победиш толкова известен в средите на паркуристите човек беше много почетно, но самият Димон също принадлежеше към числото на „старците“ — постоянни участници в Играта. Откакто Алекс за пръв път запозна приятеля си с паркура мина повече от година. Акробатът се вля в общността изключително хармонично, мигновено спечели уважението на момчетата благодарение на отличната си подготовка и почти пълната липса на инстинкт за самосъхранение... Ако Алекс беше хванат от някой от зайците, за последния това щеше да е истински подвиг. А така... приятелите постоянно се съревноваваха помежду си и успехът в това съревнование беше доста променливо нещо.

Алекс също изобрази нещо подобно на радост, нали отборът на червените спечели... но в действителност му беше все едно. Сега мислите му бяха заети със съвсем друг въпрос...

Как така?!

Чувстваше се измамен и опустошен. Не всеки ден имаш възможност да се почувстваш като пълно нищожество. Слабак. И това след цялата продължителна работа върху себе си, многобройните тренировки и ежедневното самоусъвършенстване!

Алекс удари силно с юмрук в дланта си.

Защо се оказа напълно безсилен в боя срещу непознатия?! Та този незнаен „Смит“ определено си играеше с него и дори не се биеше с пълна сила! Ех, къде ли е Сенсеич, когато е толкова нужен? Няколко ненаатрапчиви съвета вероятно бързо щяха да сложат всичко на мястото му... Сенсеич никога не казваше открито какво трябва да се направи и не изразяваше мнението си в прав текст. Предпочиташе спокойна беседа, която обикновено изобщо не засягаше въпроса, и често дори след края на разговора Алекс не схващаше как всичко казано дотук може да е свързано с неговия проблем. Затова пък след известно време на размисъл... Не винаги, но достатъчно често го спохождаше озарение и той лесно намираще единственото правилно решение. Как

така сега нямаше никой, с когото да обсъди събитията от днешния ден, а и от цялата последна година...

До Алекс приближиха Гном и Адидас.

— Поздравления — Алекс се постара да прикрие бликащите гняв и раздразнение колкото се може повече. — Виждам, че не са ви хванали.

— Разбира се — подсмихна се Гном. — В края на краищата една трета от синия отбор преследваха теб. И, както виждам, са те хванали.

В гласа му едва забележимо се прокраднаха ехидни нотки — ето на, хванали са великия Алекс, а те са се измъкнали от всички преследвачи, нищо, че не са били толкова много.

— Случва се — махна с ръка Алекс.

Те постояха още малко до него, но виждайки, че Алекс не е предразположен към разговор, се присъединиха към една от веселите шумни компании. Имаше още няколко опита от познати да завържат разговор с него, но нищо не се получи. Естествено, всички логично предположиха, че Алекс е ядосан заради поражението в Играта, въпреки че в действителност това сега го вълнуваше най-малко от всичко.

— Ей, а синината под окото кой ти я направи? — попита го някой от синия отбор. — Нали сбиванията са забранени в Играта. Или сам си се спънал?

Алекс изгледа нахалника с презрителен поглед, а ъглите на устните му неволно се извиха нагоре.

Подведеният младеж, вероятно студент, явно беше поредният новак, в противен случай не би се шегувал така с Алекс — за избухливостта му се носеха легенди, макар и както често се случва, малко преувеличени. Но съвсем, съвсем малко...

Ударът с отворена длан в лицето превърна носа на младежа, попаднал под горещата ръка на паркуриста, в подобие на „палачинка“. Удар от друг ъгъл, и хрущялът лесно би повредил мозъка, но той, разбира се, нямаше намерение да прави нищо подобно. Всъщност това не беше дори счупване, а леко изместване на преградите, което лесно се поправяше с едно движение на опитни ръце.

Алекс бавно се обърна, сложи ръце в джобовете и тръгна към лежащите встрани раници, гнусливо мръщейки се от блъсналия го в ушите вик:

— Той ми счупи носа!

„Като жена, честна дума — раздразнено помисли Алекс. — Остава и да заплаче...“

Разбира се, той чу приближаващите се стъпки доста по-рано, но дори не се опита да избегне ръцете на преследвача. Вероятно с шесто, седмо или стотно чувство почувства, че никой няма намерение да го напада.

Димон сграбчи рамото на Алекс и рязко го обърна към себе си.

— Какво правиш?!

Алекс му отвърна с твърд поглед и след кратка пауза неохотно поясни:

— Не ми харесва, когато ми се подиграват... такива нещастници...

Сега, когато го каза на глас, причината за свадата вече не изглеждаше толкова непреодолима, и това още повече го ядоса.

— И всичко това заради загуба в Играта? Тогава удари мен, защо си го изкарваш на другите?! — неочаквано изрева Димон.

— Не ми пука за Играта! — избухна в отговор Алекс.

Сграбчи приятеля си за ръката, дръпна го настрана и яростно изсъска:

— Тези изроди в черни костюми ни унижиха, разбираш ли?! — и нататък сякаш се скъса язовирна стена: — Не мога да загубя от някакви си старчета!!! Толкова години в ежедневни тренировки и да бъда така позорно набит... Това е просто невъзможно! А после и онзи глупав скок...

Димон внимателно изслуша монолога на Алекс, после тихо каза:

— Слушай, преди не беше такъв... Там, на покрива, ти едва не се уби! Ако я нямаше онази строителна люлка...

— Хайде стига — раздразнено изсумтя Алекс. — Те са го направили, значи и аз трябваше да скоча... — той сви юмруци. — Трябваше...

Те замълчаха за кратко, всеки зает със свои си мисли, после Алекс въздъхна дълбоко, вдигна от земята раницата си и тръгна към изхода на градинката.

— Всички хора имат предел на възможностите си... — замислено каза Димон, гледайки в гърба на приятеля си.

Алекс рязко се обърна, скочи към акробата, сграбчи го за реверите и ядно изсъска:

— Запомни, аз не съм всички!

* * *

Близо до изхода на градинката стоеше малък микробус с изписано името на някакъв неизвестен телевизионен канал. Още щом Алекс излезе на пътя, от колата изскочиха миловидна дама и братат оператор с огромна камера в готовност.

„Причакват — в движение определи Алекс. — И как винаги ни намират? Сигурно някой нещастник от зайците дрънка.“

Дамата беше поне на трийсет, макар да изглеждаше на двайсет и пет. Е, да, грим, фитнес, солариуми всякакви...

— Здравейте! Канал ЖТВ, програма „Животът в столицата“ — изстреля в движение тя. — Искаме да заснемем малък филм за... паркуристите.

— Питайте други — подсмихна се Алекс, заобикаляйки жената в широка дъга. Но това не го спаси от упоритите изрисувани нокти. Журналистката хвана младежа за ръката и леко угоднически го погледна в очите.

— Но ние искаме да снимаме точно вас, Алекс, толкова много са ни разказвали за вашите постижения...

„И кой досадник ме посочи? Ако разбере — ушите му ще откъсна!“ — раздразнено си помисли Алекс и леко се освободи от ръката на журналистката.

Разбира се, това не беше много прилично, но точно сега не му пукаше за добрите маниери. Срещата с крадците здраво изкара Алекс от релси, да не говорим за получената синина. Направо не знаеше как да обясни на родителите си, а и в института да се появява с ударено око...

— Съжалявам, но не проявявам интерес — малко по-остро, отколкото трябва, отвърна той.

Жената плесна с ръце, явно не очакваше подобна реакция. Разбира се, в представите ѝ Алекс би трябвало да застане на задни

лапи и да започне да „служи“ веднага щом чуе, че ще го показват по телевизията. Това е такава чест!

— Но как, това е толкова добра възможност да разкажете за себе си, за своите възгледи...

Да, бе, как не.

Алекс измъчено се усмихна и бързо сви в най-близката пресечка. Там той хукна и пробяга поне два квартала, за да е сигурен, че се е отървал от досадните журналисти. И причината не беше само в лошото му настроение. Вече няколко пъти се натъкваше на подобни засади. Достатъчно. Първо те засипват с цял куп приказки и обещания, заснемат материал за поне час-два. Ти им скачаш, правиш разни фигури, разказваш им за своята житейска философия... А после? В най-добрия случай няколко секунди скокове и две кратки, нищо не значещи реплики — и това ти е цялата известност. А в най-лошия — обръщат всичко казано с главата надолу и си гледат собствения интерес. Ако щеш го харесвай, а времето ще е загубено напразно.

Алекс се покатери по корнизите на покрива на пететажна сграда и седна в края, като провеси крака надолу и подложи лице на вечерния ветрец.

А тъпите им въпроси?

Мислите ли за своите близки, когато скачате? Не ви ли е страх? Какво чувстваш, когато падаш или летиш и виждаш, че няма да стигнеш до отсрещния покрив? Да не сте наркоман и да зависите от адреналина?

И какво да им отговориш? Харесва ли ви или не, но паркуристите наистина постепенно се превръщат в самовлюбени егоисти, адреналинови наркомани, на туй отгоре и явно цапнати по главата. Дори нормалните момчета не могат да обяснят защо се занимават с това. Да мислят за близките си? Като всички млади хора, те за нищо не се замислят за дълго. Освен това, никой нормален човек не се замисля сериозно за смърт или сериозна травма. Всеки мисли, че това може да се случи на всеки друг, но не и на него. И с право, в противен случай животът би се превърнал в безкрайна фобия...

Алекс се изправи на крака и внимателно огледа съседния покрив. Преход по височина няма, така че спокойно може да скочи поне пет метра. И тъй като къщите, съвсем по руски, стоят леко странично, то най-близкото място ще е само на около четири метра. С резерв дори.

— А как определяте, че ето тук може да скочите, а ето там — не? — тихо имитира той една от предишните журналистки.

— Окомер и математика, мила — с нравоучителен тон, както понякога обичаше да говори Алексей Селин, каза той. — И още шесто чувство, трето око и чувствителна към падане пета точка. Ох... — той потърка натъртения си задник. — Нещо прекалено много падания за един ден...

Някъде в дъното на съзнанието му проблесна искрица страх — а ако и този път не успееш със скока и паднеш? Математиката веднъж вече сгреша...

— Аз съм най-добрият... — тихо прошепна Алекс под нос, заглушавайки вътрешния глас. — Най-добрият или мъртъв...

Той се затича и скочи към съседния покрив. Полет в стойка „дроп“^[1]. Миг на еуфория. Усещане, сякаш наистина можеш да летиш. След това бързо излизане от „дроп“, докосване на топлия покрив с всичките четири крайника, превъртане през глава — „рол“^[2] и закъснелият удар на адреналина.

— Крила, крила — весело изрецитира Алекс популярния анимационен филм. — Но най-важното е опашката!

* * *

Алексей Селин бавно се качваше към своя злополучен четвърти етаж и всичките му мисли имаха изключително негативен характер.

Защо не са помислили за асансьори в пететажните сгради? Колко хубаво би било точно сега да влезе в кабината, изписана с живопис от двайсет и първи век, и да натисне заветния разтопен бутон. А не да трябва да крачи нагоре...

Цялото тяло го болеше така, сякаш го бяха били няколко часа без прекъсване. В тишината се чуваше самотното скърцане на ударения глезен на десния крак и глухи ругатни:

— Не можа да скачаш по-внимателно — мърмореше под нос. — Великият паркурист, по дяволите...

Звънецът прозвуча приглушено и скоро се разнесе изщракването на бравата. На прага се появи бащата — тъмнокос, едър мъж в анцуг, с дълги гъсти мустаци, на които би завидял всеки кубански казак.

Огледа скептично по-скоро свестния си, но все пак малко странен син, и спокойно попита:

— Какво куцаш, пак ли падна?

Погледът на баща му се спря за миг на отеكلото око и веднага се плъзна встрани. Селин старши никога и по никакъв начин не натякваше на децата си, предпочитайки да води спокойни разяснителни разговори с тях. Какво да се прави, професията на психолога си даваше своя отпечатък. Понякога на Алексей му се искаше баща му да се разкрещи или поне сериозно да се ядоса. Но в очите на Селин старши винаги светеше тихо професионално разбиране и търпелива увереност, от което Алексей често по време на разговори се чувстваше така, сякаш е на преглед при баща си в медицинския център.

— Аха — тъжно потвърди Алекс, като внимателно прикри с ръка прясната синина под окото. — Нали знаеш, акробатиката е много травматичен спорт.

Влезе в коридора, бързо си свали обувките и забърза към стаята си.

Преценяващият поглед на баща му, съпроводил Алексей, допускаше всяка възможност за травма: от бой с хулигани до пиянска свада в местната кръчма, само не и случайно падане при тренировка по акробатика. Разбира се, той никога нямаше да тръгне да притиска сина си или да измъква подробности за прежеждията му. Важното беше да покаже, че винаги е готов да изслуша и да даде съвет...

Затваряйки вратата на стаята, Алексей хвърли раницата на пода и се срина в креслото.

Блаженство!

Майка му както обикновено се беше забавила на работа, така че поне ахкания и въздишки по повод синината днес не се предвиждаха, но...

Вратата леко се откряна и в отвора се появи доволната муцунка на по-голямата му сестра.

— О! Появи се, малък. Пак ли са ти насинили окото?

— Излез — вяло отвърна Алексей. — И без теб ми е гадно.

— Без мен наистина е гадно — кимна Аня. — Затова пък с мен всичко е просто перфектно. А ти очаквай поредната таткова лекция на тема безконфликтност и любов към ближния.

„Коего си е вярно, вярно е — неохотно се съгласи Алексей. — Е, какво пък, ще трябва да се запая с търпение и да измисля някое абсолютно идиотско оправдание за новия ужасно непохватен партньор. Който някак си е успял да го удари с лакът в окото... Най-интересното е, че баща ми много добре знае, че лъжа. И аз знам, че той знае... но въпреки това ще продължим да играем ролите си.“

Алексей едва успя да се преоблече и откъм вратата се разнесе тихо почукване.

— Може ли?

— Разбира се — отвърна Алексей, седна обратно в креслото и прие най-невинен вид.

Баща му влезе в стаята и внимателно затвори вратата.

— Синко.

Алексей скромно сведе поглед.

— Да, татко.

— Искам да поговоря с теб сериозно.

„Е, започва се!“ — мислено изстена Алексей.

— Виж, разбира се, обикновено казват, че насилието не е решение... — баща му смутено се изкашля. — Но ако те бият в института, понякога си струва да отвърнеш на удара.

Алексей за миг замря, асимилирайки чувото, и с усилие сдържа усмивката си: „Ето значи какво си е помислил! Какво пък, съвсем логично, нали няма как такъв кротушко като Алексей да тръгне да се бие.“

— Като дете те записахме в школа по бойни изкуства — припомни бащата. — На нищо ли не се научи там?

— За месец? — Алексей се усмихна тъжно. — После я закриха и аз тръгнах на акробатика. И за нищо, между другото, не съжалявам. Знаеш, че не обичам насилието.

Баща му го погледна замислено и леко преценяващо.

— Да. Между другото, акробатиката се отразява много добре на телосложението и физическата ти форма. Мисля, че ако си по-уверен в себе си... — той се оживи. — Да! Мисля, че няколко урока по ръкопашен бой може много да ти помогнат. Трябва да добиеш увереност в собствените си сили.

Алексей отново едва сдържа смеха си. Виж ти. Яростен пацифист, който по принцип не признава насилието, да го праща да

учи бойни изкуства. Накъде върви светът?

— Е, не знам...

— Ти просто ми обещавай да си помислиш за това.

— Обещавам — Алексей си позволи да се усмихне. —
Непременно ще помисля.

Баща му тръгна да излиза, но на вратата се обърна.

— А, и по-добре да не казваме на майка ти, тя сега много работи... защо да я разстройваме?

Алексей изразително посочи към вече започналия да посинява оток.

— Ти просто се дръж нормално и се опитай да не се мотаеш много пред очите ѝ. Може и да не забележи — усмихна се в мустаците си баща му.

Алекс кимна. И наистина, когато я връхлетят поредните проблеми в работата ѝ, майка му не забелязваше нищо около себе си. Веднъж сестра му замина на почивка за седмица, а майка им забеляза отсъствието ѝ чак след пет дни. И то само защото компанията ѝ претърпя някакъв сериозен неуспех и тя нямаше на кого да се оплаче. Съпругът ѝ не ставаше за тази важна работа, тъй като професионалният му подход на лекар-психолог дразнеше не само Алексей, а синът много рядко беше у дома, прибираше се по-скоро към полунощ.

Алексей се тръшна в креслото и замислено се почеса по главата.

Дали да не му каже за занятията по ушу в института? Макар че той едва ли ще го приеме за бойно изкуство... Повечето хора смятаха ушу за оздравителна гимнастика, без дори да подозират истинския смисъл на тази дума. Всъщност в института тренировките наистина носеха не боен, а по-скоро хореографичен характер. И едва ли някой осъзнаваше колко ефективни могат да бъдат тези движения при правилно изпълнение. Но пък за изработване на правилна техника бяха нужни много повече от една или дори три години. Без да се броят, разбира се, тясно специализираните стилове и направления. И макар самоусъвършенстването да продължаваше цял живот, занимавалите се три години с „чин-на“^[3] или „уйн-чун“^[4] без проблем можеха да потрошат ръцете на двама-трима нехранимайковци. Въпреки че, разбира се, много зависи и от самия човек — неговите способности, бързината на реакция в екстремна ситуация, прага му на болка...

Накратко, какъвто ти е късметът, но пък е казано — „под лежащ камък вода не тече“, така че трябва постоянно да работиш върху себе си...

Алексей се изправи с охкане, отиде до бюрото и натисна дръжката на една от кутиите. Заключение. Подсмихна се — отлично, така и трябваше да бъде — и извади от джоба връзка ключове, с които отвори най-малката от тях. Сред купчината листа, бележници и тетрадки, запълнени с акуратния му почерк, лежеше сива книга в изтъркана от времето подвързия. Тежка, пълна със знания и усещане за „автентичност“... Не електронен файл и не гланцирано книжле с ярка обложка, а хубав старомоден справочник.

Изпъшка доволно, докато се настаняваше във фотьойла, и започна бавно да прелиства страниците. Добрата стара човешка психология се променяше от поколение на поколение, от година на година... но някои нейни аспекти оставаха и щяха да останат неизменни в продължение на много дълго време.

В стаята тихо влезе Аня. Огледа придирчиво изрядната обстановка и спря поглед на седящия в креслото брат:

— Какво четеш, малък?

— А? — Алекс неохотно вдигна поглед от книгата и погледна сестра си. — О, взех я от библиотеката преди няколко дни... Това е медицина, ти такава не четеш.

Момичето пристъпи към брат си и нетърпеливо дръпна книгата, но не успя да я измъкне от ръцете му.

— Дай да видя!

Алексей с въздишка я вдигна, за да може сестра му да прочете корицата.

— Наистина е медицински справочник — удиви се тя. — За какво ти е?

Алекс сви рамене.

— За обща култура.

Сестра му завъртя очи, изразявайки по този начин цялото си отношение към общата култура на по-малкия си брат, и гордо се оттегли в своята стая.

— Дребосък — изсумтя Алексей и се върна към четенето на главата с не особено оптимистичното заглавие „Шизофренията: видове и особености на протичането“. Впрочем, оттук вече нищо ново не можеше да почерпи. Вяло мина с поглед по основните пунктове,

затвори книгата и седна пред компютъра. Сега не го интересуваха нито новините от френд-лентата на LiveJournal, нито пристигналите в пощата му писма. Цялото внимание на Алексей се насочи изключително върху отворения документ от защитената с парола папка „Mask“. Погледът му по навик се заби в първия абзац, забелязвайки поредните безсмислици. Поне сто пъти беше редактирал текста, но въпреки това намираше недостатъци...

„Някои хора само за миг са способни да направят определено впечатление, при това без да произнесат нито дума. Ето минава човек покрай теб и ти веднага разбираш, че това е програмист с море от комплекси. А ето този човек с уверената поклащаща се походка с удоволствие ще се сбие, само повод му дай. Да... походката говори много. Също и жестовете, изражението на лицето, гласа, определени маниери, навици. Макар и да не им обръщаме специално внимание, мозъкът автоматично интерпретира всичко това във впечатление «от пръв поглед». Как хищникът открива своята жертва? Като усеща страха. Човекът също е хищник. Въпреки че не може толкова лесно и най-важното, осъзнато, да усети настроението, както животните, но е способен с периферията на съзнанието си да забележи всички дреболии, оформящи образа на дадена личност. Хулиганите по улиците безпогрешно подбират за своя цел именно този, който се плаши и притесни и ще даде всичко, което му поискат. Дори децата в училище безпогрешно определят жертвата, която да тормозят. Впрочем тук действа не само принципът хищник-жертва, но и редица други. Да тормозиш тези, които не се противопоставят не е интересно, затова като правило избират някой слаб, но все още непречупен. Такъв, който напразно ще се съпротивлява, но ще забавлява мъчителите си.

Но всички жестове и навици са нищо в сравнение с погледа. Очите — това е огледалото на душата. Ако знаете как да четете по тях. Но дори абсолютно невнимателен

човек може да различи погледа на уверен в себе си човек от стотици други. И това невинаги е добре. Съперничеството кара мнозина да реагират на увереността в очите на другия още по-агресивно. Едва ли преподавателят в института ще ви даде зачота, ако ще се оправдавате за закъснението със същия уверен и пресметлив поглед, с който вчера сте посрещнали двойката побойници в тъмната пресечка. Може би дори самият той няма да осъзнае защо ви пише «не», но призивът в очите ви ще свърши своята работа. Затова трябва да знаете къде и как да проявявате всички тези незабележими на пръв поглед навици. Но ако дори малко изучите влиянието на едни или други жестове върху хората, ще можете да манипулирате доста добре отношението на хората към вас, възприемането на думите ви от вашия събеседник и така нататък. Разбира се, това не е толкова просто и изисква определена подготовка и изследвания...“

Алексей няколко пъти препрочете откъса, внесе поправки на няколко места и затвори документа. Изключи компютъра, мина през банята, после бързо се съблече и рухна в леглото. Време беше за вечерната медитация.

Вдишване-издишване.

Затвори очи и си представи океан. Топлият прибой започна да го плиска по краката, като постепенно се качваше все по-високо и по-високо. Постепенно престана да чувства тялото си. Останаха само мислите.

Колко отдавна започна своето малко изследване в областта на психологията? Преди почти година? Тогава не знаеше още нищо за невролингвистичното програмиране, за автохипнозата и много други неща. И колко огромна по обем работа беше свършена за постигането на определени резултати. Може би някой ден ще получи невероятно престижна награда в областта на психологията... или ще се окаже между стените на някоя психиатрична болница. Все пак историята на д-р Джекил и мистър Хайд също започва с просто теоретично изследване, а приключва с... Разбира се, Алексей по-скоро се

шегуваше, отколкото сериозно да предполага подобно развитие на събитията, но животът ни учи, че понякога дори най-неочакваните предположения се сбъдват.

---

[1] друп (от англ. drop — капка) плътно свит, прави се по време на скока, за да се намали съпротивлението на въздуха. ↑

[2] рол (от англ. roll — претъркуване) — използва се за погасяване на инерцията след скок от голяма височина. ↑

[3] чин-на — буквално „хвани и счупи“. Направление в ушу, понякога образно наричано „ръцете на дявола“. Характеризира се с техники за болезнен захват на крайниците на противника. ↑

[4] уин-чун — буквално „вечна пролет“. Компактен и икономичен стил, който се фокусира предимно върху близкия бой. Основните принципи на този стил са атака по централната линия на тялото и икономичност на движенията. Патриархът на този стил Ип Ман е първият учител на Брус Лий. ↑

ГЛАВА 5

Утро. Слънчевият лъч пробяга през прилежно подредената стая, препъна се в лежащата на пода раница и падна на постелята.

Алекс мигновено отвори очи и с едно плавно движение скочи от леглото. После се протегна така, че цялата стая се огласи от изпукването на ставите му, и бързо навлече блуза с дълги ръкави. За съжаление му се налагаше да е внимателен и да крие от погледите на семейството си това, което не трябва да виждат. По-нататъшните му действия отдавна вече се бяха превърнали в своеобразен ритуал:

Сто лицеви опори.

Включване на компютъра.

Тридесет набирания.

Проверка на пощата.

Разтягане.

От кухнята вече се разнасяха апетитни миризми и весело цвърчене на яйца, което накара Алекс да побърза с тренировката.

Майка му надникна в стаята.

— Добро утро.

— Добро — усмихна се Алекс, докато полуизвърнат към вратата се разтягаше в шпагат. Разбира се, той предварително беше заел такава поза, че майка му, имаща навика да влиза сутрин при него, да не види синината, разкрасила лицето му. Алекс отлично знаеше, че раните му зарастват много бързо и до вечерта от синината няма да остане и следа, но сега по-добре да не я афишира излишно.

— Ех, на тази акробатика ви подготвят направо за командоси — изнедоволства пълничката жена, макар че явно изпитваше гордост от атлетичния си син. — Поне хапваш за двама и това е добре.

Зад гърба ѝ се появи сънливата физиономия на червенокосата му сестра.

— Да, спортист — направи недоволна гримаса и изчезна от полезрението на Алекс, най-вероятно хукна да окупира банята.

„Ама че пикла — реши Алекс. — Ако щеш цял ден се плескай там: момичетата и без това не ме поглеждат, а и преди сбирката

довечера ще имам време да си взема душ в спортната зала.“

Прегледа набързо любимите си форуми, посветени на паркур и бойни изкуства, после се задържа на сайта „X-Force“, където изчете отзивите за последната Игра, и накрая отстъпи място на Алексей. А той с характерната за него педантичност събра подготвените за днешните лекции материали, спортния екип, и накрая дори отвори порносайт! Виж го ти малкия келеш!

Всеки делничен ден точно в осем нула нула цялото семейство на Селин се събираше около масата. А някъде в осем нула пет Маргарита Селина хукваше на работа. Майка му работеше като главен счетоводител в малка фирма за монтаж на прозорци. Водеше цялото счетоводство и затова при поредното предаване на месечни отчети или проверка тя едва ли не спеше в офиса. Въпреки това оставаше любяща и грижовна майка, която незнайно как успяваше да съчетае напрегнатата си работа с домакинските задължения. Маргарита Селина не само с лекота въртеше цялото счетоводство, но също така поддържаше реда и чистотата в апартамента и редовно глезеше домочадието с изискани собственооръчно приготвени ястия.

Алексей специално се задържа пред компютъра, за да отиде да закуси след като майка му е тръгнала. Не искаше да я тревожи излишно. Довечера ще се прибере у дома прекалено късно, когато тя вече ще спи, а на следващата сутрин синината почти сигурно няма да я има — на Алекс винаги всичко му минаваше като на куче. Може би това се дължеше на определени техники и методи, набити в неувиращата му глава от Сенсеич, или просто беше вродено качество на организма му. Във всеки случай синините изчезваха за около денонощие, а по-сериозните травми — за седмица-две. Само дето едва минала една травма, и мястото ѝ се заемаше от нова. Какво да се прави, особеност на екстремните спортове...

Преди да излезе, майка му отново надникна в стаята. Той, както обикновено, се пулеше в монитора.

— Иди да хапнеш, че всичко ще изстине.

— Ей сега — без да се обръща, отвърна Алекс, като мислено се помоли в майка му да не възникне желанието да целуне сина си преди тръгване.

Размина му се.

— Чао, ще тичам.

— Чао. Успех с отчета, мамо! — извика след нея.

Хлопна входната врата и Алекс побърза към кухнята — гонеше го вълчи глад. Както обикновено избута сестра си и се плъзна на любимото си място — в ъгъла, образуван от една от стените и хладилника.

— Какво има за закуска?

— Ще ядеш каквото ти дадат — ехидно изсумтя Аня. — Тръгнал да избира, хрантутника.

— Виж кой го казва — влезе й в тона Алексей. — Кой изобщо ще те вземе тебе? С дни киснеш в кухнята, всичко омиташ и насита нямаш.

Е, тук той малко преувеличи — фигурата на сестра му говореше по-скоро за недояждане, отколкото за прекомерна лакомия. Повечето си свободно време любимата му сестричка запълваше с диети, салони за красота, фитнеси и прочие глупости.

Баща им постави пред тях чинии с овесена каша и яйца с бекон и седна на масата.

— Хайде, яжте.

— Сълзите на войника — изсумтя Алексей. — Така наричат тази каша в армията.

— Ти пък откъде знаеш, мърморко доморасъл? — едва не се задави от смях Аня.

Алексей направи много сериозна физиономия.

— Висшето образование е по-важно.

Още дълго щяха да продължат със закачките на ръба на скарването, ако баща им не беше усилил звука на телевизора.

— Тази вечер беше извършено ново убийство от Битцевския маниак. Мъртво момиче на седемнадесет години бе открито в гората със следи от изнасилване и тежки телесни повреди.

Алекс спря лъжицата пред устата си.

— Какво?! В нашия парк?!

— Братле, ти както винаги не си в час с последните събития — почти сериозно каза сестра му. — Това е вече четвъртото убийство за месец. Аз от вкъщи до работа сега само с кола се придвижвам.

— Аха — автоматично кимна Алексей. — А опашката от желаещи да ти бъдат шофьори е километрична, предполагам.

— И още как — с чисто женска гордост потвърди Аня. — Почти до бой стигат.

Но Алексей вече не слушаше отговора ѝ, а замислено въртеше лъжицата в ръце, напълно забравил за закуската. В главата му плъзнаха мисли в изключително агресивни краски.

Ако някое изперкало копеле убива жени и все още никой не може да го спре... Такива трябва да се убиват с особена жестокост! Каква ти там доживотна присъда или смъртно наказание, тук трябва да черпиш вдъхновение от книгата „Изтезанията при Инквизицията за начинаещи“.

Алекс почти мигновено стигна до мисълта, че отсега нататък ще се прибира само през парка. Току-виж извадил късмет да хване насилника.

Ей, това е идея! Защо да не опита да патрулира нощем в парка? Ще извика момчетата от залата и ще хванат тази твар.

— Ей, за какво се замисли? — полюбопитства Аня, внимателно следяща изражението на лицето му. — С такива темпове ще закъснееш за първата лекция.

— Точно така — механично отвърна Алексей, имайки предвид своите мисли, а не думите на сестра си.

Очите им се срещнаха и Аня неволно потрепери. Алексей бързо сведе поглед, опитвайки се да не я плаши с поредния изблик на агресия. Неслучайно казват, че очите са огледало на душата и в тях можеш да прочетеш наистина много неща. Например затаената болка на момиче, претърпяло насилие...

ИНТЕРЛЮДИЯ 1

Преди известно време...

Алекс отлично помнеше онази вечер. Сестра му влетя в апартамента цялата в сълзи, хвърли малката си розова чантичка на тоалетката и стремително влезе в своята стая.

— Ей, какво тръшкаш вратите?! — попита Алексей, без да откъсва очи от монитора.

— Майната ти! — гневно извика Аня и едва след това, сякаш с чувство на изпълнен дълг, зарови разплакано лице във възглавницата.

Алексей неохотно се откъсна от поредното ниво на „Диабло 2“ и отиде в стаята на сестра си.

— Ей, какво става? Не плачи!

Риданията станаха още по-истерични.

Алексей, чувствайки се много неуверен, седна на края на леглото и нежно сложи ръка на рамото ѝ.

— Аз...

— Не ме докосвай!

С внезапна ярост Аня блъсна ръката му, опита се да скочи на крака и отново рухна на мекото легло.

— Хайде стига — без все още да разбира за какво всъщност става дума, той само изненадано премигваше с очи и ту отваряше, ту затваряше уста.

Едва сега Алексей забеляза, че дрехите на сестра му са разкъсани и целите покрити с мръсотия.

— Къде си се търкала така? — разля се в усмивка той.

И веднага си изпроси юмрук в окото.

— Махай се от мен!

Момичето се измъкна от ръцете му и се втурна към банята.

Алексей не ѝ попречи.

Раздаде се звук от завъртане на кранче, после отново конвулсивни ридания.

Алексей най-накрая започна да проумява, че това не е просто момичешка истерия за поредната несподелена любов.

Яростните струи вода мигновено заглушиха плача на сестра му, но Алексей въпреки това го чуваше съвсем ясно. В главата си. Трябваше спешно да направи нещо с него. Изруга силно и плъзна юмруци по вратата до мястото, където се намираше желязното резе.

С вяло хряс вратата поддаде и Алексей я задържа, после внимателно надникна в банята.

— Предварително ме извини, ако си гола — каза без особено да се притеснява той. — По-добре ми кажи какво е станало, за да можем заедно да намерим изход...

Сестра му стоеше пред огледалото и напразно се опитваше да се измие. В резултат на това само още по-силно размазваше грима и сълзите по цялото си лице.

— Късно е вече! — закрещя Аня, преминавайки в писък. — Късно!

Алекс сграбчи ръцете на по-голямата си сестра с една ръка и я прегърна през раменете с другата.

— Хайде, успокой се. Разкажи какво се случи...

Стараеше се да говори колкото се може по-меко, въпреки надигащото се в него раздражение. Е, ако се окаже, че реве заради някоя тъпа глупост...

— Аз... той...

Мда... изглежда в това състояние нищо няма да разбере от нея. Ще се наложи да я накара да дойде на себе си. Е, във филмите това вършеше работа.

Той внимателно повдигна сестра си, сложи я във ваната и пусна студения душ. Последва такъв писък, че огледалото на стената само като по чудо не се напука. Ушите му така писнаха, сякаш е застанал до двигателя на излитащ самолет.

След известно време крясъците на Аня добиха по-смислен вид.

— Спри, идиот такъв!

„Е, сега вече наистина дойде на себе си“ — реши Алексей.

— Оправи се, аз ще изчакам в стаята — каза на глас и излезе от банята.

Какво ли може да ѝ се е случило? Разбира се, Аня и преди е изпадала в истерии по най-различни глупави причини, но такава силна

Алексей не можеше да си спомни. Той седна в креслото, за да държи под око вратата на банята, и зачака.

Мина поне половин час, преди Аня да напусне банята и да влезе в стаята. Непривично тиха, със зачервени очи и плътно стиснати устни.

— Това е по-добре — пресилено весело каза Алексей. — Какво ти се е случило?

— Нищо.

Кратък отговор през стиснати зъби.

— Аха. Сигурно аз допреди малко съм ридал горчиво и размазвал скъпа козметика по лицето си — той демонстративно се замисли. — Не-е. Та аз не ползвам козметика... значи ще да е бил някой друг от семейство Селин.

През главата му мина глупава мисъл: да ридаш горчиво? Странно някак звучи...

— Стига се прави на клоун — ядосано отвърна Аня. — И да не си посмял да кажеш на родителите ни за това.

Алекс завъртя очи към тавана и въздъхна.

— Е, не. Нямам желание да играя глупавите ти игри — той се изправи, хвана сестра си за раменете и я завъртя на своето място. — Сядай!

Направи го толкова бързо, че Аня изобщо не успя да реагира.

— А сега, без никакви увъртания кратко и ясно ми кажи какво се е случило!

— Малък, остави ме...

— Чу ли какво казах?

Необичайната твърдост в гласа на по-малкия ѝ брат толкова много изненада Аня, че тя просто не намери какво да отговори.

— Ти... — тя конвулсивно изхлипа. — Няма да разбереш...

О, не, сега пак ще започне да хленчи!

Алексей клекна пред сестра си и внимателно я погледна в очите.

— Стига вече! Просто кажи истината.

— Момчето, с което се срещам... Игор... той...

А, онзи несигурен в себе си върлинест идиот. Алексей и до сега не разбираше какво толкова намира в него сестра му? Тя е ефектно момиче, защо ѝ е такъв изрод и глист? Да, красиви песни пее с китара, чувал го е, но се страхува дори от собствената си сянка! Единственият

очевиден плюс — живее наблизно, но това е удобно по-скоро за него, за да не изпраща момичето до другия край на Москва.

— И какво направи този глист? Обеси се заради несподелена любов към теб?

Въпреки шока, Аня неволно се удиви от странния изказ на брат си. Никога преди не е имало такива нарцислично-подигравателни нотки в гласа му.

— Де да беше — ядно процеди тя. — Той... той ме насили...

Алекс за миг опита да си представи гротескния младеж, натрапващ се на момиче, и се усмихна.

— Тази откачалка? Да го...

После погледна в очите на сестра си и разбра, че тя не се шегува. Погледът му се плъзна надолу и попадна на синините, покриващи китките ѝ. Гърлото му пресъхна и Алексей тихо изхриптя:

— Колко... много си е позволил?

Аня сведе поглед.

— Повече от достатъчно...

Алексей рязко се изправи на крака и се втурна в коридора.

— Ей, къде отиваш?

— Ще се върна скоро! — извика той, докато си завързваше връзките на обувките. — Този твой приятел, как само ще го... Витя в студентското общежитие живееше, нали?

Аня се показа от стаята и подозрително изгледа брат си.

— Да... Какво се каниш да правиш?

— Ще отида да се поразходя. Как каза, че е фамилията му?

Аня отново подсмръкна.

— Не съм казвала...

— Тогава кажи!

— Но... ти нали няма...

„М-да, днес е особено красноречива“ — мислено въздъхна Алексей.

— Просто ми отговори на въпроса.

Тя се замисли за момент, сякаш за да реши нещо за себе си.

— Щом е просто, стая триста и шест в първи корпус на общежитията, фамилията му е Яров.

Алексей още веднъж внимателно погледна сестра си, запечатвайки в паметта си зачервените ѝ очи, треперещите устни и

синините по китките. В следващия миг вече тичаше надолу по стълбите, прескачайки по стълбите. Вътре в него всичко буквално клокочеше.

„Значи този недорасъл глист се е опитал да изнасили сестра ми? Стоп. Само се е опитал или... По-добре да не мисля за това. Наказанието и в единия, и в другия случай ще бъде максимално жестоко.“

Алексей прецени разстоянието до общежитията на Московския държавен университет и се затича с темпо, позволяващо му да стигне за около петнадесет минути. И да вървят по дяволите автобусите!

По пътя Алексей се зае да обмисли следващите си действия. Всъщност нямаше какво толкова да се мисли — влиза в общежитието, намира онзи изрод и му потрошава всички кости. От друга страна, това си е углавно престъпление... Така че ще трябва да измисли друг начин. Да го причака някъде близо до изхода? Съмнително. Но какво му оставаше тогава?

Скоро той премина към бързи крачки, а после спря и приседна на близката пейка. Преди да започне да действа, ще трябва много внимателно да обмисли всичко...

ГЛАВА 6

— Това е, тръгвам.

Алекс скочи от масата и се втурна към коридора.

— Ей, а закуската?! — извика баща му.

— Ще хапна в института! — отвърна, докато затваряше след себе си входната врата. — Вече закъснявам!

Между другото, на Алекс наистина не му се искаше да закъснява за първата лекция.

До метрото стигна за по-малко от пет минути. Като се има предвид, че разстоянието беше поне пет автобусни спирки, постижението съвсем не беше за подценяване. Това си е някъде около два километра тичане с всички сили — прекрасна тренировка и чудесен начин окончателно да се разсъни, нали днес така и не успя да се добере до душа.

В метрото цареше истинско стълпотворение. Алекс за пореден път си помисли колко е противно да се влачиш в монотонно движещия се поток хора. Чувстваш се като тъпо зомби, бутачо се на опашка за пресни мозъци...

В плейъра вървеше песен на група Харизма, вече доста популярна в средите на почитателите на руския метъл, и текстът като никога беше точно по темата:

*Открий ме!
Намери ме в тълпата!
Сред тъпите гладни зомбита,
Нали съм жив, все още жив!^[1]*

Някой го сръга с лакът в ребрата.

Друг го настъпи по крака.

Трети го забърса с ръба на дипломатическото си куфарче.

Просто море от удоволствия. След такава разходка се чувстваш като ученик от Шаолин, току-що преминал изпитанието с дървените

хора. И защо не? Много са подобни. Бедните китайци е трябвало да преодоляват тесен коридор, от двете страни на който стояли дървени чучела, вършеещи във въздуха с всички възможни крайници. Но дори и отлично подготвен монах от манастира Шаолин, многократно преминал през дървените хора, ако попадне в московското метро, и то в час пик... като цяло, шансовете му да оцелее са много малки.

Разбира се, влакът се оказа претъпкан до пръсване. И дори обикновено спасителния вариант да скочи през прозореца в този случай нямаше да се получи. Оставаше му само едно.

Без дори да поглежда извилата се пред вратите опашка, Алекс се затича към влака и скочи в пространството между вагоните. В същия миг вратите се затвориха и влакът бързо започна да набира скорост. В израженията на стоящите на перона хора Алекс успя да види всичко, започвайки от весела изненада и завършвайки с пасивен ужас. Все пак отстрани това изглеждаше повече от опасно, но в действителност... елементарно. На първо място, разбира се, беше много страшно да се носиш през тунела от външната страна на вагона: грохот, звън, лашкане на вагоните наляво и надясно. В началото дори използваше малка застраховка — закачаше се с алпинистки автомати, за да не пропадне под колелата на летящия влак. Но това беше отдавна.

Алекс както винаги се облакът на вратата, без да обръща никакво внимание на сочещите го с пръст хора, усили звука на плейъра и внимателно обмисли по-нататъшните си действия. По пътя към метрото той окончателно се беше убедил в правилността и простата гениалност на своята идея. Ще събере няколко души и всяка вечер ще прочистват парка. Разбира се, в различни смени — всеки има нужда от сън, а и мнозина могат да имат проблеми с родителите си, в това число и самият Алекс. Днес ще каже, че ще пренощува в Димон, а утре... ще измисли. Първо трябва да види кой ще се съгласи с тази на пръв поглед глупава идея. Димон със сигурност няма да дойде, ще каже, че има работа, а и въобще ще изсмуче от пръстите си някакви причини. Зайците определено няма да ги кани, ползата от тях ще е съмнителна, пък и с родителите им не може се оправи, а от по-старото поколение повечето са твърде трудни за размърдане... Но трима определено ще намери.

Този път Алекс стигна до своята станция без инциденти. Никой не се оплака на машиниста и никой не се обади в милицията. В час пик

нямаше много желаещи да си губят излишно времето, а в останалите случаи Алекс се стараяше да пътува като всички нормални хора — във вагона.

Разбира се, на изхода на метрото трябваше да смъкне бейзболната си шапка ниско над очите и да стане невидим. За щастие, познатите му от вчерашната гонитба охранители с палки не се мяркаха никъде и това му позволи безпрепятствено да напусне опасната зона. Но мисълта да бъде по-внимателен на тази метростанция все още си оставаше — Алекс нямаше никакво желание да се разправя с глоби и прочее усложнения. И въобще, към представителите на закона алергията му беше постоянна.

На половината път до института Алекс свърна в така добре познатата му глуха уличка — пространството между голата стена на триетажен магазин и гаражите, и се преоблече: махна шапката, смени яркочервената фланелка със сива риза и издърпа дънките почти до гърдите. Очуканите очила без никакъв диоптър — от известно време Алекс нямаше никакви проблеми със зрението — прекрасно допълваха образа на типичния зубрач и начинаещ „задръстен“ програмист, а косата му след шапката навеждаше на мисълта, че се е събудил само преди минути. Е, Алексей, това е твоето време.

* * *

Неразделните приятелки Настя Корольова и Яна Семьонова влязоха в аудиторията едва ли не преди всички. И причината съвсем не беше в жаждата за знания, що за глупости, просто шофьорите на родителите им докарваха ненагледните съкровища до института с коли. След като заеха банката до прозореца, момичетата тихо си засушукаха нещо по женски, окъпани от възхитените погледи на сънените си колеги и лъчите на утринното слънце, игриво надничащи в залата.

— Ужас, как може в такова време да се стои в института — измърка Яна и сладко се протегна с цяло тяло, изтръгвайки пресекливи въздишки от стоящите на задната банка момчета. Късата поличка и бялата, едва достигаща до средата на гърба блузка с дълбоко деколте правеха неизличимо впечатление дори на най-неподатливите

преподаватели. Фигурата на загорялото червенокосо момиче беше крехка, но много стройна, а татуировката в долната част на гърба само ѝ добавяше елегантност. Виж Настя за татуировка в къщи направо биха я разпнали — баща ѝ я предупреди, че за нещо подобно ще я пребие на място.

Настя сви рамене.

— А къде да идем? Между другото, вчера не трябваше да пропускаш оценката по недвижими имоти, сега ще се мъчиш със зачота.

— При Зиков ли? — момичето прокара ръце по късата поличка. — Ще се разберем! Но виж с тази злобарка наистина ще е трудно, затова съм се довялякла тук преди съмване...

„Да бе, довялякла се, как не. Човек би си помислил, че е трябвало да се блъскаш в метрото или на бегом да скачаш в автобус.“

Настя няколко пъти седмично пътуваше до института с метрото и затова гледаше на своята приятелка малко от високо, сиреч, не познаваш истинския живот, принцесо.

— А домашната по статистика направи ли? — насмешливо попита Настя, искаше да подкачи прекалено самоуверената си приятелка. — Или пак ще хванеш някой зубрач?

Яна хвърли замислен поглед към първия ред. Разбира се, почти всички зубрачи бяха вече на местата си.

— Да, ще трябва... любезно да помоля Смирнов за помощ.

— А защо не Селин? — удивено вдигна тънките си вежди Настя. — Или не ти е по вкуса?

Червенокосото момиче се наведе към ухото на приятелката си и полушепнешком заяви:

— Той е някак странен.

— Наистина ли? — престорено се изненада Корольова.

За нея всеки младеж, облечен не по последна мода, изглеждаше, меко казано, странно.

— Точно така. Ти обърна ли внимание, че Селин винаги носи дрехи с дълъг ръкав?

Настя сви рамене.

— Забелязах, разбира се, но какво от това? В групата има и далеч по-трагични екземпляри...

— Разбира се — кимна бързо Яна. — Но аз знам какво крие под дрехите си!

Настя тихо прихна.

— Аз също знам, още от седем годишна, предполагам. Или още откакто за пръв път играхме на чичо доктор... в детската градина?

— Ама че си и ти — обиди се Яна. — Нищо няма да ти кажа.

— Окей, ще мълча и ще слушам — отстъпчиво каза Настя и се облегна на банката.

Яна се цупи още малко повече за приличие и продължи:

— Веднъж седях до него при едно упражнение. Е, той е зубрач — става за този случай. Така че реших да се възползвам от женския си чар и да го убедя да ми помогне с курсовата работа.

Настя се намръщи.

— И имаш желание да си губиш времето с такива загубеняци.

— Е, не на всеки му е така лесно с учението.

„Лесно, как не! Просто понякога трябва вместо в поредния клуб да поседиш час-два над учебниците“ — едва не прекъсна приятелката си Настя, но навреме се сдържа. Че съвсем ще се обиди и повече нищо няма да каже.

— Ти слушай по-нататък — продължи червенокосата. — В началото не поддаде, така че реших да прибягна до тежката артилерия — помолих го да ме изпрати до вкъщи. Той, разбира се, се смути до смърт, но се съгласи.

Аха, ами къде ще ходи? Яна и планина ще премести, ако си науми нещо — пробивна като многотомен железен таран. И не гледай, че е крехка и сладка — това е само прикритие, в главата на червенокосата сладурана стои най-малко Наполеон.

— Е, тръгнахме с метрото — Яна високомерно изсумтя, — защото глупакът нямаше кола. А във вагона, когато влакът рязко спря, аз го хванах за ръкава и без да искам го дръпнах надолу.

— Какъв ужас — отново не можа да се сдържа да не се пошегува Настя. — И какво имаше под ръкава, люспи?

— Не, но цялата му ръка беше в синини!

— Е, паднал е някъде или някой го е набил на улицата. Нашият Стас честичко ги посритва тези смотаняци...

— А аз си мисля, че е жертва на домашно насилие — неочаквано сериозно заяви Яна. — Точно както учихме по психология. От това

още в детска възраст психиката му е разбита и е станал напласен и затворен.

— Е, ти си направо доктор Курпатов в пола — прихна Настя.

— И това не е всичко — продължи червенокосата. — Той има татуировка на ръката!

— Може сам да си си я нарисувал? — предположи Настя. — Нали знаеш как си играехме като деца — с мастило от писалка си рисувахме разни шарки, ставаха почти като истински.

Тя трудно можеше да си представи очилатият зубрач да влиза в студио за татуировки. Всъщност тя нямаше никакво желание да си представя зубрача за каквото и да е.

— Ти какво, да не мислиш, че не мога да различа истинска татуировка? — обиди се Яна. — Между другото, не беше тъмносиня като нормалните, а някаква оранжева.

— Оранжева татуировка? Може да е къна! — изведнъж се досети Настя. — Временна, изчезва за няколко седмици.

— Не знам — поколеба се момичето. — А ако е израснал по детски домове? Деца от социално слаби семейства често попадат там.

— Социално слабо семейство?!

Яна снижи глас.

— Ами да, и тогава го бият в дома. Сигурно родителите му са алкохолици...

— Това пък откъде си го измисли? — изведнъж се ядоса Настя. — Всякакви глупости ръсиш. Той си е задръстеняк, разбира се, но абсолютно безобиден.

— Между другото, точно такива затворени смотаняци стават серийни убийци. Нали чу за убиеца, който се появил в Битцевски парк?

— Май видях нещо по новините... Чакай, да не искаш да кажеш, че това е той?!

— А защо не? — сериозно отвърна Яна — Пребиват го в дома, а след това той отива в парка и си излива цялата злоба и комплекси на своите жертви. А и живее някъде съвсем наблизо...

— Ти съвсем взе да плеещиш глупости с твоите конспирации.

В залата влязоха Стас и компания.

— Хей, момичета, какво си шушукате там?

Русокосият и мускулест представител на семейство Рогови приближи до Настя, сграбчи я в прегръдка и собственически я целуна по устните.

— Просто така — Настя изразително погледна към Яна, — глупости разни.

Няколко минути преди началото на лекцията в залата влетя Селин. И както обикновено, разчорлен, облечен в безвкусна намачкана риза и избелели дънки. Младеж като младеж. Задръстенияк, разбира се, но със сигурност не и маниак... Настя се загледа в лицето на зубрача и с изненада видя доста голяма синина под дясното му око. Нима вчера Стас с приятелчетата си са се престарали? Най-вероятно. Е, няма как налудничавата ѝ червенокоса приятелка да е права относно побоища в пропаднало семейство... Това е просто глупост.

За момент в момичето се промъкна жалост към безпомощния младеж, но глупавото чувство моментално бе пресечено от мисълта: мъжът е длъжен да може да защитава себе си и своята приятелка! Пред очите на Настя се мярна онази ужасна нощ, но тя бързо се взе в ръце. Ето Стасик, той е силен, с него може да не се страхува от нищо...

Настя така се замисли, че не успя да отмести поглед, когато Алексей се обърна. Наложил се да го дари с високомерна усмивка.

* * *

Алексей влезе в залата минута преди преподавателя — едра дама, известна със своята неприязън към закъсненията. На лекциите на Евгения Степановна по-добре изобщо да не влизаш, отколкото да закъснееш дори за няколко секунди. Но всичко се размина и Алексей със спокойно сърце се потопи в света на маркетинга. Кое не можеше да се каже за другите студенти...

От самото начало на лекцията Алексей усещаше на гърба си нечий поглед. Липсваше заплаха в този поглед, но въпреки това беше неприятно. На кого ли е привлякъл вниманието?

Селин сякаш случайно се обърна и успя да засече погледа на Корольова.

„Тази флърца пък какво иска от мен?!“

Алексей се усмихна смутено, изчерви се и сведе поглед.

Платинената блондинка го дари с презрителен поглед, реши, че е недостоен за нейното внимание, и се извърна. Но защо изобщо се взираше в него?

„От сега нататък ще се държа по-предпазливо — реши Алексей, докато непохватно наместваше очилата си. — Една от групата вече успя да види част от татуировката, а сега тази ме гледа някак странно.“

Мда... С татуировката тогава наистина се получи недобре. И защо изобщо се съгласи да изпраца онази рижа глупачка? Пределно ясно беше, че се опитва да го използва... От друга страна, наивният Алексей по принцип не можеше да постъпи по друг начин. Не му върви с момичетата, все се проваля. Дори Алекс в ролята на спасител не може да получи желаното...

Алексей опита да се концентрира върху лекцията, но мислите му не искаха да текат в нужната посока, а постоянно се връщаха към онази нощ. Можеше ли да счита за късмет, че Настя не го позна? Дали пък тя от благодарност... Не, благодарността не е много добра основа за една връзка. Връзка? Ха-ха! Между тази красавица и зубрача Алексей? Глупости. Оставаше му само да съжاليا, че съвсем случайно попадна в един и същ институт с нея и сега трябва почти всеки ден да вижда прекрасното ѝ лице, насмешливите изумрудени очи, меките къдрави кичури...

Алексей дори нямаше нужда да се обръща. Достатъчно беше да затвори очи и нейният образ моментално изплуваше до най-малките подробности...

От най-далечните дълбини на съзнанието му се надигна вълна... не, истинско цунами от раздразнение.

Случайно са попаднали в един и същ институт с нея? Да бе, как пък не! Първоначално родителите му го пратиха в МГППУ, Алексей дори изкара там подготвителните курсове и се записа във Факултета по психология. Не беше трудно, защото той винаги се е интересувал от философия и психология и изборът на този факултет съвсем не беше случаен. И ето че по времето, когато учеше във втори курс, съдбата за пръв път го срещна с Настя. Същата вечер Алекс тъкмо запознаваше новия си приятел Димон с паркура и се натъкнаха на трима младежи, нападнали бедното момиче... Това Алекс не можеше да понесе. След като разпръсна хулиганите, той изпрати момичето до вкъщи... и избяга. Именно избяга. Въпреки смачкания си вид, Настя Корольова му

хареса от пръв поглед. Миг по-късно той осъзна, че просто се е влюбил. А също така Алекс разбра, че се чувства пълен идиот, не знае какво да каже и въобще коленете му някак странно са омекнали...

Страх.

Объркване.

Загуба в пространството.

Той не беше готов за това и затова позорно избяга. После беше лятната ваканция, море, слънце... и паметта услужливо скри разплаканото женско лице в един от многото си сандъци. Но това не можеше да свърши толкова просто. Животът обича да си прави шеги. В един прекрасен, или не, ден Алекс срещна Настя в метрото и на пълен автомат, като някакво зомби, я последва до самия институт. Разбира се, тя не позна своя спасител, но това, което ставаше в душата на Алекс, друго освен ядрен взрив не можеше да се нарече. Като показва завидно майсторство, той издири факултета, в който учеше прекрасната непозната, и хоп, Алексей Селин се прехвърли в най-престижния факултет „Световна икономика“. Родителите му бяха повече от щастливи — все пак това е икономика, не ти е онази непонятна психология, а престижна специалност, обещаваща добре платена работа и светло бъдеще... А Алекс усилено събираше пари да плати обучението, защото дори с неговия отличен успех прехвърлянето на такова скъпо място, при това без да загуби първата година, не му беше по възможностите. Разбира се, да събере толкова голяма сума за кратко време съвсем не беше лесно, но той намери изход... Заради това, да бъде близо до НЕЯ, Алекс беше готов на всичко, дори на престъпление... Впрочем не му се наложи да престъпва закона, всичко се размина с няколко не особено приятни мероприятия... И ето сега Алекс учи в една група с Настя и все още се занимава със самоанализ. Не можеше да проумее какво точно го накара да тръгне след това момиче. Разбира се, съществуваше едно просто и най-точно обяснение. Беше повече от очевидно. Но какво се надяваше да постигне Алекс, преследвайки стройната блондинка? Запознанство? Хм, едва ли. „Здравейте, спомняте ли си, аз една вечер ви спасих от насилници, да пийнем нещо заедно“. Аха. И тя от благодарност ще хукне на среща с него... От благодарност! Не, това точно определено не го искаше. Но някъде дълбоко, дълбоко беше заседнала една предателска мисъл... ако тя е с него, какво значение има каква е причината?

Алекс се стараеше да не мисли за това. Никога. Но това „никога“ не продължаваше много дълго. Ден-два... през уикенда, когато не ходеше в института и не виждаше... Настя Корольова.

---

[1] тук и по-нататък текстовете са от песни на група „Харизма“. ↑

ГЛАВА 7

Вторият час на група ЕФ-3 този ден беше физическо възпитание. За голяма радост на студентите в началото на учебната година до университета бе открит нов спортен комплекс и най-накрая отпадна необходимостта да пътуват с автобус до другия край на района. Впрочем, Алексей тези пътувания не ги хвана, той се прехвърли в института точно в годината на откриване на прекрасния храм на спорта. Шикозната сграда, построена в съответствие с най-новите технологични тенденции, според слуховете беше подарък от един от многото спонсори. Разбира се, не безвъзмездно... А това, че нечие дете на спонсор ще се сдобие с отлична диплома... кой се интересува от такива подробности? Затова пък колко страхотно беше след занятията да отидеш да поплуваш в луксозния петдесетметров басейн, да се понапомпаш във фитнес залата или да поиграеш баскетбол срещу друг факултет. Е, и главната гордост на комплекса — огромното пространство, разделено на множество зони: зона с тепихи, стена за катерене, бягащи пътеки, батути за скачане и тенис кортове. Зоната с тепихите беше достатъчно голяма, така че позволяваше да се раздели на няколко секции. Ето и сега, покрай секцията по ръкопашен бой, в която се занимаваха Стас Рогов и приятелчетата му, се бяха разположили аеробика, самбо и ушу.

Занятията още не бяха започнали. Стас, Настя и другите третокурсници седяха отпуснати на тепиха в очакване на началото на тренировката. В далечния ъгъл на зоната с тепихите в изолиран ъгъл се бяха разположили трениращите ушу, в това число и Алексей. Така се беше получило, че ушу тренираха само „безнадеждни“ студенти: зубрачи, очилатковци и прочие антисоциални личности. За разлика от тези при ръкопашния бой, които бяха облечени в тънки тениски и шорти, трениращите ушу носеха свободни черни кимона, направени в китайски стил. Всъщност точно затова Алексей избра този спорт — за да скрие татуировката под дългите ръкави и да не привлича излишно внимание с телосложението си. Освен това занятията по тайчи чуан дори и да изглеждаха безполезни отстрани, в действителност даваха

наистина много. Правилно дишане, подреждане на мислите, умение да управляваш вътрешната си енергия, ако тя, разбира се, изобщо съществува... А и плавните движения само отстрани изглеждаха толкова лесни, на практика си бяха доста сериозно натоварване... за нетрениран човек.

Разбира се, и тези от ръкопашния бой, и самбистите често тормозеха ушуистите. Но как да обясниш на човек, дошъл да учи „удряй по мутрата“, че не всички бойни изкуства през първите години са еднакво бойни? Първо трябва да се научиш да управляваш своето „чи“^[1]...

Алексей тъжно се усмихна.

Добре, кого заблуждавам? Каква, по дяволите, вътрешна енергия? Учителят по ушу постоянно за нея говори, всички ученици важно кимат в съгласие, ами да, усещаме, разбираме. Няма да стане! Всички тъпо повтарят сложните движения и никаква тайнствена „чи“, разбира се, не усещат. А и честно казано, не вярват в нея. Вярно, на занятията има някакво минимално физическо натоварване, но то едва ли ще им помогне да победят когото и да е. Не и в този живот, момчета... Въпреки че много от занимаващите се с тайчи искрено вярват, че се учат да се бият и един ден, след години тренировки, при тях ще дойде озарението и направо ще смачкат всички каратисти, самбисти и боксьори, взети заедно. Аха, мечтайте си. Истината е, че ако наистина искаш да се научиш да се биеш, трябва да стискаш зъби, да получаваш синини и травми, постоянно да правиш спаринги и най-главното, да не се щадиш. Трудно и страшно? Никой не е казал, че ще бъде лесно.

Алексей методично повтаряше базовата ката на стила Ян от тайчи чуан, като внимателно следеше за стойката, плавността на движенията и дишането. Честно казано, за Алексей тренировката тук беше истинска мъка: цялото му тяло страдеше от липсата на сериозно натоварване. Мускулите сякаш му казваха „шефе, какво се лигавиш?“. Разбира се, тайчи съвсем не е просто гимнастика, както мислят мнозина. Доколкото си спомняше Алекс, първоначално този стил бил създаден като боен, но по-късно поканили учителя в двореца да обучава придворните. Разбира се, бездвижените придворни били неспособни да се занимават сериозно и затова той разработил олекотена версия „lite“ — упражнения за укрепване на тялото и духа.

Интересно, но когато учителят разказваше историята за възникването на прочутото бойно изкуство, тя звучеше много по-сериозно, както и разказите за великите майстори. Като например приказката за стария майстор, придвижвал се в инвалидна количка: докарвали го до татамито и там той се превръщал в непобедим боец^[2]. И всичко това, защото умее да всмуква и пренасочва вътрешната енергия на противниците си. Един вид енергиен вампир по бойни изкуства... Но приказките са си приказки, а Алексей никога не беше виждал двубой на преподавателя си по тайчи със сериозен противник и затова се отнасяше доста скептично към всичките му истории. Разбира се, в практикуването на тайчи има много ползи, както и във всички видове медитации, на които някога го научи Сенсеич. Но дори по време на медитация, благодарение на която Алексей наистина доста по-бързо се възстановяваше от тренировки и лекуваше рани, той не усещаше нищо свръхестествено. Просто пълно отпускане на тялото, концентрация и призоваване на скритите резерви на организма — това бяха всички причини, спомагащи синините да изчезват след ден, а тежки навяхвания да престанат да напомнят за себе си след три-четири дни. Ами да, той дори не можеше да си спомни кога за последно нещо го е боляло!

Обърквайки за пореден път движенията, Алексей се заслуша в себе си и разбра какво точно го разсейва. Не собствените му размишления, той отдавна се беше научил да се дистанцира от работата на тялото, а нечий чужд поглед. Странно усещане, като едва доловим натиск върху гърба... Огледа се колкото е възможно по-незабележимо, но не забеляза нищо подозрително. Разбира се, погледът му постоянно се отклоняваше към седящите в края на тепиха девойки, където беше и Настя Корольова, но Алексей с усилие се застави да гледа на другата страна.

За щастие, с началото на общата загревка всички ненужни мисли се изпариха от само себе си. Претъркулвания, колела, скокове, удари с крак... Опитай тук да се сдържиш и да не скачаш като в акробатиката. Но не бива. Не бива.

* * *

Настя замислено гледаше плавните движения на Алексей. Нещо в него беше абсурдно, странно, въпреки че не можеше да определи какво точно. Тя дори искаше просто от любопитство да попита Стас дали в съблекалнята не е виждал татуировките по ръцете му. Но Стас със сигурност щеше да избухне, без да разбере причините за тези глупави въпроси, а и най-вероятно щеше за пореден път да набие Селин. По принцип на Настя изобщо не ѝ пукаше за него, но дори на блондинките нищо човешко не им е чуждо, в това число и известна доза жалост.

А после започна аеробиката и на нея вече не ѝ беше до разсъждения...

* * *

Учителят по тайчи — изключително мършав тъмнокос мъж около четирийсетте, обикаляше между учениците, периодично ги поправяше и коментираше една или друга грешка.

— Отпусни рамене.

— ... Изправи гръб, изнеси таза по-силно напред, но без да напрягаш коремните мускули.

— ... Колко пъти да казвам, че добрата стойка трябва да се отработва на стената? Стоиш сега изкривен като питанка...

— ... Не се напрягай.

В идеалния случай тайчи би трябвало да се практикува под звуците на бавна музика, и определено не под ритъм енд блус композицията, носеща се откъм зоната за аеробика. А и съседната секция по ръкопашен бой също не позволяваше да се отпуснеш с периодичните трясъци на сгромолясващи се на татамито студенти.

Алекс опита да затвори очи, но не издържа дълго. На първо място, трябваше да следи дявол знае какво правещите му крайници, и на второ място... на някакви си десет метра от него аеробика играеше Настя Корольова. По къси впити шорти и потник...

— Селин, ти въобще помниш ли, че сега се занимаваме с ушу?

— О, хм... извинете — промърмори Алексей и продължи да изпълнява таолу^[3].

Всъщност, по скромното мнение на Алексей, още им беше твърде рано да изпълняват комплекси. Дори и след почти цяла учебна година много малко от учениците можеха да изпълнят правилно основните движения, да не говорим за смесването им в нещо цялостно. Впрочем Алексей беше в групата на начинаещите и тренираше с първокурсници. Имаше вероятност третокурсниците, занимаващи се от самото начало с ушу, наистина да могат нещо...

След загревката и повторение на старото, ушуистите се заеха с изучаване на нови движения, а след това и обединяването им в нови комбинации.

— ... Работата не е в това просто да се движиш бавно, Селин. Трябва да усещаш преминаването на „чи“...

Мозъкът на Алексей автоматично преведе казаното на по-разбираем език: трябва да усещаш как се разпределя тежестта на тялото и кои точно мускули би трябвало да участват в движението. Нещо такова. А то с тези техни неразбираеми енергии... Интересно, дали самият той вярва в това? Едва ли, джедаят му с джедай недохранен.

Алексей тихо се подсмихна, после се замисли и стана сериозен. Не защото не вярваше в съществуването на вътрешната енергия, по-скоро точно обратното. Някога на практика му бяха показали колко е важно да умее да я управлява. Преди около три години зрението му вече сериозно се беше влошило и Сенсеич предложи за възстановяването му да се използва нетрадиционен метод на лечение. Алекс силно се съмняваше в неговата ефективност — минус четири диоптъра не е шега, но не се противи. Сенсеич му показа определена позиция на пръстите на ръцете — мудра^[4], която трябва да използва по време на медитация. „Мудрата на живота“ трябвало да възстанови зрението му. Алекс съвестно изпълняваше елементарната позиция всеки ден и за негова голяма изненада след няколко месеца зрението му напълно се възстанови!

— Мудрата е като някакъв знак, подсказващ на твоя организъм къде трябва да насочи всички резерви за възстановяване — поясни тогава Сенсеич. — Това е един от начините за управление на вътрешната енергия.

— Но аз не чувствам никаква вътрешна енергия!

— Не е и нужно да я чувстваш. С времето обезателно ще се научиш, а дотогава... Ти не чувстваш как кръвта тече по вените, но това не ѝ пречи да изпълнява всички свои функции. Така е и с вътрешната енергия, за да я използваш, съвсем не е задължително да я чувстваш...

Гласът на учителя прозвуча буквално над ухото на Алексей:

— Занятието приключи.

Вече?! Колко са непривични такива кратки тренировки. Само два академични часа... едва си загреял и вече е време за душ. За слабака-зубрач Алексей това време беше повече от достатъчно, но Алекс щеше да е бесен. Ето защо Алексей оставаше още пет-десет минути след края на часа, поне да се разтегне както трябва. За сериозно натоварване и дума не можеше да става — ако съучениците му видят какво прави на лост или успоредка зубрача Селин, ще получат удар. А шпагат... е, биха го отдали на това, че като дете се е занимавал с акробатика, не е нещо невиджано.

Практически всички съученици на Алексей напуснаха залата, бързайки за следващите часове, а той остана да прави шпагати. В края на краищата, след института ще ходи на нормална тренировка в гимнастическата зала — ще е много удобно да отиде там вече разгрят, така че да започне веднага да скача... А и да влиза под душа заедно със съучениците си не беше добра идея за някой, който иска да запази в тайна своята физика и татуировка.

Алексей премина в напречен шпагат и едва тогава забеляза Стас Рогов, който се връщаше в зоната на тепихите след упражнения на успоредка. Изложеният на всеобщо внимание мускулест торс спокойно можеше да се използва като жива илюстрация на учебник по анатомия... в раздела „примати, популярни сред момичетата“.

О, не!

— Селин, виждам, че си истински спортист! — весело отбеляза Стас.

Алексей завъртя очи към тавана и се помоли за по-бързо приключване на предстоящия тормоз. А той щеше да последва със сигурност — ясно като бял ден.

Зад мускулестия красавец го следваше свитата му.

— Разтягането е добро — с лека завист каза дебелият Женек и сръга с лакът Игор. — Истински Ван Дам.

— Хайде... — смути се Алексей. — Просто акробатика...

Стас наклони глава, разтягайки врат.

— Акробатика? А аз си мислех, че тук ви учат да се биете, нали така?

— Е, на теория тайчи чуан наистина е бойно изкуство, но изисква много дълга практика. И като цяло, ние не се учим да бием хора... — заплетено занарежда Алексей.

Тримата младежи избухнаха в смях.

— Изисква практика? — попита Стас. — Какво пък, идеята е добра. И на мен практиката няма да ми е излишна. Така че хайде да си помогнем един друг.

„Така си и знаех — тъжно помисли Алексей. — Да тормозят им се приискало. Не трябваше да оставам в залата днес, а да си тръгна с другите. Сглупи, сега ще си го получиш.“

Алексей направи последен опит:

— Лицето ми и без това вече — той изразително посочи синината под окото — е пострадало. Не искам да ходя постоянно в синини... момчета, наистина.

— Хайде, Селин — взе да става нетърпелив Стас. — Покажи ни какво си научил в това твое „ушу“.

Алексей вдигна ръце.

— Съжалявам, момчета, но аз наистина не искам да правя това... А и не мога.

— Ще ти дадем дори шлем — предложи едно от момчетата.

— И кора за слабините — добави второто.

Алексей вече интуитивно се досещаше, че травмите няма как да ги избегне. Така или иначе, тези изроди ще си отработят няколко удара върху него. Главното е да избегне синини — че баща му вече го гледеше сърдито заради синините под очите. Проблемът беше, че Алексей не умееше да се бие, но виж Алекс... той обожаваше това и на практика беше готов да се бие по всеки повод. Ето защо по време на тормоза от съучениците му на бедния Алексей му се налагаше не само да търпи болката и унижението, но и съдържа своето второ „аз“.

Приятелите на Стас връчиха на Алексей ръкавици и му нахлузиха шлем на главата.

— Хайде, хайде, покажи му — задушавайки се от смях, ободряваха те окончателно стъжнения ушуист.

Стас Рогов също сложи ръкавици и застана пред пристъпващия от крак на крак младеж. Шлем просто не му беше нужен. Защо? Стас беше абсолютно сигурен, че този зубрач дори да го удари както трябва няма да успее.

Боецът небрежно сложи ръка пред себе си, а другата скри зад гърба си, нагло подражавайки на жеста от известен фантастичен филм.

— За да бъде честен боя, аз ще се бия само с една ръка.

Алексей с известна изненада, и най-важното, с гордост, почувства вълна от слабост да плъзва по крайниците му. Сърцето му буквално искаше да изхвъркне от гърдите — той наистина се чувстваше като подгонен заек! В същото време, някъде дълбоко в себе си, той си оставаше... Алекс? Или самия себе си, ако изобщо помни какво е това? Толкова силно вярваше в своя страх, че организъмът му откликна на изкуствено създаденото чувство с всички съответстващи реакции.

— Хайде, покажи силата на твоето желязно кунгфу — насмешливо подхвърли Стас.

„Защо пък не? — вътрешно се усмихна Алекс. — Просто от любопитство да използвам само знанията и уменията, получени за година обучение по тайчи. Учителят винаги говори за бойния произход на този стил. Така че защо да не го проверя на практика?“

— А ако ти причиня болка? — обърна се неуверено към Стас.

Ами да. Точно такъв глупав въпрос беше подходящ за нищо неразбиращия от живота зубрач.

— Ти? На мен?! — Стас се преви на две в пристъп на див смях.

Докато Рогов и приятелчетата му откровено му се смееха, Алексей се отпусна и започна методично да крие придобитите през годините на обучение рефлексии. Леката самохипноза беше напълно достатъчна за справяне с тази доста трудна задача, при пълен емоционален контрол. Тук се криеше и главната дилема, с която Алексей все още не можеше да се справи. Той се беше научил как да си слага две съвършено различни психологически маски, със свои емоции и мисли, но виж рефлексите... Те можеха да бъдат контролирани само при пълна концентрация и спокойствие. За миг да се разсее, и на отработен, но елементарен удар на Стас Рогов тялото ще реагира с плавен блок и няколко светкавични удара по болезнени точки.

— Е, хайде, нападай — почти ласкаво помоли Стас.

И Алексей напада на Нелепо. Както обикновено нападат новациите — целейки се не в самия противник, а някъде пред него. Сякаш се страхуваше не само да удари Стас, но и да не се натъкне на някой от неговите блокове.

Стас лесно парира удара с длан и небрежно перна Алекс по темето с обвития в ръкавица юмрук.

— Не се отпусчай!

Алексей потуши в зародиш избликвания гняв, мимоходом отбелязвайки, че Стас изнася прекалено напред предния си крак. Можеше лесно да го лиши от равновесие с удар под коляното... Но, разбира се, не го направи. Напротив, направи се на леко паникьосан и размаха ръце пред себе си в опит да не допуска противника до себе си. Отстрани това би трябвало да изглежда доста безпомощно.

— Стас, идваш ли? — раздаде се мек женски глас зад Алексей.

„Настя Корольова“ — мигновено определи той.

— Да, сега — весело отвърна Рогов. — Минутка само.

„Само минутка — облекчено помисли Алексей. — Значи всеки момент ще приключи ефектно. Със скок? Или с удар с крак със завъртане? А може би ще направи нещо по-засукано? Сега ще разбере и дори ще го почувствам...“

— Съжалявам, Селин, но е време да приключваме — въздъхна Стас с престорена тъга.

Алексей наивно отпусна ръце, решавайки, че всичко е свършило. По-точно се престори, че това си мисли, макар отлично да знаеше какво ще последва.

„Хайде, приключвай с този спектакъл!“

Ефектният удар с крак и отскок го улучи право в корема. Не прекалено силен, явно Рогов беше решил да мине без увреждания, но напълно достатъчен Алексей да рухне като подкосен и да започне да отваря и затваря уста като изхвърлена на брега риба. Дъхът му излезе изцяло — неслучайно умишлено беше отпуснал коремните си мускули.

— Стас! — раздразнено извика Настя. — Стига си се занимавал с глупости! Закъсняваме за час!

— Идвам вече — весело отвърна Стас и бързо тръгна заедно с приятелите си.

„Ама разбира се, как да закъснееш за час?! — ядно помисли Алексей, заставайки се сравнително лесно да изпълнява своята законна функция. — А ако физическото беше последно, сигурно можеше да ме рита до вечерта? Добро момиче...“

Изправи се с усилие и хвърли бърз поглед към напускащите залата мъчители. Дебелият Женя и Игор вече изчезваха зад вратата, докато обхваналия тънката талия на Настя Стас спря пред таблото с обяви. И точно в този момент момичето се обърна. За миг погледите им се срещнаха... и след това тя бързо се обърна и излезе от залата със своя приятел.

„Що за... — Алексей поклати глава. — Откъде такъв странен интерес към скромната ми персона?! И това не е първият път, когато я хващам да ме гледа.“

Но повече от всичко го порази друго — за секунда на Алексей му се стори, че сякаш... съзира в очите ѝ искрено съчувствие! Въпреки че... глупости, разбира се. От къде на къде?

Изчака съучениците му да напуснат залата, бавно се изправи на крака и няколко пъти си пое дълбоко въздух.

Както и да е, сега най-важното беше да не закъснее за час.

* * *

Разминал се като по чудо със Стас Рогов и компания в мъжката съблекалня, Алексей не само успя за началото на часа, но и изпревари своя мъчител. Женя и Игор вече седяха в залата, но Стас и Настя още ги нямаше. Впрочем те се появиха само след няколко минути. Рогов беше видимо ядосан от нещо, а и Настя не изглеждаше особено доволна от живота.

„Нима са се скарали? — изуми се Алексей. — Заради мен? Хе... напоследък нещо много се лаская... Сигурно си имат свои причини за кавги, къде по-важни от глупав побой над някакъв си зубрач.“

Въпреки това, за да не изкушава съдбата, едва прозвучал звънеца, Алексей грабна предварително събраните си вещи и бързо напусна аудиторията. Излетя като куршум. Образът си е образ, но друго унижение нямаше да издържи... Край, стига е бил добър!

Преобличането в избраната още преди година уличка отне не повече от няколко минути. Фланела вместо глупавата риза, левият крачол на дънките подвит по последна мода. Малко лак за коса направи от неугледната прическа стилин „таралеж“, а и очилата махна, време беше да върне лещите на законното им място.

Гимнастическата зала се намираше в близост до института, така че Алекс с огромно удоволствие се придвижи пеша до нея. Меките лъчи на пролетното слънце приятно грееха в гърба и дори преминаващият редом поток автомобили не можеше да развали свежестта на по лятному топлия въздух...

Покрай него профуча камион, обгръщайки Алекс с облак изгорели газове.

Той кихна и се разсмя от сърце.

Като по поръчка. Правилно, не трябва да се отпуска и да щрака с пръсти.

На входа на залата се тълпяха петнадесетина души, чакащи пристигането на треньора или на някой с ключове за вратата. Между другото, Алекс имаше такива ключове.

— Привет! — радостно се втурна към него Димон. — Знам, че сега ще ни отвориш вратата!

Алекс стисна ръката на приятеля си и се ухили.

— Ще отворя за себе си. А вие тука, както и би трябвало да бъде, можете да се промъкнете на пръсти след мен.

— Отворко — изсумтя Димон. — Май забрави от кого загуби вчера в Играта?

Друг на мястото на Алекс би казал, че това не е честно, нали преследваха крадци. Но истината беше, че той трябваше да е бдителен и да следи всичко около себе си, а не да се увлича от преследването. При екстремните спортове никога не трябва да се разсейваш — това води до получаване на многобройни, нередко и фатални, наранявания. А ако си припомниш, че животът сам по себе си е най-екстремният спорт...

— Уел — подсмихна се Алекс, докато се бореше с ключалките. — Съгласен, сега ти си най-якия цирей на вселенския зад...

— Момчета, какво чувам — ругаете пред дами?

В следващия миг на врата на Димон увисна крехко, но много активно момиче на име Даша.

— За какво говориш? — засмя се Димон. — Той просто смирено признаваше моето несъмнено превъзходство...

Момичето запечата устните му със страстна целувка и отправи засмян поглед към Алекс.

— Признай си, сигурно си се предал? Решил си да му направиш подарък за рождения ден?

— Разбира се — бързо се съгласи Алекс, докато трескаво се опитваше да си спомни дали сутринта е видял в „ISQ“ напомняне за рождения ден на приятеля му. — Нали не си мислиш сериозно, че този мършак би могъл да ме хване?

Стоманената врата най-накрая отстъпи. „Мършакът“, висок почти два метра, майстор на спорта по акробатика и много добър боксьор, избута Алекс през вратата и пристъпи зад него, като продължаваше да носи Даша на гърба си.

— Да, да, мършак! — весело повтори Алекс.

— Гном — изсумтя Димон и се опита да ритне Алекс отзад. Но той лесно се изплъзна, шмугна се в мъжката съблекалня и оттам извика:

— Тромав дебелак!

— Ти по-добре се уточни, дебелак или все пак мършак — беззлобно изръмжа Димон, докато влизаше в съблекалнята.

Да, обикновено точно така започваха тренировките по акробатика. Така и завършваха... А и по време на самите тренировки беше същото.

Преоблечен в шорти и измъкнал от раницата цяла топка ластични бинтове, Алекс влезе в залата. Успоредки, халки, лостове, батут, гимнастически квадрат, акробатическа пътека... Приказка!

Алекс измъкна от купчината дюшеци няколко особено меки, замъкна ги в самия център на квадрата и с голямо облекчение се просна отгоре им.

От съблекалнята започнаха да излизат и останалите спортисти.

Алекс затвори очи и отпусна всяка клетка на тялото си. След вчерашните битки и побоя в спортния комплекс синините напомняха за себе си не само с противно нестихващата болка, но и с обща отпадналост. Можеше, разбира се, преди тренировка да изпие някоя енергийна напитка... но Алекс и така ги пиеше прекалено често, дори започваше да чувства своеобразна психологическа зависимост. Не

изпиеш ли чудодейната напитка — през цялата тренировка се чувстваш като парцал...

— Пак се излежаваш! — раздаде се съвсем наблизо викът на Димон, последван веднага от удар по квадрата.

Алекс лениво отвори очи само за да види как Димон минава над него. Подлецът изпълни „рондат-обтегнато салто“^[5] и докато прелиташе с главата надолу, успя да му покаже неприличен жест с пръсти.

Алекс неохотно се подпря на лакти, после премина в женски шпагат и започна да се разтяга, като демонстративно пъшкаше при всеки напън.

— Ох... старост-нерадост...

— О, да, аз съм стар, аз съм суперстар! — като ехо откликна Димон и се просна до него.

— Разбира се, „тарзанчик“ — изсумтя Алекс. — Не можем да се сравняваме с теб.

Едва произнесе фразата и избухна в смях, като не успя да спре повече от минута. През цялото това време Димон систематично се покриваше с червени петна, като постепенно се превръщаше в карикатурно подобие на „господин домат“.

— Ах, ти — не издържа най-накрая, скочи на крака и отиде да се разкършва на успоредките в другия край на залата.

Алекс, все още глупаво хилейки се, изпрати Димон с по мъжки оценяващ поглед. Така се гледат един друг всички онези, които по един или друг начин се занимават със спорт — ревниво оценяват ширината на раменете, бицепсите, обема на гърдите. Впрочем, Алекс имаше малко по-други мисли — той винаги беше завиждал на хората с жиливо телосложение. Колкото и да се помпаш, да оставаш мършав и незабележим. Е, поне докато не свалиш тениската. Но Димон определено не беше такъв. Тази планина от мускули и под палто не можеше да се скрие.

Погледът на Алекс пробяга из залата и се спря на двете момчета, които правеха най-различни чупки от брейка. Разбира се, само за загряване — „гелик“, „флай“, „свещ“...

Макс или Пашка бяха друга работа — жилести, силни... и при това доволно мършави. Ето на кого беше провървяло. Алекс не стига, че трябваше всеки ден да навърта по десет километра, за да стегне

мускулите, но и в института се налагаше да носи торбести дрехи. Да ходи с яке с дълги ръкави, дори в най-горещото време, съвсем не беше забавно... Между другото, именно благодарение на това в института упорито му се носеше славата на чуждак.

Впрочем, на избора на облекло влияеха и други фактори, нали ако съучениците му видят белезите и татуировката... Отношението към зубрача може да се промени най-драстично. По принцип на него изобщо не му пукаше за околните, с изключение на най-близките, но експериментът си е експеримент. На Алекс никак не му се искаше двата старателно разделени живота без основателна причина да се превърнат в кълбо от противоречия и множество проблеми...

„Така, време е да приключвам — прецени Алекс. — Първо правило на клуб «Рижия дракон»: «на тренировка трябва да се мисли само за тренировка». Разбира се, сега не съм в клуба, но това не променя нищо.“

— Стига сте се излежавали, време е за работа! — раздаде се дрезгав мъжки глас и в залата се появи треньорът по акробатика. Мъж на около 40–45, късо подстриган, добре сложен, с вечно дяволита усмивка на червендалестото си лице.

Алекс скочи на крака и се приближи да стисне мощната десница на Дмитрий Михайлович. Както и всички други ученици.

— Днес без винтови упражнения — в движение събщи треньорът на Алекс. — Че при теб от тези винтове започва да ти се размътва мозъкът. Иди да отработваш комбинация с двойно предно салто.

Докато Дмитрий Михайлович се здрависваше с всички ученици и раздаваше задачи, Алекс послушно изпълняваше подготвителните упражнения. Премяташе се и отработваше комбинацията както си лежеше на пода.

Димон, без особено да се напруга със загревка, веднага отиде на акробатическата пътека. Много забавно изобретение, между другото: под меката, дебела няколко сантиметра, тъкан се криеха множество ламели от специален материал, който позволяваше на акробатите да скачат на височина няколко човешки ръста. Съвременните акробатически пътеки започнаха да ги правят от силикон и ако се вгледате при международни състезания, веднага се забелязват разнасящи се по платното вълнички. А сложността на акробатичните

елементи и скоростта им на изпълнение на такава пътека просто изумяват неподготвения човек.

В това време Димон започна загревка на пътеката.

Рондат, серия флик-флакове, двойно салто...

Треньорът замислено проследи полета на Димон и заяви:

— Не, на Дмитрий днес няма да се опреш. Димка си е Димка. Въртиш се много бавно, сякаш не можеш да решиш да правиш ли второ салто или да не правиш. А си майстор на спорта!

Следващ на пътеката излезе Женек. Рондат, флик-флак, темпо, темпо, флик-флак, салто с право тяло с два винта.

— Доста добре — одобрително кимна треньорът. — Днес си напълно достоен за Евгений Викторович.

Алекс и Димон се спогледаха и избухнаха в искрен смях. Градацията на оценките, давани от треньора, винаги ги развеселяваше, а също и неговият маниер за посочване на грешките. Като правило, отначало той казваше нещо от рода на:

— Флик-флаковете добре ги направи, браво...

А после следваше едно малко:

— Но...

И много подробно изброяване на всички грешки.

— Рондатът ти е просто ужасен! На никого не казвай, че си мой ученик. Темповото салто повече напомня на обтегнато салто, поне малко спин вкарай за приличие, направи нормален гурбет... И за какъв дявол въртиш винтове, едва отскочил от пътеката?! Трябва да изчакаш, за къде си се разбързал?...

Да, това беше един от принципите на акробатиката — да умееш да чакаш. Не е достатъчно просто да скочиш в салто и да завъртиш винт, трябва да го направиш в точното време. Да започнеш да се въртиш едва след като изцяло си изпълнил салтото, да излезеш от групата в точния момент, за да се приземиш на крака. Е, и техника, разбира се. Никакви излишни движения, само това, което трябва да се направи, и то само когато е необходимо. Акробатическата пътека създава малко по-различни правила на изпълнение на елементите при оттласкване: тялото се изопва, краката се забиват в повърхността с такава сила, че ако всичко това се случваше на улицата, със сигурност щеше да има счупени крака. Затова пък добрите акробати скачат на нея на височина до седем-осем метра, за да направят най-сложните

елементи, като например двойно обтегнато салто с два винта. Впрочем, това вече си е висш пилотаж, недостъпен за обикновени любители като тези, събрали се в тази зала.

Димон приближи, сръга Алекс в ребрата и кимна към новобранеца, повтарящ отново и отново задно салто от място.

— Ето от него ще има полза...

В следващия миг младежът обърка салтото и падна по гръб, удряйки главата си.

— ... но не и скоро — завърши започнатото изречение Димон. — А ти какво скучаеш? Преживяваш позорната си загуба ли?

— Меко казано — вяло се съгласи Алекс.

Разбира се, в действителност той по-скоро беше бесен, но не заради загубата в Играта. Много по-силен удар за него беше безусловното поражение в битката със странния „зеленоок“. Не можеше да си спомни друг случай, при който да се е чувствал толкова безсилен... От друга страна, ако си припомни второто правило на клуб „Рижия дракон“: „Истинският боец е длъжен да бъде готов да реагира на промяната на ситуацията по всяко време, 24 часа на ден“, се оказва, че Алекс наистина позорно е загубил Играта. За човек, толкова усърдно занимаващ се с бойни изкуства, да загуби контрол над ситуацията и да се разсее си е сериозен провал.

Падналият новобранец междувременно се изправи на крака, като мърмореше проклетия под нос и разтриваше врата си. Съдейки по прекомерния загар и модерната прическа, младежът сигурно се занимаваше с танци или просто принадлежеше към отбора на метросексуалните. Във всеки случай, прекомерната женственост на движенията му навеждаше на подобни мисли.

— Хайде, всичко е наред — потупа го по рамото вечният оптимист Вася. — Спомням си как веднъж от двойно салто паднах на глава — наистина! Шийните ми прешлени така изхрущяха, че се чу чак в съседната зала, и нищо, жив съм. Вярно, не бих казал, че съм съвсем здрав...

Той многозначително изпука врата си.

— Особено психически — подхвърли тичащият наблизо Славик. Ушуистът, както обикновено, беше закъснял за тренировка и сега бързаше да загрее, за да не изостава от другите. — Но нищо, и теб ще те излекуват...

— Всички ще отидем там — разбиращо кимна Вася и пак се обърна към новобранеца: — Запомни, нарича се задно салто съвсем не заради частта от тялото, на която трябва да се приземиш.

Димон се подсмихна и внесе своята лепта:

— И дори не е заради посоката на скачане, а изключително заради посоката на въртене.

— А как трябва да отскоча, за да добавя и винт? — плахо попита новобранецът.

Вася лукаво се усмихна:

— И там тайна велика има, достъпна само за хора посветени и на възраст съответна.

— Какво? — не разбра младежът.

— Не си дорасъл още — охотно преведе Алекс. — Върви да правиш още салта.

— Веднага, последният път скочих...

— Какви ги дрънкаш?! — дружно извикаха приятелите, карайки несвикналия с такива прояви на чувства новобранец да подскочи на място.

— В акробатиката няма последни скокове — раздражено поясни Алекс. — Само заключителни! Усещаш ли разликата?!

— Предполагам — неуверено кимна новобранецът.

Приятелите така го изгледаха бедничкия, че той още повече сви глава в раменете и бързо се изнесе в другия край на залата.

— Глупчо — констатира Димон и кимна на приятеля си. — Твой ред е.

Алекс стъпи на пътеката и дълбоко издиша, концентрирайки се.

Е, да пробваме...

Засилка, серия флик-флакове, салто с изпънато тяло...

Добре се получи!

— Алекс, какво правиш?! — неочаквано закрещя треньорът. — Ти изобщо наясно ли си, че флик-флакът е елемент за засилка?! Защо правиш салто при толкова нисък полет?! Набери скорост и вложи цялата си инерция във височина. Амазьорско изпълнение!

Сега вече Селин трябваше да сведе глава и да се скрие зад купчина дюшеци.

Тренировката, както обикновено, отлетя напълно неусетно. Едва започна да скача наистина сложни елементи, и хоп... време за

приключване. Общият план на тренировките при всички спортове е доста стандартен: замявка, основна тренировка, приключване. Но в използваните за приключване упражнения имаше някои особености.

Тук изобщо не става дума за бойните изкуства, те си имат своя специфика на физическа подготовка, но за акробатиката няма по-важно от мускулите на краката, корема и гърба. При спортната гимнастика пък трябва не по-малка мощ в раменния пояс и ръцете. Но тъй като, с изключение на Димон, никой друг от момчетата не беше професионален спортист, за приключването всеки си избираше каквото му душа иска: повдигане на изпънатите крака, докато виси на лоста, набирания, лицеви опори на успоредка или халки, прескачане на „кон“ или клекове с човек на раменете. Често приятелите си устройваха съревнование помежду си, за да стимулират развитието си и да повишат резултатите. Ето и сега Алекс и Димон се качиха на успоредката един срещу друг и започнаха да правят кофички до пълна изнемога...

— Осемдесет и шест — каза Алекс, когато ръцете му най-неочаквано се подкосиха от безсилие.

Димон с абсолютно червено лице и треперещи от напрежение ръце упорито се набра за последен път, не искаше да отстъпва на приятеля си...

— Осемдесет и седем! — извика най-накрая и буквално се свлече на пода.

— Малко е — насмешливо съобщи Дмитрий Михайлович, докато минаваше покрай проснатия долу акробат. — Аз на вашите години без проблем правех сто.

Димон уморено се усмихна:

— Когато правехме само по петдесет, казахте, че на нашите години сте правили осемдесет.

— Казах го само за да не ви развалям настроението — лесно се отметна треньорът. — Хайде, отивайте под душа, че времето напредна.

Алекс за пореден път напусна залата с усещане за незавършеност. Колко неща още можеше да отработи, а и сили му останаха... Ех, добре, следващия път!

При душовете цареше весело настроение. Шеги в стил „а ти взе ли своя гей за душ?“, „вдигни ми сапуна“, „ахтунг“ отдавна вече се бяха превърнали в нещо подразбиращо се от само себе си.

— Само след тренировка неволно започвам да се чувствам човек — дълбокомислено заяви Димон, докато блажено се въртеше под струите топла вода.

Едно от момчетата, държейки се за хълбока, доволно обобщи:

— А аз открих няколко нови мускула по тялото си! Преди да ме заболят, изобщо не подозирах за съществуването им.

— О, колко чудни открития правим... — изсумтя Алекс. — А ти най-добре не дръж много под душа тия твои нови мускули.

— Това както се случи — засмя се в отговор начинаещият акробат.

Малко по-късно компанията от осем души излезе от сградата на спортната школа, като си подхвърляха шегички и обсъждаха тренировката.

— Е, ще отскочим ли до „Макдоналдс“? — предложи русокосият Сергей. — Мисля, че добре потренирахме и си заслужихме малко вредни изкушения.

— Аха — подсмихна се Алекс. — И ще сведем целия ефект от тренировката до нула. По-добре да отидем направо в бара и да ударим по водка.

— Какво само си чешете езиците? — вяло попита Димон, обгърнал собственически Даша през талията. — Всички сте наясно, че ще отидем в „Шоколадов свят“.

Вася въздъхна:

— Ти си скупен. Нужна ни е поне илюзия за избор...

А избор наистина нямаха. Посещението на близкия „Шоколадов свят“ отдавна се беше превърнало в добра, макар и не особено полезна, традиция за екстремалите. Персоналът на кафенето толкова беше свикнал с вятърничавите посетителите, че мениджърът, от женски пол, разбира се, дори осигуряваше специална доставка на йогурт за Алекс и Димон.

— Привет на всички! — дружно поздрави компанията и се отправи към любимия си ъгъл.

Едва седнаха и една миловидна блондинка в униформа се появи с поднос с два течни йогурта и меню.

— Здравей, Олеся! — весело поздрави Алекс. — Красива си както винаги, о, рахат локум на моето сърце!

— Привет, Алекс — момичето мило се усмихна, гледайки само в него. — Вашите любими йогурти. Момчета, ще поръчате ли нещо

друго?

— Благодаря, слънчице — намигна ѝ Селин. — Момчетата искат от специалния ви горещ шоколад. Днес Дима черпи в чест на победата в една интересна Игра и по случай рождения си ден. Нали така, приятелю?

— Разбира се — усмихна се акробатът.

Момичето още веднъж се усмихна на Алекс и отиде да изпълнява поръчката, поклащайки закачливо бедра.

— Тя те желае — уверено заяви Димон и веднага получи лакът в ребрата от Даша. — А ти тъпееш, както обикновено.

— О, я стига! — махна с ръка Алекс и взе от масата бутилка йогурт. — Просто е любезна с мен като с редовен посетител.

След като изчака да утихне смехът, предизвикан от наивното му изявление, той с грухтене бръкна в джоба на дънките си. На светло се появи неголямо прозрачно пакетче.

— О, не! — простена Вася. — Отново с неговите...

Пакетчето с витамини наистина изглеждаше малко подозрително за неподготвения човек: дванадесет сравнително големи таблетки със странен кафеникав цвят навеждаха на мисли за...

— Наркоман! — за кой ли път изсумтя Димон.

Алекс сви рамене и глътна всички витамини наведнъж, прокарвайки ги с малка глътка йогурт. Преди за това му трябваха няколко чаши вода — огромните таблетки отказваха да преминат през гърлото. А после някак си се адаптира.

— Изобщо не мога да свикна с това ужасно зрелище — намръщи се Вася. — Бъбреците ти изобщо действат ли още?

— В това няма нищо особено, още повече пък вредно — издекламира за кой ли път Алекс отработения си до съвършенство монолог. — На човешкия организъм постоянно му трябват всевъзможни витамини, минерали, аминокиселини. А за спортисти, особено за такива манияци като нас, необходимите дози от всички тези вещества значително се увеличават...

— Точно това е проблемът, че са „доза“ — подсмихна се Димон.

— Ако се опитате да получите всичко това с обичайните продукти, ще трябва да ядете по цял ден — невъзмутимо продължи Алекс. — Например, дневната доза от... добре, количеството витамин „С“, участващо в образуването на колаген и в още много други важни

процеси, за градските жители е около триста милиграма на ден. Това е почти половин килограм хубави, сочни портокали.

Вася замечтано облиза устни.

— Какво, аз просто така!

— Аха — сериозно кимна Селин. — А за спортист количеството е тройно, че дори десеторно. Няма ли да се пръснеш?

— А ако пиеш фрешове? — хитро присви очи Димон.

— Богаташ — изсумтя Алекс, но мислено призна, че тук приятелят му го засече.

Всъщност материалното благосъстояние на Димон действително превъзхождаше това на всички присъстващи и спокойно би могло да се счита, че е богаташ. В крайна сметка момчетата бяха само студенти, докато акробатът въртеше собствен бизнес. Малък, разбира се, но все пак осигуряваше някаква финансова стабилност и независимост. Вярно, можеше да се отдаде на разликата във възрастта, нали Димон беше по-голям от Алекс с цели три години...

Малко по-късно, когато всички вече си бяха изпили горещия шоколад, Селин се облегна назад и внимателно погледна приятелите си. Дошло беше време да набере доброволци, но не можеше да намери точните думи и дори не знаеше как да започне разговора.

— Чухте ли за появата на убиец-изнасилвач? — започна най-накрая без предисловие той.

— Ами да, казаха нещо такова по новините — спомни си Димон.

— Така че аз искам... — Алекс замълча за миг.

В съзнанието му идеята за патрулиране в парка изглеждаше удачна. Но когато трябваше да я обяснява на приятелите си, целият замисъл започна да му изглежда като пълен идиотизъм. Да се влачат нощем в парка и да обикалят из него като призраци в търсене на някакъв убиец?... Глупости!

— ... да се опитаме да го хванем.

Трима брейкъри тихо обсъждаха нещо свое в другия край на масата, но при последните му думи с интерес се обърнаха към тях.

— Разбира се — почти сериозно кимна Димон след кратка пауза. — Цялата милиция на града безуспешно го търси, а тук идва Алекс, и — хоп! — извършителът е заловен. Може би е по-добре да поскачаме пак по балконите?

„Така си и знаех, че ще започнат да ми се присмиват — без никакво раздражение си помисли Селин. — И аз самия на тяхно място щях да приема всичко на шега, особено ако си спомнят предишната ми идея...“

Е, кой да знае, че нощното спускане по балконите от десетия етаж ще се окаже толкова глупава идея. И работата дори не беше в опасността да паднат от голяма височина. Просто се оказа, че в пълната тишина шумът през стъклото се чува изненадващо ясно. Едва Алекс преодоля няколко балкона и по тях наизскачаха хора с импровизирани оръжия в ръце. Следващият го Димон отнесе парцал по врата, тъкмо започващият спускането си Вася едва не го свалиха от покрива за крака, а на Алекс му се наложи много дълго да се оправдава пред една доста миловидна жена в нощница. Между другото, след това той загуби още повече време да отказва поканата ѝ да остане за през нощта...

— Говоря сериозно — не се сдържа и се усмихна на спомена Алекс. — Знаем мястото, където извършва своите престъпления...

— Аха, площ от някакви си сто и седемдесет квадратни километра — внесе Славик своята лепта в осмиване плана на Алекс. — По-лесно ще намерим игла в купа сено.

Селин въздъхна.

— А защо поне да не опитаме?

— Да бродим нощем из парка, и то в съмнителна компания? — замислено проточи Вася. — Ами това е свято дело! Ще си разказваме един на друг страшни истории край огъня...

— Какъв огън? — усмихна се Алекс. — Искаш без време да предупредиш всички манааци за присъствието ни?

Димон се засмя.

— Той и така ще ги изплаши, когато започне да разказва историите си из целия парк. А ако маниакът го слуша достатъчно дълго, сам ще отиде да се предаде в милицията.

Между него и Вася се завърза кратка шеговита престрелка, в хода на която и двамата получиха по шамар по врата от Алекс.

— Стига сте дрънкали глупости! — колкото се може по-сурово каза той, едва сдържайки смеха си. — Работата е сериозна.

Димон със съмнение поклати глава.

— И смяташ за сериозно да обикаляш из парка с надеждата да срещнеш хипотетичен маниак?

— Ей — неочаквано се намеси Даша. — Ти това го кажи на изнасилените момичета, че маниакът бил хипотетичен. А представяш ли си аз да бях на тяхното място?!

— Добре — вдигна ръце в защитен жест Димон. — Щом толкова искат, да обикалят парка ако щат и всяка вечер. Съжалявам, но аз имам работа.

Всъщност Алекс и не разчиташе на Димон.

— Ние днес имаме представление — виновно, макар и с явно облекчение, каза един от брейкърите, чието име Селин така и не запомни.

— А ние, като истински балъци, спокойно можем да ти правим компания — весело заяви Вася. — Нали така, Славик?

— Разбира се — не много уверено кимна Славик.

Алекс доволно се усмихна.

— Ей, това е страхотно!

Точно на такава компания разчиташе.

— Значи ще дойдем при теб довечера след полунощ? — уточни Вася. — Ще прескочим до вкъщи да хапнем, и хайде на лов.

— Става — потвърди Алекс и се надигна от масата. — Добре, момчета, сега трябва да тичам вкъщи, да се оправя с нашите. Звъннете, като слезете от метрото, там и ще се срещнем.

След като се сбогува с приятелите си и още веднъж намигна на Олеса, карайки я да поаленее, Алекс хукна към метрото. Пак се очертаваше да закъснее за вечеря.

Мобилният му извънтя точно преди да се спусне в подземния проход. Номерът беше непознат, затова доста се замисли, преди да отговори.

— Ало.

— Алексей Селин?

— Да.

— Здравейте. Аз съм Жана от клуб „Троя“. Телефонът ви ми го даде мой познат, Игор Семьонов...

А, това беше собственикът на „Дайкини“ — клубът, в който „Лудите дракони“ имаха представление всеки петък. Разумен човек. И приятелите му бяха все прилични хора.

— Да, разбира се — веднага се настрои на сериозна вълна Алекс.
— Слушам ви.

— В неделя организираме парти. Игор каза, че имате готова програма. Времето ни притиска и няма за кога тепърва да правим подбор... Той ви препоръча като добри професионалисти.

Алекс се усмихна.

Е, Семъонов определено преувеличаваше. Професионалисти, как пък не... Просто бяха измислили няколко забавни сценки с голямо количество трикове и нелоша финална битка. В групата влизаха хора, занимаващи се с най-различни спортове: капоейра^[6], паркур, трикинг^[7], ушу, акробатика. Общо към петнадесет души, но те рядко се събираха всички заедно, по-често излизаха в намален състав. В клубовете нямаше нужда от много хора, така че обикновено и пет-шест души бяха достатъчни.

— Разбира се — съгласи се поласкан Алекс. Беше му приятно да чуе, че собственикът на „Дайкини“ е оценил толкова ласкаво работата им, особено като се има предвид колко издънки успяха да направят по време на изпълнението на програмата. — Кога е удобно да дойдем да се запознаем със сцената и с програмата?

— Може да дойдете утре вечер, запишете адреса... Ако имате въпроси, звънете ми на този телефон.

Алекс тъкмо се чудеше как да повдигне въпроса със заплащането, но Жана го изпревари:

— Заплащането за два излизания по петнадесет минути е стандартно, плюс доплащане за спешност...

Назованата сума напълно удовлетвори ако не най-смелите, то поне оптимистичните очаквания на Алекс.

— Отлично, тогава до утре!

Той натисна бутона за приключване на разговора, прибра телефона в джоба и замислено вдигна поглед към почти пълната луна.

Е, изглежда сега ще има с какво да плати за този семестър. Остава само да звънне на момчетата от „One More Day“ и на другите участници в шоуто, за да определят състава на групата.

На път за вкъщи той подробно проигра всички движения от своя номер и дори измисли няколко нови трика. Шоуто винаги му даваше невероятен прилив на позитивност и сили, разбира се, ако не се напиеха след шоуто... Да, да, и това се беше случвало! Спортистите,

тренираци всеки ден, че дори и по няколко пъти на ден, си позволяваха алкохол. Не често, не и много. Но няколко пъти на месец пиеха без особени проблеми. Единствено маниакално праволинейния Славик и Олег, основателят на „One More Day“, предпочитаха дори в клубовете да пият обичайния си сок.

Той сложи слушалките и забърза към метрото.

*„Настъпни нощ — време за битки,
Ако не спиш, то дай ми знак,
Ако безличен е бил сивият ден,
Ти си един от нас!“*

Нощта наистина беше настъпила, но времето за битки още не беше. Първо трябваше да отскочи до вкъщи, да вечеря и да каже на родителите си, че ще закъснее.

С любимата музика пътят до вкъщи прелетя съвсем неусетно.

Вратата отвори сестра му.

— А, малък, влизай — промърмори тя, докато дъвчеше сандвич.
— Нещо много рано днеска.

— Ей сега пак излизам — махна с ръка Алексей. — Днес е петък. Ще ходим в компютърния клуб.

Точно това извинение използваше обикновено, когато имаше представление или излизаше с приятели. Досега работеше безотказно.

От кухнята се показа майка му.

— Докога ще си разваляш очите на тези монитори? Няма да се напиш нормално, сам се оплакваш, че сутрин ти е трудно да ставаш за института.

Алексей със закъснение вдигна ръка с намерение да прикрие синината под окото си.

— Спокойно, не виждаш, ако не знаеш какво да гледаш — сръга го с лакът сестра му.

— За какво говорите? — намръщи се Маргарита Селина.

— О, за нищо — ухили се Аня. — За това, че моето любимо братле с огромно удоволствие ще мие съдовете през следващата седмица в чест на добрата си и красива сестричка.

Маргарита Сергеевна сви рамене и се върна в кухнята, измърморвайки под нос нещо за странното съвременно поколение.

Аня замислено погледна брат си и се усмихна:

— Чудя се защо на теб всичко ти минава като на куче? Навежда на определени мисли, не мислиш ли?

— Не мисля — изсумтя Алексей. — А колкото до чиниите... по-късно ще се върнем на този въпрос...

Грабна телефона и се скри в стаята, оставяйки сестра си да измисля остроумия в коридора. Трябваше да реши въпроса с представлението преди вечеря. Все пак беше постъпил малко прибързано, съгласявайки се с предложението, преди да го обсъди с приятелите си. Оставаше му да се надява, че нямат никакви сериозни планове за същата вечер. За щастие имаше един човек, на когото можеше да прехвърли цялата организация.

— Ало, Олег? Виж какво, тук ни предлагат работа за неделя...

— За следващата?

Ако се съдеше по звуците, паркуристът се намираше в метрото.

— За тази. Генералната репетиция е утре.

— Е, ти си знаеш! Но не съм сигурен, че хората ще са свободни...

Алекс въздъхна.

— Знам. Просто много се помолиха, щяло да им се провали мероприятиято.

— Добре, ще измисля нещо — неохотно се съгласи Олег. — Някой казал ли ти е, че си голям балък?

— Разбира се. Значи ще ти метна един SMS с телефона за контакт и всички подробности.

— Окей.

— Тогава до утре.

Алекс хвърли слушалката на леглото и рухна на стола пред компютъра.

Е, Олег ще се погрижи за всичко. Неслучайно беше основателят на паркур отбора „One More Day“. Между другото, трябва да хвърли едно око на сайта — да провери дали не са качили снимки от предното представление. Тогава във „Версия“ се представиха страхотно... Само с питиетата после прекалиха. Членовете на „One More Day“ бяха точни, не пиха изобщо, но виж Алекс и Димон си организираха

състезание по надпиване с текила... Брр!... Добре, че ги разубедиха да проверяват степента си на опиянение след всяка чашка със задно салто. Като нищо някой можеше да си счупи врата.

Зад вратата се чу гласът на майка му:

— Альоша, върви да хапнеш!

Алекс набързо прегледа галерията със снимки, после надникна в няколко тематични форума и по стара традиция остави съобщение за предстоящото представление. Никога не се знаеше, може някой да реши да дойде да погледа.

Приключил набързо с вечерята, Алекс се върна в стаята и известно време просто лежа на леглото, отпусвайки всеки мускул на тялото.

Затвори очи. Представи си образа за релаксация. Не материален, а абсолютно абстрактен. След това си представи топлина. Тя бавно плъзва по тялото отдолу нагоре, започвайки от краката и завършвайки с главата. По-рано за постигане на нужното състояние му трябваше много време, от порядъка на няколко часа, а сега преминаваше в стадия „загубен в пространството“ за няколко минути. Постепенно престана да чувства тялото си, а след това и самия себе си, разтваряйки се във вселенското „нищо“. В това състояние физическото и духовното възстановяване ставаха изключително бързо. Толкова бързо, че често Алекс дори се замисляше за известна основателност в думите на учителя по тайчи чуан за вътрешната енергия и прочее глупости. Впрочем, той вярваше само на това, което е видял със собствените си очи, или поне можеше да усети, а в останалото... Не, той не отричаше съществуването на нещо си, просто не виждаше смисъл да отделя ценно време за подобни глупости.

Алекс отвори очи и протегна тяло, чувствайки приятна лекота.

Покажете ми човек, пускащ „огнени топки“ — и ще се замисля над това да се заема с магия. Познайте печелившото число в лотарията — и ще отида на гледачка. Полетете на летяща чиния — и ще стана първи в редиците на уфолозите. Допускам, че всичко това може и да съществува, но без доказателства... сами се занимавайте с подобни тъпотии.

---

[1] чи — (китайски) вътрешна енергия. ↑

[2] В действителност Алексей смесва всичко, и тук става дума за създателя на айкидо — известният Майстор Морихей Уешиба. За тази легендарна личност се разказват изключително много невероятни легенди. Споменатата тук история е за демонстрация, в която Майстора участвал въпреки силните болки, които изпитвал. ↑

[3] таолу — (китайски) комплекс формални упражнения в ушу. Грубо казано, същото, каквото е „ката“ в карате. ↑

[4] мудра — (инд.), особена позиция на пръстите в йога, способна да въздейства на тялото и душата. ↑

[5] рондат-обтегнато салто — няколко свързани елемента, вторият от които е салто с изпънато тяло. Честно казано, не знам как да опиша акробатични елементи на тези, които си нямат понятие, така че просто използвайте фантазията си. ↑

[6] капоейра — бразилско национално бойно изкуство, изобилстващо с акробатични елементи и удари с крака. ↑

[7] трикинг — сравнително нова дисциплина, базирана на акробатика и всевъзможни удари, взети от различни бойни изкуства. ↑

ГЛАВА 8

Полунощ. Битцевски парк, една от многото неизвестни пътечки.

Приятелите на Алекс първоначално възприеха днешното патрулиране в парка основно като забавление. Славик дойде с бутилка бира и пакетче чипс, а Вася крачеше по тъмната алея и ожесточено пишеше SMS-и на безбройните си приятелки. Но на Алекс не му пукаше какво правят, само да образуват компания. Все пак да скиташ сам през нощта в парка си е рисково — току-виж те помислили за маниака.

Вече трети час обикаляха по безлюдните алеи на Битцевски парк, но не срещнаха никой освен няколко души, разхождащи кучета. И съвсем нормално — беше два след полунощ. Остана учудването защо хората, които разхождаха кучетата си през нощта, не насъскаха своите питомци към подозрителната група тийнейджъри. Особено като се има предвид, че момчетата съвсем целенасочено обикаляха по най-тъмните части на парка.

Вася приключи с писането на поредния SMS и заби лакът в ребрата на Алекс.

— Спомняш ли си как отпразнувахме рождения ти ден? Когато Жека заспа в банята...

— Това не е било на моя рожден ден, а на Нова година — изсумтя Алекс. — И тогава ние още не се познавахме. Но тази история толкова пъти си я разказвал, че вече почти съм готов да повярвам, че съм я видял със собствените си очи.

Започналият да клюма нос Славик веднага се оживи.

— Разкажи я на мен, аз не съм я чувал!

— О, не... — изстена Алекс.

Вася възторжено се ухили.

— Та значи празнувахме... нещо си там, няма значение какво точно. Бяхме в апартамента на... — той озадачено се почеса по

главата. — Няма значение на кого. И в самия разгар на купона домакинът се заключи в банята.

— С момиче? — логично предположи Славик.

— С момче — пошегува се Вася. — Не, сам се заключи. Та засякохме го ние къде се е скрил и решихме да видим какво прави. Знае ли човек, може като е пиан да реши да се дави. Но вратата се оказа доста здрава, никой не може да я изкърти... и тогава някой домъкна от балкона брадва. С нашата пианска логика ни дожаля да разбиваме вратата, така че с единодушно решение изкъртихме дупка в стената. И през нея гледаме домакина прегърнал тоалетната чиния и кротко си спи.

— Представям си в какво състояние са намерили апартамента родителите му! — ухили се Славик.

— Ами в никакво — подсмихна се Алекс. — Той със сигурност е измислил нещо.

— Просто така?!

— Разбира се!

— Добре, добре, момчета — успокояващо вдигна ръце Славик. — Всеки човек си има своите странности...

— Точно така, ето Вася например обича да лъже — скептично се усмихна Алекс. — Това брои ли се за странност?

Вася прескочи малка локвичка и рязко се обърна.

— А няма това е странност? Я ми кажи ти защо не излизаш с момичета?

Алекс забави крачка и изненадано погледна приятеля си.

— Как така не излизам? Ами миналата седмица с Ксюха от „Серенада“...

— Нямам това предвид — махна с ръка Ваня. — Сексът за една нощ — това не е „излизам“.

— Просто тъпо удовлетворение на физиологични нужди — подкрепи го и Славик. — Почти като да отидеш до тоалетната.

Алекс се засмя:

— Хм, ама че сравнение!

Вася буквално излъчваше самодоволство, чувствайки, че е притиснал приятеля си в ъгъла с неочаквания въпрос.

— Ти не се отклонявай. Същността на въпроса е ясна.

— Не, не се отклонявам — Алекс сви рамене. — Просто...

Ами просто е идиотски влюбен. А всичко останало са жалки опити временно да се разсее и да замени това, което няма и не може да има. Или все пак може?

— Може би се страхувам от сериозна връзка? — най-накрая се насили да каже Алекс.

— А може всъщност да си падаш повече по момчета? — шеговито предположи Ваня. — Или си тайно влюбен в някоя красавица и не можеш да мислиш за никоя друга освен за нея?

Славик щракна с пръсти.

— Точно така!

— Или може би и едното, и другото? — продължи Ваня. — Например, ти си тайно влюбен в мен...

Алекс се извърна и от сърце срита приятеля си в задника.

— Говори ми още!

Няколко дълги минути вървяха в пълна тишина.

— Като стана дума за любов — изненадващо проговори Вася. — Днес ми се случи следното...

— О, не! — тихо простена Алекс, но не прекъсна приятеля си. По-добре още една история, отколкото да обсъждат толкова щекотлива тема като личния му живот.

— Влизам аз в книжарницата...

— Ти да не си забравил нещо там? — искрено се изненада Алекс.

— Не помня вече — махна с ръка Вася. — И така, виждам там две момичета. Сладки едни такива. Е, те ми се усмихват, и аз на тях... Вървя по-нататък покрай рафтовете, обръщам се... И ги виждам да се целуват!

Славик направо подскочи.

— Глупости дрънкаш!

— Наистина! Но това не е всичко. Продължавам си аз из магазина, вече ги бях забравил тези момичета. И изведнъж някой ме дърпа за ръкава. Обръщам се и гледам една от сладураните. Усмихва ми се сладко и казва: „Искаш ли тройка?“ И ми подава листче с телефон.

— Хайде стига си лъгал! — едновременно извикаха момчетата.

— Честна дума! Да съм ви лъгал някога?!

Наистина, досега не бяха хващали Вася в лъжа, но това не доказваше истинността на неговите истории.

— А под телефона случайно не пишеше ли „5000 рубли на час“?
— лукаво попита Алекс.

Момчетата дружно се засмяха.

— Край, обиден съм — избоботи Вася. — Сега съм емо! Повече няма да чуете весели истории от мен.

— Емо? — вдигна вежди Алекс.

— Такива, които постоянно плачат. Нашият свят е толкова жесток, че ме кара да плача! — Вася направи навъсена физиономия, след това изведнъж кихна. — Всичко лошо е за кратко. А и ми се обажда алергията — всъщност си е кашлица, тук не само емо...

— Ему си ти, не емо — прекъсна го Славик. — Щраус някакъв. Във всеки случай обикновено загриваш много бавно.

— Зли сте вие — продължи да се прави на обиден Вася. — Ще се прибирам вкъщи и цяла нощ ще плача под възглавницата.

Естествено, не си тръгна. Затова пък след няколко минути извади нова шеметна история с негово участие. Мина около час, преди най-накрая да срещнат първите подозрителни личности.

За приближаването на четирите клатушкаци се момчета паркуристите бяха предварително предупредени от веселия кикот и гръмките псувни.

— О, нощни птици! — весело констатира Вася. — Дебилус обикновеникус.

— Не са нашите хора — потвърди Славик.

Алекс се подсмихна:

— А за загривка?

Когато на пътя се появиха смеещите се момчета, Алекс леко смени посоката и тръгна право срещу тях. Вася и Славик се спогледаха и неохотно го последваха с леко изоставане. За разлика от приятеля си, на тях изобщо не им харесваше да се бият на пусто място.

Алекс нарочно вървеше така, че да се сблъска едновременно с две момчета, но в последния момент изглеждащите страховито младежи бързо се отместиха.

— Какво стана? — изненадано попита Вася, докато гледаше към бързо отдалечаващата се група.

— И веднага притихнаха — отбеляза Славик. — Ти си чудовище!

Алекс сви рамене.

— Обикновена психология. Такива типове са като чакали, нападат само тези, които са по-слаби от тях. Не толкова физически, колкото психически. Просто го усещат това. Но дори глутница чакали никога няма да рискува да нападне тигър.

— Ти си нашият тигър! — разнежи се Вася. — С „тарзанчика“ образувате перфектната двойка! Непременно трябва да помоля Илюха да ви направи един стриптийз танц...

Алекс рязко спря.

— Тихо!

Дори не беше вик, а тихо изхлипване. Сякаш на някой неочаквано му е секнал дъха.

— Чух нещо — не много уверено каза той на приятелите си.

— И аз като че ли чух — потвърди Славик. — Ето там.

Тримата забързаха в указаната посока, стараяйки се да бъдат максимално предпазливи.

Сякаш напук повече не се раздаде нито звук. Разбира се, ако не броим пукота на строшените клонки под краката на злощастните ловци на манази.

— Да не ти се е счуло? — прошепна Славик.

— Да бе, как не! — изсумтя Алекс. — И на двама ни ли?

— Знае ли човек — включи се и Вася в разговора. — Всичко се случва. Спомням си...

— Шшт! — едновременно изсъскаха Славик и Алекс.

И тук буквално само на няколко метра пред тях изпука клонка.

Тримата замръзнаха и се заслушаха.

Повече не прозвуча нито звук. Почакаха малко и после продължиха да се движат в полумрака, вече без особено да се надяват на успешен резултат от търсенето. Може би в края на краищата наистина им се е счуло?

Скоро излязоха на осветена от самотна лампа алея.

— Няма никой — констатира Славик.

— Но аз определено чух нещо — вече не толкова уверено каза Алекс, докато внимателно се оглеждаше.

Вася подозрително мълчеше. За него това беше толкова необичайно, че Алекс се откъсна от огледа и се обърна към приятеля си.

— Вас...

— Вижте — напрегнато прошепна Вася и посочи: — Там.

Алекс послушно погледна в указаната посока. Тъмнината не отстъпи веднага място на полумрака, но щом това се случи...

— Какво стоим! — извика Алекс. — Ей, ти, я веднага пусни момичето!

Изплувалите очертания на две фигури изглеждаха доста фантазмагорично, но не по-малко ужасно: мъж държеше в протегнатата пред себе си ръка отпуснатото тяло на момиче. За гърлото. И не беше ясно дали тя все още се дърпа в опит да се освободи или мъжът просто я разтърсва над земята като някаква парцалена кукла.

Докато бягаше с всички сили, надявайки се да спаси бедната жертва, в главата на Алекс се мярна странна мисъл... Имаше чувството, че този психо специално беше застанал в толкова изкуствена поза, за да даде възможност на неочакваните участници в драмата напълно да оценят неговата сила. Наистина не е толкова лесно да държиш дълго време пред себе си петдесет килограма живо... той много се надяваше, че това наистина е живо, тегло.

Тъмната фигура бавно обърна глава в тяхната посока и с явна неохота пусна момичето. Тя се строполи на земята с глух удар, без дори да се опита да смекчи падането си.

Вътре в Алекс всичко изстина.

Мъртва?!

Той налетя на противника с цялата си ярост и сила. Ударът с крак с отскок трябваше да го повали на земята, но вместо това Алекс с изненада почувства, че удря нещо много твърдо. За миг му се мярна мисълта: пропуснал е и е попаднал на дърво?

Само че дърветата не удрят в отговор. Затова пък насилникът удари така, че не би го спрял дори своевременно поставен блок. Получавайки осезаем удар с юмрук в гърдите, Алекс се принуди да направи няколко крачки назад.

— Ах, ти, гадино!

Славик се втурна към момичето, а Вася се присъедини към Алекс и те едновременно нападнаха мръсника, който явно изобщо не мислеше за бягство.

Вася реши да нанесе удар с крак по пищяла, а Алекс се възползва от моментното объркване и атакува в лицето. Но несъгласуваните

действия на приятелите доведоха до това, че и на двамата им се наложи да променят траекторията на атаките си. Резултатът се оказа доста плачевен: в последния момент противникът им успя да прихване ръката на Алекс и го дръпна към себе си, явно възнамеряваше да я изкълчи. Загубвайки равновесие, паркуристът бързо премина в кълбо и с отработено движение освободи ръката си от здравия хват.

По дяволите!

За няколко секунди приятелят му остана сам срещу странния мъж. Разбира се, Вася не можеше да се противопостави на отлично подготвения си противник, така че когато Алекс скочи на крака, той вече лежеше на земята с неестествено изкривена ръка.

— Ръката ми! — простена, сякаш за да потвърди подозренията на Алекс, Вася, превивайки се от болка.

— Ще те смачкам! — изрева Алекс, но не бързаше да атакува.

Тъмната фигура вдъхваше ако не ужас, то поне съвсем здравословен страх. Непознатият се движеше наистина бързо и много професионално, но Алекс имаше с какво да му се противопостави.

Този път той напълно се отдели от външния свят, като се фокусира само върху противника си. Дойде време да покаже всичко, на което се е научил през дългите години тренировки в „Рижия дракон“.

— Момичето е живо! — прозвуча гласът на Славик и думите му послужиха за сигнал за нападение. Като своеобразен гонг.

Алекс и непознатият се хвърлиха в атака практически едновременно.

Кратката размяна на удари бързо сложи всичко на мястото му: непознатият беше бърз и силен, но не много техничен. Няколко прости уловки позволиха на Алекс да се приближи достатъчно близо, за да нанесе удар в гърлото. Но вместо очакваното хрус той чу странен съскащ смях. Това беше първият път от началото на схватката, когато се оказа лице в лице с противника си...

В тъмнината яростно проблясваха неестествено зелени очи.

Отново зеленоок?! Но онзи беше много по-възрастен! Значи този е друг?!

Междувременно Вася се беше изправил на крака и грабнал някаква сопа, делово обхождаше насилника в гръб.

Сякаш стоманено менгеме стисна шията на Алекс и той с изненада почувства как краката му се отлепят от земята. Без да се

колебае, нанесе няколко ритника по тялото на противника, но хватката изобщо не се отпусна. Докато насилникът беше зает с Алекс, Вася безпрепятствено се приближи до него и стовари сопата в гърба му. Със звучно хряс тя се разлетя на няколко парчета, но едва ли нарани сериозно толкова здрав противник. Затова пък ответния удар с опакото на свободната ръка изпрати Вася в далечен полет и най-вероятно му осигури нокаут.

В същото време Алекс с последни сили посегна към якето си, сграбчи ключовете за апартамента и без да гледа, шибна маниака по лицето.

На ти!

Насилникът изрева от болка и се хвана с ръце за лицето, пускайки Алекс. С усилие паркуристът остана на крака въпреки световъртежа и с все сили удари със стиснатите в юмрук ключове гърлото на противника.

Сега се получи!

Изтръгналият се от гърлото на насилника вик сигурно се чу и в най-отдалечените кътчета на парка. Но вместо кротко да загуби съзнание, той странно клекна на земята със свити ръце и крака, подобно на някакво насекомо или гущер.

„Истински луд — обречено си помисли Алекс, разтривайки шията си. — Такива нямат спирачки. Ще се бие, докато не загуби съзнание от загуба на кръв.“

Решавайки да се възползва от странното поведение на противника си, Алекс с всички сили ритна толкова удобно повдигнатата му глава.

Не улучи!

Насилникът изненадващо бързо се отгласна от земята с всичките си четири крайника и се извиси във въздуха на поне два метра. Това бе последвано от нещо съвсем невероятно — той изплю в лицето на Алекс някаква гадна слуз!

Разбира се, паркуристът я избягна без никакви проблеми и дори отново опита да удари противника си, но някак вяло. Цялата странност на ситуацията му действаше много объркващо и му пречеше да се фокусира върху схватката.

„С какво ме заплю?“ — озадачено си помисли Алекс и пак налетя на опонента си.

Ударът с юмрук в лицето достигна целта, но Алекс нямаше време да се зарадва. Непознатият отново се изплю. Паркуристът инстинктивно покри лицето си с ръка и изкрещя от болка.

Проклятие! Сякаш го попариха с вряла вода!

В тъмнината отново блеснаха яркозелените очи и веднага последва удар, който прати Алекс в кратък полет до най-близкото дърво. Удряйки гръб в масивния ствол, той загуби няколко дълги секунди в борба да задържи изплъзващото се съзнание и още толкова набързо да огледа ръката си.

Кожата на дланта му беше леко зачервена, сякаш от изгаряне, но като цяло щеше да оживее.

— С-сукалчета! — неочаквано изсъска насилникът и скочи към стоящия до момичето Славик.

Скокът беше страшен. Противоречеше на всички закони на физиката. Насилникът полетя във въздуха и с един-единствен скок преодоля цели десет метра, но при приземяването беше посрещнат от уверен удар със стъклена бутилка по челото. Изглежда Славик беше успял да се подготви за госта.

Впрочем и този удар не успя да го спре. Той отново приклекна и се приготви за следващия скок.

Алекс се изправи на крака, мигновено забравил за болката в ръката. Сега беше готов да къса със зъби, да изтърпи всякаква болка, но в никакъв случай да не оставя зеленоокия убиец.

И онзи сякаш почувства решимостта на противника си. Без отново да атакува Славик, той направи бърз скок встрани и се шмугна в най-близките храсти.

— След него! — извика Славик и последва примера на насилника.

Алекс се поколеба за миг, искаше да се увери, че с Вася всичко е наред.

— Тръгвай вече... — със слаб глас прошепна той, едва задържайки се на крака. — Аз ще се погрижа за момичето, няма да я оставя тук.

И Алекс хукна след Славик. За щастие секундното забавяне не позволи на беглеца да се отдалечи твърде далеч и той успя бързо да догони приятеля си.

Тъмният силует на насилника се мяркаше между дърветата, като от време на време изчезваше зад по-големите храсти. На слабата лунна светлина дори най-рехавият храст се превръщаше в плътна преграда, което многократно усложняваше задачата на преследвачите. Но беглецът изглежда нямаше никакво намерение да се възползва от своето основно предимство. Той тъпо се носеше право напред, без и през ум да му мине да се скрие в сенките.

— Мини отляво! — извика Алекс, докато на скорост прескачаше високи метър и половина храсти.

Славик послушно кривна леко вляво, прескачайки храсти и проблясващи на лунната светлина бутилки.

Тичането през гората в почти пълна тъмнина криеше много опасности и лесно можеше да доведе до счупване на крак, че дори и врат. Разбира се, никой не мислеше за това в разгара на гонитбата. А трябваше.

Първи с тихо възклицание се просна на земята самият Алекс. Прескачайки някакъв храст, той закачи крак на незнайно защо вързано за клоните му въже и се заби по лице в земята. Разбира се, успя да подложи ръце, веднага премина в кълбо напред и продължи преследването, но загуби ценно време. Вече порядъчно изоставаше от Славик. Добре, че поне не го загуби от поглед...

Славик почти настигаше насилника, когато отпред се мярна шосето. Благодарение на пътното осветление стана много по-лесно да се бяга и Алекс започна да догонва приятеля си. И именно наличието на осветление му позволи да види с подробности кратката схватка.

Насилникът забави крачка, когато между него и Славик оставаха не повече от няколко метра. Обърна се рязко и удари преследвача си с юмрук в корема. Славик с едната ръка отклони удара, а с лакътя на другата нанесе удар в лицето. На Алекс му оставаше да преодолее още десетина метра, когато насилникът сграбчи ръката на Славик и с късо движение я изкриви под неестествен ъгъл. Веднага след това нанесе съкрушителен удар в тялото на паркуриста. Славик изпищя и рухна като подкосен на земята.

— Копеле! — хрипливо изрева Алекс, за да привлече вниманието към себе си.

В главата му пулсираше само една мисъл: „На всяка цена да разкарам тази гадина от Славик!“

В следващия миг насилникът се обърна и светещите с неестествено зелена светлина очи блеснаха в тъмното. Секундата вцепенение струваше на Алекс още десет метра изоставане — зеленоокият вече с пълна скорост се носеше към автострадата.

Алекс се окопоти и изтича покрай лежащия си приятел, решен на всяка цена да хване негодника.

Дори и в такъв късен час трафикът изобщо не беше намалял.

Насилникът достигна автострадата и без да забавя скоростта, се гмурна в автомобилния поток. Алекс се поколеба на тротоара, без да смее да скочи право пред летящите с бясна скорост коли.

— По дяволите! — изруга ядосано, проклинайки се за нерешителността.

В това време беглецът пъргаво се промъкваше между колите, показвайки чудеса от ловкост и светкавични реакции. В Алекс се появи странното усещане, че зеленоокият изобщо не се страхува за живота си. Как иначе успя толкова бързо да пресече автострадата, като на три пъти едва не попадна под колелата на сигнализиращите автомобили?

Алекс тъкмо се намери да последва зеленоокия, когато точно пред него рязко спря милиционерска кола.

Друг човек на негово място би се зарадвал и би се втурнал към нея с отворени обятия, но Алекс вече имаше опит с руската милиция.

Да тича след насилника? Твърде късно, той вече бе изчезнал в храстите от другата страна на пътя!

— Не мърдай! — извика изскочилото от колата ченге. — Документите!

Слабият мъж на около четирийсет говореше отривисто и много уверено. „Хищник“ — мигновено го определи Алекс, такъв първо ще ти сложи белезниците, ще те отведе в участъка и чак след това ще започне да уточнява кой какво.

Вторият милиционер, изглеждащ не много по-млад от партньора си, лениво се измъкна от шофьорското място и взе от задната седалка автомат. Дебелакът сигурно е много добродушен спътник, но точно сега на лицето му се четеше само безкрайна скука. На този въобще всичко му е безразлично.

Алекс от все сърце изруга.

Съдейки по настройката им, нямаше да се измъкне просто така от тях. Добре, че поне се беше сетил да си вземе паспорта на нощната разходка...

— Хей, а кой лежи там?! — изненада се първият, забелязвайки проснатия в тревата Славик. — Ще проверя, а ти пази този.

„Славик! — опомни се Алекс. — На него спешно му трябва лекар!“

— Момчета, там лежи мой приятел и е в безсъзнание. Аз... ние бяхме нападнати... Мисля, че се сблъскахме със същия онзи изнасилвач и убиец, за който говореха по телевизията...

Първият тръгна да проверява лежащият на земята Славик, а дебелилото ченге лениво се усмихна:

— А аз си мислех, че той си пада по момичета.

„Мда... Момичето сега сигурно вече благодари на спасителя си... Вася ще обере всички лаври, а аз и Славик ще лежим съответно в милицията и болницата.“

ГЛАВА 9

РДВР „Битцевски парк“, посред нощ.

Странно, но Алекс за пръв път в живота си попадеше в полицейско управление. Е, с изключение на процедурата за получаване на паспорт, разбира се. Независимо от факта, че спецификата на неговите увлечения предполагаше постоянни конфликти с правоприлагащите органи, до този момент Алекс винаги беше успявал да офейка навреме. И най-обидно беше, че е тук не поради поредната лудория, а от глупава грешка.

Алекс от сърце удари със здравата си длан по стоманените пръчки.

А сега стои в предварителния арест. И то за какво?! Уж за нападение над свой приятел! Разбира се, Вася и спасеното момиче скоро ще се доберат до участъка и ще обяснят всичко, но родителите им вече са извикани! На Алекс ще му се наложи много дълго да обяснява какво прави насред парка в три часа през нощта.

— Хей, младеж, какво нервничиш?

Хрипливият насмешлив глас принадлежеше на космат, отвратително вонящ дебелак, безгрижно плъоснал се на единствената пейка.

— Не ми досаждай — кратко подхвърли Алекс.

Колкото и да е странно, съкилийникът наистина млъкна.

Селин криво се усмихна през решетката. Мда, май само по филмите героят попада в килия и веднага трябва да показва „твърдост“ пред местното съсловие. А Алекс се натъкна на само един скитник в ареста. Мъжът на неопределена възраст беше навлечен с нещо средно между планина от вонящи дрипи и... купчина много, много миризливи дрипи. От ужасната смрад в първия момент на Алекс дори очите му се насълзиха, а след това нищо, свикна. На Вася и Славик сега сигурно им е много по-тежко, онзи изрод добре ги подреди.

Селин силно сграбчи с две ръце стоманените пръти, получавайки извратено удоволствие от отрезвяващата болка.

Изгорената от плюнката на зеленоокия маниак ръка продължаваше да боли ужасно и при най-малкото движение на пръстите. Усещането беше като от най-обикновено изгаряне, само дете не се забелязваха никакви външни признаци — липсваше дори намек за зачервяване.

— Изрод! — изсъска през зъби Алекс. — Шибан мутант.

Тренираш и тренираш с всички сили, докарваш се до изнемога по пътя към съвършенството... А после срещаш на пътя си незначайно откъде взел се зеленоок маниак, насилник или крадец в цивилно костюмче, и осъзнаваш, че срещу тях ти си никой.

„Алекс, признай си: ти си пълно нищожество, неспособно да защити дори собствените си приятели! — той отново и отново възпроизвеждаше в паметта си странните събития от последните два дни. — Тези зеленооки... По дяволите! Що за очи имат? Може пък да са наркомани? Надрусали са се с някаква гадост, че и болка не усещат...“

— Какво, младеж, не ти ли харесва местната атмосфера? — хрипливо се засмя зад гърба му скитникът.

Алекс рязко се обърна.

— Затваряй си човката!

Дебелакът противно изгруктя, надигна се от пейката и бавно измъкна от многобройните си дрипи някакво жалко подобие на нож.

— Малчо, ти... кхъ...

Преди да успее да направи и крачка, Алекс се завъртя и му нанесе бърз и точен удар с крак в главата. Гневът му най-накрая намери начин да се излее и мъжът рухна на пода.

В килията се възцари тишина.

— По-добре тук да имаше истински бандити, а не този боклук — процеди през зъби Алекс. — Макар че тогава като нищо щях да взема на някой душичката!

За щастие никой не чу думите му.

Алекс постоя в килията около час, преди пред вратата да се чуят стъпки и гръмки възгласи.

— Най-накрая! — без особено облекчение изръмжа той. — Е, сега ще се почне...

— Какъв кошмар! — възмутено извика Маргарита Селина още щом прекрачи прага на изолатора. — Никога не съм си и помисляла, че

ще вземам собствения си син от милицията!

В главата на Алексей се мярна глупавата мисъл: „А чужд син, значи, да се вземе от милицията е лесно?“

— Ма...

— Мълчи! Двамата с теб ще имаме много сериозен разговор! — тя погледна към застаналия до тях милиционер и изразително добави: — В къщи.

Баща му стоеше мълчаливо встрани и погледът на обикновено меките му кафяви очи сега не предвещаваше нищо добро.

Алекс тежко въздъхна, вперил поглед в пода. Съдейки по настроението на родителите му, този път няма да се размине само с конско. Май ще се лиши от джобните или ще е под домашен арест... а може и дори нещо по-лошо, да му забранят компютъра например.

Издърнчаха ключове и вратата на килията неохотно се отвори.

— Първо ще трябва да дадете показания — вяло съобщи милиционерът. — Следователят е в стая 23, това е на втория етаж, вляво от стълбите.

Маргарита Селина хвърли подозрителен поглед на неподвижно лежащия на пода дрипав бездомник.

— Да, да, да излизаме оттук.

— Какво, по дяволите, изобщо правихте в парка посред нощ? — твърдо попита баща му веднага щом излязоха от изолатора.

— Връщаме се от компютърния клуб — изтърси предварително подготвения отговор Алексей. — Нали ви казах, че отиваме за цяла нощ...

— Повече никакви компютърни клубове! — нервно го прекъсна майка му.

Алексей учудено погледна родителите си. Разбира се, не очакваше от тях да са спокойни, но чак толкова да са ядосани... Нали всъщност с момчетата в нищо не са виновни, тях ги нападнаха.

— Но ние нищо не сме...

— Нищо ли?! — изведнъж ревна баща му.

Алексей от изненада чак се препъна и едва не се блъсна в рамката на вратата. Обикновено спокоен като танк, сега баща му буквално кипеше от ярост.

За известно време всички крачеха мълчаливо.

— Славик е дошъл в съзнание и е обяснил какво се случи? — най-накрая попита Алексей.

Родителите му някак странно се спогледаха.

— Не съвсем — леко запъвайки се, отвърна баща му.

— Тогава сигурно Вася и спасеното момиче са се появили?

— Да — отвърна кратко баща му.

Алекс реши, че е най-добре да изчака с въпросите поне докато напуснат секцията. Родителите му наистина бяха в много лошо настроение. Естествено, донякъде той ги разбираше, но нали в действителност не беше извършил никакво престъпление! Просто толкова странно стечение на обстоятелствата...

Останалия път до кабинета на следователя преминаха в мълчание.

Зад врата номер 23 ги посрещна с нищо незабележим мъж на средна възраст. Но как ги посрещна... просто вдигна уморени очи към семейство Селин и тихо въздъхна.

— Влезте, седвайте.

Докато родителите му разменяха любезности с милиционера, Алексей се огледа любопитно. Кога друг път ще има възможност да посети кабинет на истински следовател. Той искрено се надяваше, че повече никога, и затова разглеждаше обстановката, а и следователя, с особен интерес.

Впрочем, нищо забележително нямаше нито в седящия пред него човек, нито в малката, оскъдно обзаведена стаичка, незнайно защо наречена кабинет. По-точно, нямаше да има, ако се разглеждаха поотделно. Заедно те представляваха доста странна двойка. Обстановката в кабинета беше съвсем типична: здрава стара маса, пълен с книги шкаф и нов, стоящ като натрапник в това царство на древността, лаптоп. Но седящият зад лаптопа мъж изглеждаше не на място и спрямо кабинета, и спрямо самото полицейско управление. Честно казано, според Алекс мястото му беше не тук, а в някоя от килиите на предварителния арест, при бездомниците: небръснат, късо подстриган, с нос, чупен на няколко места, и татуировка по цялата шия. Картичката допълваха блъскащите по клавиатурата пръсти, набиращи добрия стар код „iddqd“^[1], и отразяващият се в стъклата на шкафа екран с образа на ръка, стискаща бълващ огън РПГ. Интересно,

но въпреки че говореше с родителите на Алексей, следователят продължаваше ожесточено да удря по клавишите.

— Капитан Уваров. Аз ще водя вашето дело.

— Приятно ми е да се запознаем — протегна ръка Селин старши. Капитанът неохотно сложи играта на пауза и стисна протегнатата ръка.

— Хайде да не лицемерничим — той мрачно се усмихна. — Не мисля, че ви е приятно да се запознаем, особено при тези обстоятелства. Седнете.

Семейство Селин се настани по столовете и дружно се стегна.

— Възможно е — не възрази Селин старши.

„Пак професионален подход — отбеляза Алекс. — Съгласявай се с всичко, не спори...“

— Доколко е сериозно всичко? — развълнувано попита майка му. — Синът ни нещо заплашва ли го?

— Мисля, че едно конско вкъщи е задължително — сви широките си рамене следователят. — Що се отнася до останалото... ще видим. Все пак това не е някакво си хулиганство, а убийство...

Алекс подскочи.

Убийство?!

— Но щом освобождавате Алексей, значи той е извън подозрение, нали?

— Пуснат е с подписка под гаранция — уточни капитан Уваров и внимателно погледна Алекс. — Но аз трябва сериозно да поговоря с теб и твоя приятел, за да си изясня случилото се.

Алекс изобщо не реагира на погледа на следователя, продължаваше да гледа пред себе си.

„Нима въпреки всичко са закъснели и онзи гад е убил момичето?! Но нали Славик извика, че тя е добре...“

— Момичето... какво стана с нея? — бавно произнесе той, гледайки в пода.

Капитанът неопределено изсумтя.

— Нищо особено. Няколко синини, и е изпла...

Селин подскочи.

— Значи е жива?!

Капитанът пробяга с пръсти по клавиатурата.

— Разбира се. И е преизпълнена с благодарности към вас... ако, естествено, има поне малко съвест.

Алекс въздъхна с облекчение, но веднага се намръщи.

— Но вие споменахте убийство...

Следователят внимателно погледна Селин старши.

— Не сте ли му казали?

Бащата погледна сина си.

— Нямаше подходяща възможност...

— Е, ще трябва аз да го направя — капитан Уваров погледна с копнеж към екрана на лаптопа. — Един от твоите приятели... Вячеслав Прохоров... е бил убит.

Що за глупости?!

Селин с огромно усилие размърда устни, изстисквайки от гърлото си свистящи звуци:

— Славик е умрял?

— Съжалявам — следователят отегчено разрови документите пред себе си, имитирайки активна дейност. — Видими поражения освен счупената ръка и синина на гърдите няма. Предварителната версия на съдебните лекари е смърт от сърдечен удар.

— Какво сърце, по дяволите?! — избухна Алекс. — Това е млад, здрав младеж, а не някоя стара развалина!

— Алексей! — предупредително изшътка майка му.

— Простете — тихо промълви Алекс.

В главата му отрезвяващо пробяга цял списък със скрити болести, на челно място беше порок на сърцето. Не. Няма здрави хора в днешно време!

— Момичето ни разказа, че се е връщала от дома на нейна приятелка. Вървейки през парка, Ольга чула смях и видяла от разстояние четири пияни момчета. Уплашена, тя се скрила в храстите и изчакала да отминат, а когато се накарала да излезе обратно на пътя, някой я сграбчил. Следващият ѝ спомен е как идва в съзнание в компанията на вашия приятел Василий Борисович Мойсеев.

Погледът на уморените очи на следователя се заби в лицето на Алекс.

— А сега бих искал да чуя вашата версия на случилото се.

Интересно, а чия ли версия е чул вече, щом Славик... Какъв ужас!... Не, не ужас, а безсмислица! Имаше чувството, че това е нечия

зла шега.

— Връщахме се от компютърния клуб — с леко треперещ глас започна да разказва Алексей. — И тогава чухме женски писък. Е, хукнахме натам, разбира се...

— В колко часа беше това?

„Аха, точно преди да хукна да спасявам момиче съм длъжен да си погледна часовника — раздразнено си помисли Алекс. — По-добър въпрос не можа ли да измислиш, дебил? И въобще какво изобщо прави този следовател тук? Съдейки по съдържаните жестове, неувереното преглеждане на книгата и позата, това не е неговият кабинет!“

— Н-не знам — виновно проблея Алексей.

Следователят се намръщи.

— Продължавай.

— Ами, там имаше един мъж... В черни дрехи. Той държеше момичето и ѝ запушваше устата.

„Няма ли да кажеш на следователя, че зеленоокият маниак просто държеше момичето за гърлото с протегнатата ръка и я разтърсваше като парцалена кукла. Веднага ще ме пратят на тест за алкохол или дори нещо по-лошо... Е, на теория физически добре развит човек би могъл да направи нещо подобно със слабичко момиче. Колко ли тежи тя? Петдесет килограма, не повече. Но ще има ли достатъчно сили за нещо подобно човек с такова хилаво телосложение, като този маниак? Едва ли. Да не забравяме, че зеленоокият успя да вдигне с изпънатата ръка и самия мен! — Алекс неволно докосна болната си ръка. — А как плюеше онази гадост и скачаше напук на всички закони на физиката?! Това не беше човек, а чудовище някакво! Може би това обясняваше... С такава сила и обикновен удар в гърдите може да се окаже опасен за здравето и да убие Славик“.

В продължение на час и половина Селин отговаряше на всевъзможни въпроси на педантичния следовател, като старателно се бореше със сънливостта и внимателно прикриваше раздразнението си. Когато най-накрая ги пуснаха, той вече влачеше крака и се прозяваше толкова силно, че едва не откачи челюстта си.

— Съвсем те изтормозиха — съчувствено се обади майка му. — Но сам си си виновен... За какъв дявол сте хукнали да се разхождате из парка по това време?! Отговори ми, тебе питам...

Баща му я прегърна през раменете.

— Ей, успокой се малко. Той и така едва се държи на краката си. Освен това, ако не са били те, момичето можеше да е мъртво...

Алекс спря да ги слуша и потъна в спасително вцепенение. Не искаше да мисли за нищо... просто да се прибере у дома, да се просне в леглото и да заспи мъртвешки сън.

В къщи пристигнаха около десет часа сутринта. Докато родителите му прибираха колата в гаража, Алекс се добра до апартамента. Вратата отвори сънената му сестра и тъкмо щеше да се заяде с братчето си, но го погледна и благоразумно реши да запази мълчание.

Алекс мълчаливо събу обувките си и се затътри към стаята си. Минута по-късно вече спеше дълбоко, проснат напярко на леглото направо с дрехите.

* * *

Събуди се само няколко часа по-късно от телефонен звън. Мобилният му се дереше с мелодия от филма „Предградие 13“, безмилостно прогонвайки едва встъпилия в правата си сън.

„Димон“ — весело примигваше дисплея.

— Да... — раздразнено измърмори Алекс в микрофона.

— Как си? — умишлено бодро попита приятеля му. — Вася ми разказа всичко за вашите приключения. Как изобщо може да се случи такова нещо? Теб сигурно цяла нощ са те разпитвали в милицията?

— Аха — прозя се Алекс. — И още как. Слушай, нека да говорим по-късно, а?

— И по-късно непременно ще поговорим — уверено заяви неудържимият акробат. — Слушай, ти ми обясни как този психар ви е надвил и тримата? Ти се биеш на нивото на черен колан, че дори и по-добре. А и Вася и Славик са подготвени момчета... Какво всъщност се случи там?

Раздразнението буквално заля Алекс и той, с усилие изплювайки от него, колкото се може по-меко попита:

— Ти не си ли чувал, че има едно такова физическо явление, нарича се умора на желязото.

— Ъ-ъ... Не. В каква връзка го казваш?

— Връзката е, че дори и желязото от време на време се уморява!
— изкрещя Алекс. — Какво да кажем за такова крехко същество като мен?

Димон се засмя в телефона, както му се стори на Селин, малко смутено.

— Хайде, крехкия... — и веднага стана сериозен. — Я по-добре кажи как това копеле... Славик.

— Стига, сега спя — твърдо каза Алекс, затвори телефона и падна на възглавницата.

Но, както обикновено става, спасителният сън отказваше да дойде. Прекалено много не особено приятни мисли се блъскаха в главата му.

Какво се случи със Славик?... Той... него... го няма вече! Колкото и вулгарно и банално да звучи. Оня никаквец го уби с един удар!... Мозъкът отказваше да възприеме този факт. Излиза, че са спасили момичето с цената на живота на приятеля си. Равностойна размяна... А дали е равностойна?

Алексей дълго се въртя в леглото, измъчван от внезапно върналата се пулсираща болка в ръката и болезнените спомени. Срещата със странните „Смитовци“ и нощния лов на маниака... А и тези ужасни, светещи в зелено очи. Всичко това явно е някак свързано помежду си. Свързано!...

От телефона се разнесе мелодия, този път от сериала „Досиетата Х“, точно в момента, когато Алекс най-накрая започна да потъва в дългоочаквания сън. Аха, размечтал се!

„Неизвестен номер“. Странно, но както и да е.

— Да?

— Здравей, Алекс.

— Машка! — веднага позна мекото женско гласче Алекс. — Как си?

Тих смях.

— По-добре от теб.

— Откъде знаеш? — попита по инерция Алекс.

— Ами... предположих.

Това щуро момиче!

— При мен всичко е наред — сухо отвърна той.

— Вярвам ти — лесно се съгласи момичето. — Обаждам ти се...
Сенсеич се върна!

Ура!

— Най-после! — искрено се зарадва Алекс. — Кога?

— Снощи кацна със самолета.

— Супер — нетърпеливо я прекъсна той. — Кога е срещата?

— А ти така и не се научи на добри маниери — ехидно изсумтя Машка. — В понеделник вечер. По-рано не може, имал някаква работа...

Алекс едва се сдържа да не заподскача от радост.

— В клуба?

— Не, в сауната с момичета — пошегува се тя. — Разбира се, че в клуба.

— Отлично. Тогава до утре?

— Аха. Целувам те по нослето.

„Изобщо не се е променила — отбеляза си Алекс и изключи телефона, така че никой вече да не го безпокои. — Но колко е хубаво пак да се съберем старата компания! Мина почти година и ето че клубът по бойни изкуства «Рижия дракон» отново започва своята работа!...“

---

[1] iddq — код от играта DOOM, даващ безсмъртие на играещия (бел. на прев.). ↑

ИНТЕРЛЮДИЯ 2

Когато родителите ѝ казаха, че отиват да вземат Алексей от милицията, първата мисъл на Аня беше: „Значи все пак са разбрали!“. Но не минаха и няколко секунди и тя отхвърли мисълта. Разбира се, това е невъзможно — дори и сега Аня не беше напълно сигурна в своите догадки, а единственият свидетел и същевременно непосредствено пострадал не си спомняше нищо... С брат си те никога не бяха обсъждали събитията от онзи ден, но оттогава Аня започна да се отнася към него малко по-различно. Не, външно нищо не се промени, но понякога, когато хващаше „такъв“ поглед на брат си, по гръбнака ѝ пробягваха тръпки... Очи, пълни с безпощадна злоба и твърда увереност в собствените сили. За пръв път Аня го видя такъв в деня на не особено удачните мераци на приятеля ѝ, а същият този поглед се появи и днес сутринта, когато чу по новините за изнасилвача.

Тя все още много добре помнеше предполагаемите последствия от такова състояние на брат си...

* * *

В деня след глупавия опит за изнасилване от страна на бившето ѝ гадже тя отиде в института, сякаш нищо не се е случило. Весела, красива, уверена. Само някъде дълбоко навътре се появи малко червейче на страха и някакво детско неразбиране. Но Аня се постара да отхвърли тези чувства колкото е възможно по-далеч и да забрави... да забрави...

На първата лекция съседката ѝ по чин загрижено прошепна:

— Чух какво се е случило с твоя приятел. Съчувствам ти...

Аня се намръщи.

— Той вече не ми е приятел.

— Е, все пак не сте непознати — отбеляза колежката ѝ. — Как се чувства? Вярно ли е това, което говорят за инцидента?

— Нищо не знам — раздразнено отвърна Аня. — За какво изобщо става дума?

„Не, няма да ме оставят да забравя този боклук просто така“ — раздразнено си помисли тя.

— Наистина ли не си чула? — изненада се дружката ѝ.

— Наистина — изсумтя Аня и неохотно помоли: — Добре, разказвай.

Момичето сякаш само това чакаше.

— Представяш ли си, намерили го в тоалетната на общежитието пребит до смърт! Който и да го е направил — бил е истински маниак!

Аня потръпна, но бързо се съвзе.

— Е, какво толкова, набили някого...

— Не просто набили! Съвсем целенасочено са счупили ръцете и краката му. И дори са му смазали... Ами, мъжкото достойнство.

Аня искаше да каже, че така му се полага, но навреме се опомни. Пред погледа ѝ изплува погледът на брат ѝ, когато изхвърча от апартамента. Дали е той?! Не, това е пълна глупост. Малкият не би могъл... Или пък може?

Всички останали часове Аня прекара в размишления. Кой е пребил Игор? Дали това наистина е отмъщение на малкия?! Много ѝ се искаше да разбере от първа ръка какво всъщност се е случило. В крайна сметка стигна до единственото вярно решение: да събере сили и да навести бившия си ухажор след лекциите. Че е глупак, глупак е, но и той е човек...

След като позвъни на съучениците на Игор и разбра в коя точно болница се намира, Аня тръгна към нея.

Разбира се, основната причина, накарала я да отиде в болницата, съвсем не беше любопитството. Просто Аня оцени ситуацията от гледна точка на практически професионален адвокат и стигна до неприятния извод, че малкия могат да го осъдят за умишлено нападение! От друга страна, ако тя разкаже за опита за изнасилване, за Игор нещата могат да се обърнат и да му навлекат сериозни неприятности. Момичето вече преценяваше как по-сполучливо да спласи Игор, така че той да не дава показания срещу Алексей...

За нея такава трогателна загриженост за по-малкия ѝ брат беше абсолютно нехарактерна, но сега се чувстваше малко виновна. Ако не се беше разприказвала за глупавия инцидент... Въпреки че браво на

Льошка — направо го е потрошил от бой! Само не й беше ясно как такъв слабак би могъл да направи подобно нещо?

Болницата я посрещна с противна миризма на лекарства и тежка атмосфера на болка и страх. Болни хора, уморени сестри и имитиращи бодрост лекари...

Стаята, в която лежеше Игор, се оказа изненадващо чиста и модерна. Както се изясни, това беше свързано не толкова с парите на родителите му, колкото с особено тежкото състояние на пациента.

Слабата жена с насълзени очи, седнала до леглото, по всяка вероятност беше майка му. Аня никога не се беше срещала с родителите на Игор — те излизаха отскоро — затова се представи като съученичка.

— Как е той? — попита с разтреперан глас Аня, пристъпвайки към болничното легло.

Това, което видя, едва напомняше на Игор. Цялото му лице представляваше огромна синина, а ръцете и краката му бяха увити целите с бинтове. Изглеждаше в безсъзнание.

— Лошо — с мъртвешки глас проговори жената. — Най-лошото са не фрактурите, а сътресението на мозъка... Все още не е идвал в съзнание, но лекарите се надяват... на подобрение... — тя изхлипа. — Какво чудовище може да направи такова нещо? Игор беше толкова кротко момче...

Аня няколко дълги мига замръзна вцепенена, опитвайки се да осъзнае чутото, а след това с бързи крачки напусна стаята.

— Какво чудовище може да направи такова нещо? — бавно повтори тя шепнешком. — Чудовище...

Нима чудовището е... той?!

ЧАСТ ВТОРА

ЗОВЪТ НА СЪРЦЕТО

Аз никога не съм ви учил да се биете. Всичко, с което се занимаваме, е просто подготовка на вашите тяло и ум за по-нататъшно развитие, за прехода към следващото ниво, ако щете. Запомнете най-важното: процесът на самоусъвършенстване никога не трябва да се прекъсва, той няма начало и няма край.

Клуб „Рижия дракон“. Едно от многото теоретични занятия.

ГЛАВА 1

Дом, сладък дом...

Алексей целия ден спа като труп. Едва привечер се почувства в състояние да изпълзи изпод завивката и да се появи в кухнята. Майка му обезпокоено промърмори нещо за вечен домашен арест и бързо му сипа огромна порция пилаф. Или „пилави“, ако се обърнем към турския корен на думата? Както и да е, важното беше, че е вкусно!... Но Алексей само вяло ровеше в чинията, без да може да се застави да хапне дори малко.

— Малък, изглеждаш като труп — ехидно отбеляза сестра му, но Алексей бе изненадан да усети загриженост в гласа ѝ.

„Сигурно наистина изглеждам зле, щом дори тази опърничавата се е загрижила — логично предположи той. — Едно ме успокоява, ръката спря да ме боли. Вече се притеснявах, че онази твар ме е отровила.“

За да се освежи поне малко преди поглъщането на храната, Алексей стана от масата, отиде в банята и бързо си наплиска лицето. Погледът му сам се вдигна към отражението в огледалото и това го накара да се отдръпне ужасен.

Уау!

Огромните синини под очите съвсем не бяха следствие на получените удари, не. Всичко беше от огромното психологическо напрежение и ужасните кошмари. Брр!... Цяла нощ в главата на Алексей спомените от вчерашния ден се смесваха със сюрреалистични видения. А и това лепкаво и потискащо чувство за вина...

Той положи длани върху слепоочията си и ги натисна така, че в очите му затанцуваха разноцветни звездички.

„Това е по моя вина! Глупавата ми идея струваше живота на Славик! Толкова съм нищожен, че не мога да се справя един на един с някакъв си психясал изнасилвач!“

Алексей внимателно погледна отражението си в очите и сричка по сричка изрече:

— Вината е моя!

Една и съща мисъл пулсираше в главата му и не му позволяваше да се върне в реалността. Алексей като в мъгла стигна до кухнята, без никакво удоволствие изяде пилафа и дори успя да проведе муден разговор с притеснената си майка, но мислено не беше тук.

Прибирайки се в стаята си, Алексей рухна на леглото и затвори очи. Сънят не идваше. Затова пък в главата му изплува неотдавнашният телефонен разговор с Вася. Селин му звънна след разговора с Машка, за да го попита как се чувства и да разбере подробности за онази част от среднощния инцидент, която беше останала извън неговото полезрение. Впрочем, както и предполагаше, при Вася всичко беше минало без инциденти.

Когато Алекс и Славик хукнали да гонят насилника, екстремалът се уверил, че момичето е живо, а след това се обадил в милицията и спешна помощ. Без да знае какво да прави, той намерил в джоба на пострадалата мобилен телефон и позвънил на контакта с име „Татко“. След като обяснил накратко ситуацията и уверил притеснения родител, че дъщеря му е добре, Вася зачакал връщането на приятелите си и пристигането на милицията.

Изглежда момичето живеело някъде близо до парка, защото баща ѝ се появил след по-малко от половин час, изпреварвайки и линейката, и милицията. При това пристигнал не сам, а придружен от няколко бодигарда. Девойката вече била дошла на себе си и била напълно в състояние да се хвърли в обятията на баща си, което незабавно и направила. А Вася, въпреки вялата му съпротива, веднага го завели в луксозна частна болница за сметка на щастливия баща на спасеното момиче. За късмет на Алексей, Вася успял да даде показания преди да го измъкнат от парка, и именно благодарение на това Селин изкарал в изолатора само остатъка от нощта.

Е, наистина му беше приятно да разбере, че с Вася и момичето всичко е наред. В крайна сметка можеше поне да се успокои с глупавата мисъл, че Славик не е умрял напразно. Само дето това изобщо не го успокояваше, а по-скоро го вбесяваше...

След още няколко часа неспокоен сън, изпъстрен с безсмислени размишления, Алексей отвори очи с ясното съзнание какво трябва да прави оттук нататък. Не, не отмъщение. Както казваше Сенсеич, отмъщението опустошава. Пътят на отмъщението никого не е довел до

нещо добро, и Алексей много добре знаеше това... Онзи единствен път, когато яростта му взе връх над здравия разум, той никога нямаше да го забрави. Точно тогава се състоя и паметният разговор с учителя за отмъщението и наказанието.

„Отмъщението те унищожава отвътре и те прави слаб, докато наказанието на палача е без чувства — не е за отмъщение, а просто защото този човек го заслужава. Присъдата се издава и се привежда в изпълнение, а увереността в правилността ѝ само ти дава сила — небрежно казваше Сенсеич, докато чупеше ръката на онзи младеж. — Ти си прекалено млад, за да можеш да се отдръпваш и да раздаваш правосъдие, без да си навреждаш.“

Алексей и до сега не проумяваше как така Сенсеич успя да се появи точно там и точно тогава... Дали беше някакво невероятно съвпадение или интуиция свише, във всеки случай той успя да спре изпълнения с гняв студент и фундаментално да промени хода на събитията. Макар че не и най-важното — резултатът. Той си остана такъв, какъвто го планираше и Алексей.

„Да, може би тогава не бях готов, но сега... Този, който направи това със Славик, трябва да бъде наказан! А наказанието за убийство може да бъде само едно — той седна на леглото в поза лотос и си пое дълбоко дъх. — На всяка цена трябва да докопам зеленооката гадина!“

След като прекара известно време в медитация, Алексей окончателно се съвзе и отново се почувства ужасно гладен. Всички спяха, така че той се промъкна на пръсти в кухнята и започна да унищожава хранителните запаси в хладилника.

Тъкмо затопли чайника и направи няколко сандвича, когато зад гърба му се раздаде едва доловимо скърцане.

— Не ти се спи ли? — тихо попита баща му.

В спортни гащета и модерна тениска „Адидас“, прилепнала по вече съвсем приличното „бирено коремче“, той изглеждаше доста смешно.

— Че колко може да спи човек? — вяло подхвърли Алексей и неочаквано за себе си се прозя.

— Очевидно, много — усмихна се в мустаците си Селин старши. Алексей наля още една чаша чай за него и захапа сандвича.

— Притеснен ли си? — тихо попита баща му, седна срещу него и взе чашата.

Младежът за миг замълча, опитвайки се да овладее залелите го емоции, но накрая не издържа.

— А ти как мислиш?!

— Успокой се, просто попитах — меко произнесе баща му.

Алексей си пое дълбоко дъх и опита да се успокои. Що за реакция? Подобни изблици на ярост могат да са характерни за Алекс, но не и за примерния син Алексей.

— Извинявай — само това успя да каже.

— Това е нормално — сви рамене баща му. — Преживя толкова много...

Точно така, преживя! А някой не успя да го направи...

Алексей за пореден път се изненада, че не може да пророни ни една сълза. Това го убиваше. С разума си разбираше, че трябва да оплаче своя приятел, но нищо не се получаваше. През нощта той с всички сили стиска клепачи, но не можа да пророни нито капка. Чувстваше се като долен мръсник... и нищожество...

— Знаеш ли — баща му замислено прокара пръст по ръба на чашата. — Хората преживяват по различен начин загубата на близък човек. Първо минават през стадий на неверие, после не осъзнаване, и чак накрая на свикване...

„О, не, той пак започва професионалните си разговори — раздражено си помисли Алексей. — Нима това наистина помага на пациентите му?“

— Но при мъжете има ред психологически особености, така че много често втория стадий се прескача. Свикваш с мисълта, че твоят приятел вече го няма, но нещо отвътре се противопоставя на това. Чувстваш се като безчувствен мръсник, който продължава да живее и да се наслаждава на обикновените неща, такива като храната например...

Алексей погледна с отвращение към сандвича в ръката си.

— ... или общуването с приятели... Но това не променя факта, че човекът си е отишъл, а твоят живот продължава.

„Продължава...“

— Не веднага, разбира се, но ти ще го разбереш...

„Едно е да се примириш със загубата на приятел, а съвсем друго — да си простиш за смъртта му...“

— Знаеш ли, ще отида да спя — Алексей демонстративно се прозя.

— Да, разбира се — опомни се баща му. — Всъщност, исках да ти кажа нещо... във връзка с един наш предишен разговор.

Алексей се почеса по врата.

— Ъ-ъ...

— За клуба по бойни изкуства.

Алексей тъкмо се надигаше, но веднага падна назад в стола.

Какво?!

— О... спомням си, разбира се.

Баща му облекчено въздъхна.

— Чудесно. Тогава утре сутринта двамата ще отидем в залата на един мой познат.

В зала?! О, не!

— Но аз не съм сигурен, че съм готов... — опита да се измъкне Алексей.

— Всичко е наред — Селин старши го потупа по рамото. — Ти си в добра физическа форма, а и момчетата там са дружелюбни, ще ти помогнат да навлезеш бързо.

Алексей тъкмо щеше да напомни, че едва миналата нощ се е бил с престъпник и все още цялото му тяло е в синини, но навреме си прехапа езика. Нали за да не тревожи излишно родителите си и за да не дава твърде много информация на следователя, когато даваше показания, Селин умишлено беше пропуснал някои подробности от среднощния сблъсък.

— А ти откъде разбра за този клуб? — попита със закъснение.

— Треньор в този клуб е стар мой приятел. Аз вече му се обадох и се разбрахме, че утре ще те заведе при него в доджото^[1].

„Доджо?! Хм, нещо не ми харесва — намръщи се Алексей. — Някак си в нашата страна, ако започнат да демонстрират японски и китайски названия, нищо добро в школата по бойни изкуства няма да намериш. От друга страна, ако не са към някоя от федерациите, за какво изобщо може да се говори? Ех, как да разбере за какво точно бойно изкуство става дума? Най-вероятно японско, ако се съди по «доджото», но какво точно?“

— Ъ-ъ... а по-подробно може ли?

— Утре ще видиш — отвърна баща му. — Наспи се добре.

„Аха, да се наспя добре. Лесно е да се каже — раздразнено си помисли Алексей, докато се прибираше в стаята. — Как може да се заспи след такова изявление? Сега цяла нощ ще си блъскам главата да измислям как да се измъкна от тази ситуация. Как да се държа в тази школа? И какво ме чака там?!“

* * *

На следващия ден, метростанция „Третьяковская“.

— Тате, а може би не си заслужава? — за кой ли път измрънка Алексей.

— На теб самият не ти ли писна постоянно да те бият? — уморено попита Селин старши. — А и последният инцидент показва, че в наше време без умения за самоотбрана не става... — той млъкна по средата на изречението, осъзнавайки, че не трябва да засяга тази тема.

Ама че психолог, дявол да го вземе!

Те се изкачиха по едва пъплещия ескалатор, разменяйки си лениви фрази. Въпреки че приближаваше обед, двамата представители на семейство Селин гледаха света с кървясали от недоспиване очи. Събитията от предната нощ си казваха своето, а и утрото се оказа не особено приятно. Маргарита Селина направо изпадна в истерия, като научи, че синът ѝ ще се занимава с „мутробиене“. Баща му изгуби в спорове и уговорки не по-малко от два часа, но в крайна сметка постигна своето. Все пак да спориш с психолог си е загубена кауза.

— Ти самият винаги си казвал, че нищо не трябва да бъде решавано чрез сила — припомни Алексей.

— Да решиш — не, но да предотвратиш — напълно. И стига вече сме говорили за това!

Останалата част от пътя до тайнственото доджо изминаха в мълчание. Не знаеше за какво мисли баща му, но самият Алексей потъна в дълбок размисъл върху вечната тема „кой е виновен“. По всичко излизаше, че освен себе си няма кого друг да вини. И този факт определено не повдигаше настроението му.

Разбира се, сблъскал се още в юношеството си, с появата му в Русия, тогава СССР, с прочутото карате^[2], Селин старши беше решил

да даде сина си именно на този вид бойно изкуство. Той все още помнеше времената, когато карате беше забранено и групата съмишленици се събираха по мазета, където изучаваха движенията по внесени от чужбина книжки и по много, много редките учебни видеокасети. Това беше всичко, което успя да измъкне Алексей от баща си, докато пътуваха.

— Ето го и „Стоманен юмрук“ — Селин старши гордо посочи към висящата табела с доста прилични размери, изпълнена в източен стил.

Алекс погледна тъжно към невисоката постройка, леко наподобяваща котелно или много голям гараж. Разбира се, сградата изглеждаше доста добре, а и огромната табела говореше сама по себе си — обикновено школите по бойни изкуства се приютяваха в училищни спортни зали или мазета, а тук цял палат. Всъщност, сега Алексей имаше само две предположения за този клуб: първото — че залата принадлежи на някоя от федерациите, а второто... ами, просто някой любител на карате е имал повечко пари за хубава тренировъчна база.

— „Стоманен юмрук“? Те какво, да не се бият с боксове? — вяло се пошегува Алексей.

— Ще видиш — отвърна баща му и отвори тежката входна врата, пропускайки сина си напред.

„Колко помпозно“ — веднага определи Алексей, още щом погледна към откритото се пред очите му помещение.

Не, това още не беше спортната зала, а само къс коридор с двойка остъклени шкафове от двете страни и паянтова врата в отсрещния край. Естествено, в шкафовете събираха прах множество купи и фигурки на спортисти, а стените бяха покрити с цветни флагчета и грамоти.

— Ковачница на шампиони! — тихо изсумтя Алексей.

— Точно така — не реагира на шегата баща му.

Алексей тежко въздъхна. Изглежда тате е настроен сериозно.

— Изчакай тук, докато поговоря с треньора — помоли баща му и влезе в залата.

През отворената врата Алексей успя да види покрит с татами под и трениращи хора. Съдейки по кройката на кимоната им, това наистина беше карате.

Като се възползва от свободното време, Алексей бързо застана пред шкафовете, разглеждайки наредените по рафтовете награди, после прочете няколко от висящите на стената грамоти. Текстове на цветните бланки съобщаваха, че в тази школа се практикува сравнително рядък стил от карате-до — коно-дзюку. Нямаше представа в какво се изразява неговата особеност, но помнеше, че този стил беше възникнал сравнително скоро. Не че Алексей следеше развитието на всевъзможните бойни изкуства, просто редовно четеше новините по форумите и имаше добра памет.

Така, значи или просто някой е решил да се изфука, избирайки малко познато име, или тук тренират наистина сериозни хора. Все пак да си единствен филиал на нов стил — това е голяма отговорност. Трябва не само бързо и грамотно да подготвяш новодошлите, но и да печелиш точки по състезания. Между другото, ако се съди по броя на грамотите, собствениците на залата се справяха блестящо с тази задача.

Алексей се усмихна: или просто тук сериозно се е развихрил мастиленоструйния принтер...

За по-подробно разглеждане на грамотите нямаше време. Вратата се отвори и в коридора се появи баща му в компанията на млад човек в бяло кимоно.

— Алекс, запознай се, това е Сергей.

„Хм, син колан — отбеляза Алексей, докато стискаше протегнатата му ръка. — Ако се съди по възрастта, едва ли този е приятелят на баща ми. По-скоро е някой старши ученик, водещ група начинаещи. Но телосложението му си го бива, човекът наистина е здравеняк. Само че в него няма това, което би позволило да го наречеш с такава тежка дума като «учител». Най-много младши треньор... Но това някак си не се съчетава особено с бойно изкуство. Не, той си е Сергей и само Сергей“.

Мъжът покровителствено се усмихна.

— Ще ти покажа всичко тук и ще ти разкажа за нашата школа.

Това можеше да бъде наистина интересно. И забавно. Главното е да не се правиш, че разбираш бойните изкуства повече от събеседника си.

— Ти остани тук, погледай как тренират — бащата потупа Алексей по рамото. — А аз, извинявай, но ще тръгна. Канехме се

днес да отскочим до дачата...

Разбира се, някои нормални родители не биха оставили сина си сам в къщи, ако наскоро са убили приятеля му. Но бащата-психолог сигурно е казал на жена си нещо от рода на „трябва да се държим така, сякаш нищо не се е случило, за да не изостряме вниманието му върху трагедията“, и ето че вече отиват да отдъхнат на дачата. Впрочем, това напълно устройваше Алексей — така можеше без никакви проблеми и излишни въпроси да се измъкне от къщи и да отиде в клуба.

— Разбира се — кимна с облекчение.

— Разбери графика на тренировките и всички останали подробности — кратко го инструктира Селин старши. — И след това непременно звъни на майка си, за да не се притеснява.

— Добре — сговорчиво отвърна Алексей и улови насмешливия поглед на Сергей.

В очите на треньора ясно се четеше превъзходство, смесено с презрение.

„Какво толкова да се обади човек на майка си — раздразнено си помисли Алексей. — Сякаш този младеж е толкова корав, че родителите вече не му се обаждат и похапва ръждиви пирони за закуска!“

— Е, да влезем в залата да видиш как протичат тренировките при нас — предложи Сергей, когато вратата се затвори зад Селин старши.

— Разбира се — кимна Алексей.

С тръгването на баща му на него веднага му стана много по-спокойно.

Доджо „Стоманен юмрук“ на практика представляваше най-обикновена спортна зала със старателно покрит с тепих под. Въпреки че какъв ти тепих? Разбира се, че е „татами“, това е доджо! Макар че едва ли е направено от традиционната за Япония оризова слама...

— Кийа!

Дружният вик принадлежеше на младите хора в кимона, отработващи някаква ката^[3].

Алексей се намръщи.

Хм, що за глупост е това „кийа“? Всъщност този вик трябва да звучи като кийа и има дълбок вътрешен смисъл. Думата кийа е съставена от два йероглифа: „ки“ и „ай“. Първият означава енергия, воля, а вторият — средоточие, обединение. Азиатците от древни

времена са вярвали, че звукът обладава магическо действие. Уникалността на киай е не в звука като такъв, а в провеждането на енергията към предполагаемата цел чрез звук, посредством човешкия глас. Сенсеич веднъж дори демонстрира нещо подобно, спирайки атаката на Костя... Макар че пък Костя може и просто да се е уплашил от не особено силния вик?

Дали да не проведе разяснителна беседа с тези момчета? Не. Няма да разберат!...

Между другото, ако се съдеше по контингента ученици, Алексей беше попаднал на тренировката на основната група. Най-малкото възрастта на учениците варираше в пределите на двайсет — двайсет и пет години. Доколкото знаеше Селин, във всички нормални школи имаше няколко групи: детска, за възрастни и основна — младежка.

— Сядай — предложи Сергей и Алексей послушно седна на пейката до входа.

Да видим какво могат. Като правило, ако в някоя школа се появи нов, за него правят демонстративна, максимално тежка тренировка. За да може веднага да се разбере дали ще издържи на натоварванията. Но тъй като в този случай новодошлият не участваше в тренировката, сега би трябвало да направят най-обикновено „показно“. Такова, каквото обикновено демонстрират при публични изяви: организирани спаринги, чупене с глава на ненужни предмети и красиви, но на практика безполезни кати.

— Приключете катата и пристъпете към работа по двойки — нареди Сергей.

Алексей се усмихна: „Изглежда ще се окажа прав.“

Той се облегна назад и се приготви да гледа демонстративните двубои. Е, момчетата не го разочароваха. Първоначално учениците отработиха обичайните серии от удари един на друг, а след това надянаха шлемове и ръкавици. И тук започна истинската бъркотия. Последователите на бойните изкуства на мига забравиха движенията, които повтаряха едва до преди няколко минути, и започнаха взаимно да се налагат кой както свари. Смях, и то какъв!

Алексей честно се опита да съдържи ехидната си усмивка и дори първите пет минути се справи доста добре. Но когато в учебния спаринг се включи и самият Сергей — великият носител на син колан, той все пак се предаде. Стана прекалено глупаво да се гледат тези

учебни битки — „няколко ученици срещу един учител“. Съвсем логичната разлика в нивата на владеене на бойното изкуство превръщаше учебния бой в банално избиване на невинни. И ако се съдеше по самодоволното изражение на лицето на Сергей, той явно получаваше удоволствие от процеса... А това вече определено беше отвратително зрелище.

Когато Сергей за пореден път разпръсна нападналите го ученици, Алекс стана от пейката и с крива усмивка заяви:

— Добре, благодаря за представлението, но аз ще тръгвам, извинявай...

Сергей свали шлема и изтри потта от лицето си.

— Представление?

— Е, тоест тренировка... — неохотно се поправи Алексей.

„И откога съм станал толкова тактичен?“

— Първо трябва да се запишеш — напомни Сергей.

— Защо? — искрено се изненада Алексей. — Аз нямам намерение да тренирам при вас.

— Не ти ли хареса?

От групата на учениците се разнесе вълна от насмешки, което го принуди да спре по средата на пътя към вратата, да се обърне и да произнесе сурова присъда:

— Тренировките тук са пълна загуба на време.

Сергей се намръщи.

— Да, тренировките са тежки, но пък в трудна ситуация ще можеш да защитиш себе си и своите близки.

Да защити?! С помощта на това?!

Алексей сви юмруци.

„Щом дори аз, след почти тринайсет години тренировки с наистина стойностен учител, не успях да защитя своя приятел... Къде сте тръгнали с вашето... бездарно карате?!“

— С такива умения вие никога няма да сте в състояние да защитите своите близки — отсече, по-скоро изплю, Алексей. — Няма на какво да ме научите.

Един от учениците направи крачка напред.

— Нещо не разбрах. Ти какво, да не смяташ, че си по-добър от нас?

Алексей се засмя.

— Разбира се. По-добър съм от всички ви заедно.

Сергей сложи ръка на рамото на ученика.

— Спокойно — и насмешливо изглежда Алексей. — Значи лесно можеш да ме победиш?

— Без да се напругам.

Изглежда Сергей нямаше намерение да си губи времето в приказки. Той нападна уверено и спокойно, явно демонстрирайки своето превъзходство. Приблужи бързо до Алексей и нанесе внимателно премерен удар, явно не искаше да нарани сериозно странния младеж.

Алексей си позволи да поеме удара, от което каратистът окончателно се успокои, и му нанесе къс удар с лакът в слепоочието. Учениците така и не разбраха какво се случи, но фактът си остана факт: техният учител лежеше в безсъзнание на пода, а нахалният гост ехидно се подсмиваше:

— Кой е следващият?

Всеки нормален учител по бойни изкуства ще ви каже: в случай на схватка с няколко противника оптималната тактика е да пробиеш най-слабото звено и да бягаш. Всичко друго е абсолютно излишно перчене и истински идиотизъм. В такава битка прекалено много остава на плещите на теорията на вероятностите. Един случайно пропуснат удар — и ще те направят на кайма...

На Алекс това беше добре известно, но тук случаят налагаше друг подход. Първо, самият той нападаше. Второ, съперниците не използваха никакви оръжия. И трето, това бяха хора, трениращи бойно изкуство. Всеки от тях вярваше в своята сила и превъзходство. Така че определено нямаше да атакуват по няколко наведнъж, а ако все пак опитат... Едва ли са ги учили на това, а дух на улични хищници в тези домашни паленца нямаше. Между другото, имаше и четвърто обстоятелство — нивото на подготовка на Алекс значително превъзхождаше дори и това на току-що поваления треньор.

Всичко се разви точно така, както предположи Алекс.

— Ах, ти...!

Със съвсем не японски вик го нападна един от най-младите ученици и Алекс веднага разбра, че е поласкал групата, наричайки я основна. Новобранци. За ниското ниво на обучение на нападателя

говореше буквално всяко негово движение, а също и нелепият опит да се надъха с помощта на глупавото „кийа-а!“.

Сенсеич, между другото, казваше, че този звук в подобно изпълнение принципно е неправилен. Във всички спортове учат, че издишването трябва да бъде свободно. Възпрепятстването на изкарването на въздуха от белите дробове чрез свиване на диафрагмата им вреди... Ето защо в китайските бойни практики често може да се чуе звука „хъ“ като най-близък до нормално издишване. И именно затова правилното кийа толкова се различава от глупавото руско „кийа“...

Но всички тези мисли бяха на заден план, основната част от вниманието му бе насочено към следене на цялостната ситуация. Тялото му в същото време реагира напълно автоматично: твърд блок на правия удар с ръка и веднага след това удар под коляното, за да свали главата на противника на нивото на гърдите. Лакът в лицето и едва започналият бой приключи.

И отново, в идеалния случай, при бой с толкова много противници всяко движение трябва да бъде максимално ефективно. Един враг — един удар, който да го изпрати в небитието или поне в нокдаун. Алекс съвсем нерационално изразходва цели три движения, старайки се да не осакати нападателя...

— Следващият? — попита спокойно, като направи крачка встрани от неподвижно лежащия нападател.

И започна изтребление. Няма как другояче да се нарече. Учениците нападаха сами, по двама, по трима. Пречеха си един на друг, преплитаха крака, помагайки по-скоро на своя противник. И Алекс успешно се възползва от това. Всъщност той се възползваше от всичко, от което можеше.

Няколко минути по-късно на пода се търкаляха най-малко десет човека, а останалите нерешително се бяха отдръпнали към стената, без да смеят да атакуват Алекс.

— Хайде — насмешливо предложи той. — Покажете ми своите умения. Как ще защитите своите близки?

Той стъпи на ръката на опитващия да се надигне от земята младеж, карайки го да изкрещи от болка.

— Не виждам предишната увереност. Ето я — вашата екстремна ситуация.

— Копеле! — извика един от учениците, но без да смее да нападне.

Алекс сви рамене.

— В реалния живот всички вие щяхте да сте мъртви.

— Ти също — раздаде се тих глас до самото ухо на Алекс.

Той рязко се обърна.

Невисокият набит мъж стоеше буквално на крачка от него и с интерес оглеждаше малкия погром, причинен от разгневения младеж. Това само по себе си беше много странно, защото Алекс можеше да се закълне, че чу гласа му съвсем до ухото си и дори усети дъха му. Още от пръв поглед Алекс разпозна в мъжа шефа на залата — дори под спортното яке отлично се долавяха чудовищни по размер гръдни мускули и дебели като клонове на вековен дъб ръчища. Суровото, сякаш издялано от същия дъб, лице, беше разсечено от изненадващо широка и добродушна усмивка.

— Явно ти си Селин младши?

Алекс мълчаливо кимна.

— И Виктор се оплаква, че те бият в училище?

Яростта му утихна, отстъпвайки място на осъзнаването.

Издъни се!

— Учителю, този психар ни нападна! — в нестроен хор проплакаха останалите на крака младежи. — Трябва да се обадим в милицията!

Мъжът обходи с поглед натъркаляните из цялата зала и в най-неочаквани пози ученици.

— Е, все някак ще се оправим и без милиция. Но що се отнася до теб... — той впи поглед в очите на Алекс.

Яростта си беше отишла и сега на Алекс много му се искаше да каже нещо като детското „те първи започнаха“, но все пак се въздържа.

— Какво за мен? — той разпери ръце. — Смятам, че първата тренировка мина дори много добре.

Учениците се втурнаха да вдигат приятелите си, явно се чувстваха в безопасност с пристигането на учителя.

— Несъмнено — подсмихна се мъжът, докато бавно развързваше маратонките си. — Само дето тя още не е приключила.

„Ако го побежда сега, той просто ще се оплаче на баща ми“ — обречено си помисли Алекс, но каза нещо съвсем различно:

— Както желаете.

Разбира се, беше наясно, че пред него не е някакъв обикновен противник като псевдоучителя Сергей. Този мъж със сигурност ще покаже много по-високо ниво на владение на карате. Но ще успее ли да се противопостави на човек, посветил се на бойните изкуства от най-ранно детство...?

Размишленията на Алекс бяха прекъснати по най-неочакван начин — с нокдаун. Изобщо не разбра как се случи. На учителя от „Стоманен юмрук“ беше нужна само част от секундата, за да преодолее краткото разстояние и да удари Алекс толкова бързо, че той дори не успя да реагира.

Глупост някаква!

Озова се седнал на петата точка, клатец озадачено глава.

— Падна ли, бедничкият? — с насмешка попита мъжът.

Как успя толкова бързо?!

Алекс удари с юмрук по пода и скочи на крака. Леко се олюля, но остана прав.

— Използва, че за миг се разсеях.

— Разбира се — не тръгна да спори учителят. — То така си и беше.

— Ах, ти...!

Ударът на Алекс не беше неочакван. Искаше само да пробва противника си, но вместо това изненадващо лесно достигна целта си. Право в челюстта...

Остра болка прониза кокалчетата му, сякаш удари не човек, а бетонна стена. Въпреки всички уроци на Сенсеич Алекс отново си позволи миг на удивление... и това беше напълно достатъчно за противника му.

Захват. Късо движение с китката, и Алекс беше принуден да се претърколи, за да спаси ръката си.

— Възползва се от слабостта ми след падането — извика ядосано и отново атакува.

— Разбира се — отново се съгласи учителят. — А сега...

Той с лекота се изплъзна от удара, прихвана за пореден път ръката на Алекс и рязко изви китката. Тихо изхрущяване оповести на всички зрители и на учителя, че е получил сериозна травма.

Как ли пък не!

Сенсеич винаги беше подчертавал, че още на тренировките трябва да си минал през тези ставни счупвания, за да не ти ги чупи противникът по-късно. Така че това изхрущяване изразяваше по-скоро протеста на ставата от лошото отношение, и дума не можеше да става за някаква травма.

Като не усети очакваното въздействие върху сухожилието, учителят усили натиска, но Алекс успя да контраатакува и се измъкна от здравата хватка. Това обаче му костваше удар с крак, който дойде точно отгоре и попадна право в темето му.

— Сега аз се възползвах от твоята небрежност. Следващият път ще се възползвам от още някой пропуск. На това се изгражда тактиката на боя. Нима не са те учили на това?

„Учили са ме, умнико! — раздразнено си помисли Алекс. — На нас тази тактика постоянно ни я набиват в главите. Докато в нормалните школи по бойни изкуства учат удари и техники, нас ни карат да медитираме и да слушаме многобройни лекции «за всичко и за нищо», с вмъкнати цитати от «Изкуството на войната» от Сун Дзъ и редица по-малко известни, но не по-малко полезни книги. Но поне с физическа подготовка винаги сериозно се занимаваме... И въобще как смее да намеква, че Сенсеич не става за учител?“

— Майната ти! — ядосано извика Алекс.

Пристъпи напред с намерението да размаже на тънък слой по татамито този здравеняк, но навреме се спря. Гневът не беше особено добър съветник при бой с толкова опасен противник. По-добре да си припомни Сун Дзъ: „Цялата война се основава на заблудата“. Така че ще трябва да го заблуди...

Алекс нападна съвсем открито, като старателно се преструваше на заслепен от ярост. В действителност само чакаше подходящ момент да нанесе един-единствен точен удар. Трябваше много да внимава за себе си, за да не позволи на противника да се възползва по-сериозно от мнимия пристъп на ярост. И най-малкото забавяне щеше да му коства поредното нараняване, което може да сложи край на двубоя с някоя изкълчена става, че дори и със счупване.

Но по някаква странна причина съперникът не се поддаде на провокацията и продължи да действа с бавна и грациозна точност. Нито едно излишно движение, нито една слабост. В Алекс възникна

странното усещане, че нивото му на владеене на бойни изкуства е близко до това на Сенсеич.

Следващите няколко секунди преминаха в бърза размяна на удари, но Алекс не издържа дълго. Концентрацията му отслабна само за миг и това беше повече от достатъчно за учителя по карате, за да нанесе един-единствен точен удар.

На Алекс му се искаше да вярва, че това е заради умората, а не поради силата на получения удар.

Да загуби съзнание... какъв позор!

Точно за това си мислеше, когато отвори очи и видя зеления таван.

— Събуди ли се?

— Аха — измърмори Алекс и внимателно се надигна на лакът.

Колкото и да е странно, движенията му се отдадоха съвсем лесно. Дори се изправи на крака, без да му се завие свят.

Залата беше абсолютно празна.

— Ъ-ъ... а къде са всички? — леко се изненада Алекс.

— Прибраха си по домовете — сви рамене учителят по карате.

Алекс погледна напълно спокойния мъж и логично предположи, че боят няма да продължи.

— И дълго ли бях в безсъзнание?

— Полежа към половин час, почина си.

— А... ами да...

Проточи се неловка пауза.

— Хм... — смутено се изкашля Алекс. — Е, аз да тръгвам?

— Да разбирам ли, че нямаш намерение да се извиняваш — усмихна се мъжът.

— За какво? — учуди се Алекс. — Дойдох на тренировка... — той потърка врата си. — И доста добре се разкърших дори.

Мъжът се усмихна още по-широко.

— Изглежда Витя не знае за изключителните способности на сина си в областта на бойните изкуства. Иначе защо му е да те води тук?

„Да бе, изключителни — раздразнено си помисли Алекс. — За пореден ден ме отупват където ме хванат! Започва да се очертава като не особено приятна традиция.“

И какво да отговори на това?

— Не знае... Защо да тревожа родителите си?

— Така е — лесно се съгласи мъжът. — Когато ние с баща ти започнахме да се занимаваме с карате...

— С баща ми?! — искрено се изненада Алекс. — Той е тренирал карате?

— Какво ще кажеш да пийнеш един зелен чай с човека, току-що изпратил те в нокаут? — отговори на въпроса с въпрос учителят по карате.

Алекс сви рамене.

— Защо пък не.

* * *

Треньорската стая приличаше по-скоро на малък килер, по-голямата част от който беше заета от разтворени кашони с най-различно снаряжение за двубои: ръкавици, каски, „лапи“ за отработване на ударите, гумени ножове и увити в мека тъкан палки. За Алекс просто не можеше да има по-уютна обстановка от тази.

Неголямата масичка в средата на помещението беше отрупана с малки глинени чашки от типичен комплект за чайна церемония. Изглежда пиенето на зелен чай след тренировка се практикуваше не само в клуб „Рижия дракон“.

Алекс се плъсна в най-близкия стол, а Александър, така се представи учителят по карате, включи електрическия чайник и седна срещу него.

— И така, къде се научи да се биеш толкова сносно?

„Сносно?! — Алекс тихо скръцна със зъби. — Ако ми го беше казал преди пет дни, щях да ти се изсмея в лицето!“

До тази седмица той искрено вярваше, че владее бойните изкуства на достатъчно високо ниво. Участие в многобройни спаринги, улични свади и дори няколко мача в ММА потвърждаваха увереността му с множество победи. А и как да не бъде уверен в собствените си сили, когато зад гърба му са толкова години занимания със Сенсеич?

— Ту тук, ту там... школата на живота, така да се каже — отвърна уклончиво.

— Технична ти е твоята школа на живота — отбеляза Александър. — Е, добре. Щом не искаш, не казвай...

Алекс въздъхна с облекчение и смени темата:

— Спомена, че баща ми също е тренирал карате.

— Разбира се. Като се замисля, всъщност той ме въввлече във всичко това още в института. А след това неочаквано заряза тренировките. Отдавна беше това... преди двадесет и пет години.

— Уау... — проточи Алекс.

Въпреки че какво е толкова изненадващо? На колко е бил тогава баща му? На толкова, на колкото е сега Алекс? На тази възраст бъдещият психолог едва ли е бил такъв пацифист като сега.

— И какъв беше тогава?

— Разбира се, на теб ще ти е трудно да повярваш, но като млад този добродушен мустакат дебелак кипеше от енергия.

— Трудно е за вярване — съгласи се Алекс.

За известно време поседяха в мълчание, слушайки шума на завиращия чайник.

Алекс усещаше, че учителят по карате иска да го пита нещо, но не можеше да разбере какво точно. Дали все още се надяваше да получи отговор на предишния въпрос — къде тренира Алекс? Щеше да е безполезно, така или иначе нямаше да му каже нищо.

В това време чайникът кипна.

Александър реши да не тормози госта с малките декоративни чашки и измъкна от шкафа до него две по руски големи чаши.

— И така, какво ще правим с теб?

— Не знам за вас, но аз ще си изпия чая и ще се прибера вкъщи.

Алекс умишлено се престори, че не разбира въпроса, изчаквайки какво ще предложи Александър.

— И, разбира се, искаш всичко случило се да си остане между нас — подсмихна се учителят по карате.

— Точно така.

— Добре — неочаквано за Алекс се съгласи учителят. — Но нали Витя те доведе в клуба, значи ще трябва да тренираш тук.

Самият Сенсеич не забраняваше на своите ученици да тренират в други клубове, напротив, дори го насърчаваше. Казваше, че само практика и работа с различни стилове ще им помогне да изградят свой собствен, най-подходящ за водене на бой стил. Всъщност той не учеше

момчетата на някакво специално бойно изкуство, а по-скоро на общите принципи: физиология, психология и тактика.

— Благодаря, разбира се, но ще трябва да откажа — произнесе след дълга пауза Алекс и се изправи от масата.

Той и сам не можеше точно да формулира своето усещане, но определено не искаше да тренира в тази школа.

Александър внимателно го погледна в очите.

— Значи вече си имаш учител.

— Може и така да се каже — не тръгна да спори Алекс.

— Какво пък, това си е твоя работа — сви рамене мъжът и протегна ръка. — Приятно ми беше да се запознаем.

— И на мен — почти без да си криви душата каза Алекс. — Всичко добро.

Той вече излизаше от залата, когато зад гърба му прозвуча гласът на Александър.

— А, да, още един въпрос: участваш ли в Рейтинга?

— В какъв Рейтинг? — озадачено се обърна Алекс.

— Не... Няма значение. Довиждане.

По обратния път Алекс дълго размишлява над странния въпрос. За съжаление, нищо свястно не му дойде на ум. Никога не беше чувал за някакъв си Рейтинг. В допълнение, мисленият анализ на неуспешния двубой с Александър доведе до разочароващо заключение — нивото на подготовка на този здравеняк беше много високо. Може би, само може би, той дори би могъл да се конкурира със Сенсеич. Селин погледна към часовника и всичките му абстрактни мисли сякаш вятър ги издуха:

— Трябва да се прибера в къщи преди изпълнението на Драконите в нощния клуб!

---

[1] доджо — (яп.) — зала за тренировки по бойни изкуства. ↑

[2] карате — (яп.) „празна ръка“. Думата „празна“ има както директен превод — „ръка без оръжие“, така и по-дълбок смисъл — „чистота от злоба и егоизъм“. Всъщност не всеки знае, че първоначално йероглифът „кара“ означавал „Китай“ и едва впоследствие бил променен на йероглиф със същото произнасяне, но който означавал празнота. За първи път в Япония това бойно изкуство било демонстрирано през 1921 г. на фестивала на бойните изкуства в

Токио под названието „карате-джуцу“ — „изкуството на китайската ръка“. ↑

[3] ката — (яп.) формализирана последователност от движения, имитираща бой с въображаем противник или група противници. Повтаряйки отново и отново дадена „ката“, практикуващият бойно изкуство приучва тялото си към движенията, запомняйки ги на ниво рефлексии. Както гласи известна поговорка, „катата е квинтесенцията на бойните изкуства“. ↑

ГЛАВА 2

Полунощ. Метростанция „Парка на културата“.

Алекс изскочи от метрото и с всички сили хукна по практически безлюдната улица. Няколко мърляви мъже, отпиващи вино в сенките, го изпроводиха с незаинтересовани погледи и кротко продължиха своето несъмнено по-важно занятие. Двамата млади, хванати под ръка, изобщо не му обърнаха внимание. Всичко това той отбеляза по инерция — сработи дълго набивания в мозъка навик. Сенсеич винаги казваше, че вниманието е ключът към успеха във всичко. Ако се съди по популярността на Шерлок Холмс и личния опит на Алекс, в тези думи се криеше почти сакрален смисъл.

Селин свърна в пресечката, прескочи на пълна скорост изкопаната наред пътя яма и мислено направи справка с картата в главата си.

Изглежда всичко беше както трябва. Районът му беше познат, нали именно тук за пръв път се срещна с... Алекс трепна: „Не, за това по-добре да не мисля. Трябва някак да се разсея...“

Между другото, за съвременния човек най-лесният начин за тренировка на вниманието беше пътуването в метрото. Запомняш всички, които пътуват с теб във вагона, по основни признаци от рода на червена шапка или идиотски очила, и после след всяка станция бързо оглеждаш хората и определяш кой е слязъл и кой се е качил. Изглежда просто упражнение, но мозъкът се натоварва наистина много. Особено ако се движиш в час пик...

Впрочем Алекс стигна до „Парка на културата“ едва ли не с последната мотриси, така че хора в метрото почти нямаше. Изпълнението трябваше да започне в един и половина след полунощ, и той вече много закъсняваше, нали трябваше и да се преоблече. А за замявка и дума не можеше да става. От друга страна, на Алекс му провървя, че изобщо успя да се измъкне от вкъщи. Ако не беше тази треска за дачата...

Той тъжно си представи как ще слугува на дачата следващия уикенд. За щастие, този път родителите му си събраха партакешите и благополучно се изнизаха без него. Алекс можеше да пристигне в клуба много по-рано, ако не беше ожесточеният спор за мълчанието на сестра му. Анка отчаяно се пазареше и в крайна сметка Алекс се съгласи да мие съдовете в продължение на три месеца, прехвърли ѝ целия си рейтинг във файлообменната мрежа и обеща да ѝ купи нова флашка...

Пресечката остана назад и отпред се мярна яркият надпис на новия клуб „Троя“. До входа се тълпяха желаещи да влязат, но хората бяха много по-малко, отколкото предполагаше Алекс. Дали защото беше закъснял и шоу програмата отдавна беше започнала, или за откриването на новия клуб е бил поканен само елитът. Във всеки случай паркираните наоколо коли бяха повече от елитни. Алекс неволно подсвирна, когато видя наредените една до друга „Ягуар“, „Ферари“ и „Порше“. Публиката вътре явно беше от лъв нагоре.

Алекс изруга.

За него тази публика не се различаваше от обичайната, но виж с телевизията, чиито микробуси стояха малко встрани от главния паркинг, нямаше особено желание да се среща. Въпреки че това беше негово лично мнение, много от другите момчета нямаха нищо против да се появят „на синия екран“. Групата за представления сформираха наскоро — преди малко повече от два месеца. Всъщност преди това спортистите повече от година отработваха всевъзможни битки с елементи на акробатика в залата, но сглобиха всичко в завършена шоу програма буквално няколко дни след Нова година. Няколко седмици доусъвършенстваха и ето че новоизпечената група „Лудите дракони“ направи дебют в клуб „Ягел“. И нататък всичко си тръгна по реда.

За толкова кратко време — какво са няколко месеца представления за мащабите на вселената? — Алекс успя да види много. Изскачащи на сцената полуголи момичета, размахващи юмруци и огнестрелни оръжия „мутри“, откровени оргии по VIP-масите...

Сякаш оргиите могат да бъдат неоткровени? Първият път той едва не си счупи врата, когато само миг преди скока погледът му се натъкна на... както и да е, няма значение на какво. После нищо, свикна и спря да обръща внимание. В края на краищата, това си беше тяхна работа, да правят каквото си искат, стига да не закачат него. Затова пък

представленията в подобни „елитни“ клубове за богаташи носеха добри пари...

Пристъпи към служебния вход, каза си името, показа паспорта и безпрепятствено влезе в клуба. Е, почти... Първо, естествено, го обискираха и обърнаха с главата надолу целия пакет със сценичните дрехи. Ясна работа — за такъв луксозен клуб Алекс изглеждаше направо като последния просяк.

Вътре цареше добре познатия на всеки, обикалял по клубовете, хаос. Музиката блъскаше в плътен поток в лицето, затапвайки на мига непривикналите след тихата улица уши. Дизайнът на клуба някак странно съчетаваше антични мотиви с модерен стил: всевъзможни колони, гръцки статуи и барелефи контрастираха с кожени мебели и светлинни ефекти. Основната зала изненадваше с огромния си размер, спокойно можеше да побере поне хиляда души. Най-вероятно толкова и имаше.

Шарено облечена младеж се вихреше на дансинга, докато задължителните VIP-маси заемаха отделна част от залата точно срещу сцената. Всичко си беше както си му е редът. Само двата огромни плазмени екрана, показващи случващото се на сцената, малко не се вписваха в обичайната картинка.

Алекс пристигна точно навреме за края на представлението на танцова група „Scotch“. През последната година момчетата здраво се бяха развихрили и сега се появяваха на най-известните партита. Алекс се запозна с тях в залата по акробатика, където четиримата танцьори идваха изненадващо редовно. Между другото беше странно, че тук бяха поканили едновременно и тях, и „Драконите“. Все пак „Драконите“ си оставаха аматьори, докато „Scotch“ бяха професионалисти, появяващи се на сериозни сцени, където любители не се допускаха.

— Привет! — извика Димон, докато си пробиваше път през тълпата. — Вече си мислех, че няма да дойдеш.

Акробатът вече беше в сценичния костюм: черно кимоно със стилизиран дракон на гърба, вързана в пиратски стил кърпа и модерни маратонки. Между другото, маратонките бяха подарък от някакъв спонсор и Алекс понятие си нямаше за какво е тази чест.

— Как пък не — ухили се той. — Нали знаеш, че не можете без мен.

— От всеки има нужда — философски отвърна Димон и му протегна гривна с надпис „VIP“, осигуряваща достъп до VIP зоната. — Върви се преоблечи, че сега е наш ред.

Докато Алекс слагаше кимоното със специално изрязани ръкави, „Scotch“ приключиха изпълнението си и нахлуха в съблекалнята.

— Привет, Алекс!

— Привет! — весело отвърна той на старите си познати, докато намотаваше на ръката си кърпа с йероглифи, поръчана специално от Китай. — Как мина?

— Нормално.

— Показа ли на всички кривото си задно салто?

— А ти сега пак ли ще се гърчиш в оня епилептичен припадък, който незнайно защо наричаш танц?

След кратка размяна на ръкостискания и дежурните заяждания, Алекс побърза да се присъедини към приятелите си на сцената.

Водещият — сладкодумен младеж в модерно сако в неподдаващ се на описание цвят, извика по микрофона:

— А сега на сцената ще излязат истински виртуози! Джеки Чан от нерви ще пропуши, Ямакаши от мъка ще се напие. Момичета, опитайте се да не припадате от изблика на чувства, момчета — смирете се, те са по-яки от вас. И така, група „Лудите дракони-и-и“!

Разнесе се популярна музика от филм на Джеки Чан и момчетата започнаха да излитат на сцената с различни акробатични елементи, подреждайки се в някакво подобие на клин. После всеки от седмината младежи пристъпи в центъра и демонстрира кратка програма в различен стил бойно изкуство: карате, капоейра, няколко стила ушу. Разбира се, тези програми се базираха на акробатика и показност, приликата със стандартна ката и таолу беше съвсем далечна. Самият Алекс демонстрира красиво съчетание от елементи на основата на същия тайчи чуан с меч цзян^[1].

Мелодията свърши и се смени с по-тежка музика.

На сцената изскочи Димон с тояга в ръце и без никакво предисловие започна да избива всички наред. Алекс направи салто назад, за да избегне тоягата и веднага получи удар с крак в ухото. Рухна на пода, издиша и се отпусна, изобразявайки труп.

Всъщност Димон настояваше за някаква сюжетна линия в цялото шоу, но момчетата предпочетоха да направят най-обикновено меле,

считайки, че за публиката в клубовете най-важното е да има стилно шоу, всичко останало е от лукавия. Алекс трябваше да признае, че в това има известна логика: когато са натряскани до козирката, а често и надрусани с някаква гадост, на хората изобщо не им е до сюжетни линии и засукани режисьорски хрумвания.

Димон натръшка и седмината, изпълни кратко съчетание с тоягата и напусна сцената. След него излязоха капоейристите — момчета и момичета в бели панталони и еротични елечета (разбира се, ставаше дума само за момичетата) и демонстративно изнесоха повалените жертви, освобождавайки сцената.

— А сега от слънчева Бразилия, където има много, много диви маймуни, при нас дойде бойното изкуство „капоейра“! — изненадващо набързо обяви водещият.

Разнесе се популярна бразилска мелодия от филма „Само най-силните“ и започна „рода“^[2].

— Ей, хайде да отидем на бара? — весело предложи Димон, когато напуснаха сцената. — Как си, да не те ударих много силно в ухото?

— Всичко е наред — подсмихна се Алекс, докато наблюдаваше ефектната игра на двама капоейристи. — Слухът ми почти се върна. Да отидем, разбира се.

На бара си поръчаха по бутилка минерална вода. Димон веднага стана сериозен и тихо каза:

— За Славик... без да се чукаме...

Приятелите известно време стояха в мълчание, заслушани в барабанните ритми под предводителството на „беримбау“^[3] в съвременен аранжмент. Доколкото беше известно на Алекс, момчетата предпочитаха да излизат със свои музикални инструменти, но в такъв голям клуб това им желание явно не беше изпълнено.

— Славик не понасяше капоейристите — изведнъж каза Димон.

— Аха — усмихна се Алекс. — Казваше, че от музиката им получава главоболие, въпреки че самият той обичаше да слуша хаус.

— Мда... Ще ми кажеш ли какво все пак се случи в парка? Вася вече ми каза, но той едва ли знае всичко.

Алекс замислено повъртя бутилката в ръка.

— Хайде някой друг път. Сега не искам да мисля за това...

Той тръсна глава в глупав опит да прогони тъжните мисли.

— О'кей — лесно се съгласи Димон и се надигна от стола. — Ще отида да кажа на момчетата, че сме тук. Те сигурно вече си мислят, че са ни загубили.

Докато чакаше приятелите си на бара, Алекс се огледа и несъзнателно проследи с поглед стройната блондинка в другия край на залата.

От известно време момичетата със светла къдрава коса привличаха погледа му като магнит. Много често се улавяше, че върви след някоя девойка с коса, смътно напомняща на тази на Настя. Без да се замисля, по инерция. Изпълнен с желание да я изпревари, да я погледне в лицето...

Алекс въздъхна и отпи от бутилката.

А ако сега настигне тази блондинка? И ако се окаже, че това наистина е Настя? Какво ще ѝ каже? „Здравей, аз съм оня зубрач от първия ред. Помниш ли, навремето те спасих от едни хулигани. Поточно не бях аз, а измислената ми втора личност“. Интересно, веднага ли ще повярва и ще се преизпълни с благодарности или първо ще му се изсмее в лицето и после ще се обади в психиатрията? А и на Алекс не му трябваше благодарността ѝ. Съвсем други чувства искаше да предизвика в нея. Понякога си мислеше, че е готов за всичко... Дори на убийство, само Настя да го заобича.

Той пресуши бутилката и въздъхна така, сякаш пиеше не вода, а нещо алкохолно.

И откъде така изведнъж в главата му се появиха такива странни мисли? А, да, момичето отсреща го изкара от строя...

Погледът му несъзнателно намери познатата прическа и в този момент девойката обърна лице към него.

Настя?!

Алекс презглава се скри под бара, който знае защо прикривайки се с празната бутилка. В това положение го завариха Димон и Вася.

— Ти какво си пиеш тука самичък? — любопитства Вася, сочейки небрежно с гипсираната си ръка. — Я приключвай с тази неблагоприятна работа, че вече си взел да се търкаляш по пода!

— Оттук шотовете се пият по-добре — измърмори Алекс, но не бързаше да се изправи. — А къде са останалите?

Димон скептично го изгледа.

— Взеха една маса във VIP зоната на втория етаж...

— Защо не каза по-рано?! — искрено се зарадва Алекс. — Да отиваме веднага!

Мислите в главата му се блъскаха панически.

Разбира се, че Настя може да дойде в този клуб, нали е съвсем близо до дома ѝ. Алекс, естествено, не можеше да не си представи нещо подобно, но беше скрил тази мисъл колкото е възможно по-дълбоко. Не искаше да признае дори пред себе си, че подсъзнателно се надява на случайна среща...

„Тя сигурно е дошла със Стас, а може и с други момчета от групата! — внезапно го осени. — По дяволите! Какво да правя?! Имаме още едно излизане и там имам много скокове, не мога да подведа момчетата. Ще изкарам времето до шоуто на втория етаж с надеждата, че Настя няма да се качи там, а после... Трябва да измисля как да си прикрия лицето по време на изпълнението.“

Първите няколко метра Алекс за всеки случай преодоля на четири крака, чувствайки в гърба си изненаданите погледи на своите приятели.

— Хей, какво става? — вече по-сериозно попита Димон. — Какво не е наред?

— Е, добре! — въздъхна Алекс, сви зад ъгъла и се изправи на крака. — Обяснявам. Нали знаеш, че в института и у дома се опитвам да поддържам образа на примерно момче.

Той за всеки случай върза лентата през лицето си, сецайки се със закъснение, че е трябвало да го направи по-рано, вместо глупаво да пълзи под масата.

— Аха — кимна Димон. — Винаги съм казвал, че това е глупост и лицемерие.

— Не е твоя работа — махна с ръка Алекс. — Та значи, ей там има човек от нашата група. И аз не искам да ме забележи как купонясвам по това време, а и на такова място.

Вася разроши със здравата си ръка и без това чорлавата си коса и направи страшна физиономия.

— А и в компанията на такива тъмни субекти като нас.

— Ето, вече перфектно схвана всичко — облекчено въздъхна Алекс. — Така че хайде да се качваме горе, докато не са ме забелязали.

В горната VIP зала вече се бяха разположили две момчета от „Скотч“ и няколко „дракона“. Разбира се, без никакъв алкохол, защото

и двете групи имаха по още едно излизане.

Докато Алекс и Димон спокойно седнаха на масата при приятелите си, Вася се залепи за парапета и отправи орлов поглед към дансинга.

— О, виж какви котенца! — той неприлично посочи с пръст към две красавици на бара. — Сигурно са модели. Стройнички, загорелички...

— Аха — кимна Илюха от „Скотч“, след като лениво извърна глава и погледна в указаната посока. — А знаеш ли на каква диета се подлагат обикновено такива модели?

— Вегетарианска? — ужаси се Вася.

— Кокаинова. Трябват ли ти такива?

Вася сви рамене.

— Че да няма да се женя за тях? — той щракна с пръсти и извади маркер от джоба. — Между другото, сложи един автограф на гипса.

— Твоя си работа — сви рамене Илюха и послушно се подписа до десетината други подписа. — Но си предупреден. И не забравяй, че „компаньонките“ обикновено стоят на бара.

— Ще ти изхарчат всичките мангизи и нищо няма да получиш — подкрепи го Ваня.

— Добре, добре — предаде се донжуанът. — Ще потърсим други. Виж, ей там стои момиче с очила... По дяволите, кой ходи с очила на дискотека, а? От друга страна, библиотекарите със сигурност не са на кокаинова диета... О, не, онази блондинка направо заслепява! Край, аз съм влюбен! Целият съм неин!

Димон и Алекс се загледаха с любопитство в тълпата.

— Онази с дългата коса ли? — млясна с език Димон. — Ей, това момиче съм го виждал!

— Така ти се струва — мигновено реагира Алекс. — Между другото... точно това е моята съученичка. Тя е тук с приятеля си, майстор на спорта по ръкопашен бой, така че тук, Вася, нищо не можеш закачи.

— Майстор на спорта, казваш! — изсумтя гипсираният Казанова. — И такива сме разкарвали...

Алекс тъкмо се канеше да каже на приятеля си всичко, което мисли за нестихващата му любов към момичетата, когато Димон го пресече:

— Съученичка казваш... — бавно проточи акробатът. — Ха! Нали тази спасихме преди две години! Имам добра памет за лица.

Алекс затвори уста и се престори, че е силно заинтересован от нещо на тавана.

— Само не ми казвай, че съвсем случайно си попаднал в нейната група.

— Случайно — механично отговори Алекс.

— Ъ-ъ... вие за какво говорите? — удивено попита Вася, местейки неразбиращ поглед от Алекс към Димон и обратно.

— Просто така, глупости — измърмори Алекс и се обърна. — Димон си търси проблеми.

Акробатът се развесели още повече.

— Значи неслучайно втори курс се прехвърли от факултета по психология в икономика, че дори и в институт на другия край на Москва? Браво!

След няколко минути той сигурно щеше да изкара от релси Алекс, но Вася го изпревари.

— Значи я познаваш? — реши да уточни той.

— Познати сме — неохотно призна Алекс. — В една група учим в края на краищата.

В главата му пулсираше една и съща мисъл: „Защо?! Защо изобщо им казвам това? Това са два напълно различни живота, те не трябва да се пресичат! Аз нарушавам собствените си правила!“

— Пфу... Значи си пропилял шанса си — полушеговито заяви Вася и се надигна от стола. — А аз все пак ще пробвам да се запознаем...

Яростта удари Алекс в главата с такава сила, че той дори не забеляза веднага как инстинктивно стисна юмруци. Тялото му вече беше готово да нанесе удар. В главата му преминаха поредица от образи, подробно описващи по-нататъшните събития...

Той тръсна глава да ги прогони и опита да се отпусне.

От приятелите му не убягна обхваналото го напрежение.

— Успокой се, само се шегувам — за всеки случай поясни Вася, знаейки избухливия нрав на своя приятел.

— Разбирам — каза Алекс тихо и още по-тихо добави: — Ако дори само се доближиш до нея, аз...

— Хей, дори не си помисляй да се биеш тука! — прекъсна го Димон. — Какво ти става напоследък?!

Алекс бавно кимна.

— Извинявайте... просто настроението ми е отвратително.

Яростта постепенно го напусна, оставяйки след себе си противна пустота.

Добре, че Димон го прекъсна. Иначе щеше да каже, че ще пребие до смърт Вася, без да му пука за приятелството и счупената ръка. Ще му потроши всички кости и завинаги ще изтрие от лицето му тази глупава усмивка.

— Ще отида да се поразходя.

Момчетата, мълчаливо наблюдаващи странната сцена, изобщо не реагираха на думите му, преструвайки се, че нищо не се е случило.

Алекс се спусна обратно на първия етаж, смеси се с подскачащата тълпа и приближи до сцената.

Залата буквално подскачаше от ударите на басите. Звукът резонираше в най-неочаквани части на тялото и понякога караше Алекс недоволно да потръпва. Все пак това беше забавление за любители, към които той не принадлежеше. Е, поне докато е трезвен. От друга страна, философията „крамп“^[4] си имаше своя чар. Да изкараш агресията чрез танц — имаше нещо в това. Вярно, Алекс трудно можеше да си представи как би предал в танца не само гнева си, но и причините за него. Май Олег говореше за нещо такова, но Алекс, както винаги, беше пропуснал всичко покрай ушите си. Всъщност точно групата на Олег излизаше в момента на сцената: „крамперите“ едва не се биеха по нея, заливайки се един друг с вълни от ярост. Разбира се, до сериозен бой не се стигаше, но на сцената буквално кипеше от агресия. Танцьорите скачаха един срещу друг, имитирайки силни удари с ръце и крака, и често подозрително напомняха на разярени горили.

Алекс никога не беше опитвал да танцува „крамп“. Но сега нещо вътре в него го накара да започне да се движи в такт с музиката и да се опита да повтори движенията на танцьорите от сцената. Не можеше да се види отстрани доколко добре му се получава, но пък точно сега изобщо не му пукаше.

Да се слееш с музиката и да излееш в движения част от яростта си... Имаше нещо в това!

След известно време, когато мощната, блъскаща по мозъка музика най-накрая се смени с нещо по-малко агресивно, Алекс се отдръпна към бара и си поръча чаша сок. Мускулите му горяха от необичайното натоварване. Или пък просто малко се беше престарал с агресията и си беше разтегнал някоя връзка?

След края на изпълнението Олег взе микрофона от водещия и извика:

— Не забравяйте, че винаги има още един ден!

Залата се отзова с доволен рев, а застаналият пред самата сцена Алекс помахна с ръка на приятеля си.

Олег — създателят на група „Още един ден“ и един от постоянните посетители на родната зала по акробатика, му махна в отговор и изчезна зад сцената.

— И така, видяхте група „Още един ден“! — извика водещият, връщайки си микрофона. — А сега бих искал да направим един малък конкурс...

„О, надявам се никой от съучениците ми да не е видял как подскачах тук? — притеснено си помисли Алекс. — Че днес нещо съвсем през просото карам.“

Погледът му инстинктивно се спря на Стас и Настя. Двойката седеше на една от масите в ъгъла и си гукаше любовно.

Изглежда не са го познали. А и от къде на къде? Едва ли им е до това да се вглеждат в лицата на танцуващите покрай сцената. А дори и да беше така... те просто не биха разпознали в него своя съученик. Шарената лента също много добре прикриваше лицето.

„Защо изобщо се притеснявам?!“

Той с удоволствие изпразни чашата сок, пое дълбоко дъх и погледна към сцената. Водещият влагаше целия си професионализъм да убеждава три момичета да участват в съревнование за някаква евтина тениска. Идеята беше повече от ясна — в края на цялото това шоу победителката трябваше да остане без дрехи...

Няколко минути по-късно Алекс се увери в правотата си и доволно си помисли: „Ех, тече си животът!“

Водещият се оказа истински професионалист: не само, че успя да съблече трите момичета, но и ги накара да танцуват.

— Я, кого виждам?! Алекс! Нарочно ли си се увил с тази лента, за да се криеш?

Гръмогласният баритон с лекота се наложи над ревящата музика и мигновено развали оптимистичното настроение на Алекс.

Само това му липсваше!...

Алекс бавно се обърна, вече знаейки кого ще види.

Ворон^[5]. Самият Константин Воронов — лидерът на една от най-агресивните паркур-групи. В сравнение с наистина големите групи, „Летящите тигри“ изглеждаха доста мижаво, наброявайки едва няколко активни члена. Но точно те се държаха най-нетърпимо към другите групи, и всичко това благодарение на ужасния характер на своя лидер.

— Ворон — разцъфна в крива усмивка Алекс. — Отдавна не сме се виждали.

Въпреки фамилията си, естественият цвят на косата на Ворон беше светлият. Той всячески се опитваше да поддържа съответстващ на името си образ и я боядисваше черна, но честно казано, отстрани изглеждаше много неестествено. В останалото лидерът на „Летящите тигри“ по нищо не отстъпваше на Димон: висок, широкоплещест и с безброй умения, достъпни само за тези, които са се посветили на спорта още от най-ранно детство. На плътно прилепналата му черна тениска изпъкваше озъбена тигрова муцуна, а широките му панталони бяха украсени с надпис „parcour“.

— По-точно от момента, в който позорно избяга от последната ни среща — уточни Ворон.

Позорно? Ако те нападат няколко души с най-различни тежки предмети в ръце, това едва ли може да се счита за нещо друго освен внимателно отстъпление. Е, на теория Алекс би могъл да ги победи всичките, но най-вероятно щеше да му се наложи да нанесе сериозни травми. А да осакатяваш хора, които много добре знаят кой си и къде живееш, е най-малкото глупаво. Ще те помъкнат по съдилища, иди се обяснявай после превишил ли си неизбежната самоотбрана или не. Освен това Ворон съвсем не беше толкова прост, колкото изглеждаше — семейството му притежаваше цяла мрежа от зали за бойни изкуства, а баща му беше шеф на федерация на една от разновидностите на карате. Очевидно и той като Алекс се занимаваше с бойни изкуства от малък и можеше да бъде наистина сериозен противник. За щастие или за съжаление, досега никога не бяха се сблъскали истински —

единственият масов бой в нощен клуб с тяхно участие приключи доста бързо за Ворон...

— Все още не си си платил за счупения нос — напомни Ворон.

Всъщност беше чиста случайност — в мелето Алекс по-скоро инстинктивно, отколкото с умисъл успя да свали Ворон с единствен удар в лицето.

— Виждам, че добре си го наместил — подхвърли Алекс. — Кривината почти не се вижда. Да можеше и мозъка си да наместиш толкова лесно.

„Какви ги плещя?! — мислено изтръпна той. — Само да се сбия ми липсва сега. Веднага ще спрат да ни канят на представления, ако предизвикам бой! Това е непрофесионално, също така... А и ще привлече излишно внимание.“

Погледна притеснено към седящите на масата до стената съученици. Защо да изкушава съдбата?

— Искаш да се биеш? — той изгледа насмешливо Ворон. — Можем да излезем навън и да се разберем.

— А защо не направо тук?

„Тигърът“ отлично разбираше нюансите на ситуацията. Те бяха гости и дори да се сбият, най-много да им забранят да стъпват повече в клуба. Но ако на „драконите“ им излезе славата на побойници... Нито един нормален клуб нямаше да ги покани на сцената си.

— Не съм в настроение — продължавайки да се усмихва, отвърна Алекс.

О, как му се искаше да размаже този тип!... Но не бива. Усмивката на Ворон стана още по-широка.

— Дори и ако направя ето така?

С тези думи той плисна в лицето на Алекс почти пълна халба бира.

— Ах, ти...

Алекс се втурна напред, но в следващия миг някой го сграбчи отзад в стоманен захват.

— Спокойно — изсъска в ухото му Димон. — Ще минем и без бой.

— Днес — уточни Вася, размахвайки под носа на Алекс подписания гипс.

„Наистина, какво правя?“ — Алекс опита да се успокои, забелязвайки раздвижването на охранителите. Изглежда, ако бяха продължили, щяха да си имат проблеми.

— Хей, Ворон, нека решим разногласията си като възрастни — навъсено предложи той. — Например с игра на „зомбиран“.

— Става — неочаквано лесно се съгласи Ворон. — Утре в четири на „Красноселска“.

С тези думи той се обърна и си тръгна.

— Ъ-ъ... — Вася озадачено се почеса с гипса по врата. — Той защо се съгласи толкова лесно?

Димон изпрати „тигрите“ с навъсен поглед.

— Сякаш е дошъл в клуба специално, за да предизвика Алекс на „зомбиран“.

— Нищо чудно. Неслучайно казват, че мозъкът му е по-малък, отколкото на... — Вася спря и красноречиво погледна към Алекс. — По принцип, в тази игра той няма равен.

Алекс завъртя очи към тавана и тихо попита Димон:

— Аз, естествено, разбирам всичко, но докога все пак смяташ да ме държиш?

— О, извинявай! — опомни се акробатът и пусна Алекс. — Между другото, време е да се подготвим за представлението, „Скотч“ вече приключват втората си програма.

— Нещо не се напрягат особено много — вече по пътя към съблекалнята отбеляза Димон.

— После имат участие и в гей клуба, така че сигурно си пазят силите — ухили се Вася. — Добре, момчета, постарайте се и заради мен, а аз ще отида да изпия една бира.

Алекс се усмихна.

Шегата беше стара, а и не беше съвсем шега. На танцорите им се налагаше да ходят къде ли не: на фирмени партита, в гей клубове, при откриване на най-различни търговски центрове, на участия в телевизионни предавания. А и колко забавни истории разказваха „Скотч“ за изцепки на пияната публика. Алекс все още помнеше разказа на Илюха за напил се участници в някакво фирмено парти, решили да покажат на танцорите какво е истинска „акробатика“, при което едва не си счупили вратовете...

До сцената вече ги чакаше Олег.

— Алекс! — танцьорът го потупа по рамото и го избута към сцената. — Не стой тъпо, време е да покажеш класа.

Да, време е...

Той пооправи кърпата, покриваща долната част на лицето му, и мислено се помоли да не се смъкне по време на представлението.

Водещият вече съвсем открито флиртуваше с танцьорките по монокини и явно нямаше намерение да губи време при обявяването на следващия номер в шоуто.

— И така, с нас отново е група „Лудите дракони“! — изстреля в микрофона и се върна към размяната на многообещаващи усмивки с дългокрака блондинка в леопардови бикини.

При това излизане „Драконите“ изтичваха един по един на сцената и правеха по няколко трика. От гледна точка на Алекс това беше най-оптималният и зрелищен вариант за шоу в клуб.

Алекс изтича пръв, направи махово салто с винт и отстъпи встрани. Следващ беше Димон със серия от флик-флакове, последван от няколко човека с арабски салта и един с махово салто напред. Когато всички заеха своите места, в центъра на сцената излезе Олег и започна да се върти в типичен брейк танц. Всичко това ставаше под тежка ритмична музика, която изобщо не подходдаше на лъскавия клуб, но изглежда на никой не му пукаше.

Алекс продължи да скача някакви елементи, докато очите му жадно обхождаха тълпата.

„Така, от тяхното място сцената не се вижда. Значи няма от какво толкова да се притеснявам...“

Заплесна се и като по чудо не се озова под краката на Димон.

— Какво правиш?! — изсъска акробатът, като едва успя да се приземи след салтото на сантиметри от Алекс. — Стига си се пулил в залата!

— Извинявай — подхвърли рязко в отговор Алекс и като се засили, направи няколко ефектни елемента, завършвайки със салто с полусвито тяло с два винта. Да изпълняваш толкова сложни елементи без нужната концентрация не се препоръчва — може да доведе до доста плачевни последствия. Алекс го знаеше много добре, но както обикновено пренебрегна безопасността.

— По дяволите!

При приземяването почувства как многократно изкълчваният глезен излиза от обичайното си място в ставната капсула. Той бързо пренесе тежестта на другия си крак, но болката вече беше избухнала и за миг пред очите му притъмня.

Алекс отлично помнеше главното правило на сцената: зрителят никога не трябва да разбере, ако нещо се обърка. Преглътна тихия стон, сякаш някой би го чул през грохота на музиката, и бързо се отдръпна встрани. Позволи си кратка почивка, после застана на една ръка и заподскача на място, помагайки си с крака.

За щастие, изпълнението приключи преди да си повреди ръката. Финалните акорди на песента известиха момчетата, че е време да слизат от сцената. Алекс напусна първи, като куцаше и ругаеше под нос. Зад него се понесе Димон:

— Алекс! Какви си ги измисли на сцената?!

— Нищо не съм си измислял — раздразнено отвърна Алекс, влетявайки в гримьорната. — Денят ми е кофти... Мамка му!

Ядосано се стовари на стола и започна да масажира изкълчения си крак.

— А, не, денят няма нищо общо! — избухна акробатът. — Ту в краката ми се мотаеш, ту настрани се заплесваш, подскачаш идиотски... Два винта на сцена без нормална засилка. Учуден съм как не си счупи краката!

— И най-важното, защо?! — присъедини се втурналият се в гримьорната Олег. — Зрителите така или иначе не различават един винт от два винта, за тях салто, флик-флак и колело без ръце е едно и също!

Самият Алекс го знаеше много добре, но просто не можа да устои. Дявол знае какво се беше вселило в него!

Димон много сериозно погледна Олег:

— Слушай, изчакай няколко минути отвън и гледай никой от момчетата да не влиза, трябва да си поговорим.

— Няма проблем — кимна Олег, хвърли притеснен поглед към Алекс и излезе от гримьорната.

Изглежда акробатът беше сериозно ядосан.

— Хей, помня те от преди година. Тогава не беше такъв... такъв...

— ... ловък? — тъжно се усмихна Алекс.

— Луд — намръщи се Димон. — Не само, че започна да правиш неща, на които дори аз не се решавам, но и с хората се отнасяш... Изблици на ярост, странни постъпки... Това не е нормално, пич!

Беше видно, че Димон казва подготвена реч. Изглежда отдавна се е подготвял за този разговор.

— Човек би си помислил, че си някакъв супермен! — изсумтя Алекс, избирайки най-малко хлъзгавата тема, и издекламира: — Димон, Димон — това е нашият човек, ако той не може — никой не може! Нали направих двата винта, просто се приземих малко лошо.

— Много добре знаеш за какво говоря! — още повече се напрегна старият му приятел. — Спри да се държиш, сякаш ти е писнало да живееш! Още на Играта забелязах, че с теб нещо не е наред.

— Хайде стига — прекъсна го Алекс. — Всичко е наред...

— Цял живот се занимавам със спорт — продължи акробатът. — Не може да си толкова безотговорен към безопасността си! Акробатиката е един от най-травматичните спортове! Едно погрешно движение, и травма за цял живот, че дори и смърт. Спомни си Славик...

Димон рязко млъкна, осъзнавайки, че не е трябвало да го споменава.

— Добре, прав си — уморено въздъхна Алекс.

Изобщо не му се спореше.

— Или може би просто се фукаш пред това момиче? — изведнъж го осени Димон. — Тя ти харесва. И не отричай, цяла вечер я гледаше.

— Точно обратното, не исках да ме познае — неуверено припомни Алекс. — Прикривах си лицето. Защо ще ми е да се фукам?

В действителност и той самият не знаеше какво иска.

— Но не отричай, че тя ти харесва? — уточни акробатът.

— Е, да — неохотно отвърна Алекс. — Има такова нещо...

Димон вдигна ръце към тавана.

— Най-накрая си призна! Слушай, ако тя ти харесва толкова много, защо не я спечелиш? Забележи, дори не използвам словосъчетанието „опитай да спечелиш“. Ти лесно сваляш момичета, а на тази само трябва да й припомниш, че сме я спасили, и ти е в кърпа вързана.

Алекс навъсено гледаше в краката си.

— Не вярвам в такива работи.

— Това, че ще я спечелиш ли? — удиви се Димон. — Но аз те познавам...

— Не! — рязко прекъсна приятеля си Алекс и удари с юмрук по затрупаната с бутилки минерална вода маса. — Не вярвам в такава любов. Както е невъзможно да се довериш на завладяна крепост — със сигурност ще се намерят предатели, планиращи въстание, а и чувствата могат да се възбунтуват в най-неочакван момент. Или сте се харесали още от пръв поглед, или...

— Ти колко си изпил? — подозрително се осведоми Димон.

— А? — Алекс не веднага разбра смисъла на въпроса. — Много добре знаеш, че съм пил само минерална вода и сок.

— Просто ми е странно — подсмихна се Димон. — За замъци някакви заговори. Никога не съм подозирал, че имаш романтични наклонности.

— О, стига — вяло реагира Алекс.

— Кой би си помислил — съвсем се развесели акробатът. — Алекс вярва в митичната любов от пръв поглед.

Селин уморено въздъхна:

— Аз и сам не знам в какво вярвам...

— Виж, аз просто не мога да те позная — вече сериозно продължи Димон. — Нима нашата желязна и безчувствена спортна машина се е влюбила?

— Ти си машина — откликна Алекс, отърсвайки се от предателското развързване на езика. — Както искаш, аз ще се прибирам, че утре трябва да съм в института за първия час.

На вратата се почука.

— Ей, дълго ли ще стоите още?! Искаме да си вземем нещата!

— Влизайте! — извика Алекс и в малката стая веднага нахлу останалата част от групата.

Приятелите запазиха мълчание, усещайки възникналата между тях неловкост, докато не се преоблякоха и не излязоха от гримьорната.

— Утре ще идваш ли на тренировка? — сухо попита Димон.

— Не, имам работа — отвърна Алекс. — Но ще потичам малко...

— Ние с Вася ще поддържаме огъня — акробатът погледна часовника си. — Дашка ей сега ще се появи с колата, ще излизаме тази вечер.

Те си стиснаха ръцете и Алекс побърза да напусне клуба. На самия изход се натъкна на Вася. Неуморният младеж провеждаше майсторски клас на един от капоейристите:

— Запомни, мой млади приятелю — многозначително казваше Вася, положил гипсираната си ръка на рамото на новобранеца. — Това се нарича „да сваляш сливи“. Още щом свърши представлението, без да се преобличаш, отиваш в залата и непринудено заставащ някъде... Както и да е, ако бях излизал на сцената, да, щях да съм безмилостен. Кифлите кълват просто на мига.

— Класика! — възхити се новобранецът.

Вася огледа залата с орлово око.

— А сега ми е време да вървя „да свалям сливи“...

— Но нали не си излизал на сцената? — изненада се новобранецът.

Вася го изгледа от горе до долу.

— На някои не им трябва да са излизали на сцената, за да „свалят сливи“.

Изслушвайки разговора до края, Алекс се засмя и потупа приятеля си по гърба:

— Ти във вихъра си! А аз ще тръгвам.

— Точно когато започва най-интересното? — възмути се Вася. — Е, тогава всички момичета остават за мен!

Те се сбогуваха с фирменото си ръкостискане, а когато Алекс стигна до изхода и се обърна, за да огледа клуба за последно, Вася вече танцуваше с две красавици и изглежда гипсът изобщо не му пречеше. За голямо съжаление на Алекс, Стас Рогов и Настя не се виждаха.

В коридора малко се забави, провирайки се през опашката пред гардероба, и съгласно вселенския „закон на гадостите“ почти лице в лице се сблъска с Рогов и Настя. Двамата стояха на опашката и нещо спореха на доста висок тон.

Оп-па!

Алекс бързо сведе глава, напълно скривайки лицето под качулката, и започна да се провира към изхода.

— Ей, по-внимателно! — извика му някой.

— Извинете — промърмори под носа си Алекс и изскочи през вратата.

В къщи. Майната му на всичко!

Но с това нещастията му не свършиха. Когато излезе на пътя, за да хване такси, неочаквано силно го заболя пострадалата в схватката със зеленоокия ръка.

— Какво пък става сега, мамка му?! — изсъска Алекс, вдигайки обвинително поглед към небето, сякаш някой там горе беше виновен за всички струпали се на главата му несгоди.

И небето с готовност му отвърна със ситни капчици дъжд.

„По-зле няма накъде“ — неочаквано отчетливо проумя Алекс и включи плейъра, за да се откъсне поне малко от не особено гостоприемната реалност.

„Харизма“, както винаги, намери точните думи:

*„Аз съм един от тези, които са винаги на ръба,
аз съм един от тези, които са готови на всичко...“*

„Е, точно за мен!“ — усмихна се Алекс.

Именно в този момент покрай него мина луксозна черна кола със зелено неоновото сияние под купето, която много успешно улучи единствената по цялата улица локва. За щастие, Алекс стоеше достатъчно далеч, така че все пак над кръста остана сух.

— Благодаря — театрално се поклони той на носещата се в посока на клубна кола и се помъкна по пътя с вдигната ръка с надеждата някоя попътна кола да спре.

* * *

Черната кола паркира до клуба, но двигателят остана включен. Водачът и двамата пътници явно не бързаха да излязат на улицата, предпочитайки да изчакат засилилия се дъжд в уютното купе на автомобила.

— Той трябва да е тук — уверено заяви водачът — човек с пресен белег, минаващ от лявото му слепоочие до брадичката.

— Откъде си сигурен? — попита вторият, седнал до шофьора. Мършав, но изненадващо широкоплещест.

— Днес имат представление в този клуб. Всъщност твърде късно открих тази информация, така че най-вероятно вече са приключили, но има шанс младежът все още да е тук. Между другото, хубаво е, че на сайта има пълна информация за него, включително и къде учи.

— Глупаво от негова страна — отбеляза третият, лениво проснат на задната седалка, който от нямане какво да прави ловко превърташе през пръсти монета от пет рубли.

— О, да — подсмихна се човекът с белега. — Хората оставят в интернет толкова информация за себе си, че просто да се изумиш. За няколко часа може да се намерят поне десетина възможни места за нападение...

Мършавият се намръщи.

— А ти сигурен ли си, че това е необходимо?

— Разбира се — рязко отвърна мъжът с белега.

— Но нали Валерий не искаше да ги убива. Тогава, на покрива, той само ги поуплаши, дори падането на онова момче от покрива беше случайност.

— Да — подсмихна се вторият. — Той, както обикновено, малко се престара.

Човекът с белега също се усмихна иронично, но веднага стана сериозен.

— Появиха се нови обстоятелства. Оказва се, че в задния двор на банката е имало и друга камера, която не е отбелязана на схемата на охраната.

— Мамка му!

Седналият на задната седалка мъж ядно стисна монетата с пръсти и тя се сгъна толкова лесно, сякаш беше направена от меко олово.

— Тогава сигурно вече са засекли тези момчета!

— Спокойно — хищно се усмихна мъжът с белега, отваряйки вратата. — Вторият младеж нищо не видя, а този... Него ще го ликвидираме днес. Е, в краен случай утре. И по-добре да не споменаваме нищо на Валерий, че може да травмираме прекалено развитата му съвест.

---

[1] цзян — прав двуостър меч, според легендите едно от най-древните видове китайско хладно оръжие. ↑

[2] рода (порт.) — колело. Кръгът, в който се играе капоейра. ↑

[3] беримбау (порт.) — музикален инструмент, подобен на лък.

Именно той задава ритъма на играта в „рода“. ↑

[4] крамп — доста специфичен, агресивен стил на танцуване, зародил се в южните квартали на Лос Анжелис. ↑

[5] ворон (руски) — гарван (бел. на прев.). ↑

ГЛАВА 3

Утро. Час пик. Метростанция „Октябърская“.

В ранното утро Алекс стоеше на станцията и чакаше пристигането на мотрисата. На околоръстната линия, както винаги по това време, ставаше дявол знае какво. Стотици хора се тълпяха на самия ръб на платформата, на косъм да паднат върху релсите, но упорито продължаваха да се притискат напред в желанието си да скочат първи в отворилите се врати. Алекс както винаги стоеше най-отпред, без да отстъпва и на милиметър, непоклатим като скала. Дори най-агресивните и нагли пътници в метрото — хиперактивните бабички, и те не можеха да го избутат с техните колички и чанти. Доста добра тренировка. Жалко, че е непланирана. Обикновено той пътуваше до института по друг маршрут, но днес всичко беше различно.

Плеърът бълваше бързата мелодия на „Арктическа соната“, а в главата на Алекс се носеше топла розова мъгла, в чийто очертания можеше да се различи познато женско лице... Сънят не искаше да отстъпи. Пак и пак Алекс се връщаше към сладките моменти, припомняйки си с усилие образите от съновиденията, макар удивително ясно да помнеше усещането за безкрайно щастие...

И тогава се случи нещо странно. Силна болка в лявата ръка и остро чувство за опасност го върнаха в реалността. Интересно чувство, между другото. Странна вътрешна пустота, сякаш си на опашка пред зъболекарски кабинет и чуваш виенето на бормашинката. И те полазват тръпки по цялото тяло.

Стойки на перона в очакване на влака и полагайки усилия да овладее болката в ръката, той размишляваше за това, че опитът изкуствено да се създаде шизофрения спокойно можеше да премине към следващ етап. Здравей, мания за преследване!

В тъмнината на тунела се появиха хищните светещи очи на влака. Раздаде се силен, ужасно дразнещ предупредителен сигнал.

Алекс и сам не разбра защо рязко отскочи встрани. Рефлексите го накараха да се дръпне толкова силно, че стоящият от дясната му ръка човек получи доста осезаем удар с лакът в стомаха. А в следващия миг точно от мястото, където до преди секунда стоеше Алекс, право под колелата на приближаващия се влак се хвърли мъжка фигура.

Нямаше нито хрущене, нито вик, нито кръв. Само безполезния писък на спирачки от преминаващия влак и веднага след това неотстъпващ му по сила женски писък.

Без още да осъзнава какво точно се случи, Алекс побърза да изскочи от тълпата и да се отдръпне встрани. За негово щастие, паникьосаните хора изобщо не забелязаха как той се измъква колкото се може по-далеч от местопроизшествието, разблъсквайки всички наляво и надясно.

След като задиша малко по-нормално, Алекс се взе в ръце и се огледа. Концентрацията на хора в станцията беше достигнала своя пик, почти целият влак беше излязъл от тунела, а пътниците, прилепени към прозорците, любопитно гледаха към перона. И още — Селин удивен осъзна, че чувството за опасност беше изчезнало заедно с болката в ръката!

Той бързо направи отпуснато-заинтересованата физиономия на типичен лаик и пристъпи към стоящия точно срещу произшествието възрастен господин. Почти на шестдесет, облечен в чистичък сив костюм, той отвсякъде излъчваше добродушие. На Алекс му оставаше само да се надява, че старецът не е забелязал неговото активно, макар и безмълвно, участие в трагедията.

— Извинете, знаете ли какво става тук? — учтиво се обърна към стареца.

Макар и на пръв поглед въпросът да звучеше цинично от устата на Алекс, но той наистина нищо не схващаше. Разбира се, старецът едва ли би могъл сериозно да помогне за изясняване на щекотливия въпрос, но си струваше да опита.

— Ами някакъв се хвърли под влака — охотно обясни старецът, поправяйки очилата си в огромни рамки.

Алекс раздразнено изсумтя.

„Да, бе, под влака, как пък не! Върху мен се хвърли, при това намеренията му съвсем не бяха приятелски. Но на кого ще пречи

някакъв си студент? Освен ако нападателят не ме познава лично, разбира се.“

— Не се притеснявайте, влакът скоро ще потегли — по свой начин интерпретира изсумтяването му старчето.

— Едва ли — отвлечено възрази Алекс. — Докато освободят релсите, докато извикат милицията, а и въобще...

— Всъщност не — със странна смесица от радост и тъга отвърна старецът. — Инструкцията изисква машинистът максимално бързо да освободи релсите и да продължи нататък.

На Алекс му трябваше известно време, за да осъзнае смисъла на казаното. И наистина, защо стотици хора да закъсняват за работа заради смъртта на някакъв си психар. Просто продължава си влакът по пътя, оставяйки кървави следи по релсите!

В това време появилите се служители на милицията вече бяха до кабината на влака и обсъждаха нещо с машиниста. Старецът се оказа прав само половината — след няколко минути влакът наистина потегли, но първо свали всички пътници и се отправи към депо.

Алекс положи много усилия, за да се промъкне обратно към края на перона. Разбира се, малко встрани от местопроизшествието, за да не се набива на очи. Но дори и от разстояние няколко десетки метра той прекрасно виждаше... празните релси! Никакви трупове, отрязани крайници или кръв.

— Прощавайте, какво се е случило? — отново попита стоящият до него мъж, преглъщайки уточняващото „с тялото“.

— Шантава работа! — сви рамене човекът.

„За това се досетих и без тебе!“ — мислено изкрещя Алекс.

— Някакъв ненормалник се хвърли под влака и изчезна.

Именно, изчезна! Но Алекс много добре видя как тялото среща влака в прощална целувка... Наистина шантаво!

Той се отказа да разпитва повече, страхувайки се да не привлече твърде много внимание към себе си, но странният инцидент не му излизаше от главата през целия път до института. Никога не бе имал проблеми с нервите, но когато неочаквано обхванала те мания за преследване получи такова потвърждение, искаш — не искаш, се изнервяш. Алекс постоянно се оглеждаше, преминаваше от вагон на вагон... Като цяло, правеше всичко, което на негово място би правил човек, който току-що е бил обект на планирано нападение. Разбира се,

не можеше да е на сто процента сигурен, че това наистина е нападение, но предпазливия и Бог го пази.

* * *

В резултат на хаотичните действия за изплъзване от евентуални преследвачи Алекс едва не закъсня за час. Той влетя в аудиторията буквално секунди преди началото на лекцията, рухна на мястото си и едва тогава въздъхна облекчено.

„Що за живот се очертава? В клуба както и да е, там винаги стават някакви ексцесии... Но в метрото?! Дори до института не мога да стигна нормално. Изглежда някой горе изобщо не ме харесва.“

Той изтри потта от челото си и измъкна тетрадка от раницата.

„Така, успокояваме се и се настройваме за учене. Трябва да оставя настрана всички проблеми на Алекс и да се заема с текущите неща.“

— Здравей.

Селин не веднага разбра, че се обръщат към него.

— А, здравей...

И едва след като Настя Корольова мина покрай него, Алексей опули очи от изненада.

„Тя ме поздрави?! Откъде такава чест? — той едва не изтърва химикалката от поразилата го догадка: — Дали не ме е познала снощи в клуба? Не, няма начин!“. Все пак тогава Корольова щеше да се държи по по-друг начин. Но фактът, че без видима причина се държи толкова приятелски, го навеждаше на определени подозрения. Може би красавицата просто беше решила да поиздевателства над него?

Алексей подозрително се обърна и погледна към Настя и нейната приятелка. Те нещо весело се смееха, разглеждайки снимки в цифров фотоапарат.

Влезе преподавателят и всички заеха местата си. Лекцията започна, но Селин не можеше да се съсредоточи. В главата му се блъскаха глупави мисли и дори днешното покушение... не, предполагаемото покушение, отстъпи на втори план. Но Настя...

Да. Първоначално, когато Алексей осъзна, че с Настя наистина не могат да имат нещо общо, направо не знаеше къде да се дене.

Безсънието го караше да обикаля из апартамента подобно на побъркан призрак — поне успяваше да удържи напираният да излезе навън вой, и то с огромни усилия. В сънищата си постоянно разговаряше с нея, обясняваше ѝ се в любов... Дори и през деня понякога бълнуваше. Точно тогава на помощ му дойдоха тренировките. Отначало ежедневни, а после и по две на ден... В крайна сметка стигна до там, че прекарваше цялото си свободно време по спортните зали. След заминаването на Сенсеич започна да тренира дори повече от обикновено, но заряза бойните изкуства и се отдаде изцяло на акробатиката, трикинга и паркура...

Сякаш за да му се надсмеят, от задните банки се раздаде тихият смях на двете приятелки — Настя и Яна. Явно Рогов и компания бяха решили да пропуснат първата лекция, така че девойките можеха да клюкарстват на воля.

Алексей и досега не проумяваше защо тя толкова му харесва. В поведението ѝ имаше само неща, които му бяха откровено противни... Този пълен с превъзходство поглед, глупавите подигравки над колегите и хихикането по време на лекции дразнеше просто невероятно. Но всичко изброено по-горе решително нищо не променяше.

По дяволите! Стига вече е мислил за нея!

Селин затвори очи и направи кратка разтоварваща медитация.

„Така, а сега да се съсредоточим върху лекцията...“

* * *

Настя и Яна седяха на последната банка и, без да се притесняват особено от преподавателя, обсъждаха снимките от вчерашната нощ в клуба.

— Виж, ето тези момчета показаха истинска класа! Скачаха направо невероятно!

— А на мен повече ми харесват ей тези загорели танцьори — сладно проточи Яна. — Ех, защо не бях там... така щях да се развихря!

Настя кимна в съгласие. Кой каквото ще да казва, но Яна определено знаеше как да се развихри. Рижата фурия беше готова да се

весели цяла нощ без спиране, да участва в най-невероятни конкурси и да танцува на пилоната или на сцената.

— Следващия път ще отидем заедно — въздъхна Настя. — Със Стас е невъзможно да се ходи по клубовете, не ми дава и на крачка да се отделя от него, дори не потанцувах като хората.

Яна завъртя очи.

— Ревнивец! Добре, че поне не се е сбил с някой, както миналия път. Как изобщо го търпиш?

— И аз самата не знам — прехапа устни Настя. — В началото това дори ми харесваше, докато не започна да ми писва...

— Ще го разкараш? — делово попита приятелката ѝ.

— Още не съм решила. Все пак има нещо в него.

— Глупост има много в него! — изсумтя Яна. — И самодоволство. Въпреки че... не бих имала нищо против да се пробвам с него...

— Ей!

— Шегувам се, просто се шегувам.

Настя положи усилия да се сдържи и да не каже всичко, което мисли за глупавите шегички на приятелката си. Макар да не искаше да ѝ се обижда, но поне укор заслужаваше.

— Между другото, как вървят нещата с онзи танцьор? — лукаво попита тя.

— Майната му! — махна с ръка Яна. — Обсебен е от танците си... През деня и вечерта преподава и си раздава номера на певиците, а нощем участва в представления по клубове... Той и за сън няма време, камо ли за мен.

— С една дума, зарязала си го — уточни Корольова и със сарказъм попита: — Той кой ти е за този месец?

— За какво да ги броя! — изсумтя рижата фурия. — Всички са глупаци. Не разбират, че момичетата трябва да се ценят.

Настя продължи мълчаливо да превърта снимките, направени снощи. Тъй като Стас не ѝ позволяваше да става от масата, тя просто нямаше какво друго да прави, освен да снима на своята „сапунерка“ последен модел всичко, на което ѝ попадне погледа. Качеството на снимките не беше кой знае какво, но понякога се получаваха доста добри кадри...

Тя и сама не разбра какво точно привлече вниманието ѝ към тази снимка. На нея нямаше нищо интересно, просто стоящи на бара хора. Настя дълго гледа едно от момчетата в костюми с изображения на дракони. Изглеждаше ѝ някак познат, но откъде?

— Ехо, ти изобщо слушаш ли ме? — изсъска Яна. — Аз тук си разкривам душата, така да се каже...

— Млъкни малко — отвлечено я посъветва Настя, — че направо ми наду главата. По дяволите, къде съм го виждала?...

— Между другото, аз казах ли ти, че Светка Хорошкова ще се жени? — изведнъж си спомни Яна.

Настя едва не изпусна фотоапарата.

— Наистина ли?!

— Да, и знаеш ли за кого?

— За кого?!

Фотоапаратът веднага бе сложен настрана заедно с всички мисли за странно познатия младеж от клуба.

* * *

Алексей стоеше в горда самота в кафенето до института и бавно поглъщаше обяда си. Добре познатия „Ролтон“ и чай с пица — класическо студентско блюдо, което бавно, но сигурно разяждаше стомаха. Но какво да се прави? Храната в стола беше много... не, МНОГО по-лоша.

За основна добавка към обяда, както винаги, служеше поредната фентъзи сага. Алексей с удоволствие забиваше нос в електронната книга и изключваше за външния свят. Паладини, магове, елфи... Това е животът! И най-важното, колко бързо илюзорният свят изместваше не особено приятната реалност.

Той беше толкова погълнат от четенето, че изобщо не забеляза новите посетители. Веселата компания от младежи и девойки пренареди няколко пластмасови маси, за да седнат заедно. Уви. Свободните маси се оказаха недостатъчно.

— Ей, Селин!

Един от младежите се наведе над Алексей.

— Ти така или иначе вече си ял, върви се поразходи.

„Ех, ти да беше се поразходил някъде по-далече, козел!...“

— Разбира се — противно на вътрешните си мисли отвърна Алексей, пъкна PDA-то в джоба, прибра си багажа и тръгна към изхода.

„За какво са ми допълнителни проблеми? — помисли си логично и веднага мислено се усмихна: — Не, все пак нашето поколение си е поколение с подлички, гаднички и противни мислички. Нали казват, че навремето хората се обръщали учтиво един към друг съвсем не защото е имало вероятност да ги ударят по мутрата!“

Пред вратата той за миг се забави, за да метне раницата на гърба, и точно в този момент в кафенето влезе момиче. Стройна, сякаш въздушна brunетка с очарователно чипо носле. Не точно по вкуса на Алексей, но като цяло много привлекателна.

„Мило лице — отбеляза Алексей, минавайки покрай нея. — Само небесносиният копринен шал някак си не е за това време. И без това е доста задушно.“

— Ти?!

Момичето буквално се вкопчи в ръката му, принуждавайки го да спре на прага.

— Извинете — смутено промърмори Алексей. — Може ли все пак да мина?

Компанията на масата с интерес се загледа как красивата девойка незнайно защо активно се лепва за мърлявия „зубрач“.

— Нали ти беше там, в Битцевски парк? Познах те по снимката от милицията... Само че тогава беше без очила, нали?

Алексей въздъхна дълбоко и завъртя очи към небето.

Каква беше вероятността да срещне спасеното момиче в другия край на Москва? Впрочем, веднъж той беше попаднал в метрото на Настя. Това си беше късмет! Но да спасиш две момичета по съвсем различно време и то в двата противоположни края на града, а после и двете по странно стечение на обстоятелствата да пресекат жизнения ти път?

— Е, аз обикновено нося лещи — смутено измърмори Алексей. — Как се чувствате? Всичко наред ли е?

— Вече да... — очите на момичето за момент потъмняха, сякаш мислено се пренесе обратно в онзи парк, но тя веднага се съвзе и се усмихна. — Дори не знам как да ти благодаря. Благодаря!...

Тя импулсивно го целуна по бузата и смутено сведе поглед.

„Само първата няма намерение да ми благодари — отбеляза Алексей, докато се изчервяваше. — А втората... Ей, та тя специално е дошла тук! Търсела ме е, за да ми благодари? Но защо точно мен, а не Вася, например? Въпреки че той сигурно е получил своята благодарност още същата вечер.“

— Виж, аз трябва да тичам на лекции — каза бързо, опитвайки се да скрие вълнението си.

— Почакай — още по-силно се смути момичето. — Нека ти дам телефонния си номер. Да отидем някъде на ресторант — искам да ти се отблагодаря по някакъв начин.

„Всъщност, защо не? — неочаквано за себе си реши Алексей. — Понякога е полезно просто за разнообразие... да се общува с нови хора. Още повече, че тя наистина е много сладка...“

И точно по законите на жанра, в момента, когато момичето пишеше на листче своя телефон, пред входа се появиха съучениците на Алексей: Настя, Стас и още няколко момчета. Рогов мълчаливо избута Алексей от пътя си с рамо, принуждавайки го да се прилепи към стената, и направи път на Корольова. Минавайки покрай тях, Настя с интерес погледна момичето, а след това и Алексей.

Той малко се смути, но изведнъж се ядоса на себе си: „Какво, по дяволите, ми става?!“

— Непременно ще ти звънна — усмихна се смутено той. — Между другото, как се казваш?

— Оля — усмихна се в отговор момичето. — Ще чакам да се обадиш. Между другото, баща ми искаше лично да благодари на теб и твоя приятел и помоли да ви поканя на гости някой уикенд.

— О, не знам — честно отговори Алексей.

Олга сви рамене.

— Е, в крайна сметка, звънни, тогава ще решим какво и къде.

— Непременно — отново повтори Алексей.

Тя го целуна по бузата, но този път малко по-близо до устните, и си тръгна преди Селин да успее да каже и дума.

„Леле, а уж е жертва! — удивено си помисли той. — Нещо не изглежда като човек, получил сериозна психическа травма. Сякаш онази нощ не е била нападната от маниак. Макар че нещо в очите ѝ да говори за обратното, както и прикритите с шал синини по врата ѝ...“

Алексей все още стоеше на прага, гледайки как Олга сядва в чисто нова „Тойота Селик“, когато зад гърба му се чу силният глас на Стас:

— Само ми се стори, или този изрод току-що си уговори среща с момиче? Да не би вече да е дошъл краят на света и да са забравили да ми кажат? Или сега на мода са очилатите „зубъри“?

Алекс рязко се обърна, впивайки гневен поглед в Рогов. В главата му проблесна подличката мисъл колко готино ще бъде да зареже всичко и да го пребие до безсъзнание. С удоволствие да му потроши крайниците един по един...

„Ей, я се вземи в ръце!“

Алекс бързо се овладя и само вътрешно се усмихна на подсъзнанието си — не разваляй всичко!

За щастие Стас не забеляза мимолетния изблик на ярост, в противен случай Селин нямаше да се отърве от поредния побой. Затова пък в кафенето се намираше друг човек, който внимателно наблюдаваше поведението на „зубрача“. За голяма негова изненада Алексей отново улови погледа на Настя Корольова върху себе си.

Какви красиви зелени очи има!...

След секундно объркване той се окопоти и бързо изскочи от кафенето, като едва не удари Смирнов с вратата. Дебелакът стоеше на входа на кафенето и дояждаше хотдога си, без да рискува да влезе вътре след Рогов и компания.

— Коя е твоята приятелка? — попита той, докато облизваше останките от кетчуп по пръстите си. — Много яка, като гледам колата.

— Ами... — смутено сви рамене Алексей. — Стара позната.

Дори не му се наложи да се напруга, за да се изчерви.

— Не съм я виждал — ухили се дебелият. — Не знаех, че се ползваш с такава популярност сред момичетата.

В джоба на Селин телефонът завибрира и се разнесе мелодията от „Досиетата X“.

Екранът отново показва, че номерът е скрит.

— Да, Машкин. Всичко ли шифрираш?

Алексей кимна на Смирнов и те бавно тръгнаха в посока на университета.

— Привет, Льошкин. А какво да правя? Писна ми от фенове, на никого не давам телефона си.

— Ха! Ако ми свършат парите, ще знам как да припечеля малко — ще продавам номера ти на твоите фенове на баснословна цена.

— По-добре внимавай — изкикоти се Маша. — Ако се разсърдя, ще ти отрежа нещо ценно. Нали си ме знаеш.

Алекс си спомни на какво беше способна с ножа тази привидно крехка на вид девойка и неволно потръпна.

— О, да, знам! Край, гроб съм.

— Добре, уточнихме се. Виж какво, мислех си... Хайде да се видим половин час по-рано, да си побъбрим. От месеци не сме се виждали.

Алекс прецени предполагаемото време за срещата с „Тигрите“.

— Защо не.

— Тогава, както обикновено, в осем и половина.

— До скоро, Машкин.

Те често сядаха в кафенето близо до залата — както преди, така и след тренировка. Някога, сякаш много отдавна... А беше минала само година.

— Ти наистина ли говори с момиче? — учудено попита Смирнов.

— Ами да — промърмори Алексей, трескаво търсейки варианти за отговори на предстоящите въпроси.

— Та ти си направо донжуан! В кафенето ти се увесват момичета, сега по телефона ти звънят.

— Ама това е...

— И не ми казвай, че е звъняла сестра ти — подсмихна се Смирнов. — Сякаш не знам как се казва.

„О, да — усети се Алексей. — Точно това се канех да кажа. По дяволите! Нерви, всичко е от нерви.“

— Добре, темата е затворена — изведнъж каза Смирнов. — Твоят личен живот не ме засяга. Имам друг въпрос към теб — той заговорнически понижи тон. — Искаш ли да се запишеш в секция по бойни изкуства?

Алексей се опули в приятеля си и с усилие процеди:

— Къде?!

„Да не би всички да са се наговорили? — смаяно си помисли той. — Първо баща ми, сега Смирнов...“

— Какво? — дебелакът за всеки случай се огледа, сякаш се страхуваше, че го подслушват. — На теб не ти ли писна тези задници постоянно да те тормозят?

— Писна ми, разбира се — принуден беше да се съгласи Алексей. — Но насилието не е решение.

Кой знае защо, произнасяйки тези думи, той се почувства лицемер дори повече от обикновено.

— Това им го кажи на тях! — раздражено кимна Смирнов към кафенето. — Тази сутрин ходих на първото занятие...

— Затова значи те нямаше на лекцията!

— А-ха — Смирнов го изгледа изпитателно. — Така че, ще дойдеш ли?

Селин въздъхна.

— Прощавай, но това не е за мен.

— Е, добре — неочаквано се ободри дебелият. — Когато се науча да се бия, ще мога и теб да защитавам. Треньорът каза, че имам потенциал. Ти наистина ли няма да премислиш? Той е страхотен човек!

„Наивник — раздражено помисли Алексей. — Треньорите на всички новодошли така говорят... Истински наивник. Но ако не си играех на добро момче, на него нямаше да му се налага да се учи да се защитава сам.“

Настроението му окончателно се развали. Последните думи на дебелака изцяло потопиха Алексей в мръсотия до ушите.

— Не-е — направи гримаса той. — Нали знаеш, че не обичам насилието.

— Но в института се занимаваш с ушу — напомни дебелият.

Алексей сви рамене.

— Това е тайчи — на практика е гимнастика. Там няма нито спаринги, нито силови тренировки.

А Смирнов, между другото, изобщо не ходеше на физическо — здравето му не позволяваше.

— Трябвало е друг стил да избереш — засмя се дебелият. — Например на змията — той направи някакви нелепи движения с ръце, копирани от филми за кунгфу. — Или по-добре на тигъра...

— Само не тигъра — прекъсна го Алексей. — Не понасям тигри.

От друга страна, толкова ли е лошо, че дебелакът най-накрая е намерил сили да се заеме със спорт и да се научи да се защитава? Сенсеич сигурно щеше да каже нещо от рода на „не си струва да се помага на човек, ако той сам не иска да си помогне“.

Те още известно време обсъждаха филми за бойни изкуства, а след това започна часа и не им беше до това.

* * *

В живота на студентите от по-ниските нива на хранителната верига едно от най-важните умения е майсторското изчезване от института преди всички останали студенти. Точно това направи и Алексей, след като предварително беше поискал разрешение от преподавателя да си тръгне десет минути по-рано.

Време беше!

Алекс напусна университета в спокойно темпо, но вътре в него бушуваше истинска буря. Той едва ли не се тресеше в очакване на предстоящата игра. „Зомбиран“ беше една от многото екстремни игри, постоянно измисляни от паркуруистите за забавление и отмора.

Стисна силно юмруци.

Ворон ще си плати за вчера. Ще го натикам в калта до ушите!

Денят обещавахе да бъде много наситен. Без да брои лекциите и неочакваното запознанство със спасеното момиче, на Селин му предстоеше още да влезе в „битка“ с един от „тигрите“, после да се срещне с Машка и най-накрая да възобнови занятията в „Рижия дракон“. След толкова дълго прекъсване!

Времето не беше толкова много, така че Алекс набързо се преоблече в своята бърлога и хукна към метрото. Беше готов да покаже класа... Единственото, което го притесняваше, беше избраното от „тигрите“ място. Станция „Красноселска“ се намираше на същото място, където беше и института на Алекс, така че имаше малка вероятност да се натъкне на познати. Впрочем, както показва вчерашната нощ, такава вероятност съществуваше винаги...

Приятелите му вече го чакаха на изхода на метрото. Димон и Вася стояха пред Ленинградската гара и лениво си разменяха кратки фрази. Съдейки по това, което успя да чуе, те за пореден път

обсъждаха инцидента в парка. За щастие много добре осъзнаваха колко му е тежко да говори по тази тема, така че не бързаха да го тормозят с въпроси.

— Най-последно! — възкликна Вася, хвърляйки предупредителен поглед на Димон. — Уморихме се от чакане.

Разбира се, Селин забеляза странната им реакция при появата му, но предпочете да не задълбава върху темата.

— Камера взехте ли? — попита вместо поздрав той.

Димон потупа висящия на пояса му калъф.

— Аз също взех. Така че ще снимаме от две точки и ще имаме видео в излишък — увери Вася. — Между другото, долу е пълно с народ!

— Така е дори още по-интересно — махна с ръка Алекс. — Да вървим!

Те влязоха в метрото и се спуснаха в прехода между околоръстната и радиалната линии. Там вече ги чакаха „тигрите“: три момчета в еднакви тениски с изображения на озъбена тигрова муцуна. Ворон каза нещо на приятелчетата си и те дружно се засмяха, не забравяйки ехидно да поглеждат към приближаващите се „дракони“. Алекс веднага забеляза сходството между самодоволното лице на главния „тигър“ и рисунката на тениската му. До царя на животните той, разбира се, със сигурност не беше дорасъл, но че си беше хищник, беше.

— Казах ви, че и ние трябва да сме в еднакви дрехи — прошепна Вася в ухото на Алекс. — Виждаш ли колко яко изглеждат!

— Ние да не сме някаква улична банда, а? — изсумтя Селин. — Или секта?

В действителност „драконите“ също имаха облекло със символика, но го ползваха само при представления.

— Привет, коткоподобни! — бодро поздрави Димон.

На „тигрите“ това обръщение явно не им хареса, но въпреки това се въздържаха от подобаващ отговор. Дори Ворон си замълча. Защо ли и вчера в клуба не беше толкова отстъпчив?

— Е, ще те видим ли колко си чевръст? — веднага премина към въпроса Ворон.

Алекс сви рамене.

— Сам си го изпроси. Така ще видиш, че ще ти дойде нанаягорно.

Въпреки слуховете, че Ворон никога досега не е губил на „зомбиран“, Алекс беше напълно уверен в превъзходството си. Все пак подготовката в „Рижия дракон“ беше много по-сериозна от тази на който и да е клуб по бойни изкуства.

— Всичко е както обикновено, стандартните правила на „зомбиран“ — Ворон намести ръкавиците си с изрязани пръсти. — Който се изкачи по-бързо на върха, той печели.

На Алекс кой знае защо му се стори, че „тигърът“ има предвид нещо съвсем друго. И по-специално, думата „по-бързо“ явно беше излишна. Изглежда, Ворон щеше да играе максимално твърдо.

— Добре — спокойно отвърна Алекс, а за себе си тихо добави: „Ще видим кой от нас няма да се добере до върха.“

Ворон тупна Димон по рамото.

— Димка ще даде старта, а останалите ще ни чакат на върха.

— За теб, Дмитрий Евгениевич — спокойно отбеляза Димон, докато бавно изваждаше камерата от калъфа.

В продължение на няколко дълги минути те чакаха, докато Вася и един от „тигрите“ с камера се качат горе с ескалатора, за да снимат изкачването.

Най-накрая Димон включи камерата и започна:

— Готови ли сте?

И двамата екстремали мълчаливо кимнаха.

— Готови... Внимание... Старт!

И те хукнаха.

Главната особеност на тази игра, обикновено наричана „зомбиран“, беше времето на провеждането ѝ — в час пик. Или сутрин, когато всички отиваха на работа, или вечер — времето за прибиране у дома. Тълпите в метрото достигаха просто невероятни размери. Пространството пред ескалаторите беше заето от километрични опашки. Хората едва мърдаха, монотонно поклащайки се от крак на крак, подобно на някакви зомбита. Всъщност точно така играта беше получила своето име. Гонка в човешкия поток от точка А до точка Б. В дадения случай до върха на препълнения до отказ дълъг ескалатор.

Проправяйки си път през тълпата, двамата екстремали изобщо не си и помислиха да се качват на препълнените ескалатори, а хукнаха в пространствата между тях. Хващайки се ту за движещите се перила, ту

за лампите, те започнаха стръмното изкачване. Ворон тръгна между двата изкачващи се ескалатора, докато Алекс реши да се катери в средата, забелязвайки навреме, че съседният ескалатор не е толкова претъпкан с хора. Единственият сериозен минус беше, че ескалаторът се движеше надолу, а и свободното пространство не беше чак толкова много. Затова пък Алекс имаше възможност да преодолее част от пътя по самия ескалатор. Само че да се хваща за движещите се в различни посоки перила... Опитай да се катериш така. А и нали трябваше постоянно да заобикаля лампите, както и, доколкото е възможно, да не стъпва по ръцете на хората, държащи се за перилата.

Седящата в будката бабка реагира изненадващо бързо и почти веднага започва да крещи в микрофона:

— Прекратете това безобразие! Върнете се на ескалатора!

Да, бе, да, как пък не!

Алекс опита да ускори, но кракът му се подхлъзна и трябваше да се хване за лампата. Но здравата на вид конструкция определено не беше предназначена да поеме теглото на човек и веднага се наклони. Алекс трябваше да покаже чудесата на ловкост, за да не полети надолу и в същото време да запази плафона на място.

А Ворон монотонно се изкачваше нагоре, стараейки се да не поема излишни рискове, но и да не забавя.

„Ама че гадина!“ — ядосано помисли Алекс и се закатери с удвоена сила.

Но в плановете на Ворон явно не фигурираше проста победа. Веднага след като успя да увеличи преднината си до няколко метра, той неочаквано прескочи ескалатора и се озова точно над „дракона“. В следващия миг Ворон се опита да го изрита в лицето.

„Играеш мръсно — удовлетворено отбеляза Алекс, избягвайки удара, и скочи над стоящите на ескалатора хора към съседната провлака. — Е, сега ръцете ми са развързани.“

И двамата екстремали не обръщаха никакво внимание на недоволството, раздразнението и многото други негативни реакции от хората по ескалаторите. Алекс неведнъж настъпваше нечия ръка и продължаваше, оставяйки гневните ругатни да се носят зад гърба му. Изобщо не го вълнуваха — поне до момента, докато някой не се опита да го спре.

Мимоходом се усмихна на някаква красавица, хвърли се напред и бързо се изравни с продължаващия изкачването „тигър“. Без да се колебае, Алекс скочи на гърба му и го блъсна право в стоящите на ескалатора хора. Със закъснение си помисли, че трябва да е по-внимателен с бедните пътници. За съжаление, Ворон вече беше успял да събори няколко души и сега напразно се опитваше да се изправи.

Алекс преодоля няколко лампи нагоре и се обърна:

— Ворон, ти там жив ли си?

Отговор не последва, но Ворон благополучно се измъкна от мелето и се хвърли в надпреварата с нови сили.

Алекс веднага ускори, нямаше желание за нова схватка. Те и така вече бяха привлекли твърде много внимание. Обикновено играеха „зомбиран“ доста по-внимателно. Дори Ворон, въпреки, че се опита да събори Алекс, изобщо не очакваше нападението, искрено вярвайки, че „драконът“ няма да действа така необмислено.

След като бързо преодоляха половината ескалатор, двамата екстремали леко забавиха темпото. С всяка крачка ставаше все по-трудно и по-трудно, особено за Алекс с неговите множество неотшумели контузии. Точно затова Ворон отново успя да го настигне и дори да го изпревари. „Тигърът“ неслучайно се смяташе за най-добрия играч в „зомбиран“: той изненадващо пъргаво се изкачваше нагоре, без изобщо да се хлъзга по лакираната повърхност.

„Сигурно си е сложил специални обувки — раздразнено си помисли Алекс, след като за пореден път забави темпо поради подхлъзване. — А аз се пързалям...“

За щастие на Селин, на финалната права на ескалатора се намери съзнателен гражданин, решил да спре нарушителя на реда. Разбира се, не сполучи, но „тигърът“ загуби ценно време, за да се освободи от неумелия захват на мъжа.

Алекс се възползва максимално от този момент и настигна Ворон. В допълнение, той най-накрая успя да скочи на стъпалата на слизация ескалатор и хукна срещу движението. За късия свободен участък успя да излезе няколко метра напред. След това отново трябваше да скача обратно, но до върха оставаше много малко и сега вече Алекс беше пред Ворон.

Последните метри преодоля изненадващо лесно, въпреки че само до преди няколко секунди ръцете и краката му заплашваха да откажат

от тъпата болка в мускулите.

— Да! — едва успя да изтръгне от гърлото си Алекс.

— Браво! — извика Вася, докато продължаваше да снима всичко случващо се.

Сега им предстоеше да се отдалечат на безопасно разстояние, за да не станат жертва на афектираната милиция. За тяхно нещастие, този път охраната на метрото реагира изненадващо бързо. Четирима души с палки в ръцете изскочиха от двете страни на Алекс. Той рязко спря, отбелязвайки, че и Ворон застина до него.

— Стойте на място!

Разбира се, на Вася и втория „тигър“ охраната не обърна никакво внимание, приемайки ги за обикновени зяпачи.

— Вие двамата идвате с нас — заповяда единият от охраната, докато останалите ги обграждаха, потупвайки недвусмислено с палките.

— Веднага се предавам — ехидно отвърна Алекс.

Той вече пресмяташе най-оптималния път за бягство: между колоните, по балкона, а след това на перона, за да се изгуби в тълпата. Ако до него беше някой от приятелите му, можеха да хукнат в различни посоки, за да объркат преследвачите, но действията на Ворон бяха непредсказуеми.

Кратката среща бе прекъсната съвършено неочаквано. От вратата зад Алекс изскочиха още двама охранители и той трябваше да действа. Но миг преди това Ворон се задейства — той блъсна контейнера за боклук в краката на Алекс и дори се опита да го удари и да го повали на пода.

„Намерил време! — раздразнено си помисли Алекс, докато прескачаше претърколилия се контейнер и избягваше удара на Ворон. — Ах, ти, га...“

Ворон наистина знаеше как да се бие. Движенията му бяха бързи и технични, така че все пак успя да удари Алекс: улучи го под коляното така, че той загуби равновесие и падна върху контейнера. Това значително усложни бягството — Алекс загуби ценно време да възстанови равновесието си и сега охранителите бяха прекалено близо.

Единият се опита да хване нарушителя на спокойствието за ръката, очевидно възнамерявайки да я извие в болезнен захват, но Алекс разтвори пръстите му, разчеквайки ги със сила настрана.

Останалите охранители се хванаха за палките, но Алекс първи атакува най-близкия и с рязък удар в слънчевия сплит освободи път за закъснялото си бягство.

„Не исках да става така — помисли си ядосано, докато прескачаше падналия охранител и се насочваше към балкона. — Ах, този Ворон!... Трябва някак да се измъкна от преследването, че някой по-ревностен охранител може и пистолет да извади!“

Той хукна по балкона, като лавираше между колоните и не забравяше да хвърля по някой поглед назад. Впрочем, от това нямаше кой знае какъв смисъл — охранителите не бяха особено силни в бягането, но пък сигурно вече бяха разпространили сигнал за тревога по всички станции. В потвърждение на подозренията му в другия край на балкона се появиха още сиви силуети.

„Ей, какво, по дяволите, става?!“

Алекс рязко спря, покатери се през ограждението и преди появилите се на помощ охранители да успеят да го хванат, скочи на покрива на току-що пристигналия влак. Оттам скочи на перона и веднага потъна в тълпата. По това време на деня станцията беше претъпкана и той успя да се измъкне навън незабелязано.

Скоро Алекс се добра до уговореното място, където отдавна го чакаха останалите.

— Ах, ти, изрод! — нахвърли се веднага на Ворон. — Какво ти стана, по дяволите?!

— Ти се подхлъзна — доволно се ухили другият в отговор. — Трябва да си по-внимателен и да гледаш в краката си...

„Ама че гадина — раздразнено си помисли Алекс. — Но всъщност аз сам съм си виновен, че този изрод успя да ме изненада. Сенсеич за такава небрежност направо щеше да ми набие канчето!...“

— Между другото, на ескалатора ми попречиха, така че резултатът не се зачита — недоволно каза Ворон.

— Много добре знаеш, че това е част от правилата — отмъстително напомни Алекс.

— Вие сигурно сте подкупили този човек!

Димон се засмя.

— Да бе, да харчим пари за теб!

— Ще имаме реванш — обеща Ворон. — И следващия път не разчитай някоя глупава случайност да ти помогне.

„Тигрите“, начело с Ворон, мълчаливо се обърнаха и тръгнаха към метрото.

— Неудачник! — засмя се след него Димон.

Алекс внимателно погледна приятеля си.

— Ъ-ъ... Димон, ти нали не си подкупвал онзи човек?

— Откъде ти хрумна? — изненада се Димон.

— Отдавна те познавам и много добре познавам кога лъжеш.

— Стига, не съм го подкупвал!

— Наистина? — все още съмнявайки се, попита Алекс.

Той и сам не можеше да формулира точно своето усещане, но нещо в поведението на приятеля му го навеждаше на подобни мисли. А и не чувстваше никаква радост от победата, сякаш подсъзнателно усещаше някаква измама.

— Разбира се! — уверено заяви акробатът и тихо добави: — Защо да харча пари? Той работи при мен в сервиза и аз просто го помолих да помогне. А вие само повтаряте: подкупил, та подкупил...

Вася така силно се засмя, че изплаши до смърт минаващата покрай него бабичка.

— Ха-ха, голям номер...

Алекс се взираше с празен поглед в пространството пред себе си.

„Значи това не е никаква победа? Ако не беше капанът, направен от Димон, отново щях да загубя? По дяволите! А и Ворон толкова лесно ме събори, а аз винаги съм си мислил, че съм подготвен за всичко... Не той е неудачник, а аз.“

Той стисна силно юмруци.

— Ей! — Димон притеснено го погледна. — Просто исках да няма проблеми. Трябваше да дадем урок на това парвеню.

— Да... — промърмори Алекс. — Разбира се. Благодаря, Димон...

Отвътре му беше пусто. Само за един миг му откраднаха победата и още нещо много важно. Алекс засега не можеше да формулира странното чувство, но едно знаеше със сигурност: грешката е негова, той правеше нещо не както трябва.

— Днес имам много важна среща, ще се видим утре в залата.

Той се сбoguва механично с приятелите си и се затътри обратно към метрото. Чувстваше се отвратително. Единственото, което поне малко го стопляше, беше предстоящата среща с Машка...

ГЛАВА 4

Метростанция „Ленински проспект“. Недалеч от клуб „Рижия дракон“.

Алекс приближи към кафе „Мелодия“ със смесени чувства. Преизпълнен беше с много приятни спомени и с лека тъга. Нещо му подсказваше, че старите времена няма да се върнат с връщането на Сенсеич. Прекалено много неща се бяха променили за тази година. Но едно Алекс знаеше със сигурност — винаги ще се радва да види Машка.

Спря пред вратата.

Трудно беше да се каже какво точно свързва Алекс и Машка. Беше нещо много повече от дружба, но определено не и любов. Би могъл да каже, че се отнася с нея като със сестра, ако не беше Анка. Той не можеше да понася собствената си родна сестра. По-скоро общуваше с Машка като с бивше гадже. Все едно са ходили много дълго време и след като са се разделили, са останали добри приятели. Да, Алекс мислеше, че може да даде точно такова определение на техните отношения. С това момиче го свързваха много, ама наистина много неща.

Вратата се отвори преди да успее да докосне дръжката.

— Машкин! — възкликна, без да крие радостта си той, докато приемаше в обятията си крехкото, но удивително гъвкаво женско тяло. — Прекрасна си, както винаги!

Естествено, беше облякла впити дънки, късо потниче и яке, подчертаващи стройната ѝ фигура.

— А ти, както винаги, си чорлав и мърляв — весело се засмя момичето. — И едва си поемаш дъх. Нима си бързал толкова за срещата с мен?

— Де да беше за това — въздъхна Алекс. — Просто поредните неразбории... Както и да е, забрави.

Те приближиха до масата и започнаха един през друг да си разказват последните новини:

— Ти чу ли, че отборът на Данил спечели първо място на шампионата на Русия!

— А Костя за пореден път изхвърча: дисквалифицираха го от турнира по карате за използването на забранени прийоми.

— Тьома ходи до Франция, да тренира с Дейвид Бел. Върна се натъпкан до козирката с философски глупости, после напусна всички паркур отбори и сега по цял ден медитира...

— А ти как си? — почти едновременно се попитаха един друг и избухнаха в смях.

Алекс поръча любимото си карамелено капучино и въпросително погледна Машка.

— Момичетата — с предимство.

— Ами какво за момичетата? При момичетата всичко е наред — усмихна се Машка. — Състезанията по спортна гимнастика си следват едно след друго както обикновено, при танците също нищо ново. А, да, наскоро овладях деветозвенника, знаеш ли какво мощно оръжие е? А и е много по-удобен за носене от някоя телескопична палка. Освен това...

Алекс с искрен интерес слушаше обясненията на Машка за различни видове хладни и не толкова хладни оръжия, поразен за пореден път от нейния фанатизъм. На вид мила и крехка девойка, но я й дай в ръцете дори и китайски пръчици за хранене...

Веднъж беше поканила Алекс на гости — всички стени в апартамента бяха покрити с всевъзможни средства за убиване на себеподобни: саи, кама, кагинава, кусаригама, нагината, всевъзможни катани, китайски мечове дао, цзян и безброй тояги, палки, метателни ножове, стрели... Списъкът можеше да продължи безкрайно.

А най-невероятното нещо беше, че тя владееше всички тези оръжия! Машка обикаляше десетки школи по бойни изкуства, всяка специализирана в хладните оръжия, посещаваше и безброй майсторски класове. Няколко пъти пътува до Япония, още повече в Китай — добре, че състезанията по спортна гимнастика позволяваха периодически да посещава различни страни за сметка на федерацията.

Крехката на вид девойка можеше да използва за оръжие почти всичко: клечки за зъби, пирони, игли, тежък метален лост или брадва. Особено горда беше от факта, че еднакво добре владее както класическите оръжия от рода на ножове и тояги, така и екзотичните.

Например кусари-кама — комбинация от сърп с прикрепена към дръжката дълга тънка верига с тежест в края, или същите ками — но с брадвички със сърповидни остриета. Техниките за владене на подобни оръжия бяха малко известни в Русия и Машка трябваше да разчита на кратки уроци в Япония, а за останалото да се досеща сама. И тя се справяше брилянтно с тази задача! Удивителният талант, умножен с маниакалното трудолюбие и любовта към хладното оръжие, правеше от младото момиче истински майстор. Алекс подозираше, че Машка дори спи, прегърнала някой от десетината си меча, а и почти сигурно излизаше на срещи с цял арсенал от разрешени, но от това не по-малко смъртоносни оръжия.

„Интересно — неочаквано си помисли Алекс — как ли се отнасят родителите ѝ към нейното увлечение? Или просто не ги пуска да прекратят прага, за да не травмира бедната родителска психика? Толкова сладка, една от малкото гимнастички, които продължават да се състезават и след двадесет и две годишна възраст, а и фанатик... Не, дори не фанатик, а истински маниак, побъркан на тема хладно оръжие.“

— Та значи отивам аз за този бой с ножове, „толпар“ се нарича, и всички започват да ми се присмиват. Такова слабичко девойче, викат, и ножа няма да те спаси. Треньорът веднага започна да се приближава... Наложил се да му преподам малък урок. Разбира се, дървения нож не беше съвсем подходящ, но и с него се получи добро представление — Машка изведнъж се опомни: — О, а при теб как вървят нещата?

Алекс беше на път да започне подробен разказ за наскоро овладените елементи от акробатиката, но навреме се спря. Гимнастичка с това няма я да изненадаш, а и докога още да говорят за спорт?

— Не е зле. Тази седмица спасих едно момиче от изнасилвача — каза скромно.

— Наистина! — искрено се учуди Машка. — Я разказвай всичко с подробности!

След като описа инцидента в парка, Алекс трябваше да се върне към първата среща със зеленооките, а накрая и към днешното покушение.

Маша беше първият и едва ли не единственият човек, на когото можеше откровено да разкаже за всички странни събития. Разбира се,

на Сенсеич също, но на Алекс нещо не му се искаше да признава на учителя си за своите поражения.

— Сигурен ли си, че не си се напушил с нещо? — уточни Машка. — Някак прекалено нереалистично звучат тези истории.

— Да те поканя ли на погребението на Славик? — мрачно попита Алекс. — Като доказателство...

— Добре, добре — събра длани пред себе си момичето. — Вярвам ти. Особено в светлината на някои събитията отпреди година и...

Тя млъкна и разсеяно се загледа през прозореца.

— Какво „и“? — веднага наостри уши Алекс. — Защо млъкна?

— Днес на тренировката ще видиш — загадъчно отвърна момичето. — Когато ще предаваме домашните си работи на Сенсеич.

Ха!

Алекс отпи от кафето, за да скрие леката си нервност.

— Хайде по-добре да поговорим за личния ти живот! — внезапно смени темата Машка. — Как се развиват нещата със спасеното момиче?

— Ъ-ъ... с онази ли? — слабо се усмихна Алекс.

И като се почна!... Девойката не го остави, докато не изтръгна всички подробности за личния му живот. Алекс послушно разказваше за всичко, външно раздразнен, но вътрешно... Радваше се на възможността да обсъди с някой своите проблеми.

— Ех, ти! — въздъхна Машка накрая. — Пилееш си силите за дреболии, излизаш с незнайно кого... Вместо да признаеш на Настя чувствата си.

— Та тя дори за човек не ме брои — тъжно промълви Алекс.

— А кой се докара до това?! — неочаквано гневно попита Машка. — Ти изобщо сигурен ли си, че заданието на Сенсеич трябва да се приема толкова буквално?

Разбира се, че не беше сигурен. А и не би било правилно да се каже, че Сенсеич изобщо им е давал задания в прав текст, просто им каза да наблегнат на недостатъците си...

ИНТЕРЛЮДИЯ 3

Преди година...

Алекс не можеше да изтрие спомена за онзи ден, дори и наистина много да го искаше. Такива дни не се забравят, те постоянно напомнят за себе си с най-различни незначителни неща, почукват по вратите и прозорците на паметта, а понякога просто се втурват като ураган, помитайки всичко по пътя си. Шегата ли е, в един момент да се разделиш с познатия свят, подчинен на строгите закони на физиката и здравия разум. А може би наистина беше шегата? Алекс си задаваше този въпрос в продължение на няколко месеца, а след това плю на всичко и... Не, не забрави, просто отложи своите съмнения до завръщането на Виктор Михайлович Тропов — Сенсеич.

А това се случи в последния ден преди заминаването на учителя. На предната тренировка той беше обещал някаква изненада, затова петимата ученика пристигнаха в залата по-рано, решени старателно да се подготвят и загреят. Като правило, изненадите на Сенсеич не обещаваха нищо добро. Или изпробваше някоя нова безмилостна методика за тренировки, или водеше в залата някой от безбройните си приятели — майстор на не знам си какво екзотично бойно изкуство. И в двата случая накрая петимата ученика бяха толкова изтощени, че допълзяваха до вкъщи единствено от самоуважение.

Но този път всичко беше различно.

— Как мислите, какво ли ни е подготвил този път? — замислено попита Данил.

Високият баскетболист седеше в непълен шпагат и изпъваше ръце ту към единия крак, ту към другия.

— Сигурно нещо от рода на изпитание? — предположи Алекс.

Той висеше на лоста, разтягайки гръбначния си стълб, и със завист наблюдаваше как Машка се изправя от мост и се премята. Алекс винаги беше завиждал на нейната гъвкавост и ловкост. От друга страна, разтягането и гъвкавостта в бойните изкуства далеч не бяха най-важни. Данил и до сега не можеше да прави напречен шпагат.

Русокосият Тьома мълчаливо правеше лицеви опори със свити юмруци в другия край на залата, принципно той не участваше в дискусиата. Впрочем и да искаше, не можеше напълно да игнорира приятелите си — просто големината на залата не го позволяваше. Сутеренът под петнадесететажната сграда не можеше да се похвали с големи размери: площта на основната зала беше около триста квадратни метра. По принцип, не беше чак толкова малко — почти половината от залата в училище, но за петимата свръхактивни адепти на бойните изкуства явно недостатъчно.

От мъжката съблекалня бавно излезе Костя. Дългата му тъмна коса както винаги беше прибрана в опашка, а на загорялото му лице светеше никога неугасващата самодоволна усмивка.

— Надявам се, че пак ще ни доведе някой майстор по бойни изкуства. Последният път направихме добър спаринг.

— Направо прекрасен! — изкикоти се Машка. — Тогава дващест минути лежа в безсъзнание.

— Опитът е безценен — безгрижно отвърна Костя. — А твоя любим Алекс го проснаха още на първата минута.

Селин се навъси сърдито.

— Онзи имаше шести дан по айкидо — застана в негова защита Данил. — При това не фалшив, а от истински по-истински.

На прага напълно безшумно се появи фигурата на учителя.

— Вече е седми — Сенсеич коригира баскетболиста и спря да си събуе обувките. — Миналата седмица Афанасий замина за Япония да защити следващата степен.

— Здравейте! — в хор поздравиха учениците.

Виктор Михайлович пристигна сам и съдейки по това, че не беше в любимия си екип, явно нямаше да участва в тренировката. Днес учителят беше облечен официално: елегантният черен костюм „тройка“ правеше здравата му фигура да изглежда дебела, но съвсем не и тромава, и дори познатата плешивина изглеждаше особено, някак джентълменска, както и обичата на ухото.

— Е, момчета — с доволна усмивка започна Сенсеич, когато всички седнаха на пода. — Виждам, че днес сте готови за всичко.

— Разбира се — леко напрегнато се усмихна Алекс. — Винаги готови, като пионери...

Подобно на останалите, и той очакваше някакъв номер.

— Но не и за това, което ще правим днес. Да... за това едва ли сте готови — повече на себе си, отколкото на учениците, произнесе учителят. — Помните ли, бях ви разказвал за висшите техники на школите по бойни изкуства на Изтока?

Машка и Алекс се спогледаха неразбиращо.

— За магия ли? — уточни Данил. — По мое мнение, това са глупости.

Високият баскетболист беше простоват и винаги открито казваше каквото мисли.

Сенсеич недоволно се намръщи.

— Разбира се, това може да се нарече и магия, но по-добре не. Искам предварително да се запознаете с висшите техники на работа с вътрешната енергия. И, повярвайте ми, никакви глупости няма в тях.

— Аха — усмихна се Машка. — Само че досега не съм видяла никакви чудеса.

Останалите мълчаливо кимнаха.

Въпреки че Сенсеич постоянно им разказваше най-различни истории за мистични техники и използване на вътрешна енергия, Алекс все още не вярваше в подобни неща. Същото се отнасяше и за останалите ученици. Но и учителят сякаш не беше подхващал сериозно тази тема... До този момент.

Сенсеич сви рамене и небрежно каза:

— Значи е дошло време да видите.

— Наистина ли? — ухили се Машка. — Ще има представление?

— Ще има — спокойно отвърна учителят и насмешливо ги изгледа. — Ако млъкнете поне за малко.

Учениците послушно млъкнаха, мигновено почувствали промяната в настроението на учителя. Сенсеич можеше да се шегува, да се ядосва, да се смее, казваха, че дори и да плаче (Машка го била виждала), но подобно умиротворено спокойствие говореше на учениците наистина много. Например за това, че е дошло време за поредния урок...

Виктор Михайлович постави ръце пред себе си и сплете сложна форма с пръсти, после още една... Хитроумните фигури следваха една след друга с изумителна скорост.

— Циркът си тръгна, клоуните останаха — не много тихо измърмори под нос Костя.

Въздухът пред Сенсеич затрептя и постепенно започна да придобива много добре познатите от фантастичните филми очертания.

— Какво е това?! — удивено извика Машка.

— Фокус, разбира се — тихо предположи Алекс.

Фокус не фокус, но пред ококорените погледи на петимата тийнейджъри във въздуха се появи светеща топка енергия!

— Ощипи ме... — сащиса се Костя и несъзнателно сложи ръка на рамото на Маша.

Дори в такава ситуация не пропусна да се възползва от момента.

— Искаш ли аз да те ощипя? — любезно предложи Алекс.

— Откачалки! — прошепна Данил. — Вие изобщо виждате ли какво се случва пред вас?!

Сенсеич направи движение с ръце и топката енергия с тихо жужене се понесе нагоре, удари тавана и със силен гръм се пръсна на хиляди искри. На бялата повърхност, сякаш като доказателство за реалността на случилото се, остана огромно черно петно. Замириса на изгоряло.

Костя се огледа, продължавайки да държи ръката си на рамото на Машка.

— Чудя се къде ли е скрит проектора?

— Пич, бъди реалист — спокойно каза русият Тьома, който беше буквално обсебен на тема технически новости. — Не са измислени още такива проектори. Е, по-точно не са пуснати в серийно производство. Във всеки случай, аз скоро ще повярвам в магия.

Сенсеич насмешливо гледаше учениците и не бързаше с обясненията.

— Това истина ли беше? — най-накрая плахо попита Машка. Изглежда тя наистина беше в шок, щом изобщо не реагира на попълзновенията на Костя.

— Разбира се — потвърди Виктор Михайлович.

И тогава заваляха въпросите:

— А ние можем ли да се научим на това?

— Какво още можете да правите?

Машка свали ръката на Костя и попита:

— Но защо точно сега, преди да заминете?

Сенсеич замислено гледаше в тавана.

— Май прекалих. Сега ще трябва да правим ремонт.

Мълчалият през цялото време Алекс също реши да зададе въпрос:

— Виктор Михайлович, как го направихте?

— Енергията „чи“ е не само вътре в нас, тя е и около нас — Сенсеич направи кръгово движение с ръце. — Ако се научите да черпите от нея, ще можете да постигнете наистина много.

— А огнените топки могат ли да се хвърлят? — делово попита Тьома.

— А да летят? — продължи Машка.

— А да се презареждат от контакта? — не остана по-назад Алекс.

— Май сте прекалили с идиотски книжки — подсмихна се Сенсеич. — Вероятно ще минат години, преди някой от вас да се научи дори само да чувства вътрешната си енергия, а пък да я управлява съзнателно...

Машка въздъхна разочаровано.

Костя веднага се възползва от ситуацията и отново я прегърна през раменете:

— Не се разстройвай. Аз самия имам някои свръхестествени способности. Ако искаш, готов съм дори да ти ги покажа. Индивидуално...

Машка лесно се измъкна от неловката прегръдка и хищно се усмихна:

— Ако една от тях не е много бърза регенерация, не бих те съветвала...

Сенсеич изучаващо изгледа учениците.

— Що се отнася до времето, по мое мнение вие още не сте достатъчно подготвени за прехода към следващото ниво на обучение.

— Как така неподготвени?! — хорово избухнаха всички. — От толкова много години тренираме...

— Но! — Сенсеич вдигна нагоре показалец. — Вие трябва да знаете за какво да се подготвяте в мое отсъствие.

Въпреки че учениците бяха силно зашеметени от неочакваната демонстрация, на ясното указание за действие реагираха мигновено.

— Да се подготвяме?

— Точно така. За да станете пълноправни ученици на клуб „Рижия дракон“, ще трябва да ми докажете, че сте достойни за тези

знания и умения. Имате точно една година.

— Година?

Виктор Михайлович се намръщи, пресмятайки нещо на ум.

— Е, не точно... плюс-минус няколко месеца.

— И какво трябва да правим? — делово попита Машка.

— Е, ТОВА вече ще го решавате самите вие.

На усмивката на Сенсеич можеше да завиди и Чеширската котка^[1].

— Но поне малко ни подскажите... — безпомощно разпери ръце Машка.

— Не си й мечтайте — самодоволно отвърна Виктор Михайлович. — Всичко зависи единствено от вас. Ако след завръщането си видя, че сте успели да достигнете определени успехи, чак тогава ще се заемем с истинското обучение.

Алекс размени удивени погледи с Машка.

— С истинското?

— Във всеки от вас има някакви недостатъци — продължи учителят. — Това е нормално. Но някои от тях пречат на оформянето ви като бойци и пълноправни ученици на нашия клуб.

— Например? — намръщи се Данил.

— Е, какво пък, да започнем с теб — Сенсеич изгледа навъсено баскетболиста. — Ти си прекалено висок. Ръстът влияе много силно на скоростните качества. А ти и по принцип си прекалено бавен и мек — това е един много сериозен недостатък.

Алекс мислено се съгласи със Сенсеич. Той самият често в спарингите се възползваше от прекалената мудност на приятеля си, но Данил имаше и силни страни: например все още никой от момчетата не го беше побеждавал в партер. Баскетболистът се бореше като истински демон — липсата на бързина се компенсираше с лихвите от силата на мускулите и малцина можеха да се измъкнат от желязната му хватка.

Междувременно Сенсеич премина към следващия ученик.

— Тьома. Ти лесно изпадаш в ярост и не знаеш кога да спреш, това не е много добро качество за един боец. Също така прекалено се увличаш по физиката: натрупал си повече мускулна маса, отколкото трябва. Нямаш достатъчно гъвкавост и пъргавина.

И тук Алекс беше напълно съгласен с учителя. Тъма тренираше прекалено много и често се докарваше до състояние на пълно изтощение. Всички отдавна бяха свикнали да тренират по два или три пъти на ден, но русокосият паркурист ги надминаваше. Той буквално нощуваше в спортните зали и това започваше да прилича на някаква мания.

— Мария. Е, с теб всичко е пределно ясно. Ниският ръст и крехкото женско телосложение са довели до това, че си започнала прекалено да разчиташ на оръжията. И въпреки че сега си достигнала много високо ниво на майсторство, това явно не е достатъчно. Както казва легендарният Миямото Мусаши: „Трудно е да постигнеш истинския Път, занимавайки се само с фехтовка; познайте малкото и голямото, повърхностното и дълбокото“.

— Аз се занимавам не само с фехтовка — обидено промърмори Машка. — Също с хвърляне, използване на подръчни предмети...

Сенсеич укорително погледна момичето и тя веднага утихна.

Машка, Машка!... Колко време загуби Сенсеич, опитвайки се да накара момчетата да работят с нея с пълна сила. Но никой от четиримата не можа да тренира с крехкото момиче така, както правеха спаринг един с друг. Това стана и една от причините за явното изоставане на Машка в изкуството на водене на бой без оръжие. Приятелските спаринги с момичета от други школи по бойни изкуства явно не ѝ бяха достатъчни, затова тя се отдаде на кендо^[2], иайдо^[3] и прочие техники за работа с оръжие. И тук вече никой не я подценяваше...

— Костя. Към теб особени забележки нямам. Освен едно — престани да се мяташ между различните стилове. Концентрирай се върху един.

„А-ха — Алекс недоволено погледна към вечния съперник. — И още да изтрие тази самодоволна усмивка от лицето си. Ама че мачо...“

— Алексей.

Селин моментално се стегна и наостри уши.

— Имам усещането, че сякаш вътре в теб живеят два напълно различни човека. Внезапните изблици на гняв и пристъпите на апатия говорят за някакви вътрешни противоречия. Ако ти не се разбереш със себе си, рано или късно това ще те разкъса отвътре — Сенсеич смутено се покашля. — Да не го ударих прекалено на психология?

Алекс озадачено се почеса по врата.

— А практически насоки няма ли да има? Например, ей, ти там, поработи по техниката си на хвърляне или нещо подобно?

— Казах ви всичко, което трябваше да чуете — отвърна с усмивка Виктор Михайлович. — А сега трябва да тръгвам за летището. Надявам се, че днешното занятие ще бъде от полза за всички вас.

— Ще скучаем... — тъжно въздъхна Машка, опитвайки се напразно да скрие избилите в очите ѝ сълзи.

---

[1] Чеширската котка — персонаж от „Алиса в страната на чудесата“. Постоянно усмихваща се котка, която може да се телепортира, да изчезва за миг или да се разтваря бавно във въздуха така, че накрая остава да виси само усмивката ѝ (бел. на прев.). ↑

[2] кендо (яп.) — Пътят на меча. Японско бойно изкуство на владееене на меча. ↑

[3] иайдо (яп.) — Пътят към хармонията. Японско изкуство за мигновено изваждане и използване на меча. ↑

ГЛАВА 5

— Леле, съвсем се унесохме — опомни се Машка. — Виж колко стана часът!

— Не, какво, а? — засмя се Алекс и скочи на крака. — Закъсняхме още на първата тренировка.

Машка грабна сака, хвърли пари на масата и забута Алекс към изхода.

— Сенсеич ще ни обяви за негодни и няма да ни обучава на магията си.

Те изскочиха от кафенето и хукнаха надпреварвайки се към съседната сграда, в чието мазе се помещаваше клуб „Рижия дракон“.

— Той каза, че това не е магия — в движение подхвърли Алекс.

Невзрачната метална врата, покрита с олющена черна боя, изскърца както винаги.

„Нищо не се е променило за тази година“ — с умиление си помисли Алекс.

Слизайки в залата на клуба, те видяха странна картина: тримата ученици се притискаха към отсрещната стена, а пред тях крачеше напред-назад здрав и набит плешив мъж — Сенсеич.

— А, ето че Алексей и Мария благоволиха да се появят — без да се обръща, каза той. — Сега и с вас ще се разберем.

Алекс озадачено погледна залепените към стената Костя, Данил и Тьома. В отговор те неопределено свиха рамене.

— Алексей, я ела насам.

Преди Алекс да успее да направи и крачка, учителят рязко се обърна и с едно бързо движение откъсна ръкава на фланелката чак от рамото.

— Какво е това?!

Съдейки по гласа му, той наистина беше много ядосан, тоест нещата не бяха чак толкова зле.

— Риж дракон — промърмори Алекс, впил поглед в пода.

Той вече се досещаше какво беше причинило гнева на Сенсеич.

Машка тихо изсумтя, но под погледа на Виктор Михайлович веднага се намръщи.

— Кой ви разреши?!

— Е, ами ние всички след заминаването ви решихме да си татуираме знака на клуба... — плахо поясни двуметровият баскетболист Данил, благоразумно скрил се в най-далечния ъгъл на залата. — Същият като този на ръката ви.

Сега по някаква причина той изглеждаше поне половин метър по-нисък от не особено високия учител.

— Идиоти!

Машка отново изхихика, демонстрирайки чистите си мургави рамене без татуировки.

— Аха, разбира се! — ядосано изрева Сенсеич, поглеждайки към нея. — А ти как така не си с тях. Я ми покажи гърба си!

Машка неохотно изпълни искането.

На стройния ѝ гръб, приблизително там, където вече започва да се нарича по друг начин, се мъдреше малка татуировка.

— Оставяш ги за една година, и те още от първия ден започват с глупостите — взе да се оплаква Виктор Михайлович. — Страх ме е дори да си представя какви сте ги надробили за останалото време...

Всички засрамено мълчаха.

— Мда... — Сенсеич ги изгледа строго. — Нещо съм отвикнал от вашите щуротии. Това, което сте видели на ръката ми, съвсем не е обикновена татуировка, а нещо много повече! Ако това изображение попадне пред погледа на знаещ човек, щяхте да си имате много сериозни неприятности...

„Той не е истински ядосан — незабавно определи Алекс. — Ако всичко беше толкова опасно, щеше да се държи по съвсем различен начин.“

Машка го сръга с лакът.

— Изглежда още не е проверявал домашните работи, така че не сме пропуснали нищо.

— Добре, засега ви се разминава, временно ще оставим тази тема — въздъхна учителят. — Стройте се!

Учениците послушно се наредиха в редица: Костя, Данил, Тьома, Алекс и Машка. Докато се строяваха, Алекс успя да поздрави приятелите си и дори да се заяде с Костя.

— Между другото — тихо каза Машка. — Преди месец гледах тук една тренировка на Данил, такива неща правеше... Ще се шокираш.

Алекс се намръщи, спомняйки си за своите опити. Още не се знаеше как ще реагира Сенсеич на тях, защото изследването на реакциите на хората към определени модели на поведение не беше пряко свързано с бойните изкуства. От друга страна, нали самият той говореше за концепцията за зоните на контрол в бойните изкуства. Алекс много добре помнеше думите, че истинският боец разширява тази зона далеч около себе си и контролира не отделно взет противник, а ситуацията като цяло. Боецът е длъжен да може да влияе на окръжаващите го така, че те да правят точно това, от което се нуждае. Но преди да влияе на другите, трябва да овладее първия кръг на зоната на контрол, тоест да се научи да контролира себе си. Ако перифразираме известния афоризъм — „Не можеш да контролираш съществуващото, ако не контролираш себе си“. Затова и Алекс се учеше да контролира своите чувства и поведение, за да може по този начин да влияе на тези около него.

— Между другото, ти така и не разказа за твоята идея — обидено напомни Машка.

„Разбира се. Това е тайна! — Алекс сви юмруци. — На Сенсеич идеята трябва да му хареса, нали е точно в негов стил...“

— Ти също — автоматично отговори той. — Пък и ме подразни в кафенето. Така или иначе скоро ще разберем... И ще получим оценките си.

А и Алекс не знаеше как може с две думи да обясни идеята си.

— Разговори в строя! — изръмжа заплашително Виктор Михайлович. — Мария, Алексей, по сто лицеви опори.

— Но аз съм момиче! — нацупи се Машка.

— А, да... — сепна се Сенсеич. — За теб сто и двадесет лицеви опори!

— Феминист — измърмори под нос Маша, приклепна и зае позиция за опори. — Май и аз нещо съм отвикнала от неговите... тренировки.

Алекс само се усмихна и започна методично да се набира.

Какво са сто опори на фона на световния рекорд от шест хиляди?

— И докато нашите любители на разговорите помпят, бих искал да чуя от вас кратък отчет за извършената работа.

„Страхотно — зарадва се Алекс, — ето че и наказанието си има положителни страни. Сега няма да се наложи да се отчитам първи!“

Тримата останали в редицата нерешително запристъпваха от крак на крак. Ясна работа, на никой не му се искаше да сваля картите си преди другите. А и твърде различно бяха възприели даденото преди година обещание... Всеки го изпълняваше в рамките на собствените си разбирания и се ръководеше единствено от своето въображение.

Неочаквано за всички, а може би и за себе си, напред пристъпи Данил. Получил утвърдително кимване от учителя, той започна да разказва.

— Както ми казахте, през цялата година работих върху подобрене на скоростните си характеристики. Използвах тежести, гумени ленти, отработване на движенията на ниво рефлексии. Между другото, точно по тази причина продължих с усилените занимания по уин-чун — с немалка доза самодоволство поясни Данил. — По мое мнение това е най-оптималната бойна система, макар да си има своите недостатъци...

Машка престана с опорите и тихо изкоментира:

— Нашият гений е открил грешки в бойно изкуство с многовековен опит.

— И какви са тези недостатъци? — попита с интерес Сенсеич.

В Алекс възникна силно усещане, че всезнаещият учител пак се преструва. Е, не може да не знае всички особености на толкова разпространен стил като уин-чун.

— Разбира се, използването на принципа: най-бързият удар, това е правият удар — не е лишено от смисъл — като назубрено започна да декламира баскетболистът. — Най-краткото разстояние между точка А и точка Б наистина е правата линия, но нали невидимият удар по подразбиране е по-бърз от всеки друг удар. Разбира се, това не е бокс, където поради ограничаването на видимостта от ръкавиците страничните удари често са причина за нокаут, но все пак... Понякога при близък бой страничните удари са много резултатни.

Сенсеич доволно се ухили.

— Е, като цяло си прав. Но не виждам сериозна практическа полза от твоето наблюдение.

Алекс беше готов да се съгласи с Данил, знаейки много добре, че болшинството атаки във уин-чун наистина се извършват през „средната линия“. Въпреки че в Русия имаше много вариации на този стил, дошли от Китай и Виетнам, и в някой от тях сигурно вече бяха решили този проблем. Изглежда баскетболистът беше изобретил поредния велосипед...

— Нека покаже — обади се Костя и хвърли хищен поглед на току-що приключилия лицевите опори Алекс. — На него!

— Това няма да е особено рационално, защото Алекс почти не е изучавал този стил... — замисли се Сенсеич. — Я пробвай... на мен.

Данил пребледня.

— Ъ-ъ... Машка също тренира уин-чун...

Алекс неволно се усмихна, представяйки си как би изглеждал спаринг в стил уин-чун между двуметровия Данил и дребничката Маша.

— А, така значи! — възмутено извика Машка, скачайки от пода. — Сега ще те... — погледът ѝ пробяга по окачените на стената оръжия. — С мечове!

— Тогава по-добре с вас — въздъхна баскетболистът, карайки момичето да вирне гордо нос.

Виктор Михайлович изви врат и разкърши рамене.

— Е, да проверим доколко си подобрил техниката и рефлексите си за тази година.

— И скоростта — добави Данил, заемайки класическата стойка на уин-чун.

Отстрани, между другото, тази стойка изглеждаше доста смешно: с присвити колене и вдигнати към гърдите юмруци. Впрочем смешна беше само при Данил, Сенсеич стоеше толкова естествено в нея, че тя започваше да изглежда хармонична и завършена.

Данил не остана да чака атаката на Сенсеич, а реши да поеме инициативата в свои ръце и така да определи ритъма на боя. Леката стъпка напред веднага беше последвана от едновременна атака с ръка в лицето и ритник по пищяла. Една от особеностите на този стил бяха именно такива болезнени едновременни атаки, често комбинирани с блокове.

Сенсеич с лекота направи блок с ръка и абсолютно спокойно пое удара с крак, все едно не го усети. И тук започна бърза размяна на къси

удари, които дори отстрани трудно можеха да се проследят. Какво да кажем за Данил, намиращ се в епицентъра на този вихър. Впрочем тук не беше нужно да се вижда — всичко ставаше на ниво рефлексии. Неслучайно по-голямата част от тренировките по уин-чун се състои от работа по двойки. При толкова близко разстояние най-важното е да чувстваш всяко движение на противника си. Точно това беше основната особеност на стила — техниката чи-сао — „лепкави ръце“, позволяваща да контролираш ръцете на противника, да разпределяш своята сила и, както се говореше, да можеш с едно докосване да определяш атакуващото му намерение.

Сенсеич увеличаваше скоростта и намаляваше амплитудата на движенията си до момента, когато Данил трепна. Първият пропуснат удар го накара да загуби концентрация, а после „потъна“ и стана тя каквато стана...

За щастие днес Сенсеич не беше в настроение да се държи брутално, така че просто нанесе няколко удара по корпуса и Данил се озова на земята. И добре, че не използва техниката „пробождащи пръсти“, в противен случай баскетболистът щеше да е в голяма беда.

— Не е зле — доволно каза Сенсеич, докато му помагаше да се изправи на крака.

— Защо през цялото време имах чувството, че имате няколко ръце в повече? — жално попита Данил, докато разтърсваше глава в опит да я проясни. — Сигурно нещо мамите.

— Разбира се — засмя се Виктор Михайлович. — Остава да кажеш, че използвам магия.

Внимателно наблюдаващият двубоя Алекс забеляза, че Сенсеич дори не се беше задъхал, докато тениската на Данил вече можеше да се изцеди.

— Като цяло съм доволен — обобщил учителят. — Наистина много си напреднал през тази година. Какво друго интересно се е случило в живота ти?

— Нашият отбор спечели шампионата на Русия. А аз бях обявен за най-добър стрелец — гордо каза Данил.

Ами да, защо му е да скромничи? Заслужил си го е, и точка.

— ЦСКА е сила! — весело скандира Костя. — Аз дори ходих да викам за него — той изглежда обвинително останалите. — За разлика от някои други...

— Аз тогава бях в Черна гора — веднага отвърна Машка. — Вие също не идвахте на моите състезания.

— Аха — усмихна се Алекс. — Къде ти беше последното, в Китай ли? Аз да не съм олигарх, че да се мотая в Китай през уикендите?

В отговор Машка се изплези и му обърна гръб.

— Добре, с Данил всичко е ясно — обобщи Сенсеич, прекъсвайки заяжданията. — Следващият е Тьома. С какво ще ме зарадваш?

Доколкото знаеше Алекс, всичко започна с това, че Тьома се запали по паркура с цел да подобри гъвкавостта и ловкостта си. Все пак мощното телосложение наистина му създаваше определени трудности при изпълнение на сложни техники. Сковаността на масивните мускули понижаваше скоростта му, от което Алекс и останалите постоянно се възползваха в спарингите. Всъщност точно заради особеностите на физиката си Тьома предпочиташе бокс и муай-тай пред всички други видове бойни изкуства. А след това замина за Франция, увлече се по философската страна на паркура, започна да медитира... Отписа се от всички групи паркур, наричайки работата им измама, и започва да тренира сам.

Но всичко това се беше случило още преди заминаването на Сенсеич, и никой в клуба нямаше и най-малка представа какво е правил Тьома цяла година.

— Дори не знам откъде да започна — замислено провлачи паркуристът. — Аз на практика не се занимавах с бойни изкуства. Обикалях по покривите, медитирах, скачах, опознавах себе си...

— Лентяйствал — тихо изкоментира Костя.

— Също така продължих заниманията си по чи гун, особено след като получих няколко по-сериозни травми. В резултат на това постепенно стигнах до изучаване на техниката „желязната риза“ от чи гун. По мое мнение, тя е едно от най-интересните и практични разклонения на даоистките езотерични практики.

Алекс по навик се спогледа с Машка и тя му отвърна със също толкова изненадан поглед. Изглежда и всезнаещото момиче не беше в течение на заниманията на русокосия паркурист.

— И има ли напредък? — заинтересува се Сенсеич.

— През годината се занимавах с така наречения първи етап от овладяването на „желязната риза“ — тренировка на съединителните тъкани и органите. Е, статика разни... набиване на повърхности. Дано да не излъжа, но като че ли започнах да усещам свързване със „земята“ и обмен на енергия „чи“...

— Това се нарича „вкореняване“ — напомни Виктор Михайлович.

— Да — кимна Тьома. — Трудно ми е да преценя, защото не съм видял със собствените си очи истинското действие на тази техника, но мисля, че постигнах нещо. И не говоря за ефектно чупене на разни неща с ръка, крак или глава, а за доста по-сериозни техники.

Сенсеич присви хитро очи.

— Например?

— Готов съм да демонстрирам — Тьома погледна Машка. — Ще помоля Машка да ми помогне, тя е специалистът по всякакви режещи неща.

„Уау! — удиви се Алекс. — Какво ли е намислил?!“

— Режещи неща?! — задави се от възмущение момичето.

— Стига, Маша, не спори — помоли Сенсеич. — Прави каквото ти казва Тьома.

Всички отправиха любопитни погледи към русокосия паркурист.

— И какво всъщност да правя?

Тьома свали тениската си, разкривайки мускулест торс с татуировка на дракон в лявата страна на гърдите, и си пое дълбоко дъх.

— Направи това, което умееш най-добре. Вземи меч и ме удари.

— С кое е по-добре да те разрежа, с цзян или с японска катана? — делово попита момичето.

Изглежда беше приела думите на Тьома за шега.

— Вземи катаната от стената — помоли младежът, — тя е по-добре наточена.

Момичето усети, че нещо не е наред.

— Ама ти... сериозно ли?

— Разбира се — Тьома се усмихна окуражително. — Не се притеснявай, всичко е наред.

Машка пристъпи към стената с оръжията и неуверено взе катаната. Но веднага щом пръстите ѝ се склочиха около дръжката,

цялата несигурност изчезна от погледа ѝ. В него се появиха същите отблясъци, които весело пробягваха и по острието.

Честно казано, Алекс малко го изплаши това странно, студено изражение на лицето на Машка, когато хвана оръжието. Сигурно точно такъв поглед имат наемните убийци...

— Къде да ударя? — едва ли не измърка тя.

Тьома застана в стойка „мабу“, наричана още „стойка ездач“, и затвори очи. Направи няколко дихателни упражнения и нареди:

— Удари в гърба.

Ударът не беше много силен, все пак Машка се страхуваше да удари сериозно, но дори това трябваше да е достатъчно... или по-скоро, би трябвало да е достатъчно, за да предизвика плитка рана по целия гръб. Но не се случи!

— Уау! — хлъцна Данил.

— Страхотно! — възхити се Алекс.

— Маша, Маша — усмихна се Тьома, без да отваря очи. — А сега ми направи услуга и ме удари истински, а не да спираш острието на милиметър от кожата. Нали не искаш всички да си помислят, че сме се наговорили.

Машка се изчерви и сведе очи.

— Но...

— Ех, добре, пак аз ще трябва да правя всичко — въздъхна Сенсеич, грабна катаната от ръцете на ошашавеното момиче и без размах нанесе разсичащ удар точно между лопатките на Тьома.

Всички ученици буквално изтръпнаха, невярващи на случващото се. Сенсеич наистина удари Тьома с меча, но по някаква причина не остави дори драскотина!

Алекс не можа да устои, приближи и внимателно огледа гърба на Тьома. След него дойдоха и останалите. Най-удивителното беше, че по кожата му нямаше дори лека червенина, както обикновено става при измамниците, лежащи върху легло от пирони или остриета на мечове. Но едно е разпределено статично натоварване, а съвсем друго — чист посичащ удар с перфектно заточено острие.

— Колко дълга е подготовката, медитацията и всичко останало? — изтръгна се от Машка.

— А по време на бой пак ли ще се подготвяш и ще медитираш? — контрира Сенсеич. — Той и така се подготвя прекалено дълго, но за

начинаещ като него е простимо.

„Леле — възхитено си помисли Алекс. — Нарича медитацията под минута дълга подготовка? Да, Тьома е чудесен! Направо чудовище!“

Виктор Михайлович също внимателно огледа гърба на ученика, пипна мускулите и явно остана доволен.

— С тебе после подробно ще обсъдим тази техника. Но като цяло е добре! — той доволно се усмихна. — Честно казано, не го очаквах.

Останалите ученици замълчаха поразени. Никой от тях не можеше да се похвали с подобни успехи.

— Е — радостно потри ръце Сенсеич. — Кой е следващият?

— Може ли аз! — Машка вдигна ръка като примерен ученик.

Сенсеич кимна.

Момичето пристъпи в центъра на залата и започна да крачи напред-назад, прибирайки ръце зад гърба си, както обичаше да прави учителя.

— Някои хора, сериозно занимаващи се с различни бойни изкуства, могат да ви кажат, че заниманията с оръжия като меч, тояга, тризвенник и така нататък са безполезни — започна Машка. — Така де, нали няма да тръгнеш из града с меч на гърба...

— Хайде — ухили се Костя. — „Шотландски боец“ винаги ми е импонирал, а има и меч-пояс.

— Друго имам предвид. На първо място, нас са ни учили да използваме мечовете не като обикновени предмети. Учили са ни да ги чувстваме като продължение на ръката си... Просто ръката става по-дълга и придобива малко по-различни свойства.

Тя погледна Сенсеич и той кимна одобрително.

— Впоследствие се научихме да използваме за оръжие всяко подръчно средство.

Алекс се усмихна.

Машка може и да се е научила на това впоследствие, но самите момчета често отдаваха предпочитание на техниките без оръжие. Разбира се, Алекс също можеше нелошо да размахва почти всичко, но само на ниво базови техники.

— Но има и следваща степен на майсторство.

Машка се обърна към Костя.

— Ще ми помогнеш ли?

— Разбира се, скъпа — веднага се ухили той. — За теб каквото пожелаеш!

Костя излезе от редицата и застана пред Машка.

— Отдръпни се още няколко крачки — помоли го тя. — Така че да не мога да те достигна с ръка или крак.

— Тази достига когото си иска — тихо измърмори Данил.

Изглежда не можеше да прости на Машка безбройните ѝ шеги по негов адрес. Добродушният и малко бавен баскетболист още от самото начало беше любимата ѝ мишена, на която да тренира остроумието си. За негово щастие Машка беше прекалено заета с демонстрацията, за да чуе думите му.

— Готов ли си?

Костя ѝ намигна.

— Винаги готов.

В следващия момент Алекс видя как Машка направи рязко движение с ръка, сякаш удря Костя с несъществуващ меч.

— Ей!

Костя отскочи встрани и изумено се втренчи в ръката си. По бялата тениска в областта на рамото започна да се разлива червено петно.

— Как го направи? — слиса се Костя, вдигна ръкава и изненадано зараглежда плитката драскотина.

Останалите ученици хукнаха към него, бързайки да разгледат раната. За разлика от Костя, те наблюдаваха действието на невидимата атака отстрани и можеха напълно да оценят цялата невероятност на случилото се.

— Аз чувствам в ръката си меч, въпреки че на теория той не е там — самодоволно обясни Машка. — Толкова ярко си представях острието, че то стана реално.

— Невероятно! — възхити се Костя, моментално забравяйки за драскотината. — Машка, ти си просто гений!

— Да, такава съм — изкикоти се Машка и игриво погледна учителя. — А вие как оценявате моя напредък?

Сенсеич замислено поглади брадичка.

— Е, как да ти кажа, Мария... Шестица за изобретателност.

Алекс удивено погледна Сенсеич: къде е тук изобретателността?

— Такава трудна техника е овладяла — каза с възхищение Данил. — Това е по-яко дори от „желязната риза“! Да създадеш невидим меч от собственото си „чи“!

Сенсеич поклати глава.

— Не искам да ви разочаровам, но Мария просто е усвоила ново оръжие. Тук и дума не може да става за никакво „чи“ — той направи подканящ жест. — Покажи на приятелите си.

Почервенялото от срам момиче протегна ръка. Четиримата младежи се наведоха над дланта ѝ.

— Това е игла — изненадано възкликна Алекс. — На тънка корда.

— Но как успява да я разгъне така, че да разреже толкова лесно тениската, и при това от такова голямо разстояние? — Костя леко докосна рамото си. — Страхотна си, Машка!

„Ха — Алекс стоеше и глупаво се усмихваше. — Тя и Сенсеич се опита да праметне. И откъде такава смелост? Или наглост...“

— Покажи как го правиш — помоли Тьома.

Машка стисна дланта с иглата в юмрук и се отдалечи на няколко крачки.

— Тьома, не мърдай.

— Защо пък точно аз? — взе да нервничи привидно невъзмутимият паркурист.

— Ти попита — засмя се Алекс. — Сега стой и не дишай.

Тьома се намръщи, но не мръдна от мястото си. Машка стоеше пред него с протегнатата ръка и доволно се хилеше.

— Готов ли си?

— Не.

— Е, добре.

В следващия миг тя направи бързо движение с показалеца, все едно удря.

Всички погледи се насочиха към Тьома, а той продължаваше да стои и да гледа Машка.

— Е?

Тя звънко се засмя.

— Всичко вече е направено.

Тьома тъкмо отвори уста да зададе още един въпрос, когато изведнъж гащите му паднаха.

След миг на объркване всички избухнаха в смях.

— Обичаш „Спондж Боб квадратни гащи“?

— И сигурно медитираш на музиката на „Чип и Дейл“?

Тъома бързо грабна падналите гащи и прикри слиповете си с известни анимационни герои.

— Но кога успя?...

— Само с това малко движение на пръста?...

Машка се облегна на стената, ловко въртейки иглата между пръстите си.

— Хвърляне, после рязко дръпване с пръст при достигане на целта... И мога да го правя с всеки един пръст, дори мога да контролирам няколко движещи се в различни посоки игли едновременно.

Алекс си представи цялата опасност, таяща се в тези крехки, но много ловки пръсти, и неволно се ужаси. И какво ли ще се случи с онези, решили да нападнат дребното момиче някъде на улицата... Направо ще ги накълца на ситно и никой никога няма да разбере какво се е случило.

— Както винаги, прекрасна и опасна! — измърка Костя, докато внимателно покриваше драскотината с пластир от клубната аптечка, която по-скоро напомняше на огромен сандък.

— Хей, пострадалия — раздражено изсумтя Машка. — Ей сега ще ти покажа такава атака, че спокойно ще можеш да заработваш като гевгир по клубовете.

— В твоята кухня съм готов да работя дори и като гевгир — ухили се Костя, но благоразумно се отдръпна на няколко крачки от Машка.

Алекс го изгледа насмешливо.

— Като стана дума за гевгири. Виктор Михайлович, мисля, че Костя е готов да разкаже за своите успехи.

— Няма проблем — спокойно отвърна Костя, дарявайки Алекс с високомерен поглед. — Проведох около двеста двубоя с най-различни школи по бойни изкуства и не загубих нито веднъж.

— Но пък колко пъти го дисквалифицираха... — злорадо отбеляза Алекс. — Нашият Костя е готов да прегризе гърлото на противника, само и само да спечели.

— И какво лошо има в това? — рязко се обърна Костя.

— Ами това... — Алекс сви рамене. — Нали помниш китайската поговорка: „Всички прийоми на юмручното изкуство не струват и една частица гун фу^[1]“?

Костя се усмихна кисело.

— А на мен повече ми харесва друга: „Ако по пътя срещнеш майстор, прасни го в челюстта. Нека юмрукът е съдия. Истинският майстор ще се справи, а другия ще се го получи, и така.“

Сенсеич по време на тренировки често използваше всевъзможни китайски поговорки, кратки поучителни истории и изрази. Алекс смътно подозираше, че повечето от тях учителят си ги измисля сам, нагласяйки ги към определена ситуация. Въпреки това всички ученици приемаха неговото увлечение, използвайки крилатите фрази по повод и без повод.

— Добра поговорка — съгласи се Алекс. — Само дете ти по-скоро би се промъкнал зад гърба на този майстор и би го халосал с нещо тежко.

— В истинския бой няма място за правила — студено процеди Костя. — Към истински майстор отзад не можеш се прокрадна.

Атмосферата между тях започна да се нажежава.

— Гръмките думи разклащат въздуха, а на събеседника. Ако искате да изяснявате нещо, много добре знаете моето правило — добре дошли на тепиха — припомни Сенсеич, след това пристъпи към Костя и го потупа по рамото. — Що се отнася до теб... В боя няма никакви ограничения, съгласен съм. Но когато участваш в спортен двубой, ти приемаш неговите правила и да ги нарушаваш е просто безчестно.

Костя продължаваше да гледа Алекс в очите.

— И наистина, защо да не направим един лек учебен спаринг след толкова дълго прекъсване?

Всъщност Алекс изобщо не се съмняваше, че търканията с Костя ще започнат още на първата тренировка. А от дребните конфликти до боя е достатъчно да направиш една малка стъпка. Дори стъпчица. Все пак те се занимаваха с бойни изкуства от най-ранна детска възраст и бяха свикнали да решават всичките си проблеми именно по този начин. Колкото и да е странно, успехите им в изясняване на отношенията чрез юмруци бяха приблизително еднакви — никой не можеше да заеме водеща позиция в класацията „Костя срещу Алекс“.

— С удоволствие — кратко отвърна Селин.

Той почувства как по тялото му пробягаха тълпа мравки. Вътре в него всичко буквално заклокочи от очакване. Нетърпение, трепет, прилив на адреналин и вълни пробягваща по мускулите слабост... всичко се сля в едно невероятно чувство на екстаз, неразбираемо за тези, които никога не са се занимавали с единоборства.

Докато загоряваха и слагаха предпазители, Тьома и Данил убедиха Машка да им демонстрира още няколко пъти своето невероятно умение. С крайчеца на окото Алекс видя как те наредиха на масата най-различни кутии и бутилки, оформяйки някакво подобие на стрелбище.

— Правилата ги знаете — говореше в това време Сенсеич. — Не жалете сили, наблюдайте на техниката. Никакви „случайни“ удари по уязвимите места. Ясно ли е, Костя?

— Разбира се — сви рамене той. — И така ще го сваля без проблем.

Алекс беше на път да каже всичко, което мисли за неговата самонадеяност, но навреме се сдържа. Всъщност с думи Костя не можеш го надви, трябва да се използват по-мощни аргументи.

Те се изправиха един срещу друг и кръстосаха погледи.

— Е, започваме ли? — криво се усмихна Костя.

Алекс зае класическа стойка Брус Ли, издаде характерния звук „у-о-о“ и плъзна палец по носа.

— Ела ми.

Той подкани Костя с ръка и се приготви да се защитава.

При нормални обстоятелства това беше глупаво: много по-изгодно е ти първи да зададеш ритъма на боя и да го доведеш до победен край. Но Алекс все още не знаеше какво е научил Костя през последната година и не искаше да рискува. А може би трябваше...

Костя направи плъзгаща крачка напред.

— Между другото, споменах ли, че тази година получих трети дан по Йошинкан Айкидо?

„Това не го знам! — намръщи се Алекс. — Цяла година се опитваме да следим успехите на другите. Жалко, че няма с какво да се похваля, освен разряда по акробатика и съмнителните занимания по тайчи чуан. И той, разбира се, го знае много добре.“

Алекс неволно отстъпи няколко стъпки.

— Къде тръгна? — крайно обидно се ухили Костя.

И, разбира се, Алекс не издържа. Веднага забрави за първоначалния план и се хвърли в атака. При това използва доста специфични удари с крака с елементи от акробатиката. Отскок, удар със завъртане, подсечка и веднага хоризонтален винт с удар с крак.

Костя с лекота избягна всички удари и нанесе удар с длан в гърдите му. Алекс направи блок, но ръката му веднага се озова в стоманен захват.

— Май се унесе с твоите трикове и номерца — отбеляза Костя и с бързо движение изви ръката на Алекс зад гърба му. — Маймунските подскоци не са достатъчни, за да се справиш с майстор по айкидо.

— Така ли мислиш, майсторе? — изхриптя уязвен Алекс. — Ей сега ще видим...

Той завъртя ръката си, заби лакът в гърдите на Костя и се измъкна от захвата.

Неслучайно Сенсеич винаги казваше „не чакай противникът да ти изкълчи ставата, изкълчи си я сам, за да може по-късно тя лесно да се движи в ставната ябълка“. Разбира се, той както винаги преувеличаваше, но трудната и болезнена подготовка на ставите наистина позволяваше да издържиш на повечето изключително опасни за неподготвен човек захвати.

— Ще те сваля само с крака — обеща Алекс, отскачайки на няколко крачки, за да си поеме дъх.

— Опитай — ухили се Костя. — Ще бъде забавно.

Алекс демонстративно отпусна ръце и подскочи на място да подготви краката си.

Това изявление не беше лишено от смисъл. Той почти не се съмняваше, че в близък бой ще загуби от Костя. Алекс никога не е бил силен в техниките на извиванията и силовите захвати. Да счупи ръка нямаше проблем, но да усеща опорните точки, лостовете и да използва инерцията на противника — това беше много по-сложно.

И Алекс започна да обработва Костя с удари с крак от разстояние, за да не му позволи да се приближи по-близо. При ниските удари трябваше да внимава да не му хванат крака. Но поне с „лоукиковете“ Алекс никога не беше имал проблеми — занятията по муай-тай^[2] в групата на Тьома не бяха на вятъра. На няколко пъти Костя се опита да влезе в близък бой, но Алекс старателно пазеше дистанция.

В един не особено удачен момент Костя все пак успя да хване крака на Алекс, но акробатът веднага го удари в гърдите с другия крак и направи салто назад. Разбира се, Костя бе изтласкан от силата на удара, но някак успя да дръпне крака му. В резултат салтото се превърна в нескопосано колело през рамо.

Едва докоснал пода с гръб в резултат на превъртането, Алекс направи подсечка с два крака. В главата му се мярна глупавата и напълно неуместна мисъл, че в ушу това движение се наричаше с някакво смешно име, дали „дракон обвива колона“, или...

Костя меко падна на пода, очевидно беше приел подсечката и чакаше да контрира Алекс, ако реши да го довършва.

Хоп!

Алекс отстъпи крачка назад и насмешливо попита:

— Реши да се преструваш на умрял ли?

Костя скочи на крака с едно-единствено ловко движение.

— Добре, загряхме вече. Време е да приключваме.

Алекс мигновено се стегна. Или Костя наистина се кани да използва нещо ново, или просто оказва натиск върху психиката му. Във всеки случай сега ще трябва да е особено внимателен.

Този път Костя нападна първи. Забравяйки за меките стъпки на айкидо, той съвсем неочаквано промени стила си и започна да обработва Алекс с високи удари с крака. Селин изобщо не очакваше това и едва не получи силен удар в слепоочието. Следващият удар в тялото го принуди да отстъпи назад, после още малко...

„По дяволите, той винаги е бил против боя от дистанция! — раздражено помисли Алекс. — Това е моят стил, и точно в него не може да загубя!“

Постепенно боят им се превърна в мълниеносна размяна на удари с крака на всички нива. И скоро Алекс започва да усеща явно преимущество! Многобройните тренировки по ушу и постоянната работа по скоростните показатели в акробатиката и трикинга си казаха думата.

— Това е!

Най-накрая настъпи дългоочакваният момент, когато в защитата на Костя се отвори сериозна пролука. Алекс само това чакаше, мигновено реагира на промяната в ситуацията и нанесе къс удар под коляното. Това за секунда наруши равновесието на Костя,

позволявайки на Алекс да се приближи и да нанесе следващия удар с ръка в лицето.

По-точно, приближи се, но да го удари така и не успя.

Костя издаде странен, жужащ вик в много ниските тонове. Алекс отначало дори не разбра какво става. Мускулите му буквално се сдървиха и той застина като статуя, с юмрук, замръзнал само на няколко сантиметра от бузата на Костя.

Това беше само за секунда. Може би дори по-малко. Но за Костя този кратък миг беше напълно достатъчен, за да направи своя ход.

Алекс дори не разбра откъде дойде ударът.

Следващото нещо, което почувства, беше не особено приятно пошляпване по бузата.

— Ей, ставай. Какво се излежаваш?

Алекс неохотно отвори очи и срещна разтревожения поглед на Машка.

— А по-нежно може ли? — попита сърдито, стараяйки се да прикрие объркването и срама си.

— Така ти се пада — намръщи се Машка. — Нямахте смисъл толкова глупаво да се подлагаш на този самовлюбен задник.

— Кой се подлага? — със съмнение измърмори Алекс.

„По дяволите! Дори не знам какво се случи — помисли си ужасено. — Тъкмо го подготвих, и в последния момент... какво беше това?!“

— Ще ти донеса вода — притеснено каза Машка и хукна към съблекалнята.

Той се изправи на крака и разтри тила си.

Ето къде го е ударил! Не е ли изрод? Защо му е трябвало да го удря в главата, нали така или иначе беше спечелил? Само сътресение му липсва сега за пълно щастие.

Алекс намери с поглед Костя — той обсъждаше нещо със Сенсеич в другия край на залата, като не забравяше да му хвърля насмешливи погледи.

Ама че изрод! Но какво всъщност направи?!

Седна на пети и докато продължаваше да масажира врата си, се опита да възстанови хода на целия спаринг. За щастие, сътресението явно беше много слабо и паметта му не беше пострадала. Той почти беше ударил Костя в лицето, когато се случи... това!

Алекс потръпна.

Наистина ли?! Не може да бъде!...

— Дръж — Машка му подаде бутилка минерална вода и седна до него. — За всеки случай, ако глупавият ти мозък все пак е получил сътресение.

Алекс не обърна никакво внимание на думите ѝ, а продължи да гледа глупаво пред себе си.

„Нима Костя е изровил отнякъде учител по киай? — помисли си удивено. — Или сам е измислил тази техника? Не, това е невъзможно!“

— Алекс, добре ли се чувстваш? — сериозно се притесни Машка.

— А?... Да... — Алекс взе бутилката от ръката ѝ. — Просто си припомням къде сгреших...

— Не къде, а как — въздъхна Машка. — Върза се на елементарен капан, като последен новобранец! Не видя ритника му.

„Ех, ако всичко беше толкова просто“ — раздразнено си помисли Алекс.

— Всичко наред ли е, Алекс? — попита приближилият към тях Сенсеич.

Той кимна в отговор и тихо попита:

— Ужасно, нали?

Сенсеич се усмихна.

— Добре, че сам го осъзнаваш. Изглежда в мое отсъствие не си наблягал много на тренировките.

„Просто отдавна не съм правил сериозен спаринг — констатира със съжаление Алекс. — Наблягах на акробатиката и паркура.“

— Макар че можеше и да спечелиш срещу Костя — продължи Сенсеич. — Но той много навреме използва новото си умение.

— Киай? — изказа предположението си Алекс.

— Точно така — потвърди учителят, — той използва това древно изкуство.

— Изненадах ли те? — доволно попита Костя. — Тук не само Тьома и Машка са научили истински силна и сложна техника.

— Ако не беше новият ти номер, щях да те победея — уверено заяви Алекс. — Моята бойна техника е по-силна от твоята.

Краката му все още не го слушаха добре, но поне вече можеше да стои на тях.

— Едва ли — подсмихна се Костя. — Техниката ти може и да е добра, но се движиш по-лошо, отколкото преди. По-малко скачай по покривите и повече тренирай, глупчо!

Яростта заля Алекс, пред погледа му падна червена пелена и той стисна юмруци до побеляване.

Вдишай-издишай, вдишай-издишай...

Алекс сви рамене, сваляйки напрежението, и нервно се усмихна с крайчеца на устните.

— Какво пък, ще видим следващия път.

„А уж за него се подготвих — помисли си раздразнено и се втренчи с ненавист в Костя. — Разбира се, той нарочно ме провокира да се бием, за да може ефектно да демонстрира новото си умение. Изобретателността, както винаги, не можеш да му я отречеш.“

— Между другото, Алекс все още не е демонстрирал своите достижения — саркастично напомни Костя. — Едва ли можем да считаме за пробив това, че се е научил красиво да размахва крака.

— Между другото, наистина — опомни се Данил. — Какво ще ни покажеш?

Алекс вътрешно се стегна.

Да имаше какво да показва, първи щеше да го покаже... За психологичните изследвания и раздвоението на личността не може да се разкаже просто така, а тренировките по тайчи нищо полезно не донесоха. Акробатика, паркур и създаване на шоу програми? Посредствени постижения.

— Не — поклати глава Сенсеич. — Вече е късно. Алексей ще се отчете утре.

— Но нали всички ние минахме проверка? — нетърпеливо продължи Костя. — Или някой все пак не е достоен...

Машка нетърпеливо скочи на крака.

— Да! Кой?

— Ами Алекс определено не е достоен — ухили се Костя. — Толкова позорно да загуби първия си спаринг...

— Майната ти! — окончателно се вбеси Селин.

Между него и Костя, за да предотвратят евентуален сблъсък, веднага застанаха Данил и Тьома.

— Спокойно, момчета — Сенсеич уморено потърка носа си. — Всички вие отдавна сте достойни. Изобщо нямам и намерение да

пресявам някой от вас.

— Как така? — изненада се Данил. — А защо тогава...

Сенсеич сви рамене.

— Просто за да имаше с какво да се занимавате в мое отсъствие.

Учениците замръзнаха, не можейки да повярват на чутото. Докато те отваряха и затваряха усти, без да имат сили да произнесат нито дума, Сенсеич продължи:

— Всички вие ще изучавате мистичните техники на нашата школа, нали точно за това ви подготвих всичките тези дванайсет години.

---

[1] в дадения случай се подразбира различието между техническото майсторство и духовно развитие на боеца. ↑

[2] муай-тай — тайландски бокс. Отличителна черта на муай-тай е активното използване на удари с лакти и колене. ↑

ГЛАВА 6

На следващия ден. Метростанция „Соколники“, РГСУ.

Цялата първа половина на деня мина като в мъгла. Алексей усърдно се стараяше: писа някакви записки, решава задачи, но мислите му бяха другаде. Тренировката в „Рижия дракон“ го изкара от релси и силно разклати самоувереността му. Машка, Данил, Костя, Тьома... наистина бяха работили сериозно върху себе си: бяха изучавали нови техники и постоянно бяха правили спаринги. Но дори въпреки явното изоставане от останалите ученици в изпълнението на домашното задание настроението на Селин не можеше да се нарече лошо. Най-важното беше, че тренировките в „Рижия дракон“ се възобновяват! Откога само чакаше този ден... И в края на краищата още не се знаеше какво ще каже Сенсеич за идеята му с раздвоението на личността, ами ако му хареса? Жалко само, че така и не успя да доведе работата до край, зависна по средата...

— Селин, реши ли тази задача?

Яростният шепот на Стас Рогов, подкрепен от осезаемо сръгване в гърба, го откъсна от размишленията и го върна в реалността.

— Да — механично отвърна Алексей.

— Дай си тетрадката.

Той послушно подаде тетрадката на седящия зад него младеж.

„Аз обичам акробатиката и паркура! — той облегна глава на ръката си и затвори очи. — Разбира се, бойните изкуства също са яки, спор няма, но чак до фанатизъм за тях не стигам.“

Удар с тетрадка по главата го извести, че Рогов е преписал решението.

— Като решиш следващата, веднага ми я дай — чу той вместо благодарност.

А Сенсеич както обикновено, ги изненада всички: „Просто да има какво да правите, докато ме няма“. В неговия си стил — да се държи абсолютно непредсказуемо.

След часовете той седеше напълно сам в кафенето и се чудеше как да представи на Сенсеич историята с изнасилвача и смъртта на приятеля си. Днес никой не го разсейваше с глупави разговори — Смирнов явно още не беше се възстановил след първата тренировка по бокс и почиваше у дома. Така става, когато неспортувал човек направи пълноценна тренировка. На сутринта цялото тяло така боли, сякаш те е газил камион. Дебелакът сигурно не може дори на крака да се изправи.

„Надявам се до утре да се възстанови — помисли си Алексей, допивайки кафето. — Че дори и отличниците не бива да се откъсват за дълго от учебния материал.“

Следващата лекция се точеше невероятно бавно. Вече просто не го свърташе на едно място, а до тренировката в клуба имаше толкова много време. Оставаше му само да седи и да чака...

* * *

Денят тръгна на зле още от сутринта. Всичко започна със счупения нокът — още тогава Настя трябваше да се усети, че нещо не е наред. После стана поредната караница със Стас и ето че сега се прибира в къщи с метрото. Разбира се, Стас щеше да я закара независимо от кавгата, но Настя реши да прояви твърдост. Ще се прибере сама. А Рогов нека да изкара почивните дни без нея и добре да помисли за своето поведение.

Девојката крачеше бавно по пътя, наслаждавайки се на топлото слънце, и гледаше минувачите през тъмните очила. Винаги ѝ беше харесвало, че очилата скриват очите ѝ и не позволяват на другите да виждат къде точно гледа. Ако момчетата, както тя подозираше, се възползват от това, за да разглеждат женските прелести, то Настя просто се чувстваше малко по-защитена. Очилата сякаш я изолираха от външния свят.

На половината път до метрото настигна Селин. Младежът вървеше бавно, забил поглед в краката си, и видът му беше повече от мрачен.

„Дали Стасик пак не го е тормозил? — логично предположи момичето и се намръщи. — Така ти се пада, щом си толкова жалък, че не можеш да се погрижиш за себе си.“

— Ей, Селин!

И сама не разбра защо изведнъж реши да го догони и да започне разговор.

Младежът се обърна и удивено се втренчи в нея.

— Ъ-ъ, здравей...

Настя го настигна и тръгна до него.

— Как си?

— Хм... — Селин отново смутено заби поглед в земята пред себе си. — Горедолу. Странно е, че ти... питаш...

Очевидно искаше да изрази изненада, че тя изобщо говори с него.

— Ние все пак учим заедно.

— Ами да...

Известно време вървяха мълчаливо, без да могат да намерят подходяща тема за разговор. Всъщност те наистина нямаха нищо общо освен групата в университета.

— Защо днес си без приятеля си?

— Смирнов ли? — младежът сви рамене. — Той реши да започне да спортува.

— Да спортува?! — искрено се изненада Настя. — И какъв спорт?

Селин се забави доста, преди да отговори.

— Бокс.

Уау! Този дебелак?!

— Само не казвай на приятелчето си — навъсено помоли Селин. — Той и така докара Игор до нервен срив.

Какво толкова, че са попрекалили малко с дебелака. Заслужава ли си да се прави чак такава трагедия от това? Затова пък сега той ще се научи да се защитава сам и поне малко ще влезе във форма, ще поотслабне.

— Всяко зло — за добро — констатира на глас Настя.

— Ти толкова оправдание ли намираш за своя приятел? — попита Селин.

Настя изненадано се втренчи в обикновено тихия си съученик.

— Ха. И защо ми е да се оправдавам пред теб?

— И аз не знам — Селин за първи път от началото на разговора я погледна в очите. — А тази поговорка е глупава. Така и твоята смърт

ще бъде „за добро“. Ако ще се казва нещо подобно, то трябва да звучи като „от всичко трябва да можеш да извличаш полза“. В това число и от отрицателните събития.

— Ето че твоят приятел е извлякъл поука.

— Но това изобщо не оправдава действията на твоя човек — още по-рязко каза Селин.

Настя кой знае защо се смути.

— Да, понякога той постъпва не много красиво. Но Стас не е лош човек, няма...

Селин отново се загледа в краката си.

— Ти знаеш по-добре.

— Да, знам по-добре! — отвърна раздразнено Настя и добави: — Въпреки че някои от неговите постъпки аз също не ги одобрявам. Но в действителност той е съвсем друг...

Тя за известно време се замисли за не особено мекия характер на Стас, а когато отново погледна към Селин, той бързо отмести поглед. Но Настя все пак успя да забележи как нещо странно проблесна в очите му.

— Е, както и да е, аз исках да отида до магазина — опомни се Настя. — Чао.

— Чао.

Селин очевидно искаше да каже още нещо, но промени решението си и се затича към метрото.

„И все пак той е някак странен — помисли си тя, докато крачеше към магазина. — И неуравновесен. Ту не вдига очи и само си мърмори нещо под нос, ту започва да се гневи... Не, права беше Яна, че нещо не е наред с него.“

* * *

Алекс очарован гледаше след отиващото си момиче, скрит зад палатката за сладолед, и в същото време се чувстваше като пълен идиот. Първият разговор с Настя се превърна в глупав спор и цяла буря от емоции.

„По дяволите, защо изобщо ме заговори?! — помисли си раздразнено. — Някак си преди, когато не ме забелязваше, беше много

по-лесно...“

След като проследи как стройната фигура се скрива зад вратите на някакъв моден магазин, Алекс се отправи към дома, за да набере сили преди предстоящата тренировка.

Впрочем, у дома не го оставиха да почива — заедно с баща си тръгнаха по магазини. Било дошло време за пролетно засаждане на дачата и трябвало да се купи най-различен инвентар. За щастие успяха да се справят с тази важна работа и Алекс отиде навреме на тренировката.

„Точно като в добрите стари времена“ — си помисли с умиление, докато се преобличаше и си разменяше закачки с Костя.

— Е, да поработим както си знаем — каза Сенсеич, когато всички излязоха от съблекалнята. — Загрейте.

И тренировката си тръгна по реда. Първо замявка, после отработване на удари и леки спаринги. Обикновено на тренировките учениците си споделяха един на друг разни нови удари и техники, съветваха се със Сенсеич за всевъзможни тактически прийоми. Но днес учителят само мълчаливо оценяваше физическата форма и навиците на своите ученици, като от време на време спираше тренировъчния процес и даваше ценни коментари.

Някъде по средата на тренировката Сенсеич нареди на всички да седнат на пода.

— Днес ще ви разкажа защо ходих в Китай, както и с какво ще се заемем с вас в близко бъдеще. Ще започна с това, че нашият клуб вече се явява представител на Храма на Дракона — един от осемнадесетте най-древни храма в Поднебесната.

Тъома, като един от основните любители на китайската история, не можа да се сдържи:

— Да разбирам ли, че за тези храмове знаят далеч не всички?

— Разбира се, става дума не за общоизвестни храмове, а за нещо като тайни школи по бойни изкуства. Отидох в Китай, за да получа разрешение от Настоятеля най-накрая да пристъпя към вашето истинско обучение и посвещение в тайните на Храма на Дракона.

Тук вече учениците не издържах на любопитството:

— И за това ви трябваше цяла година?

— А за кого получихте разрешение?

— Какво ще ни учите сега?

— А ще мога ли да хвърлям енергийни топки като вас?

Сенсеич се засмя.

— Хайде едно по едно! Там трябваше да се подложа на редица смъртно опасни изпитания, за да потвърдя нивото си на лично майсторство и то да е достатъчно за преподаване на мистични техники. И една година е абсолютният минимум, на който можех да разчитам. Това е на практика с връзки, така да се каже.

Алекс и останалите ученици попиваха всяка дума на учителя.

— Получих разрешение да проведе ритуала за въвеждане и сега ми предстои да ви връча нещо много важно.

— Някое мегаоръжие? — развълнувано попита Машка. — Супермеч?

— Не, нещо много по-добро — Сенсеич извади от джоба си малка кутийка и отвори капака.

Учениците се наведоха напред, за да разгледат по-добре съдържанието ѝ. Вътре лежаха шест червени плода с кръгла форма, покрити с многобройни пъпчици.

— Това са личи — „очите на дракона“ — каза Сенсеич. — Един от сортовете китайски вишни.

— Да, приличат малко на очи — призна Костя. — И защо са ни на нас?

— Това не са обикновени плодове, те са израсли в градината на Храма на Дракона и притежават някои важни и много специфични свойства. В частност, помагат да се настроиш към деликатния свят на духовете и са нещо като маяк, привличащ Духовете пазители.

— Кого, кого?

Алекс учудено изгледа приятелите си. Нима са толкова изостанали? Не, все пак да четеш фантастика е наистина полезно.

— Преди година вие вече видяхте моя Дух пазител — онзи дракон.

— Уха, значи и аз ще си имам свое драконче?! — възхити се Машка и погледна плодовете със съвсем различен поглед. — А може ли да не е риж, а розов?

Данил се изкиска.

— Според цвета на чантата ти ли, или какво? Ама че си...

— Че защо не... — мигновено се изчерви Машка. — Може пък Духът пазител да е и красив...

Тъома взе от кутията един плод и с интерес го повъртя в ръце.

— И какво ще правим с тях?

— Ще ги изядете, разбира се. Но е много важно да ги изядете заедно с костилката.

Учениците взеха „очите на дракона“, почистиха ги от ципата и ги изядоха.

— Хей, вкусно е — изненада се Машка. — Няма ли още?

— Стига вече — усмихна се Сенсеич. — Сега сте белязани и остава само да чакате.

Алекс се заслуша в усещанията си след поглъщането на тайнствения плод, но не почувства абсолютно нищо.

— Какво да очакваме?

— Поява на дракон в съня ви. По време на сън вашето съзнание ще бъде достатъчно свободно, за да може Духът пазител да се свърже с него. И когато установите връзка с него, ще може да го призовете в нашия свят. Мисля, че това ще се случи в следващите няколко дни.

— Но къде ще ги държим? — попита Данил. — Страхувам се, че няма да ме разберат в общезитието, ако под леглото ми живее дракон.

— Аха, а мен в къщи сякаш ще ме разберат — подсмихна се Алекс.

— С това проблем няма да имате — увери ги Сенсеич. — Това са духове, а не истински влечуги. Да ги храните в общоприетия смисъл също няма да ви се наложи. Драконите и другите духовни същности изначално нямат нищо общо с нашия свят, те не са материални. За да се появят в нашия свят, Духовете пазители трябва да създадат духовна връзка с човек. След това човекът използва специална техника за призоваване, за да се материализира духът в нашия свят за известно време.

Костя се прозя.

— И за какъв чеп са ни изобщо тези духове-пазители?

Алекс по навик погледна Машка и видя в очите ѝ истинска изненада. Ами да, глупав въпрос, та това е толкова готино — да си имаш собствено домашно драконче!

— Те са вашия пропуск в света на висшите бойни изкуства. Без Дух пазител овладяването и на най-простите енергийни техники може да отнеме десетилетия.

Тъома направо подскочи.

— А с тях?

— Сами разбирате, че е невъзможно да се назове точно време за овладяване на техниките, а и съвършенството няма предел... — Сенсеич лукаво се усмихна. — Но мисля, че след няколко месеца вече ще сте усвоили нещо ново.

Алекс озадачено се почеса по темето.

Някак всичко изглеждаше много неясно.

— Не бързайте да задавате въпроси, отговорите на които можете да получите и без моя помощ — напомни Сенсеич.

Да, такъв беше неговият принцип на обучение, точно затова момчетата се стараеха внимателно да обмислят всеки зададен въпрос. Разбира се, това далеч не винаги се получаваше, но на никой не му се искаше да изглежда глупав в очите на учителя.

— А ние ще можем ли да видим вашия Дух пазител? — плахо попита Машка.

— Разбира се — Сенсеич притвори очи за известно време. — Но не и днес. Той е зает в момента.

— Че с какво може да е зает един дух? — изненада се Алекс.

Сенсеич се изправи и се приближи до стената с оръжия.

— Те си имат свой собствен свят и свой собствен, особен живот. Когато се запознаете с тях, ще разберете за какво говоря. А сега мога да ви покажа нещо малко по-друго, но не по-малко интересно. Вчера Мария повдигна една много интересна тема за силата на мисълта... — той взе един от мечовете и го завъртя няколко пъти. — Че е достатъчно да си представим оръжие в ръката и то ще се появи там. Всъщност това наистина е така.

Той сложи на масата една стъклена бутилка от минерална вода, явно решил да демонстрира любимия трик с разрязването на бутилката на две части. От всички ученици само Машка можеше да го повтори, но и тя не беше напълно усвоила техниката.

— Твърда ръка. Правилен ъгъл и сила на удара...

Мечът проблесна като светкавица и горната половина на бутилката падна на масата.

— Невероятно! — тихо прошепна Машка, гледайки очаровано меча в ръцете на Сенсеич. — Надявам се, че и аз някой ден ще достигна такова майсторство.

Учителят остави меча и протегна ръка с изпънати пръсти пред себе си.

— А сега гледайте внимателно. Представяме си, че все едно ръката ни се удължава с невидимо острие, което може да разреже каквото си пожелаем.

Ръката му очерта изящна траектория във въздуха и за част от секундата на Алекс му се стори, че вижда полупрозрачно острие, излизащо директно от пръстите на Сенсеич.

— Хо-оп! — с тон на истински магьосник каза учителят и нанесе няколко удара по разрязаната на две бутилка, застанал на метър и половина от масата. Сега бутилката се оказа нарязана на четири парчета. Учениците внимателно разгледаха повърхността на парчетата и ако следите от меча напомняха на обикновени разрези, то невидимото острие сякаш беше стопило стъклото.

— Невероятно! — възхитено прошепна Тьома. — Просто някаква фантастика...

— И колко още има — Сенсеич погледна часовника си. — О, не. С това мисля да приключим днешната среща. Ще продължим утре по същото време. Всички ли ще могат да дойдат?

— Разбира се! — хорово отговориха учениците.

И още как! Цяла година чакаха завръщането на учителя и просто не можеха да си позволят да пропуснат и една тренировка. Още повече сега... Когато започваха толкова невероятни събития в живота им и в живота на клуб „Рижия дракон“.

— Льошка, изчакай ме да вървим заедно — помоли Машка и се скри в женската съблекалня.

Костя рязко се обърна и първи напусна залата.

— Нищо не се е променило — Данил потупа Алекс по рамото и съчувствено каза: — Пак ще си изкара яда на тебе. Дръж се, човече!

— Да не повярваш — измърмори под нос Алекс, влизайки последен в съблекалнята. — Държи се като идиот, а после се изненадва, че Машка не може да го понася.

Мъжката съблекалня представляваше неголямо помещение с пет стоманени шкафчета за дрехи и няколко пейки. Сега в клуба тренираха общо четирима младежи, петото шкафче остана от времето, когато с тях тренираше и Егор Зимнородский. Той напусна „Рижия дракон“ след нещастен инцидент. Дали във връзка със сериозната травма или

по някакви други причини, но семейството му се премести да живее в Америка и оттогава Егор не се беше обаждал на старите си приятели.

Алекс не си взе душ, а бързо се преоблече и първи изскочи от съблекалнята. Много искаше да поговори с учителя на четири очи.

— Виктор Михайлович!

Сенсеич седеше на масата и четеше някакви разпечатки.

— Да, Алексей, вече се появиха въпроси ли?

Въпроси колкото искаш, че и отгоре, но сега Алекс си мислеше за нещо съвсем различно. В ръцете си внимателно стискаше купчина листа формат А4, съдържащи най-важната работа в живота му. Макар че той, разбира се, я беше оплескал... Да кажем така, просто много важна работа.

— Не. Бих искал да ви дам моите записки... за хода на малък психологически експеримент.

— Да? — заинтересува се Сенсеич. — Това ли е, с което си се занимавал през цялото това време?

— Включително и с това — кимна Алекс. — Е... по-точно през цялата година се занимавах основно с това. Акробатиката, паркурът и тайчи не влизат в сметката.

Сенсеич поклати глава.

— Аз не бих отхвърлил толкова лесно тайчи чуан. С каквото и да си се занимавал, изкуството на „Великия предел“ пази в себе си много въпроси и ражда много отговори.

Бла-бла-бла!...

Алекс въздъхна раздражено, но се въздържа от коментар. Въпреки че много му се искаше да каже какво мисли за така нареченото бойно изкуство. Ами не чувстваше в себе си никаква вътрешна енергия, каквото и да опитваше! Цяла година усилени занимания не донесоха абсолютно нищо. Дори бойното приложение на този мек и грациозен стил оставаше съмнително, да не говорим за някакви мистични техники. Не, демонстрираното от Сенсеич преди година беше невероятно, но Алекс твърдо вярваше, че това изкуство трябва да има свършено друга основа.

— Добре, ще ги прочета — Сенсеич добави разпечатката към своята и прибра всичко в чантата. — Е, скучахте ли тук без мен?

— Не точно — честно отговори Алекс.

— Никой ли не е имал някакви по-сериозни проблеми?

— В какъв смисъл?

— Ами... знам ли — Сенсеич неопределено сви рамене. — В живота всичко се случва.

Алекс веднага си спомни за това „всичко“, което наскоро се случи в неговия живот. Но струва ли си да разказва за това как на два пъти е губил схватка с непознати? От друга страна, в зеленооките явно имаше нещо свръхестествено и това спокойно можеше да се счита за оправдание. Но да се оправдава още в първия ден от връщането на учителя? Особено след нещастния спаринг с Костя. А като се има предвид и това, че Алекс остана единственият, който не отчете свършеното през годината... Картичката се очертаваше не особено изгодна.

„Не, това по-добре да го оставя за утре — твърдо реши Алекс. — А и вече няма време. Утре ще дойда по-рано и ще му разкажа всичко...“

— Ами май всичко беше нормално. За останалите не мога да кажа нищо, имахме малко контакти през тази година.

— Виж, ако има нещо... подозрително, или просто странно, веднага се свържи с мен. Нали знаеш, че винаги съм готов да помогна.

Алекс започна да се изнервя. Отново имаше чувството, сякаш Сенсеич вече знае за всичките му премеждия, но иска да го чуе от него.

— Не, наистина, всичко е нормално.

— Добре — не настоя учителят.

Алекс бързо излезе от тренъорската стая и се сблъска с момчетата.

— Ние ще тръгваме, че ще изтървем метрото — мрачно каза Костя. — А и почва да ръми, не искам да се намокрят, ако се усили.

— А ти чакай Машка, нали ѝ обеща — прихна Данил и вдигна ръка за сбогуване. — Тя като истинска жена поне още два часа ще остане там.

Костя хвърли намръщен поглед на Алекс, обърна се и излезе от залата, без да се сбогува.

— Нищо ново под слънцето — каза на прощаване Тьома.

Алекс изруга и се облегна на стената, готов да изчака колкото трябва, но въпреки опасенията Машка излетя от съблекалнята само няколко минути по-късно.

— Готова съм.

— Можем да догоним другите — без особен оптимизъм предложи Алекс.

— Остави ги — махна с ръка Машка. — По-добре да се разходим на спокойствие.

Ако Алекс беше малко по-наблюдателен, можеше да забележи странния поглед на приятелката си. Уви, беше прекалено зает със собствените си мисли.

По пътя за метрото така ентусиазирано обсъждаха последната тренировка, че далеч не веднага забелязаха преследвачите. Двама мъже от кавказка националност с явно недружелюбни намерения се пристроиха зад бавно крачещата двойка.

— Гледай, сега ще става нещо — изкикоти се Машка.

— Аха — мрачно се съгласи Алекс.

В светлината на неотдавнашния опит за убийство той не споделяше веселото ѝ настроение. Имаше немалка вероятност това да не са обикновени бандити, а някой далеч по-опасен.

В това време от портата точно пред тях излезе още един мъж.

— Ей вие, давайте парите — заповяда късо мъжът.

Преследвачите застанаха от двете им страни, за да не им позволят да избягат.

— Парите? — облекчено пое дъх Алекс. — Майната ти!

Единият от стоящите зад тях мъже се опита да блъсне Алекс, но той, без да поглежда назад, отстъпи встрани и му нанесе заден удар с крак право в слабините. Преди другите да реагират, Алекс довърши превития мъж с ритник в лицето и той утихна.

— Вторият е мой! — бързо заяви Машка и направи точно същия удар, а после добави и коляно в лицето.

Останалият на крака кавказец изпсува и извади нож от джоба си.

При вида на ножа лицето на Машка придоби замечтано изражение. Тя прокара език през устните си и игриво произнесе:

— Мм... хубав модел. Wildfire ограничена серия. Винаги съм искала да го пробвам в действие... — тя пристъпи към кавказеца. — И откъде една отрепка има такава луксозна играчка?

По това как кавказецът държеше ножа веднага ставаше ясно, че никога не се е обучавал в бой с ножове и затова Алекс не се притесняваше особено за Машка.

— Кучка!

Мъжът се опита да наръга Машка, но тя с лекота избягна ножа, стовари юмрук по китката му така, че кавказецът веднага пусна оръжието, и завърши схватката с рязък ъперкът. Ударът попадна точно в брадичката.

Кавказецът с изненадан израз на лицето се свлече на земята. Разбира се, силата на удара не бе достатъчна, за да повали такъв здравеняк. Тайната беше в техниката му на изпълнение. Ударът в брадичката под определен ъгъл предизвиква толкова силно сътресение на мозъка, че човек на мига губи съзнание. Има и друг вариант, когато противникът след такъв удар остава в съзнание, но престава да чувства тялото си. Очевидно нещо подобно се случи и с кавказеца.

— Е, ще тръгваме ли? — бодро попита Машка, вдигайки ножа от асфалта. — Мм... каква прелест! Попълнение за колекцията.

— И много ли такива имаш? — полюбопитства Алекс.

— Нали знаеш, че не ги броя — сви рамене девойката. — Мисля, че са няколко десетки. В Москва отрепки колкото искаш...

* * *

Вече почти пристигнал вкъщи, Алекс отново се върна мислено към днешния разговор с Настя Корольова. Съдейки по това как защитаваше Стас Рогов, при тях всичко е сериозно и Настя явно го обича. Е, или поне много го харесва. Във всеки случай, определено няма на какво да се надява. Ето защо трябва по някакъв начин да се разсее и да забрави за нея.

Дали да не набере телефона на спасеното момиче? Или да си съхрани нервните клетки и просто да отиде на гости на някоя бивша приятелка? Не, бившите определено отпадат. Всъщност може да се обади на Оля...

Той извади мобилния и набра номера ѝ.

Заето.

Е, значи не е писано.

Алексей постоя още известно време пред входа, загледан в почти пълната луна. Въздухът след дъжда беше изненадващо свеж и някак си не по градски чист. Прозорците на многоетажните блокове създаваха

причудлива мозайка, в която смътно се различаваха китайски йероглифи и силуети на дракони. Впрочем, след днешните истории не беше абсолютно никаква изненада да ги вижда на всяка крачка.

„Ех, колко е свежо — помисли си със задоволство. — Не всичко е толкова лошо...“

И като по заповед изведнъж силно го заболя ранената ръка.

— Хм, да не би да реагира на времето? — замислено измърмори Алексей, гледайки безоблачното небе. — Пак ли ще вали?

Дворът се освети от жълта светлина и зад ъгъла на съседната сграда се показа черна кола, чието дъно излъчваше приглушена зелена светлина.

„Ама че фуклю“ — недоволно си помисли Алекс, хвърляйки преценяващ поглед на колата.

Той не беше много наясно с марките, но този хищнически силует изглеждаше просто страхотно. Ако имаше достатъчно пари, и той самия би си купил нещо подобно. И сигурно също щеше да сложи най-различни неонов джаджи.

Ръката го заболя толкова силно, че направо не знаеше къде да се дене. Прииска му се да стигне до леглото, да зарови лице във възглавницата и тихо да завие. Макар здравият разум да му подсказваше, че е по-добре да се вземе в ръце и да медитира.

Във всеки случай, както скоро се изясни, всичко това отпаднаше. В дома го очакваше още една приятна изненада: сестра му се беше отървала от „робството“ и по този повод беше организирала домашно мини-партити. Робство тя наричаше удобната си, добре платена и абсолютно ненатоварваща я работа. Впрочем, сега Ана Селина беше намерила още по-мързелива и по-добре платена работа. И поради тази причина кланът Селин му беше отпуснал края.

Входната врата отвори леко подпийналата виновница за тържеството и веднага след топлото посрещане в стил „Какво правиш тук?“ го запозна със своите успехи и го повлече към масата. Наложил се да изпие чаша червено вино. Определено гадост, но поне полезна за здравето, както Алексей се утешаваше. А и ако изпие повечко, болката в ръката ще се притъпи...

— А знаете ли, че виното предпазва от сърдечно-съдови заболявания? — той погледна към родителите си над ръба на чашата и

отпи. — Премахва отлагания на нещо си там по стените на кръвоносните съдове...

— Виното също така успешно се бори и с бактериите — добави баща му. — Но това не е повод да ставаш алкохолик.

Анка изсумтя.

— Разбирам за малкия, той е побъркан на тема здраве. Но ти, тате, защо така изведнъж си започнал да се интересуваш от тези глупости?

— Имах пациент с подобна обсебеност — веднага започна да се оправдава Селин старши.

Алекс недоволно се намръщи. Защо хората винаги започват да се оправдават, ако ги обвинят в прекомерна загриженост за собственото им здраве? Какво му е лошото или срамното? О, извинете, аз не пия и не пуша, занимавам се със спорт и се грижа за фигурата си. Такъв съм загубеняк.

Маргарита Селина замислено погледна сина си.

— Ако си толкова обсебен за здравето си, тогава защо постоянно се прибираш в синини?

Алексей наведе глава, страхувайки се да я погледне в очите.

„Дали все пак не е забелязала синината под окото? Или... може би... винаги ги е забелязвала, но просто не се е издавала? Но... Не, виното ме удря в главата. Просто не нося на алкохол и лесно се напивам. А и тази болка в ръката ми пречи да мисля нормално.“

— Та значи, този мой пациент беше пристрастен към нетрадиционните методи на лечение — опита се да разведри обстановката баща му. — Такива неща пробваше на себе си: гладуваше, после се тъпчеше с най-различни гадости, дупчеше се с игли. При мен го изпратиха след като решил да си прави кръвопускане, защото бил настинал, и едва не умрял.

Стационарният телефон иззвъня. Този звук се чуваше толкова рядко, че направо го бяха забравили и в началото никой не реагира.

— Аз ще вдигна! — Анка пъргаво изчезна в коридора и почти веднага извика: — Малък, за тебе е!

Алексей неохотно остави вечерята и стана от масата.

„Кой ли може да ме търси на стационарния? Никой от приятелите ми не го знае. Дали не е някой от института... но пък толкова късно? Във времена на мобилни телефони стационарните

бавно, но сигурно се превръщат в атавизъм и като правило обаждането по тях не обещава нищо добро.“

Алексей взе слушалката и леко предпазливо каза:

— Ало.

— Алексей Селин? — учтиво попита мъжки глас.

Подобни уважителни обръщения, като правило, не завършват с нищо добро.

— Да, аз съм — с известно забавяне отвърна Алексей.

Шестото му, седмото и т.н. чувства закрещяха в един глас за предстояща опасност, а болката в ръката му така се усили, че едва не изпусна слушалката.

— А аз съм твоят нов познат с прекрасните зелени очи.

На Алексей му бе достатъчна само част от секундата, за да разбере кой му звъни.

— Ти?!

— О, спомни си — доволно произнесе събеседникът му и неочаквано твърдо продължи: — А сега ме чуй! Съвсем спокойно, без да плашиш семейството си и без да викаш милиция или нещо подобно, ще излезеш и ще отидеш на площадчето отсреща.

— Майната ти! — реагира, преди изобщо да помисли, Алексей.

— Нали не искаш нещо лошо да се случи на сладката ти сестричка? Тя е толкова фина, точно по мой вкус. А и мамчето...

— Млъкни!

— Разбра ме — спокойно продължи гласът. — Ще те чакам след пет минути. Не се ли появиш, ще пострадат семейството ти и приятелите.

Алексей известно време тъпо слуша сигнала в слушалката, опитвайки се да си събере мислите. Както обикновено се случва в екстремни ситуации, в първия момент в главата му нямаше нищо друго освен вечния въпрос „какво да правя?“, а после мислите му полетяха с невероятна бързина. Отговорите на въпросите „как ме откриха?“ и „кой е виновен?“ бяха ясни. Във времена на „съученици“, „контакти“ и прочие бази данни с адреси, пароли и изяви да се открие човек е от просто по-просто. И за това можеше да вини само себе си... Но кой да знае, че ще стане така?!

Алексей с треперещи крака влезе в кухнята.

— Приятели се обадиха, помолиха... да им занеса една тетрадка... След пет минути ще слеза на улицата.

— Ама че приятели! — изсумтя Анка. — „Млъкни“, „Майната ти“!...

Алексей ѝ хвърли убийствен поглед, но не каза нищо и излезе да се облече в коридора.

Време! Изобщо нямаше време... На кого може да се обади? Разбира се, на Сенсеич!

Алексей излезе от апартамента, тръгна надолу по стълбите и набра номера на Сенсеич.

Не е достъпен!

По гърба му пробягаха ледени тръпки.

„На кой друг да се обадя? На Машка? — Алексей потърка слепоочията си с пръсти. — Не. Не искам да я застраша... Костя! Той и живее най-близо от всички!“

За щастие, той се оказа достъпен.

— Какво става? — попита вместо поздрав Костя.

— Слушай. Имам много сериозен проблем — бързо заговори Алексей. — След няколко минути имам среща, след която най-вероятно няма да съм жив.

Костя недоверчиво изсумтя.

— Тогава не отивай.

— Заплашиха родителите ми. Трябва да отида... Не успях да се свържа със Сенсеич, опитай ти.

— Добре — стана сериозен Костя. — Къде е срещата?

— В градинката близо до дома ми. Помниш ли, веднъж там празнувахме рождения ден на Данка.

— Там съм след двадесет минути — прецени Костя. — Ще звънна на Сенсеич и останалите. Ти само гледай да издържиш.

— Добре — въздъхна Алексей. — И друго... Не се обаждай на Машка, това е прекалено опасно.

— Разбрах.

Алексей натисна бутона за край на разговора и погледна часовника. Бяха минали около пет минути.

„Интересно, дали ще се разстроят много, ако закъснея с пет минути? Повече може да е опасно, но едно малко забавяне ще е добре

дошло за Костя. Въпреки че накъде по-опасно от това? Зеленоокият в края на краищата не ме кани на преговори...“

Алексей бавно се спусна по стълбите и нерешително спря пред железната врата.

„Е, всичко вървеше към това. Твърде странен ден беше днешният, че да мине без инциденти — той сви юмруци, въпреки силната болка в ръката. — Освен това нали самият аз исках да намеря това копеле, за да отмъстя за Славик!“

Той си пое дълбоко дъх и натисна бутона за отваряне на вратата. Тя изписка в отговор.

* * *

„Няма място за отстъпление — Алекс с всички сили блъсна железната врата и тя се удари в стената. — Отстъпление... Кога съм отстъпвал?! Пред кого? Никога не е било, няма и да бъде!“

Поддал се на краткия пристъп на гняв, той дотича до градинката само за минутка. Но когато трябваше да пристъпи в слабо осветената алея, яростта му бързо се стопи, отстъпвайки място на здравословна предпазливост.

Алекс се закова на място, без да има сили да направи и крачка. Мъждеещите лампи осветяваха три тъмни фигури.

„Е, ето че дойдох...“

Пред него стояха трима мъже със светещи във вечерния полумрак зелени очи. Лицата им бяха съвършено спокойни, дори по-скоро умиротворени, и само в единия — с белега на бузата, понякога се прокрадваше намек на задоволство. Или може би просто така му се струваше и всичко беше просто игра на сенките...

— Какво, реши да спасиш семейството ли? — спокойно попита онзи, когото Алекс веднага кръсти Белега. — Похвално.

Алекс не каза нищо.

Мозъкът му се опитваше да намери изход от опасната ситуация, но пасува пред невероятните физически способности на „смитовците“. В допълнение, изпитото вино и адската болка в ръката сериозно затрудняваха адекватното възприемане на действителността.

— Ние сме честни хора — продължи Белега. — Така че ще се биеш само с един от нас и ако спечелиш, ще те пуснем. Честна дума.

„Аха, разбира се. Направо ти повярвах, гадино... — Алекс се опита да успокои треперенето, обхванало тялото му. — Вероятността да победи някой от тези мутанти е практически равна на нула. Но дори и ако като по чудо се получи... Ти така или иначе няма да ме пуснеш. Аз съм прекалено опасен свидетел, при това на две престъпления. Ох, голям съм късметлия...“

Алекс знаеше, че няма къде да бяга. Да, дори и да се измъкне, „смитовците“ така или иначе с лекота ще го догонят и ще му извият врата. Всъщност защо да се изненадва? Той от самото начало осъзнаваше, че отива на заколение...

Да се бие невъоръжен с такива противници беше просто глупаво, но и да грабне лежащото в краката му дърво или камък не изглеждаше много по-умно. Единственото, което можеше да направи, беше възможно най-незабелязано да измъкне от джоба си мобилния и да го стисне в юмрук, добавяйки по този начин малко повече тежест в удара си. Другата му ръка го болеше толкова силно, че в момента той направо не я чувстваше.

— Е, и аз самия си мечтаех за реванш — Алекс се усмихна кисело, разбирайки отлично безизходността на ситуацията.

Единственото, което му оставаше, бе да бави времето до пристигането на Костя и останалите.

Белега пристъпи напред.

— Сам разбираш, че това искам да го направя лично.

Подчертаването на думата „това“ не оставяше и най-малко съмнение в неговите намерения. Белега явно беше готов незабавно да пристъпи към действие, но това не влизаше в плановете на Алекс.

— Какво, извратеняко, премахваш свидетелите ли?

Другите изненадано погледнаха Белега.

— Вие познавате ли се?

Алекс го прониза догадка.

— Значи вие не знаете, че този човек...

Белега се хвърли напред и заби крак под коляното му преди да успее да довърши изречението си. Алекс не успя да отдръпне крака си и бруталният удар мигновено го лиши от равновесие.

По крака му се разля адска болка, но на Алекс вече не му беше до това.

Белега се нахвърли върху него и нанесе удар с лакът в лицето, който Алекс успя да блокира с кръстосани ръце и веднага пропусна удар с коляно в стомаха.

И отново силата на удара беше такава, че краката му буквално се подкосиха. Той се претърколи през глава, гневно припомняйки си злополучната чаша вино. Изпитото силно влияеше на координацията и възприятията, но кой знае защо изобщо не притъпяваше болката.

„Как можах да забравя за силата на неговите удари?! Ако ще продължава така, определено няма да издържа до пристигането на Костя — той мислено прокле дългия си език. — Но кой да знае, че думите ми само ще ускорят началото на боя. Така, стига толкова! Това копеле уби Славик! Толкова ли съм некадърен, че да не мога да отмъстя за него?!“

Яростта изпълни цялото му същество. Сърцето му заби ускорено, в кръвта му нахлу доза адреналин и Алекс мигновено забрави излишните мисли. Предпазливостта и разума отстъпиха на заден план.

— Хайде, ела насам! — повече на себе си, отколкото на противника, изсъска Алекс, и вече по-уверено добави: — Този път няма да се отървеш само с белег.

Белега сякаш чу думите му и нападна отново. В последния момент Алекс направи движение, сякаш се кани да отстъпи, и бързо хвърли в лицето на противника си скрития в ръката мобилен телефон. Белега инстинктивно вдигна ръка нагоре, отбивайки летящия предмет, и веднага получи мощен ъперкът в челюстта. Но въпреки логиката не рухна на земята като подкосен, а просто отстъпи и изненадано разтърси глава.

— Не е лошо — одобри той. — Но явно не е достатъчно, за да ме повалиш.

Алекс стисна юмруци, осъзнавайки своето безсилие. Отново прекалено различни нива. А зеленоокият дори още не беше използвал онази странна техника със скокове и плюене.

И така, какво му остава? Да бяга? Да бе!

Той си пое дълбоко дъх, освобождавайки съзнанието си от излишни мисли, и направи движение от тайчи чуан за изхвърляне на

излишната енергия. Отговорът дойде от само себе си: ако не можеш да победиш със сила, трябва да използваш други методи. Макар да не вярваше особено в специалните свойства на тайчи, това изобщо не му пречеше да използва техниката „отблъскващи ръце“. Ако ударите са прекалено силни и бързи, няма нужда да ги блокираш, а внимателно да променяш траекторията им.

Междувременно Белега замислено докосна челюстта си и сякаш за себе си взе решение:

— Добре, стига сме си играли.

По изражението на лицето му и неговия глас Алекс разбра, че сега започва истинската битка.

Вдишване-издишване.

Не позволявай пак на чувствата да надделеят над разума.

Вдишване-издишване.

Правилното коремно дишане е ключът към успеха.

От Белега го делиха само няколко крачки. Алекс беше сигурен, че противникът му ще ги преодолее за част от секундата, но вместо това зеленоокият започна да се движи умишлено бавно.

Вдишване-издишване.

Без замах, Белега нанесе удар под коляното, и тук Алекс с изненадваща яснота осъзна, че противникът му продължава да се движи със същата бързина. Просто собствената му скорост за възприемане се беше ускорила!

Той с лекота измести крака си от траекторията на удара и дори успя навреме да види ръката, насочена към гърлото му и леко да промени траекторията ѝ встрани. Да, игричките наистина бяха свършили, боят беше на живот и смърт.

Вдишване-издишване.

Дори с неочаквано ускорени реакции Алекс едва смогваше на всички движения на зеленоокия, а за контраатака не смееше и да мечтае. Но в плановете на Белега явно не влизаше продължителна размяна на удари. Вместо това той с рязко движение се хвърли в краката на Алекс и го повали на земята. Седнал отгоре му, зеленоокият започна да го обработва с удари в лицето, но за щастие Алекс доста умело се прикриваше с ръце — опитът от боевете без правила си казваше думата.

Алекс отлично осъзнаваше, че трябва бързо да разкара от себе си своя противник и да се изправи на крака, но това не беше толкова лесно. Белега пресичаше всичките му опити да се измъкне и не му позволяваше да си поеме дъх, засипвайки го с множество удари. На Алекс му оставаше само да се свие на топка и старателно да прикрива лицето си.

Но един удар все пак пропусна.

Очите му се замъглиха и той „отплува“. Обзе го замайване и загуба в пространството. В ушите му подобно звън на камбана прозвучаха думите на Сенсеич: „Лежация не го бият, лежация го убиват“.

Вдишване-издишване.

Въпреки шокото състояние, тялото му продължаваше да работи по привичните алгоритми. Ударът сякаш изби от главата му всички излишни мисли, остана само способността ясно да анализира случващото се.

Прикрий лицето с ръце. Сега рязко извий гръб, веднага се извърти встрани и махни противника от себе си.

Скачайки на крака, Алекс веднага атакува Белега с нисък удар с крак, но той успя да се изтърколи встрани и зае бойна стойка. Алекс веднага отбеляза, че подобна позиция на краката не е характерна за нито едно от известните му бойни изкуства: нисък клек с равномерно разпределение на тежестта между двата крака. Глупаво.

Алекс се възползва от това, че зеленоокият му подлага главата си толкова удобно, и нанесе удар с крак. Белега без проблем отдръпна глава от линията на удара, но леко загуби равновесие, и Алекс просто го блъсна с две ръце, събаряйки го на земята. Зеленоокият мигновено скочи на крака и отново се хвърли в атака, но първият удар Алекс с лекота „пропусна“ покрай себе си, а после използва силата на противника, за да направи елементарен захват на ръката. Раздаде се тихо изхрущяване, ръката на зеленоокия се усуква неестествено в лакътя и увисна безпомощно. Вместо да се отдръпне, Белега опита да удари с другата ръка, но Алекс отново използва техниката от тайчи чуан, пропусна удара покрай себе си, като му добави малко импулс в правилната посока. В резултат Белега се превъртя през глава и рухна на земята, падайки с цялата си тежест върху счупената ръка.

„Има добра реакция и чудовищна сила — хладнокръвно констатира Алекс. — Но изобщо не може да се бие! Как така не съм го забелязал по-рано?“

Противно на очакванията му, зеленоокият дори не гъкна, но и не припадна, а се претърколи и бавно се изправи на крака.

„Нещо позагуби пъргавина“ — доволно си помисли Алекс и веднага загуби концентрация.

И съвсем не на време, защото другите двама зеленооки решиха да се включат в боя. Алекс получи удар с крак в гърба и се претърколи на земята. Удар в хълбока го настигна, въпреки че успя да промени посоката на падането. А после още един...

Дъхът му секна.

Той се сви на топка в очакване на следващите удари, но те така и не последваха.

— Лъоха!

Навярно за първи път в живота си Алекс наистина беше щастлив да чуе този глас.

Костя!

Алекс се претърколи през рамо, изправи се на крака и бързо се огледа. За негово огромно съжаление Белега вече заемаше вертикално положение. Двете му приятелчета бяха отстъпили на няколко крачки от Алекс и хладнокръвно разглеждаха неканения гост.

Костя от своя страна също ги огледа внимателно и видяното явно не му хареса.

— Само трима?!

— Това са мутанти — обиди се Алекс. — Виж ги само — очите им светят в тъмното.

— Глупости! — изсумтя Костя.

Той застана до Алекс, отметна кичур коса пред очите си и спря погледа си на Белега, усещайки с някакъв животински инстинкт, че той е главният.

— Ей, ти, да ступвам този идиот е изключително моя привилегия!

„Ама че изрод! — възмути се Алекс. — И как съвсем не навреме се появи, почти бях довършил онзи с белега!“

— Ти пък кой си? — недоволно се поинтересува Белега.

За изненада на Алекс, зеленоокият явно не се притесняваше особено за счупената ръка. Дали още го държеше шока от болката или това беше поредната невероятна способност, но той спокойно движеше контузената ръка и дори не се мръщеше!

— Правилно се интересуваш — криво се усмихна Костя. — Трябва да знаеш кой те е наплескал. За да запомниш за в бъдеще с кого не трябва да се закачаш.

— Още един любител на разговорите? — викна раздражено Белега и махна с ръка към приятелчетата си: — Вие довършете този, а аз ще се заема с неканения гост.

Алекс се усмихна.

„Какво, не рискуваш да се биеш с мен един на един? Добре. Но те чака изненада — Костя не е по-слаб от мен. А ако съм честен, дори е малко по-силен. Но само малко!“

Костя по навик се втурна напред, но Алекс го спря, поставяйки ръка на рамото му.

— Този с белега е със счупена дясна ръка — каза тихо. — Техниката им е никаква, но силата и скоростта им са просто невероятни.

— Гледай и се учи — махна с ръка Костя. — Аз ще се оправя и с тримата.

„Самоуверен глупак — раздражено помисли Алекс. — Е, какво пък, да видим...“

За съжаление на учениците от клуб „Рижия дракон“ зеленооките предпочитаха да действат по свой собствен начин. Двамата тръгнаха да заобикалят Костя от двете страни, за да стигнат до Алекс, а Белега направи няколко крачки встрани и сграбчи ограждението — висяща между невисоките стълбове верига. Рязко дръпване, и тя се откъсна първо от единия стълб, после и от другия. Тогава той стъпи на веригата, напъна се... и откъсна парче дълго около пет метра.

— Уау! — ахна от изненада Костя, отстъпвайки назад към Алекс.

Белега намота част от веригата на юмрука си и със зловна усмивка започна да я върти над главата си.

— Нали каза, че ръката му е счупена!

— Счупена е — неуверено потвърди Алекс. — Дори чух изхрущяването...

Но защо тогава Белега въртеше над главата си тежката верига точно със същата ръка?

Зеленооките нападнаха едновременно в опит да разделят приятелите. Но Алекс реши да им развали плана и атакува Белега, оставяйки на Костя привилегията да се разправи едновременно с двама противника.

Белега замахна с веригата, но Алекс ловко я избягна и направи подсечка. Разбира се, не успя. Затова пък веднага получи удар по рамото с веригата. Ръката му мигновено се парализира, принуждавайки го да отстъпи.

При Костя нещата не бяха много по-добри. С един зеленоок той евентуално би могъл да се справи, но двама определено му идваха в повече. Въпреки предупреждението на Алекс не беше готов за нечовешката бързина и сила на противниците си. За разлика от Белега, те не тръгнаха да се играят игрички, а веднага атакуваха с пълна сила. За чест на Костя, той издържа доволно дълго — почти десет секунди.

— Изглежда имаме проблем! — извика Костя, докато бързо отстъпваше под натиска на двамата зеленооки.

— А ти какво си мислеше?!

Алекс за миг се разсея и веригата едва не го улучи в лицето.

„Ако Сенсеич не се появи в най-близко бъдеще, яко ще го загазим“ — осъзна отчетливо, отстъпвайки все по-назад и по-назад. С крайчеца на окото си мярна как Костя се свлича под ударите на зеленооките, но не можеше да му помогне.

За тяхно щастие учителят имаше невероятната способност да се появява на точното място в точното време.

— И как се нарича това?!

Виктор Михайлович, сякаш нищо не се е случило, наблюдаваше схватката, облегнат на ствола на едно от дърветата. Нещо повече, той най-вероятно стоеше така от доста дълго време.

Теоретично Алекс би трябвало да се зарадва от появата на учителя, но тонът, с който беше произнесена единствената фраза, го накара силно да се усъмни в късмета си. Сенсеич явно не беше доволен от своите ученици.

— Учиш ги, учиш — продължи междувременно Виктор Михайлович, — а те с някакви си трима рептилоида не могат да се справят.

Рептилоида?!

— Ти пък кой си? — подозрително попита Белега.

Сенсеич се отблъсна от дървото и бавно „доплува“ до Костя с плавната си фирмена походка. Колкото и да е странно, вместо да застанат на пътя му, зеленооките мълчаливо се отдръпнаха.

— Алексей мога да го разбера — Сенсеич хвана Костя за яката и го изправи на крака — но от теб не го очаквах!

Алекс направо подскочи от такава несправедливост, но все пак предпочете да замълчи.

— Мрф! — изхриптя Костя и изплю кървава слюнка.

Изглежда за кратката схватка беше пострадал дори повече от Алекс.

— Какво спряхте? Хванете го! — опомни се най-накрая Белега.

Зеленооките едновременно скочиха във въздуха и атакуваха Сенсеич. Скоростта на скоковете им беше просто нечовешка, но учителят без никакъв проблем прихвана ударите и на двамата и буквално ги разпръсна в различни посоки.

— Вие направихте много сериозна грешка, рептилоиди — спокойно каза той.

Алекс и Костя отлично познаваха този тон. Те бързо се спогледаха и прочетоха в очите на другия една и съща мисъл: „Свършени са“.

— Какъв си ти, бе?! — изръмжа Белега, замахна и удари Сенсеич с веригата.

Вместо да избегне чудовищния по сила удар, учителят с едно мълниеносно движение на ръката хвана края на веригата и я дръпна към себе си. Но Белега беше достатъчно силен, за да остане на място. Веригата, дебела колкото човешки палец, се изпъна и със силен звън се скъса точно по средата.

— Ти от Рейтинга ли си? — изсъска зеленоокия, като едва успя да се задържи на крака. — Не те познавам!

— От Рейтинга — спокойно каза Сенсеич и някак особено сведе длани. — Но не в тази страна.

Момчетата не можеха да повярват на очите си: в тъмното тялото на Сенсеич засия с тъмно-оранжева светлина. Не, по-скоро изглеждаше обгърнат от странно светеща... Алекс би я нарекъл аура, но някак си не искаше да прибягва до такава популярна терминология.

Белега атакува Сенсеич с поредния невероятен скок, предхождан от плюнка в лицето. Учителят избягна познатата на Алекс зелена слуз и посрещна нападателя с прост удар с длан в гърдите. Поемайки пълната сила на удара, зеленоокият прелетя такова разстояние, сякаш го беше ударила кола на пълна скорост.

Алекс дори за секунда си помисли, че обувките му ще останат на място, както понякога се случва при много силен челен удар с кола.

— Точно така! — радостно извика Костя.

И пак Белега се изправи на крака толкова лесно, все едно не беше получил никакви увреждания. Но вместо отново да атакува Сенсеич, той се втурна да бяга. Така постъпиха и другите зеленооки.

— Аз ще го поема! — извика Костя и се втурна след единия.

Алекс все още се чувстваше така, сякаш го беше блъснал влак, но да остане на място, разбира се, не можеше.

— Мой е! — извика и се хвърли след Белега.

„Този път няма да ми избягаш!“

— Алекс! Спрете! — догони ги викът на Сенсеич.

Но Алекс не му обърна никакво внимание. Яростта замъгляваше погледа му, обагряйки действителността в пурпурно червено. В главата му пулсираше една-единствена мисъл: да отмъсти!

И отново той гонеше човека с белега. Тъмната фигура се мяркаше между дърветата, създавайки усещане за леко „дежа вю“.

„Трети път няма да те изтърва!“

Отпред вече се виждаха ярките светлини на шосето и се чуваше ревят на колите. Алекс тичаше на ръба на силите си, но не успяваше да приближи Белега, тичащ на няколко метра пред него.

А той прескочи ниската преграда и без да забавя скорост, изтича на платното и започна ловко да маневрира между колите.

Последният път Алекс не продължи с преследването, но сега...

Без да се замисля, той се втурна между колите и започва да повтаря маневрите на Белега.

Въпреки сравнително късния час, трафикът по шосето беше повече от натоварен.

На два пъти Алекс почти попадна под нечии колела, но за сметка на това успя да съкрати разделящото ги разстояние. Белега вече беше преминал пътното платно, когато Алекс се реши на рискована маневра.

Въпреки че „се реши“ не беше най-подходящата дума — всичко стана прекалено бързо, за да решава каквото и да е.

Пред последната кола Алекс не забави, за да я пропусне, а с все сили се оттласна с два крака и прелетя като „риба“ над нея. В действителност този елемент се наричаше „салто с полет“ и най-характерното за него беше, че през по-голямата част от полета позицията на тялото беше успоредна на земята.

Излизайки от предпазното претъркулване, Алекс се завъртя и нанесе удар с крак в глезена на Белега. Ударът се получи слаб, но все пак наруши равновесието на зеленоокия. Алекс се хвърли напред на четири крака с намерението да продължи преследването, но неочаквано получи силен удар в хълбока. В следващия миг тъмнината го обгърна.

ГЛАВА 7

Алекс инстинктивно се сви, претърколи се и скочи на крака. Рязкото движение веднага му докара ужасна болка в главата, но в момента не му пукаше. Много по-важно беше, че Белега пак успя да се измъкне.

— Птичката отлетя — ехидно съобщи Костя.

За немалка изненада на Алекс Сенсеич не беше край тях. Затова пък отнякъде се появи леко разстроен Данил.

— Не успях да го стигна — виновно каза баскетболистът. — Бързак е!

Алекс раздражено удари с юмрук в дланта си.

— Мамка му, почти го бях докопал. Следващият път няма да избяга.

— Не се знае кой кого е докопал — подсмихна се Костя. — Нещо не ми изглеждаш като победител.

Улавяйки самодоволния му поглед, Алекс се намръщи.

— По-добре виж себе си.

Той определено не разбираше откъде се е взело това негово самодоволство. На лицето на Костя се мъдреше огромна синина, а и изглеждаше напълно смачкан. Ако не беше Сенсеич, „великият боец“ щеше да лежи с прекършен врат в парка. Между другото...

— А Сенсеич къде е?

Данил сви рамене.

— Заповяда ми да се върна при теб, а той тръгна по следите на мъжа.

— Ясно — Селин уморено приклепна на пети, държейки се за хълбока. — Ох, добре ме подреди този зеленоок изрод!

— Можеш да ми благодариш — доволно заяви Данил. — Ако не се бях появил навреме и не го бях изплашил, сега щеше да си мъртъв.

— А къде беше досега? — раздражено подхвърли Алекс.

— Току-що пристигнах. Тъкмо паркирах, когато ти профуча край мен.

„А, да, нашият любител на стрийтрейсинга е с кола — спомни си Селин. — Тогава наистина ми е провървяло, че се оказа тук. С неговия стил на каране можеше изобщо да не пристигне.“

Данил открай време си беше маниак на тема коли. Още от дете помагаше на баща си в автосервиза, интересуваше се от техническите новости и познаваше до най-малки подробности всичко, що е на четири колела. А преди година най-накрая си беше купил използвана хонда „Сивик“, ремонтира я и подмени всичко възможно, после сложи още някакви допълнителни джаджи и сега обикаляше из града като луд. Освен това Данил нежно я наричаше „момичето ми“ и през ден я полираше. Разбира се, това приличаше на лека мания, но не пречеше на никого, и точка.

Алекс нервно изхихика.

— Добре поне, че Сенсеич пристигна навреме.

— Ъ-ъ... — Костя се почеса по врата. — Което е доста странно, защото аз не успях да се свържа с него.

Момчетата се спогледаха учудено.

— А тогава как...

— Както обикновено — резюмира Алекс и всички се засмяха.

Напрежението малко намалю.

— И така, какво все пак стана тук? — попита баскетболистът. — Какво искаха от теб тези мъже?

— Добър въпрос — отбеляза Костя. — Наистина бих искал да знам защо... беше цялата тази работа?

Очевидно искаше да каже нещо от рода на „защо ме натупаха?“, но подобни позорни думи просто не можеха да излетят от устата му.

— Де да знаех и аз...

Идвайки малко на себе си, Алекс се изправи на крака и неволно изохка от острата болка в хълбока.

„О, не! Само не счупени ребра! Толкова тренировки ще трябва да пропусна... — той веднага се сепна. — По дяволите, за какво си мисля?!“

— Онзи изрод с белега на бузата уби мой приятел.

Настъпи напрегната пауза.

— А сега иска да ме очисти, защото бях свидетел. Заплашва семейство ми и приятелите ми... — Алекс стисна юмруци. — И копелето отново ми се изплъзна!...

— И всичко това, защото някой е твърде импулсивен.

Сенсеич се появи съвсем безшумно. Впрочем, приятелите прекалено много бяха записани в обсъждането на събитията от нощта, за да реагират на тихото шумолене на тревата или потрепването на сенките.

Алекс подскочи от изненада и отново с охкане се хвана за хълбока.

— Или може би е твърде глупав? — предположи Костя.

— Просто не исках да го изпусна — опита да се оправдае пред учителя си Алекс, хвърляйки недоволен поглед към Костя.

Сенсеич внимателно погледна Селин.

— Мисля, че си забравил да ми кажеш някои неща.

— Да, имаше тук няколко произшествия — Алекс се почеса по врата, забил поглед в земята. — Незначителни... Тъкмо започнах да казвам на момчетата...

Ако се съдеше по изражението на Сенсеич, той беше видимо недоволен, което в последно време му се случваше твърде често.

— Ще трябва да започнеш отначало.

* * *

Докато Алекс подробно разказваше за срещите си с рептилоидите — така Сенсеич нарече зеленооките — четиримата с бавна крачка се върнаха до мястото на схватката и се заеха да търсят телефона му. В полумрака задачата съвсем не беше лесна, но малко по-късно Алекс вече държеше в ръцете си останките му.

— Загина със смъртта на храбрите — резюмира той и с въздишка извади сим-картата от безполезната пластмаса.

— По-добре той, отколкото ти — усмихна се Данил.

Алекс погледна въпросително към учителя.

— Е, какво ще кажете за всичко това?

Опита се да скрие вълнението си, но изглежда не му се получи особено успешно.

— Първо, успокой се — Сенсеич замислено погледна своя ученик. — Мисля, че този проблем е напълно решим... Сигурен ли си, че нищо не си пропуснал?

— Като че ли не.

— Добре, засега не предприемай нищо...

— Че какво бих могъл да предприема? — тъжно се усмихна Алекс.

— Имам един познат, така че проблемите със закона ще ги разрешим... — продължи Сенсеич. — А що се отнася до рептилоидите, с тях нещата са доста по-сложни.

Алекс нервно се засмя.

— И още как!

— Но също са напълно решими.

— А защо ги наричате рептилоиди — попита Костя. — Познавате ли ги?

— Лично тези рептилоиди, разбира се, че не — засмя се Сенсеич. — Тези, с които ти си се сблъскал, принадлежат към един от тайните клубове по бойни изкуства, избрали за тотем някакъв вид рептил. Учениците от такива клубове ги наричаме „рептилоиди“.

— Те да не са мутанти? — удивено попита Алекс и приклепна, почувствал слабост в краката. — И какви са тези тайни клубове?

— Сложно е за обяснение... Много последователи на бойните изкуства свързват своето духовно начало с някакво животно: мечка, тигър, пантера, хиена. Това е един от принципите на разделение на клубовете. Като правило, броят на учениците в подобни клубове е много ограничен, тъй като тайните на бойните изкуства се предават или между членове на семейството, или на много ограничен кръг хора.

„Тоест, ние сме един от тези тайнствени клубове? — направи за себе си логично заключение Алекс. — Хм!... Разбира се, приятно е да принадлежиш към кръга на избраните...“

— По света има стотици подобни клубове, практикуващи тайни бойни изкуства. Много от тях, като нашия например, имат наистина древна история и постоянно се съревновават помежду си. Така се получило, че за разлика от останалите клубове „рептилоидите“, наред с „инсектоидите“ и „чистите“, живеят доста сплотено — продължи Сенсеич. — Грубо казано, представляват нещо като един голям клан, състоящ се от множество клубове.

— А какви са тези „инсектоиди“ и „чисти“?

Костя и Данил попитаха почти едновременно.

— „Инсектоидите“, както подсказва и името им, са свързани с насекомите. Те... по-особени са. А пък „чистите“ — това са хора, които не са намерили животинското начало в себе си, но са достигнали определено ниво на лично духовно развитие.

— А ние тогава кои сме? — тъпо попита Алекс. — Нещо не съм чувал за такъв вид животни като дракони. Сигурно учебникът ми по биология е грешен.

Сенсеич се облегна на блока, опря глава и погледна към небето.

— Става дума за духовните начала на различните животни, а не за нормални живи същества, и тук учебникът по биология е лош помощник. Впрочем, дори и по тази класификация драконите са едни от най-древните и удивителни същества.

Всичко това звучеше просто невероятно... и невероятно интересно.

— И колко подобни клуба има в Москва? — развълнувано попита Костя. — Е, освен нашия...

О, да, този психо сигурно се радва, че са се появили много нови противници. До днешната среща с рептилоидите Костя не беше губил нито една битка с другите школи по бойни изкуства. Е, или поне старателно мълчеше за своите поражения.

— Двеста-триста. И сред тях само един е официален представител на Храма на Дракона — нашият клуб. По-точно ще стане официален след регистрацията. Между другото, едно от условията за признаване на клуба е вашето обединение с половинката ви — духът-дракон.

— Винаги съм си мислел, че половинката ми ще е някое прекрасно момиче — озадачено каза Костя — а не някакъв си там люспест дракон.

— Понякога и така става! — изсумтя Алекс. — Любовта е сляпа...

— Виждам, че вече можеш да се шегуваш — отбеляза Сенсеич. — Значи, всичко е нормално.

— Е... ами, да. Май трябва вече да се прибирам, а? — неуверено попита Алекс, макар че изобщо не му се тръгваше.

Оставаха твърде много въпроси, повечето от които още дори не беше формулирал. Но у дома го чакаха родителите му, а нали им беше казал, че излиза само за няколко минути.

— Данил и Костя, можете да се прибирате, с Алексей трябва да обсъдим още нещо.

— Почакайте — помоли Данил. — Имам още един въпрос...

— Добре, давай го този въпрос — изненадващо нетърпеливо каза Сенсеич.

Костя също искаше да каже нещо, но виждайки реакцията на учителя, предпочете да си затрае и мълчаливо да чуе отговора на въпроса на Данил.

„Усещам, че ме чака конско — изненадано констатира Алекс. — А досега никога не ни се е карал, дори като деца. И критикува обикновено много внимателно, без да дава директни съвети и указания, като ни подтиква сами да открием грешките си.“

Тонът на Сенсеич накара Данил да се почувства като натрапник, но явно нямаше намерение да се отказва от въпроса — любопитството си е любопитство.

— Всички тези клубове... С какво всъщност се занимават? Защо никой не е чувал за тях?

— Леле, и това е един въпрос — усмихна се Сенсеич. — Добре, ще ви направя кратка разходка в историята на Рейтинга. И за да изпреваря въпроса ви, Рейтинга — това е нещото, заради което съществуват клубовете. Списък на най-силните. По-добрите клубове, по-изкусните бойци, използващи най-различни техники, дошли от далечното минало и усъвършенствани в настоящето.

— Рейтинг? — повтори Алекс.

Някъде беше чувал тази дума, казана точно с такава интонация... Точно така, „рептилоидът“ беше попитал Сенсеич има ли го в Рейтинга. Но това не е първото споменаване, със сигурност не е първото.

— Да, ние го наричаме точно така. Във всяка страна се води отделен Рейтинг, а най-силните бойци се срещнат в битка за Световния Рейтинг. Във всеки наистина голям град има поне няколко клуба, и те постоянно водят битка за званието най-добри.

— Бият се? — уточни Данил.

— Организируют боеве.

— До смърт?

— Както се случи — уклончиво отвърна Сенсеич.

Алекс щракна с пръсти, спомняйки си най-накрая къде още е чувал споменаването на Рейтинга.

— А всички тези клубове все секретни ли са като нашия, или в Рейтинга има и обикновени школи за източни бойни изкуства?

— Да го кажем така, във всеки клуб има дъщерни школи, в които се подбират най-добрите ученици за последващо присъединяване към клубовете и за участие в Рейтинга.

— Така си и мислех! — зарадва се Алекс.

„Онази гадина от «Стоманен юмрук» не би могъл да ме свали просто така. Ако е в Рейтинга като рептилоидите, не всичко е толкова зле! Нали неслучайно ме пита точно за този Рейтинг.“

— Усещам, че си премълчал още доста неща — каза Сенсеич и погледна сериозно към Костя и Данил. — Така че, момчета, наистина трябва да се прибирате вкъщи, разговора за Рейтинга ще го продължим утре на тренировката. Тогава ще ви запозная с него.

— До-обре — проточи Данил. — Аз послушно се оттеглям...

— Да, да вървим да спим — присъедини се към него Костя. — Ние си свършихме работата, спасихме Лъоха. Сега може и да поспим.

Алекс успя да разкаже историята за отиването в школата по бойни изкуства на бащиния му приятел още преди Данил и Костя да се скрият зад ъгъла. Сенсеич не коментира загубата му, но реагира доста негативно на побоя на невинните ученици.

— И мислиш, че за това те учих на бойни изкуства? — попита тихо.

— Не, разбира се — разкажано отговори Алекс. — Аз просто... дадох воля на гнева си, нали е част от втората ми личност.

— Да, точно за това исках да поговоря с теб.

— Вие сте прочели записките ми? — със свито сърце попита Алекс.

— Разбира се, прочетох ги, къде ще ходя? — въздъхна Сенсеич.

— И?... — нетърпеливо попита Алекс.

Уви, учителят не оправда очакванията му.

— Това, което се опитваш да направиш със себе си... В него има нещо интересно, но всичко е реализирано много глупаво.

— Да? — опули се Алекс.

— Хайде да го разгледаме отстрани. Ти се опитваш да изхвърлиш от себе си всичко, което ти се струва излишно, в другата

личност. Така ли е?

— Не, аз...

— Бъди честен със себе си. Това не е раздвоение на личността, а е просто опит да се избавиш от това, което считаш, че е слабост на характера.

След дълга пауза Алекс неуверено кимна.

Изглежда, че още изначално е направил от себе си нещо като суперанимал от класификацията на Поршнев и Диденко^[1]. Тези двамата условно разделили човечеството на потомци на четири вида — два хищни и два нехищни. Хищниците се делили на суперанимали — зли същества, потискащи волята на околните, и сугести — хищници, които се приспособяват. Точно суперанимала като най-близко до неговото животинско начало беше целта на Алекс. Уви, засега не се получаваше много добре.

— Трябва да призная, че доста ефективно си използвал техниката за самохипноза, за да потискаш емоциите си. Само че това унищожаваш личността и разбиваш психиката.

— Помня — въздъхна Алекс. — Енергията от емоциите трябва да се насочва навън, а не да се задържа вътре. Трябва да изразяваме емоциите си в тяхната цялост, така че по-късно да изчезнат без следа. Точно затова и пребих онези ученици...

Сенсеич се намръщи.

— Това не е най-добрият начин за изкарване на емоции. Разбира се, браво на теб, че изучаваши всичко това... но нали разбираш, че и у дома, и в института, и с приятелите си ти се държиш изкуствено. Навсякъде това не си ти.

— Е, аз не бих се изразил така — не се съгласи Алекс. — Желанията постоянно разкъсват човека на части, често в един и същ момент му се иска да постъпва съвършено различно...

— И точно изборът определя човека — прекъсна го Сенсеич. — Да се биеш или да избягаш, да признаеш любовта си или да премълчиш.

„Това пък откъде го знае?!“ — изненада се Алекс.

— Това, което правиш, е просто да актьорстваш и да заблуждаваш — заключи учителят. — Виж качества, разпределени между двете личности: единият е сприхав и зъл егоист, а другият е слабо и страхливо нищожество. Не ти ли се струва, че това не е

особено добро раздвоение? Нима в Алексей Селин няма по-добри качества от пасивността, от една страна, и агресията, от друга?

Алекс окончателно се обърка.

— Тоест, вие нямате нищо против идеята ми?

— Защо да имам? — изненада се Сенсеич. — Аз просто констатирам факти, изводите ги оставям на теб. За останалото ще поговорим утре на тренировката, сега е време да тръгвам.

— Вече?! — изненада се Алекс.

— А видя ли часа?

— Нямам часовник — измърмори Алекс. — Мобилният ми е счупен...

— Един след полунощ е.

— О, по дяволите! — Алекс скочи на крака. — В къщи ще ме убият! До утре, Виктор Михайлович!

И хукна към дома си.

---

[1] Б. Ф. Поршнев и Б. А. Диденко — автори на доста оригинална теория за развитието на човечеството, според която хората се делят на хищници и нехищници. ↑

ГЛАВА 8

Виктор Михайлович Тропов замислено наблюдаваше бягащия ученик. Колко много се бяха променили всички за тази година. Но най-много, разбира се, се беше променил Алекс и, за съжаление, към по-лошо. Прекалено беше разклатил психиката си със своите експерименти, макар че той и преди не се контролираше особено добре. Оставаше му само да се надява, че тези игри с личности в крайна сметка ще му помогнат да намери хармония със самия себе си.

От друга страна, той беше изумен и възхитен от своя ученик. Разбира се, методиката на разделяне на съзнанието не е нова — още по времето на Втората световна война са се правили опити в тази област. Но просто така, от нулата, постепенно да се самохипнотизираш... Невероятно! Двадесетгодишният младеж само за година беше подчинил собственото си „аз“ и го беше принудил да се подчинява безпрекословно. Единственият проблем — за Алексей всичко беше нещо като игра. Информационната епоха слагаше своя отпечатък върху психиката на днешната младеж: филми, компютърни игри, книги... Всичко това изкривяваше реалността в съзнанията им. Така и Алекс, създавайки изкуствено раздвоение на личността, явно се е заиграл. И ако веднага не осъзнае грешката си и не спре, ще свърши с диагноза шизофрения в някоя затворническа килия. Между другото, Виктор не за първи път решаваше проблем на Алексей. Имаше един много щекотлив случай, когато просто като по чудо успя да предпази ученика си от необмислена постъпка. Изострената му интуиция го подтикна да отиде в общежитието точно в момента, когато Селин се канеше да пребие човека, изнасилил сестра му. Без какъвто и да е план и логика, просто нахълтал в общежитието в пристъп на гняв и... Наложил се да му обяснява цялото безумие на неговото поведение и да реши проблема сам.

Впрочем, този път няма да му обяснява къде са му грешките. Пътят на война — това е пътят на самоосъзнаването. Отговорите и решенията не бива да се поднасят на сребърен поднос — такива

откровения са безполезни. Не. Той трябва сам да осъзнае своите грешки...

Виктор седна на земята, съсредоточи се и мислено се обърна към своя Дух пазител — дракон на име Гаар:

— Е, какво ще кажеш да посетим „рептилоидите“ и да им обясним каква сериозна грешка са направили.

Съдейки по това колко усилия му костваше да изпрати мислената фраза, Духът пазител явно беше отлетял много надалеч. Не по-малко трудно беше да приеме отговора на дракона:

— Направо смъртоносна грешка. Проследих „рептилоидите“ до дома им и те чакам тук.

Виктор бавно тръгна към колата си — малко очукано от времето „Ауди“ А3, отвори вратата и седна зад волана. Завъртя ключа и двигателят се отзова с равномерно ръмжене.

— Идвам — мислено каза Виктор и излезе от двора.

Гледаше пътя, но си мислеше за нещо съвсем различно. Въпросите на учениците предизвикаха вълна от спомени, отнесли го далеч назад в миналото.

* * *

Виктор започва да се занимава с бойни изкуства още като малък. Той беше по-скоро крехко дете и в училище съучениците му постоянно го биеха. Притесненият му баща — пенсиониран полковник — го заведе в току-що откритата школа „Самбо 70“. Годината, както лесно можеше да се отгатне, беше 1970, и тогава учеше в седми клас. Две години по-късно Рига бе домакин на първото Европейско първенство по самбо и разбира се, запаленият по борбата Виктор беше сред зрителите. Точно тогава, на парада на участниците, сред които бе и Япония, той за пръв път видя демонстрации на карате. Невероятното бойно изкуство плени въображението му с твърдите си и в същото време грациозни движения. След като се върна обратно у дома, Виктор успя да намери тайна група от също такива запалени фенове, които тренираха по видеокасети и съмнителни книги. Постепенно той премина от карате към китайските бойни изкуства, намирайки в тях много повече, отколкото беше търсил. След няколко години всички

клубове по карате бяха обединени в една организация и Виктор стана „неформатен“. Тогава беше на двадесет и три години. Между другото, колкото и да е странно, но в армията не го взеха по здравословни причини, колкото и да се молеше. От 1981 г. забраниха карате и всичко, свързано с него: правителството въведе наказателна и административна отговорност за „умишлено трениране на карате“. И тъй като да обяснява на чиновниците разликата между ушу и карате беше абсолютно безполезно, Виктор окончателно мина в нелегалност, продължавайки самостоятелни занимания по ушу, но при това продължи активно да тренира самбо. И ненапрасно! През 1986 г. Виктор Тропов заедно с други спортисти отиде на турнира за Купата на Азия по самбо.

За ужас на треньорите той се провали, като дори не успя да стигне до финала. И то не защото отстъпваше на опонентите си по майсторство. Не. Просто Виктор отдавна беше надраснал самбото и беше загубил интерес към този спорт. Главната му цел беше не шампионата, а самото пътуване до Банкок. Азия го привличаше като забранения плод в райската градина. И все пак той и понятие си нямаше какво точно иска да постигне. Но за негово щастие съдбата реши всичко сама: един ден към него се приближи дребен азиатец и на развален руски го попита доколко силно „руският борец“ обича бойните изкуства. Странният въпрос обърка Виктор, но той отговори честно: бойните изкуства са целият му живот. Така се запозна с човека, превърнал се в негов билет към новия живот.

Азиатецът се оказа китаец, настоятел на храма Тянь Лун — прочутият в определени кръгове Храм на летящия дракон. Всъщност точно тези определени кръгове бяха „Рейтинга“, част от който стана и Виктор след няколко години обучение в Храма. Нямаше никаква представа как Храмът реши въпроса с преместването му в Китай, но в Москва се завърна в компанията на Гаар — Рижия дракон, чак през 1989 година. Ако зависеше от Виктор, той щеше да остане да живее в Китай, но Храмът на дракона го изпрати в родината му с важна мисия — да основе в Москва специален клуб по бойни изкуства под патронажа на Храма.

За начало Виктор реши да създаде най-обикновен за времето си клуб по карате. Нае училищна спортна зала, разлепи обяви и зачака. Още на първата тренировка дойдоха много хора. Не чак прекалено

много, но групата се формира доста бързо — в края на месеца вече тренираше около тридесет човека. Но той много бързо разбра, че никой от тези момчета никога няма да достигне нужното ниво — за тях това беше просто развлечение, докато на Виктор му трябваха хора, живеещи с бойните изкуства. Продължи да води занятията по така нареченото карате-до, но сериозно се замисли за други варианти. Клубът носеше добри доходи, които му позволяваха да не се притеснява особено за насъщните проблеми. И, разбира се, проблемите дойдоха сами.

Когато един от учениците попита между другото дали клубът е към Федерацията на японските бойни изкуства, Виктор сви рамене. Защо? Както се оказа по-късно, това беше сериозна грешка. В края на една от тренировките в залата се появиха гости от същата тази федерация и му предложиха да мине сертифициране и да се присъедини към общността на „истинските носители на традицията“. Защо не? Виктор прие предложението и каза, че е готов по всяко време да премине необходимите изпити.

На уречения ден пристигна на събеседване във федерацията и тук го чакаше изненада. Таксата за влизане във федерацията се оказа огромна. Както му обясниха, сумата включвала и част от доходите на клуба от преди да се присъедини към федерацията. Не че на Виктор му се свидеха парите, но безочieto не го обичаше под каквато и да е форма. И не прощаваше. Тръгна си, оставяйки цялата „приемателна комисия“ да се търкаля на пода.

Още на следващия ден в залата се изсипа цяла делегация от оскърбени в най-съкровения си чувства членове на федерацията. Разбира се, Виктор ги просна всички до един, но твърдо реши да затвори клуба. Той вече беше изпълнил своето предназначение — Виктор успя да се запознае с някои полезни хора и си беше подбрал достойни ученици.

За неговите цели му трябваха не просто ученици, а хора с истински потенциал. Не гении, не. Тук не ставаше дума за умствени способности, а по-скоро за сила на духа. Що се отнася до любовта към бойните изкуства, тя може да се развие и по-късно. И преди всичко да възпита нужните качества още от най-ранна възраст. Точно затова едновременно с групата на големите той започна да набира и деца от началното училище. Странното беше, че успя много бързо да набележи

подходящи деца. Те се открояваха от общата маса, но всеки по свой собствен начин. Маша — с невероятната си ловкост, Костя — с войнствеността си, Данил — с реакциите си, Тьома със силата, а Стас удивително лесно усвояваше всякакви, дори и много сложни за осемгодишните деца движения. Само Алексей Селин не се открояваше с абсолютно нищо, освен с невероятната способност да си навлича неприятности...

* * *

Виктор излезе от колата и се огледа.

— Гаар.

Драконът безшумно кацна на рамото му.

— Бива си го района — докладва той. — Очевидно не е за бедни — навсякъде около нас е парк с дървета. Има няколко небостъргача, обградени с не особено внушителни метални огради, но пък на всеки ъгъл има камера. При най-малкия признак на опасност ще се изсипят тълпа охранители с автомати, а може и с нещо по-силно.

— Изненада ме.

Разбира се, Виктор нямаше намерение да се показва пред видимите и невидими камери, нито пък да докосва някакви датчици.

— Гаар, на кой етаж са?

— На десетия — мислите на дракона издаваха сарказъм. — Но няма да те мъкна на гърба си.

— Сам ще се оправя — махна с ръка Виктор.

В момента беше застанал на десетина метра от оградата, но така, че да не го вижда нито една камера. Разбира се, Виктор не знаеше къде точно са разположени те, затова пък съвсем отчетливо би усетил чуждия поглед, независимо дали е човешки или бездушното око на камера. И съдейки по усещанията си, сега не го гледаше никой.

Порови за миг в чантичката на кръста си и измъкна намотана стоманена корда с привързан към нея вариант на нож за хвърляне. След като претегли ножа в ръка и пресметна нещо на ум, той бавно започна да размотава кордата.

— Вятърът е югозападен — услужливо подсказа драконът. — Или все пак да ти помогна?

Виктор мълчаливо направи рязко движение с ръка и ножът изчезна в мрака.

— Ха! — изпрати той на дракона мислен образ на морално удовлетворение.

Както се и очакваше, ножът полетя по права линия и се заби в стената на нивото на третия етаж. Стиснал със зъби оставащата корда, Виктор хвана най-ниския клон на дървото, повдигна се и запълзя нагоре. След като се изкатери няколко метра, той изпъна неразличимата в мрака корда и я завърза към дебел клон. Тъй като дървото не беше много високо, въгълът на изкачване се получи доста голям — от порядъка на тридесетина градуса, но Виктор това не го притесняваше особено.

Време е за представление!

Пое дълбоко дъх да се концентрира и направи първата крачка. После втората. И ето че вече стоеше на тънката стоманена корда на няколко метра над земята.

Противно на законите на физиката, Виктор не се придвижваше подобно на въжеиграчите — изобщо не залиташе и дори не се опитваше да пази равновесие.

Главното е вътрешното равновесие — хармонията със самия себе си.

Виктор бавно напредваше по опънатата корда, издигайки се все по-високо и по-високо. Над камерите. Над почиващите охранители. В посока отворения прозорец, водещ към стълбището. Явно дори и богатите излизат да пушат на стълбите.

Няколко минути по-късно той вече се качваше по стълбите към десетия етаж.

— Апартамент 1012 — кратко го информира драконът. Гаар висеше във въздуха на нивото на десетия етаж, надничаше в нужния прозорец и описваше обстановката: — И тримата са седнали на бара, пият някаква гадост и нещо обсъждат.

Виктор спря на стълбището на десетия етаж, без да смее да излезе в коридора. Камери.

— Пробвай откъм мен — предложи Гаар. — Прозорецът на съседната стая е открянат.

— Идвам.

Виктор отвори прозореца на стълбището и погледна навън. Драконът седеше на парапета на десетина метра от него. Да пропълзи по практически гладката стена без подходящи средства беше невъзможно. За обикновения човек. Но и да използва сила Виктор също не можеше, имаше голяма вероятност да започне да свети. Не пред камерите, разбира се, а пред тези, които могат да „виждат“. Точно затова „рептилоидите“ не бяха използвали действително сериозни техники срещу хлапетата. Защото ако внезапно се появи някой от Рейтинга, щяха да имат сериозни проблеми.

Виктор извади още един нож с корда и прецени траекторията. Уви, освен самата стена на сградата нямаше абсолютно нищо, за което да се закачи — терасите бяха вътрешни и не стърчаха навън.

— Не искаш ли малко помощ? — услужливо се поинтересува Гаар.

— Почивай — спокойно отвърна Виктор.

Оттласна се от корнизата и скочи навън. Майсторът си е майстор — скокът беше с такава сила, че преди да започне да пада, той успя да се извърти и да метне ножа в стената на нивото на дванадесетия етаж, точно на линията между прозореца на стълбището и желаниния апартамент.

Намотаната на ръката корда се изпъна, поемайки тежестта на Виктор, но противно на законите на физиката не се вряза в кожата — не само Тьома владееше техниката „желязната риза“.

Увиснал на кордата, Виктор изтича по стената, докато не стигна до желаниния прозорец. Хванал с ръка края на перваза, той закрепил кордата там и с котешка пъргавина скочи в апартамента. При това не използва нищо, което би могло да подсказва принадлежността му към Рейтинга — „желязната риза“ беше само пасивна техника.

— Просто роден за крадец — коментира драконът. — Неправилна специализация си избрал.

— Млъкни малко. Разсейваш ме.

Зад съседната врата се чуваха гласове.

— Там спорят за нещо.

Да се втурва в стаята нямаше смисъл, точно както и да се опитва да прониква незабелязан. Затова Виктор спокойно отвори вратата и влезе в стаята с думите:

— Така, както вече казах...

Тримата мъже едновременно скочиха от столовете си и се опулиха в неканения гост. Напълно човешките им до преди това очи започнаха да се изпълват със зелена светлина.

— ... това беше голяма грешка от ваша страна.

Белега вдигна кухненски нож и пристъпи напред.

— Кой си ти?

— Просто един учител, чиито възпитаници по-добре да не докосваш.

Единият от зеленооките мълчаливо извади изпод масата пистолет и започна да стреля. Без предупреждение. И без да жали патроните. Едновременно с първия изстрел Белега и вторият „рептилоид“ изплюха в него топки зелена слуз.

Част от секундата преди това Виктор направи незабележимо за невъоръжено око движение с тялото, избягвайки първия куршум и топките слуз, премина в салто и едновременно метна два ножа.

Стрелецът, който до преди малко можеше да се нарече зеленоок, все още стоеше на крака, въпреки че от очите му сега стърчаха стоманените дръжки на ножовете. Постоя така няколко секунди, после бавно падна на колене и заби лице в пода.

— Кой друг иска да опита? — спокойно попита Виктор, докато изтупваше панталоните си.

Двамата зеленооки стояха на място, без да смеят да мръднат. Но погледите им бяха приковани не в мъртвия им приятел, а в неканения гост.

Виктор много добре знаеше какво виждат в момента: ярко светещи с червена светлина очи и оранжево сияние около цялата му фигура. Сега той не сдържаше силата си, показвайки на противниците си своето истинско лице.

— Чудесно — продължи безстрастно. — Тогава да се залавяме за работа.

Виктор погледна към стоящия до Белега зеленоок.

— Ти не си ми нужен.

Миг и в крака на опитващия да си тръгне „рептилоид“ се заби нож. А след още секунда дръжката на също такъв нож вече стърчеше от окоето му.

Белега реши да се възползва от момента и да се измъкне, но Виктор с тих вик го спря:

— На място!

Разбира се, той вложи в тези думи частица вътрешна сила, накарала мускулите на противника временно да се превърнат в безсилно желе.

После пристъпи към Белега, хвана го за брадичката и погледна в избледнелите, но все още слабо проблясващи със зелена светлина очи.

— Ти ще бъдеш добра мотивация за един от възпитаниците ми.

— Защо да го правя? — слабо възрази Белега.

Виктор приближи лице до лицето на „рептилоида“ и нежно прошепна:

— Не ти ли се иска да поживееш още малко?

ЧАСТ ТРЕТА

ПЪТЯТ НА ВОИНА

Вие стоите в самото начало на дълъг и труден път. И работата не е толкова в Рейтинга с неговите безкрайни битки, колкото в новите знания и умения. Това, което ще научите в клуба, е опасно не само за околните, но и за самите вас. Път назад няма. Сега вие сте млади дракони.

Клуб „Рижия дракон“. Началото на пътя.

ГЛАВА 1

*Някъде в района на метростанция „Ленински проспект“.
Автобус №...*

— Но защо? — с явно неразбиране попита Тьома.

Алекс по навик обходи с поглед автобуса, запомняйки лицата и облеклото на пътниците, като в същото време си събираше мислите. Да го направи след безсънната нощ не беше толкова лесно. А и как само разсейваше болката в натъртеното тяло...

— Какво „защо“?

— Защо ни е този техен Рейтинг? Съдейки по твоя разказ за срещата с така наречените „рептилоиди“, в него присъстват основно чудовища — Тьома раздражено удари с юмрук по перилото. — Не можем да се бием с тях като с равни!

„Леле, колко е изнервен“ — изненада се Алекс.

— И дори ако по някакво чудо спечелим двубоите срещу най-левашкия им клуб, какво ни дава това? — продължи паркуристът.

Алекс съвсем подробно му беше разказал за събитията от изминалата нощ и всичко, което им каза Сенсеич. Всъщност, именно затова те отиваха заедно на тренировка — Тьома му се обади в къщи, за да разбере всички подробности от първа ръка. Алекс излъга родителите си, че днес няма лекции в института, и спа до обяд. Той не чувстваше в себе си физически и морални сили да се появи в института и да надене обичайната маска на „зубрач“. А и беше ли нужно? Сенсеич както обикновено не даде ясен отговор на този въпрос, но след разговора с него Алекс някак си беше сигурен: трябва да приключи с играта на характери. Особено сега, когато започват много по-интересни игри...

— Това е дълбоко философски въпрос — засмя се той. — И звучи малко по-различно: „Защо, по дяволите?“. Тьома, ти си като малко дете, ей богу! Защо се провеждат Олимпийски игри и други подобни състезания? Защо Костя обикаля школите по бойни изкуства и предизвиква на спаринг най-добрите ученици и треньори?

Алекс рязко замълча, плесна се по челото и се поправи:

— Не, Костя е неудачен пример — той просто получава удоволствие да пребива хората. Но разбра смисъла: това е нужно, за да се самоутвърждаваш, да доказваш на себе си и другите, че ти си най-добрият. Спортно съревнование.

— Има съществена разлика между спортните единоборства и бойните изкуства — припомни Тьома. — За да се самоусъвършенстваш, съвсем не е задължително да пребиваш всички наред.

— Това не го знам! — изсумтя Алекс. — Но нали неслучайно филмите от рода на „твоего кунгфу е по-лошо от моето“ са толкова популярни. Искаш да станеш най-добрия — тогава победи най-добрия!

— Това са филми за казуали^[1] — възрази Тьома. — В тях няма капка интелигентност, нито от истинския дух на ушу.

— Спокойно, скоро и по любимия ти паркур ще започнат да правят състезания от рода на „твоят паркур е по-лош от моя“ или нещо подобно.

Той много добре знаеше, че постепенната загуба на първоначалната идея на паркура е болна тема за Тьома. Просто настроението му беше толкова неразбираемо, че му се прииска да го подразни.

— Сега не се занимавам с паркур, а с фрийрън^[2] — изсумтя в отговор Тьома.

— Че каква е разликата? — прозя се Алекс. — Аз например и досега не знам какъв съм: паркурист, паркуровец, паркурщик, трейсър, фрийрънър... А и какво ми пука как изобщо се нарича? Тичам и скачам за собствено удоволствие и точка.

— Ама че си! — искрено се възмути Тьома. — Това са толкова прости неща, а ти... Ти също си фрийрънър, пич. Разбра ли?

Отсече, сякаш клеймо удари.

— Както кажеш — не се възпротиви Алекс. — А защо?

— Фрийрън означава свобода на движение, бягаш си и правиш каквото искаш. А паркурът все пак е изкуство на оптимално преодоляване на препятствия. Там, където ти скачаш салто с винт, един обикновен паркурист просто ще скочи и ще продължи нататък.

Алекс лукаво присви очи.

— А трейсърът какво прави?

— Трейсърът също е паркурист — намръщи се Тьома. — Просто някой решил да нарече паркуристите трейсъри — „проправящи път“. Не знам откъде се взе тази дума, но преди появата на едноименния паркур отбор никой не беше я чувал. Затова пък сега всяко хлапе ще ти каже, че само неудачниците наричат себе си паркуристи.

Е, нормална работа. На хората само им дай повод да плюят по другите.

— Добре — със съмнение в гласа каза Алекс. — Още една версия в сборката ми — вече толкова много от този боклук съм чул. Каква е разликата? Правя това, което ми харесва, и изобщо не ми пука кой как ще го нарича.

— Ама че инат! — раздражено каза Тьома и се обърна. — Благодарение на такива като теб в разни самозвани федерации се прави дявол знае какво.

Алекс сви рамене.

— Познавам хора, работещи в най-различни федерации и асоциации — страхотни хора, между другото.

— Помниш ли какво казваше Задорнов? „Поотделно те са прекрасни момчета, но когато се съберат заедно...“

Тьома демонстративно се обърна към прозореца.

Е, винаги има недоволни. Те са готови да критикуват наред и вярват в правилността на ненагледното си мнение. Но на Алекс и през ум не можеше да му мине, че обикновено спокойният Тьома ще приеме толкова сериозно закачката и ще започне да критикува всички и всичко.

— Вече сто пъти ти казах: не ми харесва това, което се случва с паркура — с неочакван плам продължи Тьома. — Всички тези участия в шоута, никнешите като гъби след дъжд школи, хвърлянето на „мангизи“ за дрешки и скъпи „майсторски класове“... Ти разбираш ли, че това убива цялата същност на паркура?

— Мисля, че преувеличаваш. Всъщност всичко е много по-просто: някой започнал да прескача парапети, добавил разни номера и го обособил като отделна дисциплина. Това е! Всякакви там философии са добавени след това, когато количеството получени травми вече не позволявало сериозни занимания с любимото хоби, а на човека му се е искало да е съпричастен с паркура

— Дори и така да е — неочаквано се съгласи Тьома. — Работата не е в това как се е появило философското допълнение. Важното е, че паркурът го носи в себе си.

— Значи искаш да ограничиш свободата на тези, които се занимават с паркур? — уточни Алекс. — Принуждаваш да приемат философията дори тези, на които тя изобщо не им е нужна? Тези, които искат просто да скачат и да се забавляват?

Тьома поклати глава.

— Не, не! Просто ми се иска хората да се учат не само да скачат, но и да дават поне малко...

— И да не печелят мангизи с паркур — прекъсна го Алекс. — Някак не е философско да заработваш пари. А това, че абсолютно всички видове спорт могат да съществуват на прилично ниво единствено чрез федерации и спонсори...

— Паркурът не е спорт! — извика Тьома и веднага смутено добави: — Колко пъти да ти казвам...

— Аха, ако щеш и религия го наречи — изсумтя Алекс. — А ти ще си нашия проповедник... Не, по-добре аватар на новия бог.

Той не издържа и избухна в смях.

— Осъзнаваш ли, че това е глупав спор? — уморено попита Тьома.

— Разбира се — Алекс се потупа по джоба с плейъра. — Просто музиката ми спря и се развличам, докато вървим.

В действителност той наистина искаше да се разсее за малко от мислите за „рептилоидите“. За съжаление, това не беше толкова лесно поради неочаквано появилата се болка в улучената от Белега ръка.

— Ама че си подъл! — малко напрегнато се засмя Тьома. — Нали знаеш, че за мен това е важно.

— Знам — потвърди Алекс и веднага смени темата. — Така, ако се върнем към Рейтинга, днес Сенсеич обеща да ни организира достъп до базата данни на всички участващи в него клубове.

„Също така обеща да разреши по някакъв начин всичките ми проблеми — добави за себе си. — Много се надявам да успее...“

Очите на Тьома се разшириха.

— До базата данни?

Алекс се намръщи от усилилата се болка в ръката и твърде рязко попита:

— А ти да не си си мислил, че ги пазят на свитъци?

— До днес изобщо нищо не съм си мислил, дори не бях чувал за някакъв си Рейтинг — измърмори Тьома. — Дали нямат сайт или нещо подобно?

— Кой ги знае — откровено отвърна Алекс. — Сега всички имат сайтове... О, нашата спирка!

Автобусът спря недалеч от входа на клуба. Приятелите по стар навик отскочиха до шатрата и си купиха безалкохолно. Алекс взе любимото си „Пепси“, а Тьома, отричайки „всякаква химия“, предпочете минерална вода. Когато заобиколиха палатката и свърнаха към любимото мазе, се сблъскаха с бързация за тренировка Костя.

— О, спасеният се появи! — каза вместо поздрав Костя. Днес той носеше широки модни дънки и тениска с изкуствени кристали.

— Точно така, спасителю! — настръхна Алекс. — Дойде и ти набиха канчето преди да успееш да покажеш своето „майсторство“.

Разбира се, последната дума я произнесе с подчертано саркастичен тон.

— А ти вече се беше показал в цялото си величие — Костя бутна с рамо входната врата. — Като се търкаляше по земята.

— Но пък издържах срещу тях повече от десет минути.

Фактът, че се би само с един от тримата „рептилоиди“, Алекс реши да не го споменава.

— Сигурно си молил за пощада, паднал на колене? — предположи Костя и веднага получи шут в задника от Тьома.

— Нещо си много приказлив днес.

— Да, аз... — Костя рязко прекъсна, сблъсквайки се лице в лице с немлад мъж в модерен черен костюм. — Ъ-ъ... здравейте.

— Приветствам ви — мъжът се наведе и изгледа момчетата над слънчевите си очила, — млади дракони!

В полумрака на късия коридор светнаха зелени очи.

— Ти! — Алекс закова поглед в „рептилоида“, без да може да мръдне. Това беше същият онзи „Смит“, който едва не го хвърли от покрива.

— По-скоро нека все пак да е „вие“ — поправи го мъжът.

Тьома веднага застана зад Костя и Алекс, закривайки изхода.

— Този ли те нападна?!

Докато Алекс се чудеше как да отговори на въпроса, Костя подозрително огледа госта.

— Не, онзи беше по-млад.

— С ваше позволение, време ми е да си ходя.

Преди някое от момчетата да успее да реагира, „рептилоидът“ отмина Алекс и Костя, с лекота избута от пътя си Тьома и излезе на улицата. Никой от тях не разбра добре какво се случи. За известно време ги бе обзела странна апатия, която не им позволи да спрат странния мъж.

— Какво, по дяволите?! — със закъснение избухна Костя.

Те изскочиха на улицата, но „Смит“ вече беше изчезнал. За всеки случай Алекс изтича до ъгъла, но човекът в черния костюм го нямаше. Болката в ръката му утихна така внезапно, както се беше и появила, карайки го да се замисли за нейния произход...

— Изчезна, гадината! — удивено констатира Тьома. — Изглежда някак ни хипнотизира.

— Едва ли — не се съгласи Алекс. — Това беше нещо друго. На хипнозата ѝ трябва зрителен контакт, а и за толкова кратко време да хипнотизира и тримата...

Макар че какво би могъл да знае той за истинската хипноза? Това беше само предположение, основано на базата на откъслечни информации от най-обикновени книги.

— А какво правеше този тук?! — изведнъж се опомни Костя.

Тримата се втурнаха обратно в залата, но не намериха нищо подозрително, освен преливащия от енергия баскетболист. Данил подскачаше из цялата зала, удряйки по въздуха с ръце и крака, имитирайки „бой със сянка“. Отстрани изглеждаше съвсем обикновено, ако не обръщаш внимание на факта, че на ръцете и краката му бяха закрепени сериозни тежести.

— Привет, момчета! — бодро ги поздрави той и изтри потта от челото си. — Алекс, как е самочувствието след бурната нощ?

— Няма проблем — махна с ръка Селин. — Кой беше мъжът, излязъл току-що?!

Данил сви рамене.

— Странен тип. Със Сенсеич си говориха доста дълго време в треньорската стая.

— И стигнаха до взаимноизгодно споразумение — каза учителят, излизайки от треньорската стая. — Този човек е наставник на клуб „Нефритената жаба“. Точно с него си се сблъскал на покрива при една от техните... операции. А действията на Кирил Коробов — преследващият те „рептилоид“ — са определено самодейност, която не се одобрява от клуба.

— Не се одобрява?! — подскочи Алекс. — Та той е изнасилвач и убиец!

Сенсеич сви рамене.

— Е, това си е лично негова работа. Във всеки случай, ти ще решиш всички свои разногласия с Кирил в рамките на Рейтинга.

— Как така? — не разбра Алекс.

— Двубой един на един. По правилата на Рейтинга всеки натиск върху участниците преди двубоя се наказва много строго, така че никой повече няма да заплашва теб и семейството ти.

Алекс не можеше да повярва на късмета си.

— Ще се бия с Белега?!

— Да — Сенсеич замислено изгледа своя ученик. — Това ще бъде битка до смърт.

„Вече го победих, така че ще го направя отново!“ — зарадва се Алекс, докато не осъзна целия смисъл на казаното.

— Аз... ще трябва да го убия?

Учителят въздъхна.

— Друг избор нямаш. Двубоят ще се състои след седмица.

Алекс изпадна в лек шок.

Не, той изобщо не се съмняваше, че Белега трябва да плати за смъртта на Славик. И въпреки всички закони, плащането можеше да е само едно. Но битка до смърт? Толкова странно звучи: „Участие в битка до смърт“. Леко плашещо и доста патетично.

— Днес тренировка няма да има — продължи Сенсеич. — Налага се да отида на една много важна среща. Може да се поразкършите малко и да се прибирате вкъщи. Съветвам ви да си починете добре, защото силите ще са ви нужни.

— Добре — вяло се съгласи Алекс.

След снощи той нямаше нито сили, нито желание да тренира, а новината за предстоящия двубой съвсем го изкара от релси.

— Мамино синче — изръмжа Костя, макар явно и самият той да нямаше нищо против да поотдъхне за ден-два. Все пак „рептилоидите“ и него го бяха подредили.

Данил пристъпи към „дървения човек“ и нанесе няколко прецизни удара-блокове. Дървото жално изскърца под отработените движения, намеквайки на момчетата какво мисли баскетболистът за отмяната на тренировката.

— Виктор Михайлович — бързо заговори Алекс. — Забелязах тук една интересна закономерност...

— Давай, но по-бързо — Сенсеич погледна часовника си и пресметна нещо наум. — Скоро ще тръгна, а и трябва да ви запозная с Рейтинга.

Алекс и сам все още не знаеше за какво точно иска да разказва Сенсеич и формулира догадката си в движение.

— По време на боя в парка „рептилоидът“ се изплю върху ръката ми...

— Какъ-ъв ужас! — иронизира Костя.

— ... зелена светеща слуз! — раздразнено поясни Алекс.

— Да, това е едно от свойствата на „рептилоидите“ — загрижено кимна Сенсеич. — Защо мълча досега? Покажи си ръката.

Алекс послушно протегна пострадалата ръка, но там отдавна нямаше и следа от зачервяване.

— Провървяло ти е — каза Сенсеич след внимателен оглед. — Ако отровата беше попаднала в лигавицата или някоя драскотина, най-вероятно щеше да умреш. А така, измий си ръката и забрави.

Алекс озадачено погледна ръката.

— Но тя ме боли... периодично.

Сенсеич вдигна вежди.

— Това е отрова, опасна е само ако попадне в кръвта.

— Но аз не си измислям — настоя Алекс. — Снощи си помислих, че направо ще откача от болка... Същото беше и след първата среща с Белега, после преди покушението в метрото и пред нощния клуб. Днес също ме боля няколко минути точно преди сблъсъка с „рептилоидите“.

И тогава всички факти се подредиха в едно.

— Може би отровената ми ръка реагира на „рептилоидите“? Все едно ме предупреждава за опасност?...

Сенсеич сви рамене.

— Винаги съм казвал, че не знаете всички възможности на своя организъм.

— Това звучи прекалено фантастично — отбеляза Данил.

Алекс известно време мълча, заслушан в себе си. Може би организъмът му ще му подсказе нещо интересно. Уви, тялото не му подаваше никакви знаци, освен умората.

— По мое мнение, и това е вариант — заключи накрая. — Може да го приема като работна хипотеза и да заставам нащрек, ако ръката пак ме заболи.

— Браво!

Сенсеич одобрително потупа Алекс по рамото и се скри в стаята си. В същия момент в коридора се чува бързи стъпки и входната врата се удари с трясък в стената.

— О, появи се — каза Данил. — Толкова мъничка, а колко шум вдига...

Машка влетя в залата като ураган, приближи бързо към Алекс и с все сила го зашлеви през лицето.

— За какво?! — изненада се Алекс и веднага получи тежък удар в стомаха.

— Щом бие, значи те обича — ухили се Костя.

Алекс си нямаше и идея за причините за яростта на приятелката си, но като знаеше нрава ѝ, дори не се опита да се защити.

— Достатъчно вече! — извика раздражено, когато получи изключително болезнен удар в ребрата. — И без това всичко ме боли!

— Не, не е достатъчно! — ядосано извика момичето. — Изобщо не е достатъчно!...

Очите ѝ се напълниха със сълзи, но Машка се сдържа. Както винаги. Алекс никога не беше виждал гимнастичката да плаче. Вероятно това беше особеност на възпитанието на професионалната спортистка, свикнала да търпи болката, умората и прочие гадости на живота.

— Защо не звънна на мен, а на този изрод?! — тя посочи към Костя.

— Ей! — надигна глас „изродът“. — Бих помолил да се въздържа от необосновани обиди!

— Маш, нали разбираш... — смутено измърмори Алекс. — Беше прекалено опасно...

Всъщност той не искаше да подлага на опасност момичето и в това нямаше нищо изненадващо.

— Да не си посмял да постъпваш повече така! — още повече се вбеси Машка, заставяйки Алекс неволно да отстъпи няколко крачки. Ами ако изведнъж, в пристъп на гняв, хване оръжието...

— Не го обвинявай — вяло помоли Костя. — Трябваше да видиш що за чудовища бяха. Ако Сенсеич не се беше появил навреме, щяха да ни разпарчатосат...

— А ти да мълчиш! — рязко се обърна към него Машка. — Можеше и на мен да звъннеш!

— Алекс ми забрани — сви рамене Костя.

— А, значи за пръв път в живота си реши да правиш това, което ти казват... Сетил се кога! Смяташ, че си по-силен от мен с твоето шибано айкидо? Ей сега грабвам катаната и да видим кой кого!

Не се знаеше докъде щеше да стигне Машка в яростта си, ако в последния момент не се беше намесил Сенсеич. Той винаги знаеше кога учениците му имаха нужда от него.

— Да, постъпиха неправилно — спокойно каза учителят. — Ти си също толкова боец, колкото и останалите. Честно казано, според мен ти си дори по-силна от тези четирима глупаци.

Машка мигновено се смути и се изчерви.

— Но... защо вие тогава не ми се обадохте? — попита плахо.

На лицето на Сенсеич не трепна нито един мускул.

— Забравих.

— Какво?!

Костя се приближи и прегърна момичето през раменете.

— Хайде стига...

След миг вече летеше към другия край на залата по доволно висока парабола.

Алекс и Данил се спогледаха. Костя постъпи като истински мъж. Пое удара върху себе си, провокирайки я да излее яростта си. Сега тя ще се успокои и дори ще се почувства виновна.

— Какво толкова го преживяваш? — меко попита Тьома. — На мен също не ми се обадиха.

— Защото изключваш мобилния, когато правиш тъпата си медитация! — дойде от другия край на залата.

Костя постепенно идваше на себе си.

— Да беше звъннал на домашния — озъби се Тьома.

— Звъннах. Мамичка каза, че синчето е уморено и спи като заклано — Костя неуверено разкърши наляво-надясно врат. — Като знам нрава на Олга Владимировна, не рискувах да я помоля да събуди малкия Тьомчо.

— Стига вече сте дъвкали вчерашната случка — намръщи се учителят. — Време е да се заемем с наистина сериозните въпроси.

Всички послушно замълчаха.

— След час имам среща със Съвета на Рейтинга. Това са представителите на осемнадесет от най-силните клубове — те вече потвърдиха заявката на нашия клуб за присъединяване към Рейтинга, и аз трябва да уточня някои формалности...

Машка озадачено погледна учителя.

— Със Съвета на Рейтинга?... За какво говорите?

— Ето — вдигна показалец Сенсеич. — Виждам, че скъпите ми ученици има какво да обсъдят в мое отсъствие. А и аз ще ви подхвърля още една тема за разговор.

Той подаде на Костя лист с отпечатан текст.

— Това е адресът на сайта на Рейтинга, както и име и парола за достъп. Можете да разгледате — Сенсеич се отправи към изхода. — Ще се видим утре по същото време.

Едва вратата се затвори след учителя и приятелите се скупчиха над разпечатката.

— Адресът е смешен — отбеляза Машка. — Какво е това „chirate.ru“?

— Как какво, това е „чи“ — плесна с ръце Алекс. — „Ци“, „ки“... Като цяло, псевдомерило на вътрешната енергия.

— Аха, и в какво се измерва тя?

— В джаули? — предположи Костя и се захили.

— Нося лаптоп, хайде да видим сайта — предложи Тьома.

— Хайде! — извикаха хорово всички.

Паркуристът скочи и изчезна в съблекалнята.

— А докато е за лаптопа, някой ще ми разкаже ли какво е станало снощи и за какво изобщо става дума? — жално помоли

Машка.

Алекс послушно разказа на Машка, а и на всички останали, как беше започнало познанството му с „рептилоидите“. Разбира се, повечето неща вече ги знаеха, но имаше и някои моменти, които трябваше да се уточнят.

— В хубава каша си се забъркал — възхитено подсвирна Данил след края на разказа. — Щели са да те убият, ако не е бил Сенсеич, че и Костя покрай теб. Като нищо щеше да изчезнеш един прекрасен ден. Хоп, и край! И никой нямаше да разбере къде си заровен...

— Да — намръщи се Машка. — А сега ще го убият официално, в бой за някакъв си незнаен Рейтинг.

— Тук поне не намесват семейството и имам шанс за съпротива — неуверено отбеляза Алекс. Пред очите му премина неуспешното покушение в метрото. — По-добре така, отколкото да ме сгази влак или изведнъж да изчезна безследно.

Той превъртя в главата си сблъсъка със зеленоокия на покрива, после първата среща с Белега и накрая нощната схватка. По принцип имаше някакви шансове, все пак успя сериозно да срита „рептилоида“ в ребрата при последната среща.

„Въпреки че силите, разбира се, не са равни — призна Алекс след кратко размишление, докато гледеше как Тъома се приближава с лаптопа. — Машка е права: ще ме убият там.“

— Добре — Алекс опита да се вземе в ръце. — Сенсеич не би тръгнал да организира този двубой, ако няхах никакъв шанс.

— Звучи доста логично — съгласи се Костя. — Да се надявам ли, че това те успокоява?

Днес той изглеждаше още по-самодоволен от обикновено, но въпреки дразнещото му поведение, Алекс не можеше да му се сърди сериозно. Все пак Костя откликна на призива му, без да задава каквито и да са въпроси, и се втурна на помощ, зарязвайки всичко друго. Без значение колко се конкурираха и заяждаха помежду си, това си беше истинско приятелство.

— Е, Тъом, свърза ли се? — след кратка пауза попита Алекс, демонстративно игнорирайки закачката на Костя.

— Да, свързах се и отворих сайта.

Всичко любопитно се надвесиха над екрана.

— Не е много — резюмира Алекс, разглеждайки началната страница.

С изключение на полетата „потребителско име“, „парола“ и бутон „вход“ на нея нямаше абсолютно нищо друго.

— Да видим... — промълви Тьома, набирайки двайсетзнаковата парола на клавиатурата.

В следващия миг пред очите на младежите се отвори нова страница.

— Вижте какъв дълъг списък! — подсвирна от изненада Машка.

— Аха — Тьома бавно плъзна страницата надолу. — Погледнете само имената: „Стоманения тигър“, „Огнената богомолка“, „Черната хиена“... Жестоко!

Алекс сви рамене.

— Струва ми се, че „Рижия дракон“ се вписва нелошо в тази компания.

— Между другото, ето ни и нас! — въодушевено извика Маша.

— Ти какво се радваш? — недоволно попита Костя. — Ние сме на последно място. Рейтинг — нула.

— Вижте, тук нищо не разбирам — оплака се Данил, сочейки с пръст към странни символи срещу името на всеки клуб. — Що за странни завъртулки?

— Остави символите, ти виж новините!

— „Днес Съветът одобри молбата на клуб «Рижия дракон» за членство в Рейтинга. Благодарение протекцията на Храма на Дракона клубът зае своето място на опашката в Рейтинга, като прескочи всички предварителни изпитания. Това е първият случай на намеса на Храма на Дракона в работата на нашия Рейтинг...“.

— Това е за нас! — зарадва се Машка.

— Колко са организирани — отбеляза Тьома. — Доколкото разбирам, Сенсеич е регистрирал клуба едва днес.

Алекс бързо плъзна поглед по всички новини:

„В двубой за правото да срещне корейската делегация от Храма на тигъра се срещнаха клубове «Алените тигри» и «Стоманените тигри»...“

„Съдът призна за виновен «рептилоида» от клуб «Изумрудения хамелеон» в неправомерно използване на секретни техники. В резултат

на престъпната дейност не Сергей Белов от държавна банка е била открадната...“

„Най-добрите ученици от клуб «Нощна цикада» отидоха в Храма за извършване на ритуала за прощаване с Настоятеля. Припомняме ви, че Учителят Ли Цзъ стана жертва на покушение...“

„Във връзка със зачестилите случаи на използване на секретни техники на обществени места, клуб «Сребърния дракон» внесе за обсъждане в Съвета закон за увеличаване на наказанията...“

Алекс удивено възкликна.

— По дяволите, все едно четеш най-обикновена новинарска страница. Липсват само клюките от шоу бизнеса — кой, с кого и къде...

— Може би са по-нататък — изхихика Машка. — Тъом, плъзни надолу.

— Почакай — промърмори Тъома. — Искам да видя кой в момента е на върха на Рейтинга.

— „Сребърния дракон“ — прочете на глас Костя.

— Ей! — зарадва се Данил. — А те не се ли считат за наши роднини или нещо подобно? Нали сме от един Храм. Ще трябва да попитаме Сенсеич.

— Добави го към списъка с въпросите — въздъхна Алекс.

А колко вече им се бяха натрупали, свят да ти се завие.

Тъома продължи да рови в сайта, но нивото им на достъп явно не позволяваше да видят нищо друго освен новини и самия Рейтинг.

— Мисля, че по-добре да го разгледам у дома — прозя се Костя. — Щом няма да има тренировка, не виждам смисъл да се бавя тук.

— Винаги можем да потренираме сами — припомни Данил, завръщайки се към любимата си макивара.

— Не — едновременно реагираха Костя и Алекс.

— Слабаци! — изсумтя Машка.

— Здравно място нямам по себе си! — обиди се Костя. — А Лъоха го бяха заудряли петнайсет минути преди да отида. Направо се чудя как изобщо ходи.

Алекс чак се обърка: дали да благодари на Костя за това, че застана на негова страна, или да се заяде за не много ласкателното описание на схватката с „рептилоидите“.

— Ей, просто се шегувам — веднага се смути Машка. — Прибирайте се и почивайте. Аз сега малко ще се поразтегна и също тръгвам...

— Ти пък какъде повече да се разтягаш?! — искрено се удиви Данил. — Аз цял живот да пробвам, шпагат няма да видя.

— „Разтягайки себе си — разтягаш живота си“ — отвърна с поредната китайска поговорка Машка. — Хайде аз да те поразтегна, дървеният ми той.

— О! — зарадва се Тьома и остави лаптопа. — Сега ще видим голямото реване!

— Но, моля те, нека е по-нежно! — помоли баскетболистът.

Алекс и Костя напуснаха залата точно в момента, когато Машка и Тьома се заеха сериозно с разтягането на своя приятел. От затворената врата се раздаде приглушения вик на Данил и не особено културна ругатня.

— Е, до утре, слабако — протегна ръка Костя веднага щом излязоха на улицата.

— До утре, хилав.

Алекс с всички сили стисна ръката му и известно време те мълчаливо се опитваха да смачкат пръстите на другия. Уви, силите им както винаги бяха равни.

Костя се отпрати към метрото, а Алекс по стар навик избра да се прибере с автобуса.

Самотната спирка до парка, както обикновено, беше абсолютно безлюдна. Още от малък той предпочиташе да се връща от залата именно така, получавайки удоволствие от уединението и тишината. Какво друго ти трябва след тежка тренировка?

Алекс седна на скамейката, сложи раницата до себе си и с известно усилие изпъна крака. Пръстите сами направиха нужната „мудра“.

Уф, какво облекчение! Синините вече болят доста по-малко, но умората все още напомня за себе си... „Добре, постепенно се възстановявам — той се отпусна и даде воля на въображението си. — Ех, няма да е лошо, ако най-накрая ми се присъни този проклет дракон! Във връзка с предстоящия бой помощта на Духа пазител ще е много навременна. А ако той... Стоп, от къде на къде реших, че ще е от мъжки род? Ами ако се окаже момиче? Или може изобщо да нямат

полове? Нищо няма да измисля за драконите... — Селин и сам не забеляза как мислите му окончателно се смесиха: — Но виж за университета трябва да взема решение. Как ли ще реагират колегите, ако сваля маската на «зубрач»? Какво ще каже Настя? До утре трябва да реша как все пак да се държа...“

Алекс скочи в потеглящия автобус, прескочи турникета и се плъосна на една от седалките. По принцип той избягваше да заема седящите места в обществения транспорт, но сега в автобуса почти нямаше хора и можеше да си позволи малко да се поглези.

„Да, това е най-страшно! — потръпна той. — Аз вече и сам не знам какъв трябва да бъда в действителност...“

* * *

Вечер. Метростанция „Проспект мира“, Олимпийски спортен комплекс.

Съдейки по всичко, днес в Олимпийския комплекс щеше да се проведе поредния поп концерт. Тълпи от хора се движеха от метрото към комплекса, без да създават задръствания, но и без да позволяват свободно придвижване напред. Виктор вървеше бавно с човешкия поток и се оглеждаше с жив интерес. Разбира се, той многократно е бил тук, както и всеки московчанин, но за годината, прекарана в Китай, Виктор успя да закопнее за този град. Всичко беше и родно, и непривично едновременно: хора, сгради, улици...

— ... ей, ти, бързака, какво искаш?!

— Майната ти!

— Кучка...

Ама че език...

Виктор леко промени посоката си на движение и приближи до източника на шума. Слабичко момче стоеше между трескаво хванало се за ръката му момиче и активно жестикулиращ кавказец. Минаващите покрай тях хора старателно отместваха поглед и се преструваха, че нищо не се случва. Без да задълбава в същината на спора, Виктор просто мина покрай тях и с небрежно движение натисна

кавказеца по определена точка в основата на врата. Онзи бавно седна на земята, без изобщо да разбере какво точно се случва с него.

„Някои неща не се променят“ — помисли си Виктор и изведнъж се закова на място. Чувството за опасност го изпълни целия. Отпред се усещаше присъствието на множество враждебно настроени хора, притежаващи изненадващо висок енергиен потенциал. С други думи, Съвета на Рейтинга, съставен от представители на осемнайсетте най-силни клуба, беше в комплект. Влизането в Рейтинга не изискваше одобрението на Съвета, достатъчно беше официалното искане от Храма, така че сега на Виктор му предстоеше само да се представи на членовете на Съвета и да уреди една формалност.

Въпреки че беше леко оглушен от мощния силов фон, приближаването на човек зад гърба му не остана незабелязано.

— Извинете!

Виктор бавно се обърна.

— Слушам ви.

Разбира се, пред него стоеше същото онова слабичко момче, което спореше с кавказеца.

— Благодаря ви, че ни помогнахте. Онзи изрод опипа моето момиче и тъкмо го бях ударил по ръката...

Ударил по ръката? Явно младежът не е безнадежден. Обикновено мършак като него щеше да започне безполезна словесна престрелка или направо щеше да се престори, че нищо не е видял. Но пък ако удариш, не спирай с надеждата, че противникът ти ще се разкае.

— Ти си един парцал — спокойно каза Виктор, прекъсвайки словесния поток. — Не можеш да защитиш момичето от някакъв си боклук!

— Ъ-ъ... Какво? — изненада се младежът.

— И си тънък като клечка — продължи той. — Теб какво, не те ли хранят в къщи? Следващият път, когато някой обижда приятелката ти, ще можеш ли да дадеш отпор? Силно се съмнявам. Ще я изнасят пред очите ти, а ти ще си безсилен да направиш каквото и да е.

— Майната ти!

Младежът рязко се обърна и бързо закрачи обратно към своята приятелка.

„Какво пък, може думите ми да вкарат младежа в правия път. А изпитаното унижение и гняв са най-добрият начин да не забравяш“ —

отвлечено си помисли Виктор, докато крачеше към спортния комплекс. Вратата, която търсеше, се намираше между двата официални входа, в съседство с магазин за тийнейджърски дрехи. Съдейки по луксозната табела, явно беше някакъв скъп ресторант, но Виктор не прочете името на заведението. Не му трябваше да знае точния адрес, достатъчно беше да се заслуша в собствените си усещания.

Застаналите на входа охранители дори не го погледнаха, а продължиха да решават кръстословици. Виктор мина покрай тях, все едно го правеше всеки ден, качи се по стълбите на втория етаж, подминавайки основната зала, и уверено закрачи по дългия коридор. Най-обикновена врата... Но той беше сигурен, че трябва да влезе именно в нея. Усещането от присъствието на чужда сила донякъде напомняше на жуженето на високоволтови кабели или на припукването на статично електричество във въздуха. Разбира се, далеч не всеки можеше да усети подобни неща, но за света на Рейтинга това беше нещо съвсем нормално.

Виктор отвори вратата и спокойно прекрачи в ярко осветеното помещение. Само допреди секунда тук явно са се водели оживени разговори, звучал е сдържан и не толкова сдържан смях, чувал се е звън на чаши... Но сега всички като един бяха млъкнали и гледаха към госта. Трима мъже във военна униформа на бара, женска компания, насядала по диваните, още няколко компании по масите. Така наречената зала на Съвета приличаше повече на малък частен клуб за заможни господата и дами. Изящно украсено пространство: висок огледален таван, огромни полилеи, класически мебели, незабележими и вездесъщи сервитьори. Въпреки че далеч не всички посетители външно подхождаха на този статус: например младежът и девойката, седнали на една от масите, повече напомняха на класически миризливи пънкари.

Срещу Виктор изпърха миловидна крехка брюнетка.

— Добре дошли — топло се усмихна тя. — Виктор, ако не греша?

— Самият той — леко се поклони Виктор и въпросително я погледна в очите.

— Светлана — представи се жената. — „Диамантена котка“.

По маниерите и външния ѝ вид Виктор и сам се досети, че тази жена принадлежи към някой от котешките кланове. Очи с котешка

цепка, гъвкава фигура и удивителна плавност на движенията — направо ще измяука. Всеки глупак би се досетил.

— „Рижия дракон“ — представи се той, открито усмихнат. — Света, надявам се, че ще ме запознаете с обстановката?

— С удоволствие — измърка Светлана. — Особено като се има предвид, че това е първият и най-вероятно последен път, когато присъствате в тази зала.

Разнородните представители на най-силните клубове продължиха спокойно да си говорят, без да спират да поглеждат към Виктор със смес от отвращение и леко любопитство. Изглежда тук никой не го приемаше на сериозно, но и да го отхвърлят нямаха намерение.

— Защо решихте така? — попита той, докато внимателно разглеждаше присъстващите и по-важното, отчиташе реакциите им при своята поява.

— В Съвета се канят само най-добрите от най-добрите — красиво изви вежди жената. — Вашият клуб е на самото дъно на Рейтинга и едва ли ще се измъкне от там... в следващите няколко години.

Ако се съди по паузата, Светлана беше сигурна, че „Рижия дракон“ ще остане в последната десетка завинаги. От една страна това беше съвсем логично, защото те започваха като абсолютно неизвестни — никой нищо не знаеше за Виктор и неговите ученици. Е, или почти никой...

Виктор очакваше да види в залата човека, с когото някога се запозна в Храма на Дракона, но той не беше сред присъстващите. Въпреки че Сергей Музрутов оглавяваше клуба, намиращ се начело в Рейтинга — „Сребърния дракон“.

— Нека седнем на масата и аз ще ти разкажа за хората тук и за нашите правила.

Е, да, разбира се, едва ли някой от представителите на най-добрите клубове ще тръгне да общува с незнайно кой. Бяха определили Светлана да посрещне новия участник в Рейтинга, защото, както помнеше Виктор, нейният клуб се намираще на осемнайсетото място. Накратко, „котката“ заработваше в Съвета като момиче за всичко.

Седнаха на масата и Виктор поръча на сервитьора две бири и порция сирене.

— По случай регистрацията на клуба — поясни той, а за себе си добави: „Защото всичко се случи толкова бързо и много по-рано от планираното...“

— Виж, не се напивай — изкиска се „котката“. — Ами ако изведнъж някой реши да се запознае с новия представител на Храма на Дракона... по-отблизо?

Нима на някой може да му хрумне да направи бой точно тук? Или при тях така е прието? Не, едва ли. Дори и седящият на съседната маса пънкар с доста странната прическа във вид на разноцветни рога демонстративно игнорираше присъствието на Виктор.

— Никой от присъстващите не иска да показва интереса си явно — поясни „котката“, проследявайки погледа му. — Но само да излезеш от тук...

— Нека опитат — спокойно каза Виктор. В устата му това прозвуча не като самохвалство, а с лек, даже спокоен интерес. — Ти също ли искаш да ме изследваш?

Жената го изгледа с преценяващ поглед.

— Може и да опитам...

— Ясно — усмихна се Драконът. — Ти предпочиташ други начини... на изследване. Но нека бъдем сериозни.

— Ласкаеш се — оголи зъби в ехидна усмивка Светлана. — „Дракон“ или не, но на последния ред на Рейтинга... това са празни приказки — тя изфуча и в този момент още повече заприлича на високомерно котенце. — Между другото, ти нали си се обучавал в Храма на Дракона?

Очевидно по нейни сметки резкият преход от флирт към въпроси би трябвало да смути Виктор, но той не се поддаде на наивната уловка.

— Да.

Светлана очакваше пояснения, но Виктор мълчеше, продължавайки внимателно да разглежда околните.

— И явно всички наши правила са ти много добре известни — констатира жената.

— Безусловно — съгласи се Виктор. — Това, което бих искал да зная, има по-скоро неофициален характер.

— Информация за информация — веднага се ориентира „котката“.

Виктор отпи от бирата и замълча за известно време, преструвайки се, че размишлява.

— Съгласен — „реши“ най-накрая той. — Разкажи ми за това, какво го чака новия клуб. Как се държат клубовете от дъното на Рейтинга, спазват ли правилата?

По принцип Виктор знаеше много за Рейтинга и неговите гласни и негласни правила, но да събере информация за конкретни противници за толкова кратък период от време не беше възможно. А от първа ръка със сигурност можеше да се научи много повече.

— Тези, с които ще ви се наложи да се справяте на ниските нива на Рейтинга, са тийнейджърите. Неуправляеми, но безхитростни. Още от първия ден след регистрирането ви много клубове ще започнат да обикалят в търсене на ваши ученици, така че бих ги посъветвала на първо време имената им да не се качват на сайта, и най-вече да не се появяват на мероприятията на Рейтинга. Те са никой и затова са много лесна мишена. А като се има предвид и това към кой Храм принадлежи вашият клуб, направо ще започне лов за тях...

— Като говорим за мишени — Виктор бръкна в чантата си и извади няколко разпечатки. — Достатъчно подробно ли съм попълнил анкетите на учениците? Ако е възможно, бих искал да публикуват тази информация на сайта на Рейтинга още днес.

„Котката“ взе няколкото листа от ръцете на „дракона“, не забравяйки мимолетно да докосне ръката му с пръсти.

Колкото повече четеше, толкова повече очите ѝ се разширяваха. Виктор много подробно беше описал биографиите на своите ученици, включително домашните адреси и имената на учебните заведения, в които учеха.

— Ти май не си чул нищо от това, което току-що казах?! Има много клубове, които се забавляват с пребиване на новобранците в Рейтинга...

— Колко мило — усмихна се Виктор. — Толкова си загрижена.

Светлана няколко секунди го гледа в очите, опитвайки се да разбере мотивацията на постъпката на „дракона“ или да види нещо друго.

— „Дракон“ — каза най-накрая тя. — Истински „дракон“.

За знаещия човек тези думи бяха достатъчни. Последователите на Храма на Дракона имаха много специфична репутация.

— Значи няма да имаш нищо против, ако по-късно имам въпроси и за някои от клубовете, които ще ни предизвикат?

— Какъв фин начин да получиш телефона на една дама — саркастично отбеляза „котката“, но все пак извади визитка от джоба си. „Светлана Егорова. Юрист“.

— Имам още един въпрос — продължи Виктор, прибирайки визитката в джоба си. — Какво можеш да ми кажеш за „рептилоидите“?

„Котката“ се намръщи.

— За тези изроди? Непрекъснато нарушават правилата, въпреки специалния надзор на Съвета. Най-често използват способностите си за престъпни цели. За съжаление, тяхното племе е доста многобройно и удивително сплотено за такива неуравновесени манияци.

— А какво знаеш за клуб „Нефритената жаба“?

— Клуб на средно ниво — Светлана сбърчи нос. — Твърди утайки на обществото, постоянно нарушават закона. Защо питаш, да не би да имаш някакви проблеми с тях?

— Те имат проблеми — не мигна Виктор. — Срегнах се с шефа им, изглежда напълно адекватен „рептилоид“. Учудващо е, че се е заобиколил с такива психари.

— Виждам, че не си много наясно с хората, „драконе“ — изхихика Светлана. — Всички „рептилоиди“ са психари, а тези, които изглеждат като адекватни хора, са най-опасните от тях.

— Е, може би — съгласи се Виктор. — Досега не съм имал възможност да общувам с „рептилоиди“. Между другото, как ще реагира Съвета, в случай че броят на „рептилоидите“ неочаквано се съкрати с няколко особи извън арената на Рейтинга?

— Мисля, че ще погледнем на това през пръсти — Светлана се наведе към Виктор и докосна с нокът брадичката му. — При това с немалък интерес...

„Драконът“ дори не трепна.

— Отлично! За момента научих всичко, което исках.

— Ако не възразяваш, моите въпроси ще ги задам в по-интимна обстановка — „котката“ прокара обърната длан по бузата на Виктор. — Сам разбираш, че тук има твърде много излишни уши.

Виктор кимна, прекрасно осъзнавайки, че всеки в тази зала така или иначе следи разговора им. Майсторите от това ниво при желание нямаха никакъв проблем да чуят разговор и на няколко метра. Разбира се, ако друг Майстор не направи нещо, за да запази секретността.

Неочаквано Виктор почувства слабо ехо на силата. Отзвук на нещо много познато... Изглежда приближаващите хора старателно прикриваха истинската си сила, като сдържаха аурата си, но на близко разстояние никаква маскировка не можеше да скрие напълно цялата тази мощ.

В следващия миг вратата се отвори и в залата влязоха трима мъже. В скъпи и стилни костюми, гладко избръснати и старателно зализани. Най-високият от тях беше приблизително на същата възраст като Виктор. Измамно слабата му фигура само изглеждаше такава заради ръста. В действителност, както можеше да забележи всеки наблюдателен човек, на мускулите на четиридесетгодишния мъж би завидял всеки культурист. Хладна сила извираше от всяко негово движение и не оставяше и най-малкото съмнение, че той е главата на клуб „Сребърния дракон“. Другите двама изглеждаха значително по-млади, но всяко тяхно движение също беше пропито с увереност и сила.

Всички присъстващи веднага скочиха на крака и почтително сведоха глави. Без да раболепничат, просто признаваха силата на равен на тях. Светлана стана от масата, махайки с явна неохота ръката си от бузата на Виктор, а той, без изобщо да се смути, последва примера ѝ.

— Здравейте — поздрави присъстващите Драконът.

„Изобщо не се е променил“ — отбеляза Виктор. Сергей изглеждаше по същия начин и преди двадесет години... когато се срещнаха за първи път в Храма на Дракона. Загоряло, леко издължено лице, остри скули и пронизващ поглед. Интересно, на колко ли години е всъщност?

Двамата млади „дракони“ отидоха на бара, а Сергей се отправи право към масата на Виктор и Светлана.

— Е, здравей, новия.

Драконът не направи ни едно излишно движение на мускулите на лицето, подобно на маска от тъмно дърво. Само в очите му проблесна едва забележима усмивка.

— Здравей... учителю — открито се усмихна Виктор.

Светлана се престори, че внимателно преглежда маникюра си, макар да беше ясно, че попива всяка дума, интонация и жестове на „драконите“.

— Как е Син Ту Лон?

— Все така се оплаква от болки в гърба.

Отстрани можеше да изглежда, като че ли разговарят двама добри приятели, но възникналото между „драконите“ напрежение можеше да усети дори човек, който няма изострени сетива.

— Настоятелят се жалва от това вече няколко века — усмихна се с крайчеца на устните си Сергей, но погледът му остана студен. — А казва ли нещо за любимия си ученик?

— Син Ту Лон казва, че няма любим ученик — сви рамене, сякаш се извиняваше, Виктор.

Разбира се, на Виктор изобщо не му пукаше за чувствата на стоящия пред него човек, но всяка игра си има своите правила.

— Няма любим ученик — повтори като ехо Сергей. — Е, това можеше да се очаква... — той сви устни. — Дай да се заемем с работата, трябва да уредим всички формалности.

Той погледна към един от сервитьорите и онзи бързо пристъпи към масата.

— Рейтинга — кратко каза Сергей.

Младежът на около двадесет кимна и едва ли не презглава хукна нанякъде. Не мина и минута и той отново застана пред Дракона, като услужливо подаде положен на червена възглавничка свитък. Разбира се, той не беше просто някакъв си там пергамент, а изработен от скъпа хартия с много високо качество. Драконът внимателно го взе в ръце и го разгъна на масата, без да се притеснява за чистотата ѝ. Дългият лист беше изписан с разноцветни надписи с имената на клубовете. Общо бяха двеста и тринадесет.

— Моля.

Сергей завъртя свитъка към Виктор.

— Благодаря — кимна Рижия дракон, нави ръкав и протегна ръка пред себе си.

„Гаар“ — повика го мислено той и склучи палци в мудрата на призоваването.

На бицепса му можеше да се види част от татуировка на дракон и на Виктор не му трябваше да извърща глава, за да види как тя започва да се движи. Нарисуваният дракон сякаш се претърколи, събуждайки се от сън. Подобно на стичаща се боя, татуировката се плъзна по ръката, слизайки все по-надолу и по-надолу...

Всички присъстващи продължиха с разговорите, но гръмките гласове от само себе си утихнаха. Сергей гледаше случващото се с безразличие, но „котката“ почти навря носа си в списъка.

В мига, когато татуировката на Виктор достигна кокалчетата на пръстите му, два от разноцветните надписи върху свитъка плавно размениха местата си.

— Ох — тихо каза „котката“. — Така си и мислех, че „Златните цикади“ ще успеят да надделеят над...

Тя рязко млъкна под студения поглед на Сергей.

Виктор съсредоточено наблюдаваше как изображението на дракона продължава движението си. Ето че минава по пръстите, стига до самите върхове...

Той докосна свитъка в долната част на списъка и бавно прокара пръсти от ляво на дясно. На хартията от само себе си започнаха да се появяват букви, изписвайки името на клуба. Скоро на хартията се появи нов, мръсно-оранжев надпис „Рижия дракон“.

— Е, това е всичко — невъзмутимо каза Виктор, връщайки ръкава на мястото му. — Да пийнем бира?

— Съжалявам, но нямам абсолютно никакво време — с каменно изражение отвърна главата на „Сребърния дракон“ и стана от масата. — С интерес ще следя успехите на твоя клуб.

— Не се и съмнявай.

Виктор цял сияеше от самодоволство, макар в действителност да беше напрегнат до краен предел в опити да различи и най-малкия признак, който да му подсказва за какво мисли старият му приятел. В същото време не забравяше да следи и за реакциите на околните към собствената му персона, за да засече отрано потенциални врагове и приятели. Засега картинката се очертаваше не особено приятна: болшинството присъстващи продължаваха да гледат на него с леко гнуслив интерес, нищо повече. Само малкото, късо подстригано хлапе във военна униформа на бара бързо пишеше SMS на мобилния си, като периодически поглеждаше към Виктор. Изглежда замисляше нещо...

„Ще трябва да попитам «котката» от кой клуб е“ — помисли си Виктор и премести поглед към крачещия към вратата Сергей.

— Ей, Дракон, длъжник си ми!

Онзи кимна едва забележимо в движение и излезе от залата.

— За какво говориш? — веднага се заинтересува „котката“. — Какво ти дължи?

Виктор весело се усмихна:

— Просто... живот.

* * *

Виктор излезе от Олимпийския център и с бавна крачка се отправи към паркираната кола. Разбира се, усещаше, че го следят. Трима мъже крачеха от противоположната страна на сградата така, че да го пресрещнат на половината път към колата. „Драконът“ не виждаше потенциалните врагове, но отлично усещаше присъствието на агресивна аура. След като реши да ускори събитията, той рязко свърна на другата страна и се спусна под главните стълби, за да не привлича излишно внимание.

Облегнат на стената, той извади мобилния си телефон и избра от менюто „хронометър“. След по-малко от минута от двете страни на стълбите едновременно се появиха тъмните фигури на преследвачите.

— Чаках ви — доволно се усмихна „драконът“, натисна бутон „старт“ и прибра телефона в джоба си. — Да видим колко ще издържите...

---

[1] казуали (жарг.) — от английското casual — обикновен. Подразбират се обикновените хора. ↑

[2] фрийрън — от английското freerun — свободно бягане. ↑

ГЛАВА 2

Утро. РГУФК^[1], зала по баскетбол.

В спортната зала отекваше ехото на самотни, но много чести удари на топката по дървения под. Ритъмът ту се ускоряваше, ту забавяше, ту рязко прекъсваше, и тогава след няколко секунди се чуваше преминаването на топката през мрежата — кош.

Данил идваше тук всяка сутрин, независимо от времето, настроението или самочувствието. Професионалният спорт не беше просто игра. Всекидневните тренировки, честите пътувания и огромното психическо напрежение бяха постоянни спътници в живота на спортистите. От друга страна, това доста добре се компенсираше с абсолютно безплатното обучение в института, приличния доход и всичките тези безкрайни пътувания. Далеч не всеки можеше да си позволи да пътува в чужбина толкова често, както спортистите, а те и пари получаваха за това. Мачове, тренировъчни лагери, чести почивки в топлите страни — всички тези благини ги осигуряваше спортният клуб.

В този смисъл на Машка и Данил им беше провървяло. Макар че, честно казано, гимнастиката в нашата страна не получава и една десета от бюджета, определен за баскетбола. И това е разбираемо, тъй като баскетболът привлича много повече фенове. За разлика от спортната гимнастика, правилата на всяка игра с топка са доволно прости. Малко хора осъзнават, че на състезанията по гимнастика на спортистите им поставят безброй оценки, докато вкарването на топката в кош или вратата е понятно за всеки. Данил веднъж отиде на състезанията на Машка — две трети от залата беше празна, докато при баскетболните срещи от висшата лига залите винаги бяха пълни. А и е пределно разбираем и хазартен спорт!

Финт, втори, хвърляне от линията за три точки, и топката влиза в кош.

Данил избърса потта от челото си и погледна към часовника.

Девет часа.

Е, тренировката може да се счита за приключена, сега да си вземе душ, да закуси и бегом на лекции. Добре, че в университета спортните зали, аудиториите и стола бяха в една сграда, така поне не се притесняваше, че може да закъснее за час.

Данил взе топката и тръгна към съблекалнята. На изхода се забави малко и се сблъска с още един любител на ранните тренировки. Непознатото момче едва стигаше до рамото на Данил и изобщо не приличаше на баскетболист. Освен това беше непознат, а баскетболистът познаваше всички момчета, трениращи в тази зала.

Младежът спря пред Данил и го изгледа отдолу нагоре.

— Здравей.

— Здравей — автоматично отговори баскетболистът, хвърляйки поглед на госта.

Модерен спортен екип, загоряла кожа и старателно зализана прическа — прекалено лъскав и дразнещ вид за баскетбол. Е, разбира се, подобни контета се срещаха и сред баскетболистите, но се брояха на пръсти. А и крехката му фигура ясно показваше, че той е по-скоро от катедрата по билиард или спортни танци...

— Тренираш ли?

— Да, вече приключих.

— Ще поиграеш ли малко с мен на един кош?

Даниел едва сдържа ироничната си усмивка.

— Трябва да се подготвя за лекциите.

„Да играя срещу такъв недорасляк е просто нелепо — та той дори до коша не може да скочи — без намек за ирония си помисли Данил. — А и разликата в техниката сигурно е огромна. Защо да го унижавам и напразно да си губя времето?“

— Подценяваш ме — с насмешка каза младежът, долавяйки реакцията на баскетболиста.

Веднага след това с едно неуловимо движение открадна топката от ръцете на Данил. Не я изби, което по принцип също не беше толкова лесно да се направи, а я хвана с една ръка и я измъкна от здравите пръсти на професионалния баскетболист. Докато Данил осъзнаваше този удивителен факт, младежът подхвърли топката, подхвана я с върха на пръста си и я завъртя така, че въздухът около нея завибрира.

— Е, добре, да опитаме — Данил бързо се овладя от изненадата и направи подканящ жест. — Започвай.

Младежът с лекота заобиколи баскетболиста и се затича към коша. Като го гледаше колко уверено работи с топката, очевидно не беше новак, но за Данил това нямаше значение. Баскетболистът го настигна преди ринга и без проблем блокира хвърлянето му.

— Само това ли можеш? — подхвърли Данил.

Младежът се отдалечи от коша, канейки се да стреля от тройката, но Данил го следваше плътно и безкомпромисно го блокираше. Поради разликата в ръста и благодарение на опита си той с лекота предотврати всички опити за доближаване до ринга, както и стрелбата от далечно разстояние.

Съперникът му отстъпваше все по-далеч и по-далеч, докато накрая почти опря гръб в противоположната стена. Разбира се, Данил не го последва, а се върна в средата на игрището.

— А какво ще кажеш за това? — извика младежът и изстреля топката към коша.

Ууп!

Точно попадение.

— На глупаците им върви — спокойно отвърна Данил, като едва удържа напиралците на езика му думи, че по правило при игра на един кош се използва само половината от игрището. Посочването на подобни неща би било просто унижително за един професионален играч.

Своите три точки Данил вкара без никакви проблеми — маломерният му опонент просто физически не можеше да го блокира. Същото се случи и следващия път. И по-следващия...

— Мисля, че това е достатъчно — едва сдържайки усмивката си, каза Данил. — Имам часове.

— Хайде, последна топка — предложи противникът му.

Въпреки сравнително активното темпо на игра, той дори не се беше задъхал, което беше доста странно. Впрочем и Данил не се напрягаше особено, но той беше професионалист.

— Както кажеш — лесно се съгласи Данил и хвърли топката в ръцете на младежа. — Давай.

Той дори позволи на противника си да стигне под самия кош, въпреки че можеше да му отнеме топката по всяко време. А след това... скочиха едновременно. Данил отскочи около метър и затвори с ръка коша точно там, където би трябвало да попадне топката. Но

противно на предположението на баскетболиста, съперникът му се засили да прави забивка — въпреки че с неговия ръст това беше просто невъзможно. Сякаш в забавен каданс Данил гледаше как младежът се издига все по-високо и по-високо във въздуха. Ето че ръката с топката достига ринга, но силата на скока беше такава, че той продължи още и рингът се оказа някъде на нивото на гърдите му. Данил шокиран наблюдаваше как невисокият младеж забива топката в коша и успява да се извърти така, че просто да седне на него.

— Не — въздъхна младежът, гледайки Данил отгоре. — Не съм добър в баскетбола.

Баскетболистът просто не вярваше на очите си.

— Как...

— Но пък съм силен в друго — продължи младежът с нагла усмивка. — Предизвиквам те на бой по правилата на Рейтинга, Драконе. Да видим как ще играеш на моето поле.

Той ловко скочи от ринга и се отправи към изхода. Минавайки покрай Данил, младежът се спря за миг и щракна с пръсти.

— А, да, казвам се Алан. Клуб „Бронзовия рис“.

* * *

Обяд. Метростанция „Соколники“, недалеч от РГСУ.

Слънцето печеше просто безмилостно. Алекс нави ръкавите на ризата си, разкопча копчетата до средата на гърдите и продължи не особено приятния път към източника на знанията. Изворът на мъдростта, така да се каже...

Днес той най-накрая захвърли маската на „зубрач“ и сега отиваше в института в напълно нормален вид: без очила, с нормална прическа и адекватно облекло. Неочакван тласък за тази промяна даде сутрешната кавга с родителите му.

Сестра му проговори за неотдавнашното отиване на Селин младши в нощния клуб и майка му вдигна истински скандал. Веднага си спомни нощното му изчезване и множеството други негови нарушения. За негово щастие основното правило на Селин старши във възпитанието на децата беше пълното отсъствие на забрани. Още от

най-ранно детство и той, и сестра му не бяха ограничавани в нищо, никога не бяха наказвани, и само в особени случаи им провеждаха дълги превантивни разговори. Затова дори днешният порив на майка му да постави сина си под домашен арест не можа да преодолее бащиното спокойствие и увереност в собствената правота. В крайна сметка на Алекс му четеха много дълга лекция за доверието, но неочаквано за себе си той се вбеси.

За първи път в живота си нагруби своите родители и като куршум изскочи от апартамента, дори си забрави раницата с всички тетрадки и униформата на „зубрач“. Добре, че поне парите не забрави и успя да зареди картата, иначе сега щеше да е без мобилен телефон.

И ето го крачи по улицата, привличайки любопитните погледи на минувачите. Разбира се, вниманието им привличаше красивата татуировка на дракон на дясната му ръка. Алекс все още не разбираше защо Сенсеич се ядоса толкова много заради нея.

Той погледна към татуировката.

Съучениците му сигурно ще се шашнат, когато се покаже в университета с рижия си дракон...

— Ей, младеж!

Звънкият женски глас го настигна точно пред входа на университета.

„Ето, вече привличам внимание“ — помисли си насмешливо Алекс, обърна се бавно и се сблъска лице в лице с високо червенокосо момиче. По-точно носът му се сблъска с една друга част от тялото ѝ — непознатата се оказа с около половин глава по-висока от него.

— Кхм... — Алекс трудно можеше да се смути, но да кажеш нещо подигравателно, когато лицето ти активно е навряно в нечий бюст, е доста проблематично. Особено ако този бюст е четвърти размер и е с толкова сладка татуировчица...

— Къде зяпаш, изрод?

Той бързо отстъпи назад и крадешком се огледа. За щастие, никой не беше обърнал внимание на този невинен инцидент. Че то съдбата като нищо можеше да му извърти номер, достоен за сапунка — ще го види някой от съучениците му в тази поза и иди после обяснявай.

— Имате ли нужда от нещо? — предпазливо попита Алекс. Опитът му подсказваше, че нищо добро не може да се очаква от

подобни агресивни момичета.

По-внимателният оглед окончателно убеди Алекс, че се е натъкнал на професионална баскетболистка. Толкова висока, при това без токчета... А и дългите, с изпъкнали не по женски мускули ръце говореха за сериозна физическа подготовка. Странно, но Алекс не си спомняше да я е виждал в университета, а такава дама си е грях да не запомниш. Мястото ѝ направо не беше за някакво си РГСУ, а за националния на Русия или поне за някой от московските отбори.

Вместо просто да отговори на съвсем елементарния въпрос, момичето направи някакъв странен жест с ръце и изразително погледна татуировката му.

„Да не е болна?“ — логично предположи Алекс, но реши да остави тази мисъл за себе си.

— Рижия! — сякаш се изплю баскетболистката. — Предизвиквам те на дуел.

Алекс леко се изненада.

— Момиче, какво...

— Ще се видим в Рейтинга — изсумтя баскетболистката, измервайки го с презрителен поглед. — Слаботелесен!

Известно време Алекс само тъпо примигваше, след това направи няколко прости упражнения за дишане, подобни на простонародните „ощипи ме“.

— Чао-о — проточи момичето, извърна ефектно гръб и закрачи към метрото.

„Ама че баскетболистка: нахвърля се, крещи, призовава ме някъде си... — Алекс разтри слепоочията си. — Не ми стига боя с «рептилоида», а сега и с тази върлина ще трябва да се бия? Как изобщо ме е намерила?“

След като така и не стигна до някакъв извод, накрая се вля в потока студенти, бързаци за лекции, но за всеки случай си спусна ръкава, за да прикрие татуировката. Съвсем логично беше да предположи, че баскетболистката е реагирала именно на знака на клуба му, така че Алекс предпочете да се презастрахова. Напълно автоматично той стигна до деканата, погледна разписанието и все така безмълвно тръгна по пустеещия коридор към желаната аудитория.

— Лъоха!

Смирнов крачеше бързо към него.

— Привет, къде се изгуби?

Дебелакът спря нерешително пред приятеля си и го погледна удивено.

— Ами... семейни работи — уклончиво отвърна Алекс.

— Вчера Рогов и компания те търсеха.

„А, да, той май ми даде някаква курсова работа да му правя — спомни си Алекс. — Само че тетрадките останаха у дома, а и не ми беше до учене. Е, изглежда ще имам проблеми... Или ще започнат проблемите на Стас? Нали реших да нарежа всичките тези игрички на «зубрач».“

— Да вървят по дяволите — махна с ръка Алекс. — Хайде, че ще закъснеем за час.

Смирнов сви рамене, като не преставаше да хвърля подозрителни погледи към странно държания се Алекс.

— Твоя работа. Но ще ти набият канчето.

— Ще видим — отвлечено отвърна Алекс.

Той постоянно прехвърляше в мислите си странната среща, чувствайки, че за пореден път се е напъхал в неприятности. Момичето го предизвика да се бият, но дали има право да го прави? Сенсеич казваше, че има доста строги правила за отношенията между клубовете. Само че откъде да научи тези правила, когато никой не им ги е обяснил, а на сайта освен самия Рейтинг нищо друго не се вижда с достъпа за гости.

Докато крачеха към аудиторията, Смирнов не сваляше очи от мълчаливия си приятел и най-накрая не издържа:

— Слушай, ти да не си заменил очилата с лещи?

— А? — със закъснение реагира Алекс. — Да, ами... реших да сменя имиджа. Между другото, как вървят тренировките по бокс?

Дебелакът се почеса по главата.

— Не е зле. Вчера беше първият ми спаринг. Отначало страшно... а след това дори интересно. Когато си с каска, не боли толкова много. А и усещането е съвсем друго, не както когато те тормозят Рогов и сие, въпреки че ударите са дори по-силни.

Алекс погледна приятеля си и широко се усмихна.

— Браво, ти си герой.

— Унижението е много по-болезнено от ударите — с неочаквана твърдост каза Смирнов. — Честно казано, аз дори получавах някакво

извратено удоволствие от това.

„Страхотно, започва да пораства — доволно си помисли Алекс. — Може би това е първият стадий от пречупване на характера. Ненаправно се смята, че изначално мекия човек може да се промени само под влияние на много сериозни обстоятелства. Затова и, както е написал един мъдрец, «най-силният протест е този, който се надига... от гърдите на най-слабите и търпеливите»^[2]. Кой знае, може пък след някое време тромавият дебелак да дава отпор на всеки самовлюбен изрод...“

Те влязоха в аудиторията, улучвайки момента на предаване на домашните работи. Ивцев стоеше на преподавателския стол, бавно разглеждайки нечия тетрадка, и не обърна никакво внимание на появата им.

— О, не, как е възможно да се допуска толкова глупава грешка? — възкликна ужасено. — Това са основите...

Съсухреният преподавател вдигна поглед към стълпилите се около масата студенти.

— Чия е тази работа?

— Моя — обади се мечкоподобният приятел на Рогов.

— Наистина? — искрено се изненада Ивцев. — Е, тогава е доста добре, не го очаквах от вас. Твърда тройка.

Пред Алекс изскочи Стас.

— Караш ме да се изнервям! — изсъска Рогов, хващайки го за рамото. Погледът на Стас бързо пробяга по облеклото на Алекс, задържа се на прическата и се върна на лицето му. — За какъв дявол си така облечен?! Всъщност не ми пука! Донесе ли работата?

— Работата? — Алекс се намръщи и внимателно свали ръката му. — Забравих я в къщи.

Рогов за миг се ококори.

— Какво?!

— Е, случва се...

Алекс мина покрай изненадания си съученик и седна на своето място.

— Ах, ти, гадинке! — изсъска Стас и се хвърли след него.

— Ей, какво сте наскочили там?! — раздразнено попита Ивцев. — Сядайте по местата си и да не съм чул нито звук!

Рогов размаха юмрук на Алекс и се върна на мястото си.

— Край, сега вече си свършен — притеснено каза дебелакът, седнал до Селин. — Ако искаш, мога да се опитам да ги задържа след часовете, за да имаш време да изчезнеш?

— Не е нужно — парира Алекс. — Нали сам каза, че е време да се опълчим на тези идиоти?

Смирнов беше толкова поразен от изявлението на обикновено пасивния си приятел, че в отговор успя единствено да кимне. След това започна часа и Алекс отново изненада Смирнов: вместо старателно да записва всяка дума на преподавателя, той с отсъстващ вид драскаше в тетрадката някакви драсканици. Впрочем Алекс не считаше това за драсканици, предпочитайки по-демократична дума — рисунки. Той безуспешно се опитваше да възпроизведе малката татуировка от... немалките гърди на баскетболистката.

До края на часа беше успял да нарисува нещо повече или по-малко подобно, и облекчено въздъхна.

Това е!

Постепенно Алекс възвърна обичайната си наблюдателност. Той погледна към приятеля си: Смирнов конспектираше лекцията, като периодически хвърляше разтревожени погледи към него. Още един поглед, но този път далеч не приятелски, той усещаше на гърба си. Изглежда Стас наистина беше много ядосан.

„Не ми пука за този идиот“ — неочаквано ясно осъзна той. След всичко случило се институтските игри изглеждаха като нищожна дреболия. Всъщност не само института, целият му обичаен живот изведнъж се превърна в нещо скучно и недостойно за внимание. Всичките му мисли бяха заети с новия, непознат и тайнствен свят на Рейтинга, както и с предстоящия двубой с „рептилоида“.

„Чудя се колко ли време още ще чакам появата на дракона? — за пореден път си помисли Алекс. — Сенсеич каза, че само с Дух пазител ще можем да изучаваме действително яките техники, а в битката с Белега те биха свършили наистина чудесна работа.“

— Добре, с това лекцията приключи — каза Ивцев, постави тебешира на масата и изтупа ръце. — Ако някой друг иска да предаде работата си, е добре дошъл, останалите сте свободни.

Смирнов скочи и грабна Алекс за ръката.

— Да вървим по-бързо!

От другата страна се втурнаха Рогов и компания.

— Селин, хайде да излезем да си поговорим!

Алекс се изправи на крака.

— Както кажеш...

Той вече се чудеше къде би било по-добре да направят това изясняване на отношенията, за да не ги видят преподавателите, но за немалка изненада на Алекс в разговора неочаквано се намеси Настя Корольова.

— Стас! — тя прегърна младежа през раменете и го повлече към изхода. — Остави ги тези „зубрачи“ на спокойствие, по-добре да седнем в кафенето.

Рогов малко се смути.

— Но...

— Хайде — още по-настойчиво каза Корольова.

Алекс се опита да улови погледа ѝ, да види изненада или интерес, предизвикан от променената му външност, но нищо подобно. Имаше чувството, сякаш освен Смирнов никой друг не е забелязал.

— Имаш късмет — изгледа го Стас и като прегърна Настя през кръста, излезе от залата.

След като изпрати двойката с поглед, Алекс разочаровано въздъхна и започна да събира раницата си.

— Уау, току-що самата Корольова се застъпи за теб! — развълнувано задърдори Смирнов. — Защо изведнъж проявява такъв интерес към теб? Тази седмица те поздрави, а сега и от нейния изрод те спаси.

„Хм, а може и наистина да не е случайно? — изведнъж си помисли Алекс. — Настя започна да ми обръща внимание... Наскоро дори сама се приближи до мен на улицата. Може пък наистина да се интересува от мен?! Не, стой... какво си измислям? Просто е решила за разнообразие да съжали бедния «зубрач», един вид, да покаже човечност. Всеки има пристъпи на спонтанна доброта и, както изглежда, на тях са подвластни дори и лъскавите блондинки.“

— Стига си говорил глупости! — избухна гневно, ядосан по-скоро на себе си, отколкото на добродушния шишко.

От изненада Смирнов седна обратно на мястото си.

— Лъоха... ама ти какво?

— Не, нищо — опомни се Алекс. — Да вървим да хапнем нещо, а?

Излиза, че глупавата нервност на Смирнов винаги го е вбесявала и само спокойствието на маската с име Алексей го е спирало да не избухва. Но тъй като вече нямаше намерение да се сдържа, ето че нагруби невинен човек.

За голямо облекчение на Алекс, не минаха и няколко минути и предишната бърбривост на Смирнов се завърна:

— Слушай, а какво ще кажеш да наемеш телохранител? — предложи дебелакът. — В моя клуб има няколко майстори на спорта, може да поговорим с тях. Нека те да се оправят с Рогов и компания.

Алекс едва сдържа смеха си.

Ако каже на момчетата, ще си умрат от смях. След срещите с „рептилоидите“ да се унижава пред натрупали малко мускули съученици?... Идиотизъм! От друга страна, от момента на влизането в Рейтинга той едва ли има право да използва уменията си върху обикновени хора. Жалко само, че Сенсеич все още не ги е научил на нещо наистина специално.

— Нека да забравим за известно време тези идиоти — помоли той.

— Добре — веднага се съгласи Смирнов. — Да ти купя ли чай?

— Аха — кимна Алекс. — И една голяма пица за двамата.

Докато Смирнов чакаше на опашката, Алекс седеше и замислено гледаше Стас Рогов. Трите момчета и двете момичета бяха седнали на маса в другия край на кафенето и шумно обсъждаха нещо си. Стас беше прегърнал собственически Настя и периодично поглеждаше към Селин. Разбира се, пресметливите погледи на Рогов не му вещаеха нищо добро.

Алекс се облегна назад в пластмасовия стол и се замисли.

„Е, какво пък, май му дойде времето да го ступам. Само ще трябва да го направя така, че превъзходството да не е прекалено очевидно. Хм... и не в сградата на университета, тук е забранено да се биеш — като нищо ще те изключат! Може би ще е по-добре да направим още един спаринг в спортната зала или да го хвана някъде на улицата...“

В това време Смирнов приключи с опашката и хванал непохватно двете чаши и пицата, тръгна обратно покрай Рогов и компания. Разбира се, здравенякът Жданов не пропусна да го ритне в задника и Смирнов се заля с чая.

Цялата компания се засмя, гледайки как дебелакът вдига чашите от земята и се опитва да се избърше със салфетки. За голямо разочарование на Алекс, Настя Корольова се смееше наравно с другите.

„Докога ще продължават така?! — още по-силно се ядоса Алекс. — Смирнов и така е уплашен до смърт! А Корольова се и подхилква, макар досега да изглеждаше, че е започнала да се държи като нормален човек. Не, трябва да им дам да се разберат на тази компания от идиоти... Да вървят по дяволите и те, и правилата на университета!“

Той стана от стола, но не успя да направи и няколко крачки, когато в джоба му завибрира новия телефон. На екрана светна надписа „скрит номер“, но Алекс не бързаше да вдигне. Най-вероятно това беше Машка — от всичките му приятели само тя си криеше номера. Известно време стоеше в нерешителност, борейки се с порива да се разправи с компанията, но здравият разум все пак надделя и Селин отговори на повикването:

— Слушам.

Крясъците на Машка оглушиха Алекс дори по телефона.

— Имам си Дух пазител!

— Уау! — Алекс веднага забрави за Рогов и компания. — Как се случи?!

— Представяш ли си, някак се отнесох на лекцията — развълнувано започна да разказва Машка. — Дори не осъзнах, че съм заспала. И тогава се появи Духът пазител — розово драконче...

— Какво, наистина ли розово? — втрещено попита Алекс.

— Аха! — Машка почти изписка от щастие. — Тя е толкова сладка!

Алекс седна обратно на масата.

— Тя?!

— Лотта е от древния род Чжу — Червените дракони.

Алекс за известно време блокира.

— Тя ми се представи и обеща да ми направи програма за тренировките. Точно както каза Сенсеич! Можеш ли да си представиш, сега си имам свой собствен Дух пазител, и тя ще ме тренира!

— Страхотно! — възхити се Алекс. — Да можеше и моят да се появи по-скоро! Времето до боя намалява все повече и повече, а той кой знае къде се шляе.

Смирнов дойде на масата.

— Съжалявам, разлях чая — каза смутено той. — Сега ще взема друг...

Алекс хвана ръката на приятеля си и каза, като махна за момент телефона от ухото си:

— Остави, ще хапнем така.

Смирнов послушно седна на масата и се втренчи в една точка.

— Добре, Машка — малко виновно каза Алекс. — Трябва да тръгвам вече, нека да поговорим на тренировката.

— Добре — изобщо не се смути Машка. — До довечера, Льошка.

Той затвори телефона и замислено погледна приятеля си.

— Не се тормози.

— Майната им — измърмори, без да вдига поглед, дебелакът. — Някой ден всичко ще им припомня...

„Трябва да се приключи с това — твърдо реши Алекс. — Съвсем ще побъркат момчето, изроди!“

Той набързо унищожи пицата, но пак закъсня. Звънецът за час звънна и Стас с приятелчетата му изчезнаха зад вратата на залата, преди да бъдат застигнати от заслужено наказание.

„Изглежда ще се наложи да отложим за малко нашия разговор — констатира Алекс и ги последва в залата. — Както и да е, те сами ще ме намерят след лекцията. А ако не... ще трябва аз да организирам срещата.“

Часът продължи както обикновено: някой пишеше в тетрадката си, някой се занимаваше с по-важни неща. Алекс направи няколко слаби опита да слуша лекцията, но мислите му постоянно бягаха в най-неочаквани посоки.

„Интересно, какво ли си е помислила Настя, когато е видяла новия Алексей Селин? По-точно, Алекс. Истинското ми аз... — той бавно издиша, опитвайки се да се отпусне. — Всъщност дали изобщо някой познава истинското ми аз? Семейството ми няма никаква представа с какво се занимавам и как живея. Приятелите? Димон, Вася, Олег, Илюха... те знаят за мен доволно много, но далеч не всичко. Смирнов дори не мога да го нарека приятел — по-скоро един от многото познати, и само момчетата от клуба наистина са ми близки по дух. Може би точно те наистина познават Алекс. Машка, Данил,

Тьома, дори и Костя... цялата ни компания израсна в жесток режим на тренировки. Безкрайният процес на самоусъвършенстване, постоянните лъжи към родители и приятели, криенето на самото съществуване на клуб «Рижия дракон» — всичко това ни свързва, правейки от нас едно семейство. Дори и Костя...“

Той така се увлече в мислите си, че не забеляза веднага появата в аудиторията на двама души в полицейска униформа: закръглен четиридесетинагодишен мустакат мъж и младеж на около двадесет. По-младият остана до вратата, намествайки автомата си, а по-възрастният пристъпи към преподавателя и му каза нещо. Ивцев известно време тъпо се пулеше в бюстителя на закона, сякаш не можеше да повярва на ушите си, а после се обърна към аудиторията.

— Селин, вземи си нещата и излез — удивено избъбри старецът, дърпайки нервно брадата си.

След моментна пауза групата избухна в изненадани викове.

— Селин?!

— „Зубърът“ е направил нещо?

— Ха-ха, забавно...

— Загубеняка...

Алекс мълчаливо си събра нещата, кимна на Смирнов и стана.

— За какво те търсят? — успя само да попита дебелакът.

— За глупости — махна с ръка Алекс, макар самият той далеч да не беше уверен в това.

Погледна за миг задните редове и улови изненаданите погледи на Корольова и Рогов. Всъщност така го гледаше цялата група.

„Е, изглежда, че днешният спектакъл се отменя — с лека досада си помисли той и като не може да се сдържи, помахна с ръка на Стас. — На Рогов ще му се наложи да изчака до утре.“

Алекс излезе от аудиторията след милиционерите, старейки се да запази спокойствие. Особено го дразнеше това, че открито го измъкнаха от час. Подобен инцидент можеше да се отрази много пагубно както на отношението на преподавателите, така и на изградения образ на „зубрач“ сред съучениците му. Е, за образа както и да е, Алекс и без това беше решил да се откаже от него, но изобщо не му се искаше да има проблеми на предстоящата сесия.

— За какво ме викат? — обърна се навъсено към мустакатия милиционер, докато вървяха по коридора. Ако се съди по възрастта,

дебелият би трябвало да е старши в тази двойка, макар че Алекс изобщо не беше наясно с пагоните им и не можеше да е абсолютно сигурен.

Мъжът дори не погледна към него.

— Там ще ти кажат всичко.

„Нещо не е много дружелюбен — напрегна се Алекс. — Ох, не е на добро. Обикновените свидетели не ги ескортират така.“

— Не се притеснявай — неочаквано добродушно се усмихна вторият. Той небрежно намести автомата и избърса потта от лицето си. — Заповядано ни е и прашинка да не падне върху теб.

Първият се изплю на пода.

— Такава чест, твойта...

Последвалите епитети Алекс благополучно ги пропусна покрай ушите си, въпреки че със сигурност щеше да обогати речниковия си запас. Не че ругатните тормозеха слуха му, просто мислите му бяха заети с нещо съвсем различно. Прекалено много варианти имаше за толкова настойчивото му призоваване в милицията.

Те излязоха от университета, изпроводени от любопитните погледи на студентите, и се качиха в уазката. За съжаление на Алекс го сложиха на задната седалка, заедно с недоволния милиционер.

— Да тръгваме — нареди мустакатият.

Колата потегли, излезе от двора на института и се вля в автомобилния поток.

Алекс много искаше да попита къде отиват и защо, но, съдейки по настроението на седящия до него милиционер, адекватен отговор не го заплашваше.

Този път го закараха не в районното, а направо в самата прокуратура. Внушителното, полющено от времето здание се намираше в центъра на града, в близост до метростанция „Пушкинская“. И тук някъде в Алекс започнаха да се надигат неясни подозрения...

„Е — помисли си той, докато вървеше по коридора покрай застаналия до вътрешната врата часови. — Най-накрая са гледали видеозаписите от ограбената от «рептилоидите» банка. А Сенсеич уж обеща да разреши всички мои проблеми... макар че може ли да се договори с прокуратурата? Между другото, дали са идентифицирали само мен или са се добрали и до Димон?“

Дълъг коридор.
Очукана дървена врата.
Стар познат.

— Здравейте — първи поздрави Алекс.

Остана невъзмутим, макар и малко изненадан. Изобщо не очакваше да срещне тук следователя, водещ делото за убийството на Славик.

— Привет — поздрави късо следователят. — Седни.

Алекс седна на неудобния дървен стол с дразнещата мисъл, че спокойно биха могли да поставят нормални столове. А може пък специално да са подбрали най-кривите, така че посетителите да не се отпускат и да не забравят къде са? Неслучайно в стаята липсваха всякакви вещи освен няколко стола и маса с лаптоп на нея. Съдейки по оскъдната обстановка, явно я използваша за заседателна зала или като стая за разпити.

— Селин, не се притеснявай — неочаквано заговорнически му смигна следователят. — При предната ни среща не успяхме да си поговорим спокойно, защото присъстваха родителите ти. Но сега можем да говорим открито.

„Леле, какво начало“ — съвсем се смути Алекс.

— Да ти се представя отново: капитан Уваров. Един мой стар приятел помоли да се погрижа за твоята безопасност.

— Стар приятел?

— Виктор Тропов. Познаваш ли го?

— И още как — удивено отвърна Алекс. — Той е мой... Кхм...

Следователят се облегна назад в стола.

— Някога Виктор беше и мой... кхм... — той се усмихна — учител. Подозирам, че ние с теб сме посещавали един и същи клуб, но в различни групи. Нормално, аз бях при възрастните, а ти...

— Сто и осемнайсетото училище? — подозрително попита Алекс.

— Не, осемдесето — ухили се следователят. — Да не ме проверяваш?

Селин само сви рамене в отговор.

— Групата ни не просъществува много дълго — продължи следователят, — но по-късно по моя молба Виктор проведе семинари по самоотбрана към МВР, а и често ни е помагал в някои случаи.

За тази страна на Сенсеич Алекс не знаеше нищо. Всъщност учениците изобщо не се интересуваха какво прави учителят им извън клуба. Просто така се беше получило. Но Алекс наистина помнеше, че Сенсеич спомена за някакъв познат, който би трябвало да реши всичките му проблеми със закона.

— Да разбирам ли, че Виктор сериозно ви е тренирал през всичките тези години? — следователят замислено въртеше химикалката в ръце, замислен за нещо друго. — Предполагам, че ти спокойно би победил десетина като мен.

Алекс веднага става подозрителен.

— Е, чак десетина...

Изведнъж следователят направи рязко движение и хвърли желязната химикалка в него. Алекс лесно се изплъзна, засичайки навреме прекалено дългия замах. Ако на мястото на следователя беше някой професионалист в мятане на ножове, от толкова късо разстояние всичко можеше да приключи различно. Но в този случай Алекс имаше достатъчно време да прецени траекторията на полета, а при желание дори би могъл да улови химикалката с три пръста, използвайки захват за хвърляне на къси разстояния.

— Отлично — доволно каза следователят. — Така си и мислех.

— Що за шега е това? — раздразнено попита Алекс. Поведението на следователя го вбеси. Ако ще и бивш ученик на Сенсеич, но не беше ли прекалено нагло от негова страна да прави такива проверки? — Вече за втори път ме посрещате в чужд кабинет. С каква цел този път?

— Наблюдателен си — насмешливо отвърна следователят. — Точно както каза Виктор. Той ме помоли да държа под око любимите му ученици в негово отсъствие, в случай, че някой има проблеми със закона. Така че често ми се налага да обикалям по районните управления и да се занимавам с вашите дела...

Алекс се напрегна.

— С „вашите“? Мислех, че само аз имам проблеми със закона...

Следователят избухна в смях:

— Ти последен от всички получи запис в личното си досие.

— А в какво са се забърквали другите? — удиви се Алекс.

— Нека да помисля... — следователят започна да изрежда на пръсти: — Повреда на обществено имущество, превишаване

пределите на неизбежната самоотбрана, носене на хладно оръжие, съпротива при арест, непредумишлено убийство...

Убийство?!

Алекс едва не падна от стола.

— Кой?!

— Съжалявам, но тази информация е поверителна.

— Хм... ами, за носене на хладно оръжие ясно кой е — започна да размишлява на глас Алекс, като все още не можеше да повярва докрай на чутото. — Повреда на обществено имущество е характерна за паркуристите, а превишаване на пределите на неизбежната самоотбрана е любимото развлечение на Костя... Макар че на всеки от нас може да се случи да не прецени използваната сила.

Следователят се намръщи.

— Аз предлагам да сменим темата. Сега се интересувам от обира на банката в близост до площад „Пушкин“. Ти и твоят приятел сте записани от камерите по време на бягството на крадците.

— А, вие за това — промълви Алекс, трескаво преценявайки какво може да каже без проблем и какво трябва да остави за себе си. — Ние не знаехме, че това е обир. Просто някакви хора в костюми изтичаха покрай нас...

— Не обърна ли внимание в каква посока избягаха?

— О, не мога да кажа така веднага — честно отговори Алекс. — Но ако имате някаква карта...

— Ей сега ще има — увери го следователят и започна да чука по клавиатурата на лаптопа. — А дотогава ми опиши подробно тези хора.

Алекс честно описа „смитовците“, единствено не спомена невероятната им физика и светещите със зелена светлина очи. Нищо, че този следовател беше познат на Сенсеич, не му се искаше да казва цялата истина.

Следователят посочи на Алекс съседния стол и леко обърна лаптопа към него.

— Това е сателитна снимка на района. С червения кръст е отбелязана сградата на банката. В каква посока избягаха?

На Алекс му трябваха няколко секунди, за да се ориентира в снимката.

— Ето тук по тези покриви, а след това натам...

Той посочи целия маршрут на „смитовци“ чак до сградата със строителната люлка.

— Виждам, че не сте стояли безучастно — отбеляза следователят. — Може би сте се опитали да ги спрете?

— Хм. Ако бяхме искали, щяхме да ги спрем! — изсумтя Алекс и не можа да се въздържа от заяждане. — Но защо ни е да вършим вашата работа?

Изследователят игнорира нападката на Алекс.

— Ще ти оставя визитката си, в случай, че си спомниш още нещо. Дай номера ми и на своя приятел, нека ми звъне тази седмица да си уговорим среща.

Да позвъни?!

— А не можеше ли и с мен да си уговорите среща по телефона, вместо да ме измъквате от час като някакъв престъпник?

— Сигурно би могло — сви рамене следователят. — Но така беше по-бързо.

„По-бързо! — задъха се от възмущение Алекс. — А че така ми прецака цялата характеристика в института!“

Ех, с какво удоволствие би го ударил. Представи си съвсем ясно как бързо се накланя напред и нанася бърз къс удар, но в крайна сметка се сдържа.

— Добре, имам още няколко въпроса към теб — каза следователят, без дори да подозира от каква участ се беше отървал току-що.

---

[1] РГУФК — Руски държавен университет по физкултура (бел. на прев.) ↑

[2] Н.А. Добролюбов за героинята от пиесата на А.Н. Островски „Дъжд“. ↑

ГЛАВА 3

Три следобед. Площад „Пушкин“.

Алекс излезе от прокуратурата в приповдигнато настроение. Всичко се реши възможно най-добре: вече нямаше никакви проблеми със закона и си намери нов познат в органите. В същото време Алекс не се довери на Уваров дотолкова, че да бъде откровен с него. Затова се налагаше да помни всички свои отговори — за да не се изтърве случайно или да си противоречи. Следователят беше професионалист и си знаеше работата, но Алекс изглежда се справи.

„Бързо мина! — помисли си доволно той, докато бавно крачеше към метрото. — А се чувствам така, сякаш ме е държал три часа.“

От площад „Пушкин“ се чуваха глухи удари, вплетени в причудливи и удивително хармонични ритми. Излизайки иззад ъгъла на сградата, Селин видя събрала се пред паметника тълпа и седящ на ниска табуретка мъж с доста колоритен външен вид. Дългокос, с късо кожено яке и кожени панталони, той удряше с палки по пластмасови кофи. Много от събралите се наоколо хора танцуваха в ритъма и Алекс дори видя няколко капоейристи, организирали си нещо като малка „рода“.

„Имам много свободно време до тренировката, а изобщо не ми се прибира в къщи... Идея!“

Извади от джоба мобилния си телефон, намери в контактите номера на Оля и без никакво колебание натисна бутона за избиране.

— Слушам ви — чу след известно време сладко, но много сериозно гласче.

От такава официалност Селин за миг се обърка.

— Оля? Аз съм Алекс, вие ми оставихте онзи ден номера си.

— О, здравей! — за радост на Селин, гласът на момичето мигновено омекна. — Сега паркирам, момент така.

Алекс спря пред входа на метрото и се огледа. Може би да се увери, че никой не го подслушва, или просто да запълни времето, докато чака.

— Готово, паркирах.

— О, спазваш стриктно правилата и не говориш по телефона, когато караш — подкачи я Алекс.

— Разбира се — засмя се момичето и гордо добави: — Между другото, за година шофиране нямам нито едно нарушение.

— Браво на теб! — искрено се възхити Алекс. — Никога не съм вярвал на приказките за жените шофьори.

Последва кратка пауза.

— И така...

— И така, какво ще кажеш да отидем в някое кафе? — предложи най-накрая Алекс, неволно прекъсвайки момичето. — О, искаше да кажеш нещо?

— Приблизително същото — засмя се Оля. — Трябва да благодаря някак на своя спасител.

— Но приятелят ми също участва в това — припомни Алекс. — Тогава би трябвало и него да извикаме.

Разбира се, той веднага съжали за казаното, но не можеше да си върне думите обратно. А трети, особено такъв любител на момичета като Вася, определено щеше да е излишен.

— На него вече му благодарих — отвърна Оля, карайки Алекс да се стегне още повече. — В словесна форма. Но не бих вечеряла с него — не е мой тип.

Тук Алекс просто не намери какво да каже, само се опита да скрие облекчението си.

— Сега свободна ли си?

— Нека да помисля... — проточи момичето. — Отивам на няколко изключително скучни лекции, където ще кисна в задушна аудитория и ще слушам дърдоренето на старата фурия за икономическата криза в Аржентина.

— Това е много важно — усмихна се Алекс.

— О, да — в тон му отговори Оля. — А ти къде си сега?

— На площад „Пушкин“.

— Отлично! Аз съм на „Дмитровка“, до двадесет минути мога да съм при теб.

Алекс доволно се усмихна.

— Тогава ще чакам срещу кинотеатъра, близо до фонтана, тук един свири на барабани, не можеш го пропусна.

Той прибра телефона в раницата, изпразни джобовете си от всичко и тръгна право към капоейристите.

— Привет, момчета — поздрави ги Алекс и хвърли раницата на постаментата на паметника до нечийи други вещи. — Може ли да се присъединя?

— Разбира се — усмихна се тъмнокож младеж. — От къде си?

— А, не съм от вашите — махна с ръка Алекс. — Просто мога едно-друго...

— Да поиграем? — предложи младежът.

Той влезе в кръга с един от капоейристите, избягна удара с крак, направи салто, после застана на стойка с една ръка, разтваряйки крака в шпагат. Сигурно тези елементи имаха някакви смешни имена на португалски, но Алекс не ги знаеше. Но пък ако не друго, поне да размахва крака можеше по-добре от мнозина. Трикингът включваше в себе си много елементи от капоейра, така че Алекс направи доста добро представление. Той така се увлече, че напълно загуби представа за времето. Всичките му сетива бяха отдадени на играта и ритъма...

Удар с крак с отскок.

Отдръпване.

Още един удар.

Странично салто.

Още едно отдръпване, финт и мощен удар в левия крак в главата...

Алекс спря в последната секунда. Още съвсем малко, и обикновения танц можеше да се превърне в бой с доволно печален изход. Все пак рефлексите са си рефлексии — ако нанасяш удар, той трябва да достигне целта си.

За щастие, Алекс падна на тротоара, успявайки като по чудо да промени траекторията на удара си. Отработеното приземяване на четирите крайника се получи котешки меко и едва ли някой в публиката изобщо забеляза и осъзна опасността на момента.

Алекс се изправи и въздъхна с облекчение.

Успя на косъм...

— Браво на теб! — намигна му тъмнокожият капоейрист. — Успя да се въздържиш, когато Саня не видя удара.

— Аха — радостно се усмихна Алекс.

Приятно е, когато разбиращ човек по достойнство оцени усилията ти.

— Браво!

Алекс се обърна и с изненада видя Оля сред зрителите. Елегантна прилепнала рокля, подчертаваща хубавата ѝ фигура, дълга тъмна коса, прибрана на плътна опашка — истинска бизнес дама!

— Хм... и отдавна ли си тук? — кой знае защо се смути той.

— Тъкмо пристигнах — усмихна се момичето. — А ти си много добър! Такива невероятни неща правиш.

— Това е нищо — веднага се напъчи Алекс. — Още загрявах.

Оля намигна и му размаха пръст.

— А аз вече умирам от глад!

Алекс се сбогува с капоейристите, взе си раницата и нерешително застана пред Оля.

— Къде отиваме?

Момичето го хвана под ръка и го придърпа към себе си.

— Знам наблизо един чудесен японски ресторант...

Изминаха не повече от двеста метра, свиха в малка уличка и наистина се озоваха пред табела в японски стил. Ресторантът със смешното име „Япона-сан“ се оказа доста уютно място, пълно почти наполовина с посетители. Те седнаха на една маса в ъгъла, поръчаха си най-различни вкусоти и се разговориха.

Оля се оказа приятно мило момиче и изненадващо добър събеседник. За първи път от много време Алекс се чувстваше спокойно и комфортно със съвършено непознат човек. Макар че той вече знаеше за нея доста неща: Оля едновременно завършила две висши образования, ходела на курсове по испански (английски вече знаела до съвършенство) и сериозно се занимавала с танци за двойки — хастъл, меренге и прочие „латински“. Някак си това не се връзваше особено с образа на разглезена дъщеря на богат татко, който Алекс си беше създал преди срещата. Пред такова момиче ти се иска да изглеждаш колкото се може по-добре, и той неусетно за себе си се разбъбри. Разказа за това, че се бори за златна диплома, за всички успехи в спорта, за паркура... добре поне, че се сдържа и не се раздрънка за клуба. Но не се поколеба да покаже няколко клипа от залата по акробатика и с джемове^[1] от паркура.

— И ти тренираш всеки ден? — възхитено попита Оля.

Алекс сви рамене.

— Ами, всъщност обикновено по няколко пъти на ден.

— Защо ти е?

— Ъ-ъ... Това е част от моя живот, предполагам...

Алекс винаги се объркваше, когато му задаваха този въпрос. Как да обясни непресекаващия порив към самия процес за самоусъвършенстване? Не стремеж към идеално тяло или да можеш да изпълниш някакви си елементи и да удряш мутри, не. Полученото удовлетворение от самия процес на собствената ти промяна, покоряването на нови висини, подобряване на уменията... Както казва Сенсеич, „започни да променяш света със себе си“, или нещо подобно. Постепенно тренировките стават толкова неотменна част от живота, колкото съня или яденето.

— Адреналинов глад — кимна разбиращо момичето.

„Защо на всички все адреналинов глад им е в устата?! — раздразнено си помисли Алекс. — Измислил някой си термина и сега всички го използват наред, без изобщо да се опитват да вникнат в смисъла. Адреналиновият глад си е едно обикновено физическо заболяване, свързано с липсата на този хормон в организма. Всичко останало има по-скоро психологически характер и е със съвсем различни корени.“

— Ей, а защо изобщо не се боиш да скачаш така? В крайна сметка, едно грешно движение и можеш да получиш много сериозни наранявания — Оля неволно докосна синината на врата си. — Казват, че акробатиката е един от най-травматичните спортове...

„Да, много по-травматичен от което и да е бойно изкуство — мислено се съгласи Алекс. — По-опасни могат да са само скоковете на батут...“

— Мен ли не ме е страх? — той неволно си спомни колко дълго се подготвя психически за двойното задно салто, как го мъчеха нощни кошмари и колко дълго не можеше да се справи с треперенето на коленете. — Сигурно в целия свят няма по-страхлив от мен!

— Но ти правиш такива невероятни неща: обратни салта, скачаш от покрив на покрив...

Алекс се усмихна.

— И какво?

— Ами нали във всеки един момент може да се приземиш лошо, да се подхлъзнеш, да не прецениш правилно собствените си сили... — момичето потръпна. — И да останеш инвалид за цял живот.

— Предполагаш, че не мисля за това ли? — Алекс недоволно се намръщи. — Постоянно мисля. Понякога дори нощем ми се присънват кошмари.

Неусетно започна да се разгорещява.

— След всяка травма и неуспешен скок, след всяко прекъсване на тренировките се налага да се боря със страха с удвоени сили!

Оля се намръщи, очевидно опитвайки се да си представи какво е всеки ден да излизаш победител от битката със самия себе си.

— Но това е ужасно! — тихо каза тя. — Защо се подлагаш на такива опасности?

— Трудно е да се обясни — сви рамене Алекс. — Да работиш върху себе си и да се стремиш към съвършенство? Да усещаш сила и лекота в тялото си? Да усещаш тръпката?...

Момичето го погледна лукаво:

— Изглежда и ти самия често си мислил за това.

— Аз за много неща мисля — уклончиво отговори той.

Тази тема вече започна да го притеснява, но скоро донесоха храната и разговорът някак естествено се измести в друго русло. Във всеки случай Алекс получаваше истинско удоволствие от общуването с Оля. Именно поради тази причина той едва не закъсна за тренировка, губейки всякакво чувство за време. В суровата реалност го върна един на пръв поглед безобиден въпрос:

— Алекс, а каква е твоята мечта? — изведнъж попита Оля.

Той я погледна изненадано и сви рамене.

— Както при всички... Повече пари, предполагам.

— А най-съкровената? — не се успокои момичето. — Помисли добре.

— Ами...

Той послушно се замисли коя би могла да се счита за най-съкровената му мечта. Може би тази, която не искаше да признае дори пред себе си. Нещо много смело и глупаво едновременно...

Алекс стисна юмруци.

„И в действителност аз имам такава мечта! Мечтая за това, сега до мен да стои друго момиче... Разбира се, Оля е много мила, приятно

е да се говори с нея, но нещо все пак липсва. Може би онова странно чувство, което се появява всеки път, когато видя Настя Корольова...”

— Не мога да ти кажа — произнесе с усилие. — Това е твърде... лично.

Такъв подлец, както сега, не се беше чувствал никога в живота си... Да седи в заведение с красиво момиче и да си мисли за това как на нейно място трябва да седи друга! Стана му противно от самия себе си.

— О, по дяволите! — опомни се той, извади мобилния и погледна часа. — Закъснявам за тренировка!

— Хайде, стига — усмихна се смутено Оля, когато Алекс спешно поиска сметката. — Нали аз те поканих...

— Въпросът е принципен — настоя той.

Алекс и сам не разбираше смисъла на своето правило, но не можеше да позволи на момиче да плати сметката. Никога и никъде. Дори това да е родната му сестра. Между другото, подлата гадинка често се възползваше от глупавото правило на по-малкия си брат, за да си похапне солидно за негова сметка.

— А тренировката далеч ли е от тук? — попита момичето, когато излязоха на улицата. — С кола съм, мога да те закарам.

— Защо не? — съгласи се Алекс. — Кога друг път красиво момиче ще ме закара на тренировка. Момчетата просто ще се пръснат от завист.

— Стига! — смути се Оля.

На Алекс му беше приятно да види милата усмивка на момичето, но вината не го напускаше. В колата известно време седя мълчаливо, без да знае какво да каже и как да се държи, но след това Оля разведри обстановката, като разказа няколко случки от своя шофьорски опит, и разговорът потръгна.

Спряха срещу клуба и Алекс нерешително погледна момичето.

— Е, аз ще тръгвам. Беше ми много приятно да се видим.

Олга нежно се усмихна.

— Прекарах чудесно, благодаря ти!... — тя не дочака Алекс и сама го целуна по бузата, едва докосвайки го с края на устните. — До следващия път.

— До тогава — сведе поглед Алекс.

Той усещаше, че тази среща никога няма да се състои. Щеше да е прекалено нечестно по отношение на такова мило момиче — да прекарва времето си с нея, докато мечтае за друга. Макар че да се разговаря с Оля беше наистина леко и приятно, нямаше смисъл да заблуждава и нея, и себе си. Най-удивителното беше, че Алекс с някакво шесто чувство усещаше, че тя също отлично го разбира. Лъжеха се един друг, знаейки много добре, че повече никога няма да се видят...

* * *

Алекс стоя на тротоара, докато колата на Оля не се скри зад завоя.

— Одобрявам твоя избор.

Той едва не подскочи от изненада. За щастие, това беше просто Данил. Изглежда баскетболистът го беше видял отдалече благодарение на високия си ръст и беше решил да се пошегува. Но най-изненадващото беше, че Алекс изобщо не почувства приближаването му.

— Едва не получих инфаркт — въздъхна той. — Така няма да оживея до боя с „рептилоида“.

Те си стиснаха ръцете и баскетболистът намигна:

— Истинска класа!

— Да, и на мен ми харесва този модел... — престори се на неразбрал Алекс. — „Тойота Селик“ ми е мечтата.

Данил се засмя.

— Говорех за момичето.

— А, за нея ли? Аз я спасих от „рептилоидите“ — махна с ръка Алекс. — Срегнахме се просто за да ми благодари. Тя е момиче от елита, дъщеря на милиардер, какво мога да й дам аз?

„Сега себе си ли успокоявам? — с горчивина си помисли Алекс. — Както и да е, така или иначе нищо нямаше да се получи...“

Баскетболистът подсвирна.

— Дъщеря на милиардер? Ожени се! Чуваш ли ме? Още утре! Такова бонбонче, а и с такъв баща...

— Стига и ти — махна с ръка Алекс и бързо смени темата: — Ти чу ли, на Машка ѝ се присънил дракон!

— Има си хас, тя разказва на всички наред.

Алекс бутна входната врата.

— Розов, нали така?

— Искане ѝ се, най-вероятно — предположи Данил.

От залата се разнесе раздражено звънко гласче:

— На мен ли ми се иска?!

— Сега загазих! — завъртя очи баскетболистът. — Ама че слух...

Машка застана пред тях, разкрачила крака и скръстила ръце на гърдите си.

— Тя наистина е розова!

— Ама аз не споря — бързо каза Данил. — Ще ни я покажеш ли?

— Разбира се!

Машка се обърна с гръб към тях и си вдигна тениската.

— Това вече съм го виждал — усмихна се Данил.

— Гледай по-внимателно, Лотта се всели в татуировката!

Рисунката стана по-ясна и промени цвета си!

Да, изглежда татуировката наистина се беше променила. Дракончето сега изглеждаше много... по-живо. А и татуировката изглеждаше доста по-детайлна като качество от онези, които си бяха направили преди година.

— Имам си свое собствено драконче! — възторжено изписка Машка. — Толкова е готино!

— А-ха — засмя се Данил. — Сега го научи да носи пръчка и да лае.

— Какво пък, идеята е добра — не забеляза насмешката момичето. — На всякакви фокуси ще я науча.

От тренъорската стая надникна Сенсеич.

— Вече ви казах, че Духовете пазители ще бъдат ваши учители. Те няма да носят пръчки, няма да ви помагат в боевете и няма да се появяват при първия ви зов като домашни любимци. Не искам да ви разстройвам, но в духовната йерархия драконите са по-висши от нас и няма да се посвеният да ви го напомнят при всеки удобен случай.

„По-висши от нас? Хм... кой кого тогава всъщност призовава? — удивено си помисли Алекс. — Машка заспа в час и ѝ се присъни Дух

пазител. Значи може самият дракон да е направил така, че тя да се появи в съня му в удобно за него време?“

— А... ти знаеш ли как да призовеш Духа пазител? — подозрително попита той Машка. — Тя каза ли ти как?

— Понятие си нямам — смути се Машка. — Лотта само се представи, каза за предстоящата тренировка и изчезна — гимнастичката погледна Сенсеич. — Вие казахте, че ще ни научите на техниката на призоваване малко по-късно?

— Точно така — спокойно каза той. — Но сега трябва да се фокусирате върху това в най-кратък срок да изучите поне най-простите бойни техники. Вече сме в Рейтинга. Клубовете могат да ви предизвикат на бой във всеки един момент...

— Всъщност вече ни предизвикаха — смутено каза Данил. — Тази сутрин в университета ми се лепна някакъв странен младеж... Каза си и клуба — „Бронзовия рис“.

— Ама че работа! — изненада се Машка. — А мен никой не ме предизвиква... чак е обидно.

От съблекалнята излязоха Костя и Тъома.

— Привет. За какво е този шум? — ухили се Костя. — О, Алекс, не е добре да закъсняваш за тренировка.

— Майната ти — изсумтя по навик Алекс. — Няма да повярвате, но днес и мен ме предизвикаха на бой. Някакво високо момиче с добре напопани мускули. Не си каза клуба, но — той извади на джоба на раницата лист от тетрадка с рисунка — на гърдите ѝ се кипреше ей такава татуировка.

— Той и гърдите ѝ успял да огледа — изсумтя Машка, но, както и всички останали, с интерес погледна рисунката.

Сенсеич се усмихна, както му се стори на Алекс, одобрително.

— Това е клуб „Черните хиени“, предупредиха ме за тях. Любимото им забавление е да ступват новите, които тъкмо са се присъедини към Рейтинга. „Хиените“ са в третата стотица на Рейтинга, но за вас те са все още далеч напред.

Данил щракна с пръсти.

— Разгледах Рейтинга „Рисовете“ са на сто и осемдесето място. Но това не е толкова лошо, в сравнение с онези „рептилоиди“...

„По-добре да бях в неведение — обречено си помисли Алекс. — Вчера дори нарочно не го отворих този глупав Рейтинг. Колкото по-

малко знаеш — толкова по-добре спиш.“

— „Нефритената жаба“ се намира на сто петдесет и трето място — напрегнато каза Машка. — Честно ли е да се организира толкова неравностоен бой?!

— Леле! — успя само да каже Алекс.

Костя сложи ръка на рамото му.

— Е, приятелю, изглежда, че си труп.

— Не смей да говориш така! — гневно извика Машка.

Алекс изблъска ръката на Костя и успокояващо погледна Машка.

— Ще видим кой кого.

— Ще видим — съгласи се Сенсеич. — А сега закъснелите — бързо се преоблечете и да започваме тренировката.

— Аз вече съм по екип — каза Алекс, събу обувките си и хвърли раницата на пода. — Винаги готов.

Данил се втурна в съблекалнята.

— Ще съм бърз!

Момчетата бързо започнаха да загреват, за да подготвят поне малко мускулите, а Сенсеич пристъпи в центъра на залата и седна в поза „лотос“.

— Преди да започнем тренировката, искам да ви проведе кратка лекция — предупреди той, протегна ръце пред себе си и направи странна фигура с пръсти. — За драконите.

Всички ученици интуитивно почувстваха важността на момента и се въздържаха от коментари и въпроси.

Сенсеич седеше напълно неподвижно, но започна да се движи татуировката на ръката му. В течение на няколко минути, докато Алекс се разтягаше, татуировката стигна до пръстите, а след това започва да приема обем. Без каквито и да са светлинни ефекти, звуци или магически заклинания, просто и непретенциозно, тя се превърна в съвсем истинско драконче. Гъвкавото телце в мръсно-оранжев цвят, дълго около половин метър, бързо се премести на рамото на Сенсеич и обви с опашка врата му. Направо динозавърче с хищна, но и донякъде сладка муцунка.

— Каква прелест! — разплу се в усмивка Машка.

Алекс и останалите момчета мълчаливо разглеждаха госта.

— Това ли е техниката на призоваване? — най-накрая попита Алекс.

— Това е — каза с усмивка Сенсеич. — Запознайте се, това е моят Дух пазител, името му е Гаар.

В този момент от съблекалнята изскочи Данил.

— Уау!

Без да откъсва очи от дракончето, той бързо зае своето място сред другите и започна да загрява.

— А може ли да го докосна? — с несвойствена за него плахост попита Тьома.

— Опитай — сви рамене учителят. — Той е напълно материален. Тьома колебливо протегна ръка.

— Махни си ръцете! Аз съм отровен! — със странен гърлен глас изграчи драконът, карайки младежът да отстъпи, а останалите ученици да замръзнат от изумление. — Привет, неудачници.

— Привет — неуверено отвърнаха учениците.

Дори обидна дума, казана от съвсем истинско драконче, не предизвикваше нищо друго освен умиление.

— То и говори? — възхити се Костя.

— Кой тук е „то“?! — изграчи дракончето, като по този начин предизвика взрив от смях сред учениците, и извърна муцунка към Сенсеич. — И тези недорасляци смяташ да посветиш в тайните на нашето семейство?

— Не са толкова зле, колкото изглежда на пръв поглед — усмихна се Сенсеич и изкомандва: — Застанете в мабу!

Учениците послушно заеха така наречената „стойка ездач“. За разлика от класическата стойка, когато краката се поставят на ширина три и половина стъпала, те предпочитаха да практикуват по-широка и по-ниска позиция. Въпреки това основните правила си оставаха същите: успоредни стъпала, изпънат гръб, тазът — издаден напред, бедрата — успоредни на пода.

Алекс гледаше крехкото драконче и се чудеше с какво би могло да му помогне подобно същество? Всъщност, по думите на Сенсеич драконите ще са нещо като наставници, и така или иначе няма да се бият...

Няколко минути по-късно Сенсеич започна обещаната лекция:

— Още от древни времена драконите в Поднебесната били считани за мъдри, добри и уважавани същества. Отдавали им високи почести, в тяхна чест устройвали всевъзможни празници. В днешно

време това се е превърнало в обикновена бутафория, но някога... Драконите наистина покровителствали жителите на Поднебесната наравно с много други същества, които умеели да преодоляват границата между духовния и реалния свят, но тях ги почитали повече от всички други. Неслучайно именно драконите станали символ на императорската власт и даже императорският трон се наричал „драконовия трон“, а сред многото титли на императора за най-почетна се считала „Живия дракон“...

— Тоест, те реално са съществували? — уточни Тьома.

— А ти как мислиш? — раздразнено попита драконът. — Разтъркай си зъркелите.

Алекс и Машка се спогледаха. В погледа на другия всеки прочете един и същ неизказан въпрос: „И това същество е по-висше от нас в духовната йерархия?“. А какъв език само, като на хамалин!

— Ей, дългия, бедрата по-успоредни! — неочаквано изграчи драконът към Данил.

Сенсеич, сякаш нищо не се е случило, продължи да разказва:

— Разбира се, наред с драконите, светът на духовете се обитава и от най-различни други създания: китайски лисици-върколаци, японски сикагами и синигами, домашни и водни духове, европейски върколаци, най-различни гноми, русалки и змейове. В действителност те са просто неизброими, веднъж погледнах в регистъра на духовете, та този талмуд е по-дебел от речника на Дал.

— Глупави човечета! — изкоментира драконът. — Мислят, че като са записали няколко имена, и вече са наясно. Светът на духовете е безкраен, много от нас просто нямат работа с хората, затова никога няма да узнаете за тях. Има и духове-затворници, които самите ние никога няма да пуснем във вашия свят, и само за това трябва да сте ни благодарни до гроб!

Сенсеич изненадано погледна дракона.

— Ти какво толкова се разбъбри?

— Трябва да уча сукалчетата на ум и разум, докато не е станало прекалено късно — спокойно отговори Гаар.

— Като че ли вече не е станало прекалено късно — промърмори под нос Алекс. Въпреки присъствието на истински Дух пазител в залата, всичките му мисли бяха заети с предстоящия двубой с „рептилоида“.

Драконът веднага го фиксира с жълтите си очи.

— А ти не си и помисляй да губиш от някакъв си гущер! За един „дракон“ това ще бъде истински позор!

— Винаги съм си мислел, че драконите също принадлежат към рептилоидите? — неуверено се обади Машка.

— Какво?! — размаха крила драконът. — Да сравняваш небесни създания с някакви си животни?! Ние сме духовете на промяната, духовете на самия живот! — той внимателно изгледа учениците. — Слушайте и запомняйте: Храмът на Дракона е най-силният, влиятелен и уважаван храм в Китай. Вие сте единствените официални представители на Храма тук, в Русия. Нямате право да подвеждате нашия Храм, да позорите неговото име и името на учителя си. Между другото, и моето име също.

Нещо в тази реч смути Алекс.

Ами да, разбира се! Нали в Рейтинга има вече клуб на дракона! При това е на първо място! Но защо... защо тогава драконът ни нарече единствените официални представители на Храма на Дракона?

— А клуб „Сребърния дракон“? — изрази мислите му Тьома. — Те не принадлежат ли към Храма?

— Принадлежат... — неохотно отвърна драконът. — Това е дълга история. Но официални представители на Храма на Дракона сме само ние. Добре, Виктор, продължавай тренировката!

Изглежда, по тази тема Гаар повече нямаше да каже нищо. На помощ веднага му се притече Сенсеич:

— Сега, след като встъпителната реч вече е казана, нека се върнем към тренировката. Ще започнем с детайлен анализ на сблъсъка с „рептилоидите“. Алекс и Костя ще ни разкажат подробно за хода на боя, а ние ще оценим техните действия, ще им посочим грешките и ще направим някои изводи за тактиката на бой с „рептилоиди“.

Подобни „разбори“ те правеха след всеки сериозен бой или спаринг. Често дори записваха схватките със Сенсеич с камера, за да могат после да преценят отстрани всички свои грешки. За съжаление, този път видеозапис на боя нямаше, така че трябваше подробно да опишат всички събития от началото до края. При това Сенсеич им каза да започнат разказа още от нощния клуб. Някои подробности Алекс предпочете да пропусне, например присъствието на съучениците му в клуба, затова пък задълбочения анализ на боя с Белега помогна на

Алекс да забележи някои интересни подробности. Например странното усещане за пълна концентрация, позволило му да се бие с „рептилоида“ практически като с равен.

— Когато вече започвах да губя боя с „рептилоида“, с мен се случи нещо... — започна той и подробно описа своите усещания на учителя.

— Съдейки по твоето описание, това е било спонтанно влизане в състояние „медитация във всеки момент“ или „медитация в движение“.

— Сатори? — изненада се Тьома. — Интересувах се от този въпрос, когато изучавах задълбочено теорията на чи гун. Понякога това състояние се нарича още „просветление“.

— Точно така — потвърди Сенсеич. — Понякога в екстремни ситуации в човек могат да се пробудят най-неочаквани способности. Независимо дали става дума за невероятна сила, издръжливост или изостряне на интуицията — всичко, което е нужно за оцеляване. Алекс е имал късмета да усети върху себе си чувството на „просветлените“.

Тьома погледна учудено приятеля си.

— И как влезе в него?

Тук Алекс малко се смути:

— След удара в главата...

— Ами да! — засмя се Костя. — Типично за теб. Докато не те хлопнат по главата, не започваш да се биеш сериозно.

Алекс беше твърде фокусиран върху това как да удържи срамното треперене на коленете си от продължителното стоене в „стойка ездач“, за да отговаря на поредната закачка на Костя. Впрочем, ако се съди по отсечения характер на забележките, трудности изпитваха всички.

„Интересно — неочаквано си помисли той, поглеждайки към приятелите си, — кой ли от тях е превишил пределите на неизбежната самоотбрана и е убил човек? По принцип, всеки е способен да направи нещо подобно при определени условия... Но Сенсеич винаги ни е учил да преценяваме силата си и убийството едва ли ще е било случайно.“

— Добре, достатъчно — съжали ги Сенсеич. — Поразтъпчете крака и ще продължим разбора по време на разтягането.

Момчетата със стонове и охкания изпопадаха на пода и започнаха да разтриват мускулите на краката си. Все пак двадесет

минути в мабу беше всичко друго, но не и удоволствие. Особено, ако я държиш по всички правила под бдителния поглед на учителя и критично настроения Дух пазител. Между другото, дракончето някак си успя да изчезне така, че Алекс дори не забеляза. Очевидно се беше завърнал в тайнствения свят на духовете, ставайки отново татуировка на ръката на Сенсеич.

Разборът се върна към началото на сбиването с Белега. Алекс старателно възпроизведе хода на боя до пристигането на Костя и след това. Костя, на свой ред, описа подробно своята част от краткия сблъсък, до появата на Сенсеич. Макар да наблягаха основно на бойните навици на Белега, и останалите „рептилоиди“ бяха подложени на щателен анализ. Учениците веднага изразиха искреното си недоумение защо „рептилоидите“ от клуба, намиращ се на толкова високо място в Рейтинга, не използват никакви специални техники.

— Какво се учудвате? Във всяка школа по бойни изкуства има ученици на различни нива — водещи бойци, създаващи престиж на клуба, и останалите — средняци и новаци. Освен това използването на специални техники извън Рейтинга се следи внимателно и се наказва много строго, така че е възможно „рептилоидите“ просто да не са искали да рискуват да привличат излишно внимание към себе си.

Първият вариант обнадеждаваше Алекс много повече, защото ако Белега наистина беше съдържал най-силните си техники, то нищо добро не го очакваше.

След като разгледаха няколко прийома, с чиято помощ Алекс би могъл да доведе схватката до победа, те направиха поредица от тренировъчни спаринги. Костя предложи да удари Алекс по главата, за да предизвика състоянието сатори, но бързо избяга, подгонен от въоръжената с катана Машка.

Сенсеич насмешливо наблюдаваше бягащите из залата ученици, но това занимание скоро му омръзна:

— Стига вече!

Учениците послушно седнаха на пода.

— Време е да се разпределят постъпилите предизвикателства помежду ви — продължи Сенсеич, — и по-точно, да вземем решение за едно от тях. Както вероятно знаете, едно предизвикателство бе отправено към Данил, а друго — към Алекс. Тъй като Алекс вече е зает

с боя с „рептилоида“, второто предизвикателство ще трябва да го приеме някой от вас.

Костя седна в поза „лотос“ и сложи ръце зад главата си.

— Защо да се бия за него?

И веднага съжали за думите си.

— Това е страхотно! — зарадваха се веднага Тьома и Машка.

— Хей, все още не съм се отказал! — запротестира Костя.

— Късно е вече — изсумтя Машка.

Костя махна с ръка.

— Промених мнението си. Предпочитам да приема предизвикателството и после постоянно ще му напомням за това, както и че му спасих кожата от „рептилоидите“.

— Ти си ме спасил?!

— Аз!

— Всъщност Алекс го спасих аз — скромно се прокашля Данил.

— Аз също щях да го спася! — обади се и Машка. — Само да ми се бяхте обадили!

Сенсеич развеселено плесна с ръце.

— Успокойте се. Ще има време да го спасявате, сега има по-важна тема за разговор. Второто предизвикателство, разбира се, ще вземе Мария.

— Ура! — изкрещя силно Машка.

Алекс изобщо не споделяше радостта на приятелката си. Не му се искаше особено момичето да се излага на опасност.

— А аз? — някак отчаяно попита Тьома.

— И аз! — скочи Костя. — Аз също искам!

— Вие оставате за следващия път — спокойно отвърна Сенсеич.

„Всъщност е съвсем логично да сложи Машка срещу друго момиче — беше принуден да признае Алекс след известен размисъл. — В крайна сметка тя е не по-слаба от всеки от нас, ако не и по-силна. Просто ние все още се отнасяме към нея като към обикновено момиче и заради нашето отношение тя няма истински противници, за да израства и да се самоусъвършенства“ — той погледна към гимнастичката, но веднага сведе поглед.

Машка винаги усещаше, когато я гледа.

— Какво гледаш? — весело попита тя.

— Косата ти е разрошена.

— Да бе — недоверчиво изсумтя момичето, но за всеки случай пристегна наново косата си с ластика. — И кога ще се състоят боевете ни с Данил?

— Мисля, че най-добре би било да ги проведем по същото време, когато е и боят на Алекс, тоест след шест дни. Ето защо от днес нататък цялото си свободно време ще посветите на подготовката за предстоящите боеве.

— Да забравя за института? — зарадва се Костя. — Винаги съм „за“!

— Ти не участваш в боевете — ехидно му напомни Машка.

Костя се изпъчи.

— Не мога да ви оставя в такъв труден момент.

— Всеки ден ще имате индивидуални занятия, както и групови в различни състави — продължи Сенсеич. — До утре ще направя за всеки от вас индивидуална програма.

Всички видимо се оживиха, само Машка недоволно се намръщи:

— Имам състезания тази седмица, не мога да ги пропусна.

— Ще се наложи да ги пропуснеш — твърдо каза Сенсеич, обходи с внимателен поглед учениците и подчерта: — Никой от вас тримата няма да успее да се подготви сериозно за боя за такъв кратък срок. Шест дни са нищо. За щастие, аз имам източници, които ще ни дадат известна информация за нашите противници, докато в същото време никой в Рейтинга не знае абсолютно нищо за нас.

— Това е добре! — зарадва се Данил.

— Бедата е, че всъщност нямаме и нищо за криене — усмихна се Алекс. — Ние наистина не умеем нищо специално.

Сенсеич се усмихна лукаво.

— Точно това ще трябва да запазим в тайна.

— А ние с Костя ще участваме ли в тренировките или по-добре да не ви се пречкаме? — навъсено попита Тьома и Костя веднага го подкрепи:

— Да, какво ще правим ние?

— Как какво ще правите? — изненада се Сенсеич. — Без вас двамата няма да стане, нали вие ще ми помагате да подготвя тези слабаци. Стягайте се, утре започват истинските тренировки...

[1] джем — съкращение от английското Jam-session. Така са наричали музикално изпълнение от непознаващи се помежду си музиканти, които импровизират без никаква подготовка и предварителни уговорки. В този случай се подразбира подобно импровизирано събиране, но с изпълнения по паркур. ↑

ГЛАВА 4

Пет дни до боя. Клуб „Рижия дракон“.

Това беше първият ден на „истински“ тренировки. Учениците дойдоха дори по-рано от обичайното — час преди определеното време. Петимата се срещнаха пред входа, но вместо веднага да влязат в клуба, останаха да стоят на улицата, обсъждайки последните новини.

— На мен ми се присъни Дух пазител! — радостно извести приятелите си Данил. — Той...

— И на мен! — прекъсна го Костя. — Син дракон! Представяте ли си, от Семейството на Небето! Каза ми, че дори ще се науча да летя!

— Дано да е по-скоро — веднага изкоментира Машка. — Надявам се, че тогава ще отлетиш някъде по-далеч отук. Аз дори прощален ритник няма да пожая.

Костя й намигна.

— От теб дори ритник съм готов да приема!

— Спрете вече — прекъсна ги Тьома. — Разказвайте, как се случи. Всички сме любопитни.

Данил избута Костя и започна да разказва:

— Заспах направо пред компютъра. Дори не веднага разбрах, че съм заспал. Уж нищо не се промени, но вече сънувах. Драконът се появи точно в средата на стаята, бодро се представи и после много дълго ме разпитва за личния ми живот.

— А какъв е твоят дракон? — полюбопитства Алекс.

„Интересно, а какви всъщност могат да бъдат драконите? — помисли си със закъснение. — Доколкото разбирам, при тях има много различни семейства. Вече знаем за Огнените дракони, като на Машка и Сенсеич, сега се появи Небесен. Какво ли следва?“

— Зелен — гордо каза Данил. — От Семейството на Живота.

— И сега защитник на природата ли ще ставаш? — изкиска се Машка.

— Само ако ти станеш пироманка! — озъби се Данил. — Макар че ти тука по-скоро се побъркваш по хладното оръжие. Голямо чудене

ще се чудиш.

Той бързо се шмугна в залата, избягвайки на косъм светкавичния ритник, насочен към задните му части. Останалите ученици със смях ги последваха и само Костя се задържа на входа, крещейки възмутено след тях:

— Ей, нека ви разкажа за моя Дух пазител! Той е от древно Семейство...

Но никой вече не го слушаше.

— Много рано сте дошли — посрещна ги Сенсеич още на вратата.

В Алекс възникна усещането, че сякаш учителят е очаквал пристигането им. Всъщност съвсем логично, той ги познаваше много добре. От друга страна, можеше просто да е чул силните им гласове...

— Ами за да загреем по-отрано... — сякаш се извиняваше, промърмори Алекс.

Сенсеич махна с ръка към съблекалните.

— Преоблечете се и да започваме.

— А знаете ли, че Данил и Костя вече си имат Духове пазители? — веднага зачурулика Машка. — Зелен и Син дракони!

Лицето на учителя не трепна.

— Знам.

— А, вие сигурно си общувате с драконите? — предположи Машка.

— Не, просто момчетата ми звъннаха още през нощта и ми разказаха всичко — той се намръщи. — Между другото, изобщо не е задължително да звъните нощем. Ако животът ви не е пряко застрашен, може да изчакате до сутринта.

Костя и Данил се направиха, че много бързат за съблекалнята.

— Побързайте — подкани ги Сенсеич.

Учениците набързо се преоблякоха и се върнаха в залата.

— Всички да седнат.

Петимата послушно се отпуснаха на дюшеците. Сенсеич седна в поза „лотос“ и огледа учениците с доволен поглед.

— А сега да започваме със загрявката!

Алекс се спогледа неразбиращо с Машка и обърна поглед към учителя в очакване на пояснения.

— Аз отдавна ви уча на чи гун, но никой, освен Тьома, все още дори не се е опитал да го използва сериозно — както обикновено започна отдалече учителят. — С елементарните медитации, които правите сутрин и вечер, вие помагате на организма да натрупа енергия и да се възстанови по-бързо, но това е все едно да използвате последен модел лаптоп като поставка за кафе.

„Знае как да прави сравнения“ — усмихна се Алекс.

— Какво всъщност е загревката? — зададе въпрос Сенсеич и веднага сам си отговори: — Загревяване на мускулите, разтягане на сухожилията, ускоряване на кръвообращението, повторение на някои базови елементи. Всичко това, разбира се, е правилно, но отнема прекалено много време. Да сте ме виждали мен някога да правя шпагат?

— Ъ-ъ... не — отговори за всички Алекс. Той наистина не си спомняше да е виждал някога Сенсеич да загрева или да се разтяга.

— Аз ще ви науча да правите всичко това с помощта на вътрешна концентрация и управление на съзнанието. Всичко, което трябва да се направи, е да накарате тялото да си мисли, че загрева. Ако степента на самовнушение е достатъчно висока, мисълта става реална.

„Звучи, както винаги, просто — помисли си Алекс, гледайки съсредоточените лица на приятелите си. — Но как на практика да го направя? С помощта на самохипноза? Дори и ако успея, просто ще си мисля, че съм загреял, а на практика само ще получа травма...“

— Сега ще ви обясня стъпка по стъпка какво трябва да се направи. Мисля, че за Тьома това няма да е никакъв проблем. А за останалите... Ще трябва да отделите целия ден за овладяване на основите на практическото прилагане на чи гун.

— И ще успеем да го овладеем само за един ден? — попита със съмнение Алекс.

Всички достъпни му източници като един твърдяха, че подобни техники се овладяват дори не за месеци, а за години!

— Нали помните, винаги съм казвал, че най-важното нещо е основата? С добра основа можете да започнете да изучавате наистина сложни неща, без да се страхувате от травми или мултиплициране на грешките. Всъщност точно с тази база се занимавахте през всичките тези години под мое ръководство, повтаряйки монотонно основните медитативни комплекси.

— Тоест ще можем бързо да овладеем тази и другите техники?
— зарадва се Машка.

— Както винаги, всичко зависи само от вас — сви рамене Сенсеич. — А сега на работа!

Уви, „работата“ се оказа добре познатата им медитация. Само че този път от тях се искаше ни повече, ни по-малко от това да затоплят мускулите си и да усилят сърцебиенето си. За постигане на нужното състояние използваха специална асана^[1] — поза от йога.

— В тази поза вашата вътрешна енергия ще промени своето движение в необходимата посока — припомни за всеки случай учителят.

Алекс не знаеше много за йога, всъщност направо се объркваше от всичките тези хатха, бхарма и прочие глупости, но смисълът на различните пози и преплитания на пръстите все пак разбираше. Нееднократно му се налагаше да прелиства специализирана литература, а и Сенсеич често изнасяше лекции по темата. А в ефикасността на тези техники Селин се беше убедил от собствен опит — идеалното му зрение беше живото доказателство за това.

— Но аз все още не чувствам никаква вътрешна енергия — недоволено каза Костя, повтаряйки точно думите на Алекс. Това беше преди няколко години, но отговорът на учителя беше същият:

— Не е нужно да я чувстваш. С течение на времето ще се научиш, а дотогава... Ти не чувстваш как кръвта тече по вените ти, но това не ѝ пречи да изпълнява всички свои функции. Така е и с вътрешната енергия, за да я използваш, изобщо не е нужно да я чувстваш.

Учениците послушно се съсредоточиха върху асаната и точката под пъпа. Теоретично точно там се намиреше централният възел на вътрешните енергийни потоци, но едва ли някой наистина го усещаше. От друга страна, Алекс имаше смътното подозрение, че Тьома е преминал на някакво ново ниво на възприятие, овладявайки „желязната риза“, и сега просто скромничи. Нормално, едва ли е останал същия, след като е усвоил толкова сложна техника!

Алекс отвори очи и хвърли поглед на застаналия до него русокос паркурист. Това дали не трябва да се прояви по някакъв начин? Може би някаква аура или нещо подобно? Сенсеич например, когато се би с

„рептилоидите“, целият светеше. Във всеки случай в Тьома не се забелязваха никакви външни промени.

„Така... и какво да правя, ако не чувствам нищо? — затваряйки очи, си помисли Алекс. — Може би да пробвам да включа въображението си? «Представете си меч в ръката и той наистина ще се появи». Да бе, да! Ако всичко беше толкова просто, тогава всеки глупак щеше да го прави. От друга страна, нали има методика на обучение, при която спортистите мислено си повтарят определени движения и с времето мускулите ги запомнят^[2]. Тоест достатъчно е да си представя, че те работят, и мозъкът ще изпрати в тях необходимия импулс. Това перфектно се пресича с принципите на действие на чи гун...“

Те прекараха няколко часа в работа над новия вид медитация и дори постигнаха известен успех. Във всеки случай, Данил уверяваше, че се чувства като желе, и дори седна на своя максимален „почти-шпагат“. Изглеждаше доста убедително, тъй като преди на баскетболиста му трябваше загряване не по-малко от двадесет минути за това. Алекс също се почувства необичайно бодър, но беше склонен да припише резултата на добрия сън и обилната закуска.

— Е, какво, сега готови ли сте за тренировка?

Сенсеич се надигна от „лотоса“ с едно бързо движение, докато в същото време на учениците им отне известно време да си възвърнат чувствителността в краката. Впрочем изтръпването премина почти мигновено — ежедневните тренировки си казваха думата.

— Ще изучаваме ли мистични техники? — радостно попита Машка. — Моят Дух пазител е от Семейството на Огъня, определено трябва да усвоя някое огнено кълбо!

— Тогава нека Духът пазител те учи на него — усмихна се Сенсеич. — А сега ще продължиш да хвърляш своите игли. Колкото се може повече, от всяко положение. Търси ново приложение и нови техники на хвърляне. Добре си го измислила, остава само да доведеш уменията си до нужното ниво.

Машка показа език на Сенсеич, но не успя да сдържи доволната си усмивка. Похвалите от учителя бяха твърде редки, за да бъдат игнорирани.

— А аз?! — бързо попита Алекс. — Аз какво да правя?

— Единственото нещо, което можеш да правиш сега, е усилено да се заемеш със самоконтрола — Сенсеич много сериозно го погледна в очите. — Трябва възможно най-скоро да се научиш самостоятелно да влизаш в сатори, а силата на тази техника зависи само от твоята концентрация.

Алекс сведе поглед и смутено повтори въпроса на Машка:

— А не може ли да се науча да създавам невидим меч или да правя нещо подобно?

— Мечтай си — изхихика Костя. — Ти дори Дух пазител нямаш още.

— Да видим с какво ще ти помогне твоят син дракон, когато те ступам — мигновено избухна Алекс.

Сенсеич завъртя очи към тавана.

— Точно за тази липса на самоконтрол говорех — въздъхна той. — Хайде, слагайте корите и започвайте двубои за замявка. До десет победи. Костя и Алекс, Данил и Тьома, Машка — с мен.

„Ама че замявка! — ужаси се Алекс. — Та това са един-два часа!“

Разбира се, на глас никой нищо не каза. Съдейки по доволния поглед на Костя, той се радваше на възможността отново да изпробва новата си техника върху вечния съперник.

— Пак ли ще крециш? — намръщено попита Алекс, докато стягаше предпазните кори. — Не можеш без фокуси, а?

— Мога — ухили се Костя. — Но с тях е по-забавно.

След няколко минути на размяна на леки удари те преминаха към отработване на серии от удари. Това беше обичайна схема, затова те сменяха вида на ударите напълно автоматично. Отначало само с ръце, после с крака, атака напред, отстъпване назад. Смесени серии от близка дистанция, удари с крак с отскок...

— А сега с пълна сила! — безразсъдно извика Алекс.

И започна една безкрайна размяна на удари. Периодично някой падаше на тепиха, но веднага скачаше на крака и боят продължаваше. Приблизително същото ставаше и с останалите ученици. Най-накрая истинската работа започна...

* * *

Късно вечерта. У дома.

Алекс почти не помнеше как се прибра. Тренировката толкова го изтощи, че дойде на себе си вече в леглото. В главата му блуждаеха смътни спомени от пътя до къщи, вечерята и поредната вяла кавга със сестра му, но всичко беше покрито с такъв слой мъгла, че той го възприемаше по-скоро като сън, отколкото като реални спомени.

Претърколи се на другата страна и устреми поглед в прозореца — към светещата с мека и студена светлина луна.

„Ех! Колко е хубаво да се отпуснеш след тежка тренировка... — той затвори очи, но веднага пак ги отвори, чувайки тихо шумолене под леглото. — Това пък какво беше? Плъх?!“

Продължи да лежи, загледан в тавана, в очакване на още някакъв звук, който да потвърди или опровергае догадката му. И звукът наистина се повтори, но този път на съвсем различно място — откъм компютъра. А след това почти веднага от противоположния край на стаята и изпод леглото.

„Глупост някаква — изненадано си помисли Алекс. — Дали не сънувам? Що за нечакано участие в мистично действие? Или са някакви хлебарки?“

Той се наведе и погледна под леглото.

Като че ли нямаше нищо.

Алекс вдигна глава и замръзна от изненада. Във въздуха точно пред него висеше малко черно облаче. Приличаше на малка топка, постоянно променяща формата си, сякаш в търсене на определено състояние. В един момент наподобяваше някакво животно, после кола, после птица...

„Луда работа! — глупаво си помисли Алекс, гледайки странното представление. — Май започвам да се досещам какво е това! Машка описваше появата на нейния Дух пазител по доста сходен начин, но нейният дракон ѝ се присъни, а при мен явно е решил да се появи в нашия свят.“

В това време към черното облаче, набрало доста сериозен обем, изведнъж се присъедини още едно — червено.

„Стоп, а защо два облака?“ — не разбра Алекс.

Червеното облаче беше малко по-малко, някъде колкото юмрук, но сменяше формата си много по-бързо от черното. Под възхитения

поглед на Алекс облаците продължаваха да се променят. И ако черното все още не можеше да вземе решение за формата си, червеното бързо прие очертания на драконово тяло: скоро ясно се откроиха глава, опашка, крила и лапи. Но червеният не спря, а продължи да оформя тялото на дракона, добавяйки към него все повече и повече подробности. Скоро пред погледа на Алекс стоеше почти точно копие на дракона на Сенсеич, само че с по-ярък червен цвят.

В това време черният облак най-накрая определи формата си, но противно на очакванията на Алекс, това съвсем не беше втори дракон...

Котка?!

Преди Алекс да успее да се изненада истински, разноцветните облаци изведнъж започнаха да светят. Все по-ярко и по-ярко...

Избухналата светлина го удари в очите толкова силно, че за известно време Алекс ослепя. Когато най-накрая успя да възстанови донякъде зрението си, във въздуха над тях червеният дракон трескаво размахваше ципести крила, а на масата седеше малък, колкото нормална котка, черен тигър.

— Ти какво правиш тук?! — изрева тигърът с изненадващо плътен баритон.

— Теб трябва да те питам същото! — дрезгаво отвърна червеният дракон.

Алекс отвори уста от изненада, гледайки как невероятните същества се обсипват едно друго с обиди:

— Ти си космата жаба!

— Топка вълна, пълна с молци!

— Син на замразен гущер!

— Митологично недоразумение!

Постепенно те преминаха към съвсем невероятни словосъчетания, някои от които възхитиха Алекс със своята витиеватост. Осъзнавайки цялата абсурдност на случващото се, той със закъснение си помисли, че виковете на дракона и тигъра може да събудят родителите и сестра му. Тази мисъл го накара да излезе от вцепенението си и да започне да действа.

— Какво правите?!

Драконът рязко млъкна и погледна към Алекс.

— Аха, носителя.

— Моят носител — басово изръмжа черният тигър.

— Какво? — раздразнено реагира драконът. — Аз го избрах и минах през портата на Семейството на Огнените дракони.

— А аз минах през портата от страна на Семейството на Тигрите на мрака — спокойно отвърна тигърът и първи се обърна към Алекс — Бяко Тан.

— Рон-Тиан — бързо се представи червеният. — Огнен дракон.

— Може ли малко по-тихо — помоли Алекс и със закъснение се изненада: — Ъ-ъ... а защо сте двама? И защо има тигър? Все пак аз съм член на клуб „Рижия дракон“.

Драконът се настани на масата срещу тигъра.

— Аз също бих искал да знам.

Черният тигър внимателно погледна Алекс.

— Някой в Храма е направил грешка.

Под погледа на жълтите му очи Алекс се сви.

— Предполагам...

— Нещо много крехък ми изглеждаш за носител — отбеляза Рон-Тиан.

— И дребничък — добави тигърът.

„Ха, намерили на кого да скачат — раздразнено си помисли Алекс, започвайки да идва на себе си и повече или по-малко трезво да оценява ситуацията. — Но защо все пак са двама?!“

— Както кажете, гиганти — леко се озъби Алекс и отмъстително добави: — Чудя се какво ще правите, когато крясъците ви докарат тук моите роднини? Как ще им обясните появата си?

— Носител, ти си идиот — високомерно каза черният Бяко Тан. — Никой няма да дойде тук.

— Но...

Червеният дракон размаха криле, разпръсквайки листата по масата, и се издигна във въздуха.

— Ей, не обиждай носителя!

Той изграчи някак странно и се гмурна надолу, атакувайки тигъра.

Алекс едва не падна от леглото, когато червеното люспесто тяло прелетя покрай него. Бяко Тан избягна ноктите на нападателя и скочи на нощното шкафче.

Духове или не, но следите от нокти по масата бяха съвсем истински.

— На ти! — извика драконът и пред погледа на изненадания Алекс създаде истинска огнена топка. Файърболът увисна във въздуха за няколко секунди, като жужеше и искреше, и се понесе към тигъра. Той ловко отскочи встрани и огненото кълбо се разби в стената, оставяйки прилична вдлъбнатина. Искрите се разлетяха във всички посоки, но за щастие на Алекс, не подпалиха нищо. Но ако това чудо беше ударило компютъра...

— Хей, спрете! — опомни се Алекс и скочи от леглото. — Ще ми унищожите стаята така!

Червеният дракон продължи да атакува и блъсна противника си с цяло тяло, но секунда преди това черният тигър изчезна и се появи в другия ъгъл на стаята.

— Няма да избягаш! — възбудено изкрещя драконът, но вече не бързаше да напада.

Ответният удар на черния тигър беше не толкова ефектен, но пък доста по-ефективен. Рехавите сенки в ъгъла на стаята неочаквано се сгъстиха и се изстреляха към Рон-Тиан като тънки тъмни лентички. Част от тях драконът успя да избегне, но някои достигнаха целта си, залепнаха за крилата му и го свалиха на пода. В същия миг всички сенки на стаята се впуснаха към него и го увиха, оформяйки голям черен пашкул.

Алекс очаровано и едновременно уплашено гледаше разиграващото се пред очите му. Беше толкова невероятно — докосването до нещо мистично и дори малко приказно.

Избухна огън и за миг превърна пашкула в ярък факел, унищожавайки всички сенки и без изобщо да навреди на червения дракон. Но пък засегна килима.

Миризмата на изгоряло изтръгна Алекс от вцепенението и го принуди да действа. Той се изправи между духовете и размаха ръце.

— Спрете най-накрая!

И двамата се втренчиха в Алекс така, сякаш той беше главният им враг.

— Не се меси! Това си е наша работа!

Алекс бавно започна да се вбесява.

— Вашите проблеми си ги решавайте някъде другаде!

— Ти ли ще ми казваш какво да правя, човеченце? — веднага настръхна Рон-Тиан. И без много да му мисли, червеният дракон създаде огромно огнено кълбо и го хвърли право в Алекс.

Алекс веднага падна на пода, пропускайки искрящата топка над себе си. След част от секундата рамката на прозореца с трясък излетя на улицата, отнасяйки със себе си и част от стената.

— Идиот! — ужасено извика Алекс. — Какво правиш?!

— По-спокойно, носител — изсумтя Бяко Тан. — Това е просто сън. А червения недорасляк ей сега ще го успокоя...

Сън?!

Алекс удивено се огледа и провери усещанията си. Това изобщо не приличаше на сън, а по-скоро точно на обратното. Стаята изглеждаше още по-реална, отколкото обикновено. Той съвсем ясно виждаше всяко ъгълче, дори и най-ситните букви по кориците на книгите, наредени на рафта. Всяка пращинка и власинка на килима...

— Кой кого ще успокоява! — изрева драконът, но вместо отново да атакува тигъра, остана да виси във въздуха. — Усещаш ли това? Времето изтича!

— Какво време, за какво говорите?! — изнерви се Алекс.

И сякаш в отговор на въпроса му стаята внезапно се разми, сякаш зрението му рязко се влоши поне с десет диоптъра. Така и щеше да си помисли, ако драконът и тигърът не продължаваха да са на фокус.

— Пространството се свива! — извика Бяко Тан.

И двата Духа пазители без видима причина нападнаха Алекс.

— Това е моят носител!

— Не, моят!

Алекс инстинктивно се закри с ръце и веднага извика от болка — драконът и тигърът започнаха да го драскат с нокти, сякаш възнамеряваха да му одерат цялата кожа от ръцете. От болка очите му се напълниха със сълзи.

— Махнете се!

— Търпи, носител — някак отдалече стигна до него баритонът на черния тигър.

В следващия миг Алекс отвори очи, отдръпна се рязко назад с цяло тяло и болезнено удари глава в стената. Кожата на ръцете му гореше така, сякаш дълго време са го горили с нагорещена ютия. Тихо

проклинайки през зъби, той известно време просто лежа, страхувайки се дори да мръдне. След няколко минути болката утихна дотолкова, че вече беше в състояние да се огледа и да започне да мисли повече или по-малко трезво.

Разбира се, събуди се в стаята си. Изглежда, Духовете пазители не лъжеха и всичко, което се случи, наистина беше просто много реалистичен сън. Забулената в полумрак стая изглеждаше напълно нормално: никакви следи от сажди, разпръснати листа или избит от огнено кълбо прозорец. Ако не беше ужасната болка в засегнатите от ноктите ръце, този сън щеше да изглежда най-обикновен...

Алекс се пребори с виенето на свят и внимателно стана от леглото. Поклащайки се леко, той стигна до компютърното бюро, седна и включи настолната лампа.

— Леле! — прошепна, щом видя пострадалите си ръце на светлината на лампата. — Ега ти съня... — вместо очакваните драскотини пред очите му се мъдреха две съвсем пресни татуировки! Рижата татуировка беше изчезнала, а на нейно място се кипреше силуетът на червен дракон. На другата му ръка се беше появило отлично изработено изображение на черен тигър. — Значи ли това, че сега имам два различни Духа пазители?!...

---

[1] асана (инд.) — статично положение на тялото. Според йога това е „положение на тялото, което е удобно и приятно“, въпреки че много от позите им не съответстват кой знае колко на това описание. ↑

[2] автохипноидеомоторика (АХИМ) наистина се използва в професионалния спорт. В основата на АХИМ лежи подробно мислено изучаване на сложни движения и запечатването им в паметта с помощта на самохипноза. ↑

ГЛАВА 5

Четири дни до боя. Клуб „Рижия дракон“. Обяд.

Прас!

Алекс получи удар в рамото, завъртя се с цяло тяло, използвайки получената инерция, и нанесе нисък удар с юмрук в ребрата. Данил направи блок, но силата на удара го накара да отстъпи крачка назад, променяйки дистанцията. Алекс веднага нанесе удар с крак под коляното, но баскетболистът го понесе без проблем и отговори с удар в лицето. Отново блок.

— Мачкай! — весело извика Костя някъде на заден план. Алекс не го видя, съсредоточен изцяло върху спаринга.

С Данил си размениха по още няколко удара, преди баскетболистът за пореден път да нанесе на Алекс серия чисти удари по корпуса. Разбира се, не с пълна сила, но също доста осезаеми.

— Губиш — подсмихна се баскетболистът. — Но почваш да задобряваш.

Алекс уморено се отпусна на пода, за да си поеме малко дъх, но веднага трябваше да вдигне ръка, за да хване небрежно подхвърления от Машка текстолитов меч. Между другото, катаната беше съобразена с всички характеристики на оригинала, включително предпазителя и толкова важния баланс.

— Не се отпускай! — бодро заяви момичето. — Ще ти дам малък шанс и ако се възползваш от него, може и да спечелиш поне този бой.

Но вече втори кръг Алекс дори не можеше да докосне гимнастичката с тренировъчния меч. Приблизително същото се случи и сутринта, само че тогава вместо мечове използваха тояги.

От днешния ден започнаха безкрайна поредица от кръгови спаринги: учениците правеха петнайсетминутни боеве на територията на противника. Тоест Алекс първо трябваше да се срещне с Тьома, после да отработва близък бой с Данил, да се бие с мечове и други оръжия с Машка, след това с пълна сила с Костя. А след най-тежкия

финален бой със Сенсеич настъпваше времето на задълбочен анализ на всички спаринги. Сенсеич заяви, че само подобен вид тренировки може да ги приведе в нужното състояние и да ги подготви за непредсказуемите боеве в Рейтинга.

Следващите петнайсет минути се превърнаха в чисто издевателство: той се въртеше като змиорка в тиган, но въпреки това не можеше да избегне и половината удари. С оръжие в ръце Машка се превръщаше в смъртоносен вихър от непредсказуеми атаки.

— Трябва да бъдеш като листо на вятъра — високопарно заяви Машка, докато за пореден път го удряше по ръката.

— Защо тогава се чувствам като пиле, попаднало в перките на хеликоптер — изсъска Алекс.

— Време! — радостно извика Костя. — Мой ред е да натупам този неудачник!

Алекс отскочи към стената, държейки тренировъчния меч пред себе си.

— Ей, това не е по правилата! — възмути се Костя.

„Ох, какво правя? — опомни се със закъснение Алекс. — Много съм зле, мозъкът ми блокира... май съм прекалено уморен, а и по главата доста ме биха...“

Той пусна меча и с тежка въздишка пристъпи към следващия спаринг.

— *Lets mortal combat begin!* — избоботи Костя.

Те размениха няколко удара, и почти веднага Алекс се оказа повален. В днешните спаринги нямаше право на партер, така че всяко падане условно се считаше за загуба.

— Не, днес със сигурност не ми е ден — измърмори под нос Алекс. — Вече трети ден непрекъснат побой...

Въпреки това той отново се изправи на крака и продължи схватката.

Удар.

Блок.

Удар. Контраудар.

Отново блок.

„По дяволите, как боли! — Алекс едва сдържа стона си и само скръцна със зъби. — Всичките ми крайниците са в синини. Ох, отвикнал съм от сериозни спаринги...“

Както казваше Сенсеич, трябва да направиш блока толкова здраво, че противникът ти да загуби желание да нанася удари. За да постигнат това, учениците постоянно удряха по дървената макивара и работеха по двойки. Но това блъскане по твърди повърхности искаше постоянна практика, а през последната година Алекс повече се занимаваше с акробатика и паркур, откровено забравяйки за единоборствата. Именно затова сега отстъпваше на останалите ученици и много по-трудно понасяше тренировките...

Костя спря удара си пред самото лице на Алекс и раздражено попита:

— И колко време още ще тъпееш?

— Майната ти — ядно отвърна Алекс, отблъсквайки ръката му.
— По-добре гледай себе си.

— Виктор Михайлович, отказвам да се бия с това аморфно създание! — извика Костя.

Сенсеич прекъсна разговора с Машка и приближи към Алекс и Костя.

— Какво пак става?

— Той се движи буквално като охлюв!

„Как не — гневно помисли Алекс. — Но пък пред очите ми всичко плува, чувството е, все едно се движа във вода. Аз още от срещата с «рептилоидите» не съм се оправил, а тук такива натоварвания... Ако ще продължава така и по-нататък, за двубоя с Белега ще ме закарат в инвалидна количка.“

Сенсеич приближи до Алекс, хвана го за брадичката и го погледна в очите.

— Така-а... — възкликна доволно. — Изглежда си достигнал предела.

— Нещо много бързо — веднага изкоментира Костя. — Слабак!

— Вървете да обядвате — неочаквано нареди учителят. — Не бързайте и си починете няколко часа.

Учениците хукнаха с радостни викове към съблекалнята, за да си вземат душ и да отидат в любимата закусвалня. В дните на подготовка за боевете всяко прекъсване на тренировките за тях се превръщаше в глътка свобода и дългоочакван отдых. Обикновено дори нямаха сили за разговори и дежурни закачки, просто поглъщаха огромни количества

от любимите си ястия, за радост на добродушните сервитьорки. Така беше и днес...

— Мм... добре! — въздъхна Данил, облегна се назад в стола и потупа корема си. — Животът стана по-хубав.

— Аха, аз най-накрая спечелих срещу Машка в бой с тези тъпи ножове — доволно заяви Тьома.

Гимнастичката едва не се задави.

— Та ти използва „желязна риза“, така не е честно! Ако играехме не до първа кръв, а до попадение, щеше да си издухан!

— Добре де, не се оправдавай — махна с ръка паркуристът. — Научи се да признаваш поражението.

— Аха — ухили се Костя. — Както прави Льоха.

Алекс беше толкова уморен, че дори не си направи труда да отговори. Само леко повдигна вежди и неохотно се обърна към прозореца, отпивайки от четвъртата за деня енергийна напитка.

— Млъкни! — застъпи се за приятеля си Машка. — Не забелязали, че Алекс прави по няколко пъти повече спаринги със Сенсеич от нас? А това определено изсмуква силите.

— Но Алекс има два Духа — с лека завист отбеляза Костя. — Полага му се двойно натоварване.

„Ето защо е толкова ядосан днес! — просветна му на Алекс. — Костя не може да понесе да го превъзхождат в нещо. Тази сутрин реагира с явно недоверие на историята на Алекс за появата на дракон и тигър, не искайки да изостава дори в броя на Духовете пазители. Но после Сенсеич призова Гаар и той потвърди думите на Алекс, уточнявайки, че доколкото знае, такова нещо се случва за първи път, а в Семейството на Огъня сега всички са бесни. Това знание изобщо не подобри настроението му...“

Без да обръща особено внимание на разговора на приятелите си, Алекс седеше и равнодушно гледеше преминаващите автомобили. Апатията и равномерната болка в цялото тяло сякаш го отделиха от външния свят с невидима бариера. Дори не разбра кога припадна. Във всеки случай, когато дойде на себе си, масата вече беше празна, а приятелите му обсъждаха съвсем различна тема.

— Ние все още не знаем нищо за нашите противници — недоволно отбеляза Машка. — Както казва Сун Цзъ^[1], непобедимостта

е заключена в самия теб, възможността за победа в заключена в противника.

— Аха, остава и Хагакура^[2] да цитираш — засмя се Данил. — Когато започнах да чета тази боза, едва не умрях от смях. Казват, че японците и до ден-днешен използват нейните принципи в бизнеса... А почти цялата книга е за това как по-добре да умреш!

— Така ли мислиш — веднага го парира Машка. — Камасутра също е деветдесет процента боза и само малка част е посветена на секса. Но това не ни пречи да черпим полезна информация от нея.

Костя веднага наостри уши.

— Искаш ли да поговориш за това?

— Е, със сигурност не и с теб.

„Но Машка е права! — вяло си помисли Алекс. — Ние така и не успяхме да се доберем до някаква информация за тези, с които ще трябва да се бием. Затова Сенсеич ни е подкарал в кръгови спаринги, за да сме готови за всичко. Във всеки случай поне мен ме побърква безпощадно.“

Всеки спаринг със Сенсеич се превръщаше в опасен атракцион — той използваше най-неочаквани техники. В средата на боя започваше да хвърля мандарини, имитирайки атака от огнени топки. След това, в подготовка за боя с „рептилоида“, започваше да плюе вода, с която предварително си е напълнил устата. Идеята беше, че истинският боец трябва да е готов на всичко и по всяко време, но на практика много малко хора можеха да реагират бързо и адекватно на неочакваното. Това състояние на постоянна готовност изискваше непрекъснатата работа върху себе си, а за изминалата година Алекс прекалено се беше отпуснал...

Алекс като в сън се надигна от стола и кимна към вратата.

— Да вървим вече.

— Да — Костя се протегна с цяло тяло. — Време е да се върнем към любимия ми вид тренировка — да пребивам Лъоха.

За немалка изненада на момчетата, Алекс предпочете да запази мълчание, нищо, че заядливата забележка на Костя беше вярна. Но кой можеше да каже колко усилия му костваше това мълчание.

Сенсеич ги посрещна на входа, но облечен с обикновени дрехи, а не за тренировка.

— Алекс, с теб трябва да отидем на едно място.

— А тренировката?! — възмути се Данил. — Всяка минута е от значение. В края на краищата ние все още не знаем нищо за нашите противници.

Изглежда думите на Машка за готовността за схватките все пак го бяха впечатлили.

— Между другото — Сенсеич извади някаква флашка от джоба си. — Намерих ви записи от боеве на вашите противници. Смятах следобед да ги гледаме заедно, но сега ще трябва да минете без мен.

Алекс не можеше да повярва на късмета си.

— Какво, и записи с боеве на Белега ли има?

— Уви, нямам — поклати глава Сенсеич. — За него всъщност се знае много малко. Ръководителят на клуб „Нефритената жаба“, макар и да се срещнахме, отказа да разкрие каквато и да е информация за учениците си. В действителност, практиката е всяка информация за силата и уменията на бойците да се пази в строга тайна.

— Сигурно е било много трудно да се доберете до тези записи? — предположи Машка.

Сенсеич многозначително премълча.

* * *

Предната вечер.

Виктор се отпусна на възглавницата и прегърна Светлана.

— И какво казваше за този „рептилоид“?

„Котката“ игриво прокара остри нокти по гърдите на „дракона“ и измърка:

— Говори се, че вече е овладял частично преобразуване. В последния бой на този „рептилоид“ му израснаха нокти и разкъса гърдите на своя противник. Вярно, това беше преди три години, но оттогава не е участвал в боеве на Рейтинга.

— Защо?

— „Нефритената жаба“ изкара други бойци.

— И какво умеят те?

— Мой ред е — усмихна се Светлана. — Защо приехте всички предизвикателства? Тези клубове са на много по-високо ниво в

Рейтинга. Ако бяхте отказали, никой нямаше да го възприеме като страхливост.

— Ние сме „дракони“ — напомни Виктор.

Според него това би трябвало да обясни всичко, но „котката“, изглежда, така и не го разбра.

— По същата причина дадох свободен достъп до цялата информация за учениците си — търпеливо започна да обяснява „драконът“. — Искам недвусмислено да покажа на всички, че ние не се страхуваме от никого и ще дадем отпор на всеки.

„Котката“ изсумтя:

— Да откажеш бой с много по-силен противник — това не е страхливост, а разумна преценка.

— По-добре да загубиш с чест, отколкото да отстъпиш позорно — Виктор хвана ръката на Светлана и нежно я целуна. — А ти имаш ли достъп до записи на боеве, които ме интересуват?

„Котката“ се протегна с цяло тяло, изви гръб и насмешливо го погледна в очите.

— Записи? Какви са тези записи?

Виктор сграбчи момичето в обятията си и всички въпроси бяха отложени за по-късно...

* * *

— В общи линии, прегледайте записите — обобщи след кратка пауза Сенсеич. — Като се върна, ще обсъдим всичко — той кимна на Алекс. — Събирай си нещата и да тръгваме.

Той послушно изтича за раницата, след това се качиха в колата на Сенсеич и излязоха на пътя, водещ извън града. На първо време Алекс мълчеше и не смееше да пита за целта на пътуването. В същото време не го напускаше странното предчувствие, че замисъла на учителя може да се окаже много по-болезнен от обикновена тренировка.

— Ъ, мм... а къде и защо отиваме? — не издържа най-накрая той.

Алекс много добре знаеше, че Сенсеич винаги дава точно толкова информация, колкото счита за нужно. Щом не каза още

отначало за местоназначението, едва ли щеше да отговори на въпроса. Но пък си струваше да опита.

— Ще видиш — както и очакваше Алекс, учителят не отговори на въпроса и веднага смени темата: — Между другото, отправих запитвания към Храмовете на Дракона и на Тигъра. Но не съм сигурен, че „тигрите“ изобщо ще отговорят, а от „драконите“ да чакаш отговор в близко бъдеще не се надявай — най-старият Майстор живее в планините и не е толкова лесно да се стигне до него.

— А не може ли просто да му звъннат? — озадачено попита Алекс.

— Ами всъщност... — Сенсеич се поколеба. — Някои от майсторите са толкова стари, че така и не успяват да овладеят съвременните технологии.

— И са толкова стари, че не знаят как се ползва телефон?! — изуми се Алекс.

— Да, точно толкова са стари — потвърди Сенсеич. — Според слуховете, някои от тях са на стотици години.

Съвсем неочаквано Алекс получи множество отговори на така и незададени въпроси и сега просто не знаеше какво да прави с получената информация. Изглежда думите на Сенсеич за безпрецедентността на едновременната поява на два съвсем различни Духове пазители се потвърди. Същото каза и драконът Гаар. Дали е добро или лошо ще се изяснява после, а сега... Може да се опита да получи още малко информация за размисъл.

— А какви са взаимоотношенията между Храмовете на Тигъра и на Дракона?

Сенсеич го погледна бързо.

— Напрегнати. В Световния Рейтинг Драконите и Тигрите заемат първо и второ място. Сам разбираш, че това означава постоянно съперничество, интриги... Между другото, това, че имаш два Духа пазители всъщност ти дава възможност да се биеш както като представител на Драконите, така и като представител на Тигрите. Доколкото знам, такова нещо никога не се е случвало.

— А може ли да се види този Световен Рейтинг? — полюбопитства Алекс. — На сайта не го намерихме.

— После ще ти пратя линк — кимна Сенсеич. — В Световния Рейтинг няма разделение на клубове, както се прави в много страни.

Има просто Тигри, Дракони, Хиени и така нататък. За участия в световния Рейтинг се избират най-добрите представители от всички страни.

— Страхотно!

— Между другото, щом вече започна този разговор... — Сенсеич се поколеба. — Като цяло, казвай ми всичко, което ще правят твоите Духове пазители, и най-вече този черен тигър. Не знам появата му случайна ли е или не, но във всеки случай трябва да бъдеш много внимателен.

— Добре...

„Значи остава да чакам появата на червения дракон Рон-Тиан и на черния тигър Бяко Тан в сънищата си — помисли си Алекс. — Ще бъда внимателен, но ако някой от Духовете пазители може да ми помогне в битката с «рептилоида», няма да ми пука кой ще е — тигъра или дракона. Тренировките в клуба засега не ми носят нищо друго освен синини. Разбира се, аз наистина подобрих формата си и без проблем бих участвал в кое да е състезание по ръкопашен бой, но дали срещу «рептилоида» обикновените сили и реакции ще са достатъчни за победа?“

Алекс беше толкова уморен през последните дни, че не усети как заспа. Уж само мигна, а когато отвори очи, колата вече се движеше по едва забележима горска просека.

— Добро утро — усмихна се Сенсеич, спря колата и изгаси двигателя. — Ето че пристигнахме.

Слънцето вече клонеше към залез, когато те слязоха от колата и тръгнаха по старателно утъпкана пътечка навътре в гората. Задаването на въпроси беше безполезно и Алекс просто се наслаждаваше на невероятната чистота на този остров от зеленина. Странно, но не се виждаше никаква следа от каквото и да е човешко присъствие: нямаше бутилки, нито опаковки от шоколадови бонбони или други отпадъци, от които страдаха дори най-потайните места на крайградските гори.

Пътечката ги изведе на полянка с малко езерце. Огледално гладката повърхност на водата заемаше изненадващо малко пространство — не повече от десетина квадратни метра — и изглеждаше като декоративно езеро. Малкият дървен мостик, стигащ до средата на водоема, се вписваше удивително хармонично. И

наистина, цялото това място беше буквално пропито с някакво първично спокойствие, въпреки малко прекалената картинност.

— Какво е това прекрасно място? — искрено се възхити Алекс.

Той направи няколко крачки по дървения мостик и дълбоко вдъхна свежият, леко влажен въздух.

— Това е специална къпалня — поясни Сенсеич, заставайки до него. — Дори и в най-горещите дни температурата на водата не надвишава пет градуса. Казват, че това е свято място. Обърни внимание колко прозрачна и чиста е водата.

— Невероятно! — Алекс погледна въпросително към учителя си. — А защо дойдохме тук?

— Нека пак да си припомним какво е това сатори — игнорирайки въпроса му, нареди Сенсеич.

— Ами... — Алекс се замисли за момент. — Състояние на просветление в дзенбудизма. Когато човек напълно губи своето „аз“ и се слива с околния свят. В резултат на това — ускоряване на реакциите, допълнителни сили... като цяло, използване на скритите резерви на организма.

— Точно така — кимна Сенсеич. — Разбира се, ти каза религиозната версия на това понятие. На практика под загуба на собственото „аз“ се има предвид не изчезването на личността като такава, а само да се отървеш от „вътрешния монолог“ — всички ненужни мисли, които обичат да изпълзяват в главата в най-неподходящия момент. Това е умение да се съсредоточиш върху настоящия момент и да получиш на свое разположение всичките си вътрешни сили.

Алекс направи гримаса.

— Звучи много сложно... и дълго.

— Дълго и още как — съгласи се Сенсеич. — За съжаление, аз нямам време да те обучавам на сатори по всички правила. Така че ще трябва да се възползвам от добрия стар метод...

Ударът в гърдите беше толкова бърз и неочакван, че Алекс не успя да реагира. В първите няколко секунди дори не осъзна как изобщо се оказа във водата. После се отблъсна от дъното и се втурна към повърхността, но вместо да излезе, удари чело в нещо твърдо. Едва не издиша останалия му въздух от изненада и логично предположи, че е точно под дървения мостик. Бързо прокара ръце по

протежение на преградата, блокираща достъпа му до въздуха, и заплува първо наляво, после надясно... но така и не можа да се добере до повърхността. Имаше чувството, че цялото езерце е покрито с плоскости от някакъв гладък материал.

Алекс отвори очи, спомняйки си чистотата на водата, но по някаква причина не виждаше абсолютно нищо. Сякаш навън беше късна нощ, а не ден. Мислите в главата му се понесоха с чудовищна скорост и нищо полезно нямаше в тях — над всичко властваше желанието да глътне малко въздух. Но вместо да се хвърли да търси начин да изплува, Алекс се отпусна и опита да забави сърцето си, за да пести от така ценния кислород.

„Защо той ме бутна в езерото? — започна да размишлява. — Очевидно това е някакво изпитание. Трябва да се измъкна отгук, но как да го направя? И с какво е покрил повърхността?!“

Алекс направи още няколко опита да намери пролука в преградата и дори пробва да изследва дъното, но ефект нямаше.

Дробовете му започнаха да се раздират от болка, а последиците от кислородния глад го удариха в главата. Вече не можеше да се контролира и с всички сили заби ръце в непознатата повърхност. В главата му пулсираше само една мисъл: „Нима ще умра?!“ Пред очите му притъмня... И изведнъж някаква ръка го сграбчи за косата и го измъкна от водата.

Алекс бързо вдъхна дългоочакваната порция въздух, а след това се закашля. Дробовете му изгаряха от болка, но главата му веднага се проясни и заедно с това светът веднага придоби невероятна яснота.

— Как се чувстваш? — попита с любопитство Сенсеич.

Алекс известно време просто се наслаждаваше на кислорода и накрая подозрително погледна езерото. Не можеше да разбере какво го спираше да излезе? Повърхността на къпалнята изглеждаше съвсем нормално, което не се връзваше особено със странното произшествие.

— Защо го направихте? — попита най-накрая.

Той имаше странното подозрение, че току-що се е провалил в някакво важно изпитание, и гневът се бореше в него с чувството за вина.

— Не ми отговори на въпроса.

— Добре се чувствам — раздразнено отвърна Алекс. — Но защо трябваше да ме хвърляте във водата?!

Вместо да отговори на въпроса, Сенсеич неочаквано го удари в рамото. Алекс инстинктивно направи блок и застана в защитна стойка.

— Отлично! — доволно потри ръце Сенсеич. — Ето виждаш ли, успя да блокираш удара ми, а само преди няколко минути те повалих с крак точно със същия удар.

— И какво?

Алекс изобщо не схващаше накъде клони учителят. Усецането за лекота си беше отишло, оставяйки след себе си добре познатата умора и болките по цялото тяло.

— Запомни добре това състояние. Следващият път, когато медитираш, се върни към този момент. Съсредоточи се на мига, когато почувства близостта на смъртта, а след това възстанови максимално пълно в съзнанието си момента на излизане от водата и онова чувство на лекота в главата и тялото.

„Ами да, разбира се! — най-накрая разбра Алекс. — Нали почувствах нещо подобно и тогава, по време на битката с «рептилоида»! Само не толкова... ярко изразено, може би.“

— Това ли е сатори?!

— Това е първата стъпка към постигането му — уточни Сенсеич. — Отправната точка, от която ти предстои да започнеш — той погледна треперещият от студа ученик. — Върви в колата, там има хавлия и дрехи за преобличане.

Докато Алекс се подсушаваше и преобличаше, Сенсеич застана неподвижно на моста, втренчен в повърхността на водата. Алекс прецени, че ще е по-добре да остане в колата и да не му пречи.

Половин час по-късно те вече бяха на пътя за Москва.

— Днес може да си починеш — зарадва го Сенсеич. — И утре ела в залата след пет вечерта. Трябва да проведе индивидуални занятия с другите ученици.

„Интересно, и останалите ли ще доведе при езерцето или ще измисли нещо друго?“

— Възстановявай се и опитай да се настроиш на състояние сатори по време на медитация — продължи Сенсеич.

— Разбрах — кимна Алекс. — Трябва да се настройвам на това, което почувствах в къпалнята... Между другото, вие откъде знаете за това място?

— Преди време наехме една дача недалеч от тук. Това място се счита за свято, водата в него идва от много дълбоко и затова е толкова чиста.

Алекс въздъхна.

— Удивително място. Мисля, че почувствах нещо... наистина успокояващо.

— Според легендата, някога оттук е минал свят човек, ударил с тоягата си в земята и създал това езерце. Нямам представа защо е решил да го направи, но оттогава хората внимателно пазят мястото.

„Това обяснява защо гората е толкова необичайно чиста — помисли си Алекс. — Жалко, че не запомних пътя — ами ако реша да се върна? Възможно е странното езерце да има и други специални свойства, освен ей така да си втвърдява повърхността. Може би синините ми ще изчезнат по-бързо? Ех, това ще бъде страхотно! Стоп, да не се отклонявам от темата...“

— А защо не можех да се измъкна от езерцето?

Сенсеич се ухили.

— Защото аз така пожелах.

„Ясно, на този въпрос отговор няма да получа — Алекс се загледа през прозореца към червеното сияние на късния залез, обхванало цялото небе. — Както и на много други. А може би това не е чак толкова лошо? Повечето хора живеят в своите си малки, напълно познати светове и дори не подозират колко много неща не знаят. А тук от загадки не знаеш накъде да се обърнеш, все едно си Алиса в страната на чудесата.“

Сенсеич го остави близо до дома му и отиде да се включи във вечерната тренировка. По пътя за къщи Алекс се отби в аптеката да купи мазила и йод за травмите. Ако се съдеше по броя на синините, днес пак ще трябва да спи покрит с причудливи йодни краски и равномерен слой мехлем. Каквото е нужно, само и само на сутринта да се чувства по-добре.

В къщи цареше удивително спокойствие. Дори свръхактивната му сестра днес си беше взела почивен ден и лежеше в стаята си в компанията на лаптопа. Най-накрая Алекс успя спокойно да хапне и да си почине, разцъквайки пред компютъра. Съобщенията от приятелите му, изумени от отсъствието му от тренировките, бяха смесени със спам

и уведомления от най-интересните теми от различни форуми по бойни изкуства и паркур.

Въпреки че тренировките в клуба заемаха почти цялото му време, на Алекс му липсваха паркура и акробатиката. Имаше определена прелест в това, че се сражаваш не с реален противник, а единствено със самия себе си. А и никой не ти прави синини. Колко може да ходиш посинен?! Друго си е просто да се отпуснеш и да се забавляваш с приятелите си...

Той въздъхна замечтано и се присви от рязката болка в хълбока.

„Не, не и в близко бъдеще. Трябва да пазя силите си за тренировките, за да се подготвя максимално добре за боя с Белега. Славик, той непременно ще си плати за твоята смърт! Обещавам...“

Алекс протегна ръце напред и загледа татуировките на черния тигър и червения дракон.

— Е, къде сте, когато има такава нужда от вас?

Разбира се, Духовете пазители така и не се появиха.

Въпреки че Алекс беше включил „ICQ“-то в режим „невидим“, замига ново съобщение от Димон.

„Привет! Къде изчезна? Аз тук намерих едно готино местенце в центъра, утре ще ходим с момчетата да потренираме. Ела на «Калужска» в три часа!“

Алекс затвори прозореца, оставяйки съобщението без отговор. Не му се искаше да отказва на приятеля си, а и нямаше нито сили, нито желание да отговаря на въпроси. Изключи компютъра, обработи всички синини и след много кратка вечерна медитация легна да спи, обещавайки си твърдо да започне работа върху сатори още от утре.

---

[1] Сун Цзъ — автор на най-известния древнокитайски трактат по военна тактика. ↑

[2] Хагакура (яп.), буквално „Скрит под листата“. Практическо и духовно ръководство на воина, проповядващо Бушидо — самурайския кодекс на честта. Смята се, че много от предписанията на този трактат японците и сега успешно прилагат в живота и бизнеса. ↑

ГЛАВА 6

Три дни до боя. Дом, сладък дом.

За Алекс утрото настъпи непривично късно. Въпреки че си легна още в десет, се събуди чак след петнадесет часа.

„Уау! — искрено се изненада той, протегна ръка към мобилния и погледна часа. — Голям сън ударих — направо съм проспал деня! Вчера бях толкова уморен, че дори не се сетих да наглася алармата.“

Но пък с изненада установи, че се чувства просто прекрасно. Умората беше изчезнала като с магия! Сякаш ги нямаше всичките тези синини и драскотини.

Той внимателно се огледа и едва не падна от леглото. Синините наистина бяха изчезнали! Едва ли е от чудодейната сила на йода, по-скоро беше резултат от вчерашното къпане в тайнственото езеро. Впрочем това не беше чак толкова важно, главното беше, че се чувства просто превъзходно.

Страхотно!

Алекс бодро скочи от леглото и хукна да си вземе душ, отбелязвайки със закъснение, че вкъщи няма никой. Изглежда всички бяха заминали на работа, оставяйки го да спи като труп. Кое то си беше доста странно. Той си знаеше, че всяка сутрин все ще се намери някой да прекъсне съня му по най-нагъл начин: било то крещящата сестра или желаещата да поговори със сина си майка.

По време на закуска мобилният му телефон звънна.

„Вася“.

„Е, да видим какво иска“ — реши Алекс след известен размисъл.

— Привет.

— Здравсти! Ще идваш ли на тренировката днес?

— Къде? — не разбра Алекс.

— Групата имаме нова тема в момента. Грубо казано, силови упражнения на улицата. Обикновени упражнения като набирания, лицеви опори и други подобни, но насочени към развитие на уменията и мускулите, необходими в паркур. Събираме се на „Калужска“ да

поскачаме и в същото време да обсъдим всичко това, може и видео да погледаме.

Алекс си спомни, че вчера Димон му беше писал нещо за това в „ISQ“-то.

— Ами, не знам...

— Какво се дърпаш? Мен днес гаджето ме канеше на кино, а аз ѝ отказах заради тази работа.

— Къде ги намираш такива момичета? — подсмихна се Алекс.

— Ти да мълчиш — парира го Вася. — Поканиха те в ресторант, нали, уж за спасяването. Аз също спасявах, между другото, но мен нещо не ме поканиха!

„Той пък откъде знае за това?!“ — изненада се Алекс.

— И така, идваш ли?

Алекс си призна, че наистина би било хубаво да се разсее. Постоянното напрежение преди предстоящата битка, всичките тези нови и нови загадки... разбира се, това изтощаваше. Може би именно тренировката с приятелите щеше да му върне вътрешното спокойствие.

— Убеди ме — въздъхна най-накрая. — Щом дори такъв инвалид като теб идва...

— Гипсът не пречи на паркура. Хайде тогава да се срещнем някъде към три без десет на „Маяковска“.

— Добре, до тогава.

Алекс изключил телефона и почти веднага получи SMS от Машка: „Добро утро =) Събуди ли се?“

„Аха. Как беше тренировката?“

„Супер. За днес Сенсеич приключи с мен и сега съм свободна до вечерната тренировка. Да отидем на кафе?“

„Обещах да се срещна с приятели да тренираме.“

„Каква тренировка? Малко ли са ти тези в клуба? Вчера едва дишаше!“

„Това е съвсем друго — паркур. Ще поскачаме малко. Трябва да се поразсея...“

„Идвам с вас. Отдавна исках да пробвам.“

Алекс взе предвид стандартното женско закъснение и прецени времето на срещата:

„За 14.30 на «Калужска» ще успееш ли?“

„Разбира се.“

„Добре, ще се видим там. И моля те, не вземай никакви оръжия със себе си!“

Приключи спокойно със закуската, после реши да медитира малко, за да си подреди мислите. Вслуша се в себе си и с изненада установи, че се чувства напълно възстановен. След това прекара известно време да загрее по метода на Сенсеич и накрая пробва да възстанови вчерашните си усещания. Къпалнята, недостига на въздух, а после невероятната лекота в цялото тяло... Засега не се получаваше особено добре, но Алекс чувстваше, че е близо до желаното усещане.

Половин час по-късно той вече влизаше в метрото. По това време на деня беше необичайно пусто. Никаква блъсканица. Сънени и спокойни хора. Цялата бодрост на Алекс отлетя нанякъде и той едва не задряма, отпуснат на седалката. За да се ободри отново и да се настрои на желаната вълна, реши да погледа видеоклипове по акробатика и паркур.

„Ммм... трябва да опитам да скоча серия задни салта по различни обекти — си мислеше, докато превърташе за пореден път клип с много яки скокове. — Например от ограда на ограда или нещо подобно. Само да намеря подходящо място. Вярно, ще е опасно... Ха, това вече ще е много забавно — да се пребия няколко дни преди двубоя с «рептилоида»!“

Но много му се искаше да опита нещо подобно. Точно сега Алекс усети вкус към живота. Когато ти предстои бой на живот и смърт, неволно започваш да цениш дори най-простите житейски радости. В допълнение, това можеше да е последната му среща с приятелите. Въпреки че той прогонваше мислите за възможна загуба, изходът от боя беше непредсказуем. Единственото, което му оставаше, беше да даде всичко от себе си в тренировките и да не си позволява никакви пораженчески настроения.

Излизайки на „Калужска“, Алекс веднага фиксира с поглед застаналата в центъра на залата Машка. Момичето се беше облегнало на една от колоните и четеше някакво списание. Разбира се, на корицата се мъдреше не някой фотошопски мачо, а поредното хладно оръжие. Други списания гимнастичката просто не я вълнуваха.

„Ех, хубава е, омайницата!“ — с някаква братска гордост отбеляза Алекс.

Без да осъзнава, или давайки вид, че на осъзнава, Машка привличаше погледите на всички минаващи покрай нея мъже. Прилепналият спортен клин и късата тениска бяха много подходящи за миниатюрната ѝ спортна фигура.

И тогава Алекс забеляза Вася. Вечно неспокойният му приятел беше заел стойка на хрътка, надушила плячка, и изпиваше с очи Машка.

„Това трябва да го чуя“ — помисли си Алекс, когато осъзна какво предстои да се случи.

Той бързо се вля в човешкия поток, за да приближи незабелязано до Машка. Това му напомни за старата детска игра, измислена от Сенсеич за развитие на вниманието и за трениране на състоянието на постоянна готовност. Учениците се дебнеха един друг на най-неочаквани места, като целта беше да си нанесат някакъв удар. Разбира се, между момчетата се разгоря истинска война, която обикновено завършваше с поредната сериозна битка между Алекс и Костя.

Той успя да се скрие зад съседната колона точно в момента, когато Вася „подходи“ към гимнастичката, и можеше съвсем ясно да вижда и чува всичко, което се случва.

— Привет — чаровно се усмихна младежът. — Казвам се Вася, а ти?

— Има ли значение, след като вече си тръгваш? — хладно отвърна гимнастичката, откъсвайки за миг поглед от списанието.

„Ох, сега ще става, каквото ще става“ — изхихика Алекс.

— Ти сигурно спортуваш — сякаш нищо не се е случило, продължи Вася. — Личи си по спортната фигура. Аз също обичам спорта.

— И на теб също ти личи — Машка изразително погледна към гипсираната му ръка.

— Разбира се — доволно кимна Вася. — Личи си по пружиниращата ми спортна походка.

— По-скоро по хипертрофиралите бицепси — от Машка продължаваше да вее хлад. — Колкото до походката — продължи тя, — всички тези глупави подскоци по време на ходене се считат за вредни за ставите.

— О, хайде! — махна с ръка Вася и веднага смени темата. — Знаеш ли... още щом те видях, веднага разбрах, че това е съдба.

Вярваш ли в любовта от пръв поглед?

Гимнастичката изсумтя и демонстративно погледна към перона, но Вася упорито продължи да се придържа към плана си:

— Хайде да отидем на кино. Или предпочиташ други забавления?

— Предпочитам други момчета — снизходително отвърна Машка.

Но Вася не беше лесен за разкарване.

— А какво не ти харесва в мен? Само кажи и ще се променя. Любовта прави чудеса!...

Машка започна да губи търпение.

— Просто млъкни.

— Е, това не е градивна критика, макар че на теб много ти отива да си ядосана...

Вася взе ръката ѝ с намерението да я целуне.

— Край, писна ми — реагира тя, с ловко движение го стисна за китката и болезнено я изви.

Като не можеше повече да се сдържа, Алекс излезе от мястото си, почти задушавайки се от смях.

— Машка, гледай да не му счупиш и втората ръка.

— Отдавна те забелязах — изобщо не се смути гимнастичката.

— Това твой приятел ли е?

— Ами да — през смях каза Алекс.

— Близък приятел — бързо уточни Вася, разтривайки китката си.

— Аха, недалечен — продължи да се забавлява Алекс.

— Не говори глупости — обиди се Вася. — Не знаех, че това е твоята приятелка.

Под насмешливия поглед на Машка Алекс се смути.

— Е, не точно приятелка... просто приятел. Така де, ние не излизаме... — той бързо смени темата: — Да вървим, другите ни чакат на улицата.

После прегърна Машка през раменете и тръгнаха към изхода.

— Е, фатална жено, ще им покажем ли класа днес?

— Разбира се — върна насмешката гимнастичката. — Но ти по-добре си пази силите, довечера ни предстои поредната серия кръгови спаринги.

Те излязоха на улицата и веднага забелязаха групата паркуристи. Всички бяха по анцузи и тениски, стояха скромно до павилиона с напитки и се забавляваха, като коментираха минаващите момичета. Олег и още няколко момчета от „One More Day“ носеха фирмените си тениски, другите бяха облечени кой както намери, а Димон направо беше гол до кръста, подлагайки на слънчевите лъчи мускулестия си торс. За немалка изненада на Алекс сред паркуристите беше и Тьома.

— Вече сме всички — доволно констатира Олег, ръкува се с Алекс и Вася и кимна за добре дошла на момичето.

— Привет, Машка! — леко изненадано поздрави Тьома. — И ти ли си решила да се занимаваш с паркур?

— Ами Алекс ме нави да пробвам.

„Да бе, навил съм я. Тя сама поиска!“ — възмути се вътрешно Алекс, но премълча, за да не подложи на риск тленното си тяло. Въпреки че на пръв поглед облеклото на Машка беше много леко, Алекс беше почти сигурен, че тя има скрито някъде хладно оръжие.

— А ти какво правиш тук? — подозрително се обърна той към Тьома.

— Олег ме покани. Веднъж играхме заедно на рождения ден на някакво списание и решихме да потренираме заедно...

— Всеки познава всеки, какво се изненадваш? — усмихна се Димон. — В Москва не са чак толкова много хората, занимаващи се сериозно с паркур и акробатика. Почти сме като семейство, братле.

Подхвърляйки си закачки и шегички, компанията паркуристи се отправи към мястото за тренировка. Ако се съдеше по обърканите обяснения на Олег, предстоеше им да вървят доста време.

Димон явно се канеше да говори за нещо с Алекс, но Машка обърка всичките му планове.

— Алекс, имам малък подарък за теб — смутено каза тя, държейки ръката му.

Момчетата се размениха разбиращи усмивки и им позволиха да останат сами.

— Ах, ти! Обичам подаръци — доволно потри ръце Алекс. — Давай по-бързо.

— Ами... Знам, че не обичаш хладно оръжие... — тя извади от джоба си малка дамска чантичка. — Но в светлината на последните събития ще ми е много по-спокойно, ако носиш със себе си ето това.

Алекс взе неочаквания подарък, повъртя го в ръце и отвори затвореното с лепка джобче.

— Уау! — изненада се той.

Плоската торбичка от черен плат се оказа калъф за миниатюрен, с размерите на кредитна карта, метален бокс. Стоманеният квадрат с отвори за пръстите и остри ъгли не изглеждаше чак толкова страшно оръжие, но това беше само на пръв поглед. Алекс още на момента, дори и без да притежава такива големи познания в областта на хладните оръжия като Машка, можеше да измисли поне няколко начина да го използва в близък бой. Освен това беше сигурен, че това нещо има отличен баланс и се държи във въздуха не по-зле от метателните ножове на Машка.

— Спокойно можеш да го съхраняваш в портфейла — каза гимнастичката.

— Ех, ако го имах и преди — усмихна се Алекс. — Благодаря ти, Машкин, сега вече мога да се чувствам ако не защитен, то поне въоръжен и опасен.

— Въоръжения и опасния, защо не каза, че имаш такива красиви приятелки? — тихо се промъкна към тях Вася.

Машка го погледна пренебрежително, ускори крачка и настигна Тьома.

— Ммм... студена жена — чувствено измърка Вася. — Обичам такива!

— Не бих те съветвал — намръщи се Алекс.

Ако в началото заинтересуваността на Вася го забавляваше, сега започна да го дразни. Резкият преход от едното чувство към другото отдавна не беше нещо изненадващо за него, но го караше да се замисля и внимателно да се самоанализира. Именно това беше главното домашно задание на Сенсеич: да се научи да разбира всички свои чувства, да не им позволява да го завладеят, но и да не ги задържа в себе си.

— Ей, Алекс, май най-накрая си намери приятелка, а? — Димон сложи ръка на рамото му и прошепна заговорнически: — И е супер, напълно одобрявам твоя избор. Ти заради нея ли напоследък пропускаш тренировки?

— Не, какво говориш — бързо започна Алекс. — Ние просто сме приятели от детинство. Тя ми е като сестра.

— Е, тогава си просто глупак — обобщи Димон.

Междувременно паркуристите се добраха до желаното място.

— Пристигнахме! — доволно каза Олег. — Страхотно, нали?

— Супер — успя само да каже Алекс.

Наистина, това място беше просто създадено за практикуване на паркур. Всичко сочеше, че доскоро тук е кипяло строителство: три частично довършени етажа на сграда, до нея струпани бетонни блокове и изоставена строителна техника. Дали виновна беше неусетно настъпилата криза или нещо друго, но точно сега тук дори пазач нямаше. Огромните стоманени конструкции на крановете, различните по височина бетонни блокове, nedovършените стени — всичко това даваше безгранични възможности за въображението на паркуристите.

Приятелите струпяха на куп раниците си и се разпръснаха по цялата територия на обекта, търсейки интересни места за скокове и спокойно започнаха да загреват. Единственото изключение се оказа Тьома. Без да го е грижа за загревката, той веднага се втурна да скача по покривите. Скочи с краката напред към една висока стена и направи „кат лип“^[1] — хвана се с ръце за ръба, опрял пръстите на сгънатите си крака пред себе си. След това се набра силово и се качи на покрива на първия етаж. Изтича по ръба до края, без да спира нито за секунда, направи арабско салто, прескочи някакъв варел и се скри от погледите им.

— Неуморим — коментира Олег. — Виж какво прави без загревка!

Алекс лениво се прозя и се облегна на стената. Той много добре знаеше, че Тьома предварително беше загреял мускули и сухожилия, още докато чакаше край метрото. Имащ добра основа по чи гун, русокосият паркурист усвояваше уроците на Сенсеич много по-бързо от останалите момчета и затова вече напълно се възползваше от така наречената „ментална загревка“. Между другото, Алекс трябваше да направи същото.

— Аз засега малко ще помедитирам, а ти защо не направиш кратък встъпителен курс на нашата приятелка? Но имай предвид, че Машка е гимнастичка — проверена и подготвена отвсякъде.

Олег дори уста не успя да отвори.

— Аз ще ѝ покажа всичко! — веднага подскочи Вася. — А ти не хъркай много силно като медитираш, да не ни разсейваш.

— Какво ще ми показваш, инвалид? — изсумтя Машка.

Вася се намръщи.

— Нищо, аз и с гипса съм много добър. Хайде да започнем с теория...

Затваряйки очи, Алекс се откъсна от външния свят и бързо се приведе в състояние на транс. Както казваше Сенсеич, трябва постоянно да работиш над себе си, да се концентрираш върху всяко свое действие, изцяло да се отдаваш на всяко занимание, изучавайки всеки мускул, костичка и сухожилие в тялото си. Той усети как мускулите му се пълнят с кръв и тялото му става леко. С всеки дъх, с всеки удар на сърцето...

— Най-важното нещо е равновесието — проби през мъглата на медитацията му гръмкият глас на Вася. — И базовият елемент, формиращ цялата техника, съвсем не е салтото, не са и „маймунджилъците“. Не. „Акураси“^[2] — скокът от място, това е основното оръжие на паркура.

Алекс отвори очи и продължи да слуша лекцията на Вася.

— Първото нещо, което трябва да научиш, е да правиш качествени скокове на дължина, без да губиш равновесие. Например, от една греда на друга.

Макар Вася да не бе така отдаден на паркура като Олег, Димон и останалите, по мнението на Алекс съвсем не беше далеч от истината. Най-важното нещо за паркуриста беше равновесието и умението да се приземява. Ето защо заедно с „акураси“ следваше да научи Машка и на „претъркулване“ — за гасене на инерцията, но кавалерът явно не искаше момичето да се търкаля в прахта.

— Е, това е разбираемо — кимна гимнастичката, периодично поглеждайки към развихрилия се на заден план Тьома.

Русокосият паркурист се засили по покрива, скочи напред, изпълна тяло като струна, изпълнявайки елемент „супермен“ от комиксите, направи салто и се приземи в купчина пясък.

— Тука гледай! — извика му Олег.

След което се засили, отблъсна се от едната стена, после от другата и се хвана за ръба на съседния покрив. Последва силов изход, кратка засилка до следващата стена, две крачки нагоре по нея и махово салто назад с полувинт.

— Опа!

— Сладурче — иронично го изчетка Тьома, измъквайки се от купчината пясък.

— Да започнем с основите — продължи междувременно с обясненията Вася. — Скочи от място ето тук.

Той посочи към бетонен блок с височина малко над кръста на невисоката гимнастичка. Ако се съдеше по формата, това би трябвало да е някаква легнала колона.

Машка мълчаливо скочи върху колоната, погледна хитро към Вася и направи странично салто, приземявайки се обратно на нея. Беше видно, че за спортната гимнастичка скоковете на широката трийсет сантиметра колона не представляват никакъв проблем. Замисли се за миг и като прецени разстоянието, направи комбинация „флик-флак — салто назад с право тяло“ и демонстративно изтупа ръце.

— Какво още трябва да науча?

Алекс наблюдаваше изражението на приятеля си и се опитваше да не избухне в смях.

— Кхм... — Вася го погледна. — Може би и сама бързо ще се ориентираш във всичко, просто повтаряй каквото правят другите. Да вървим да погледаме момчетата, а аз и фотоапарата ще взема, да снимам...

Като остави Машка да усвоява основите на паркур под зоркия поглед на Вася, Алекс се качи на стената по същия път, по който и Олег.

— Ще отида да погледам наоколо — извика той отгоре и се отправи да проучи недовършената сграда. От най-високата точка се откриваше отлична гледка към подскачащите по територията на строежа паркуристи. Болшинството отработваха базови скокове, докато Тьома и Олег се забавляваха сериозно, като правеха наистина сложни елементи.

„А какво интересно бих могъл да измисля аз?“

Погледът му бе привлечен от множеството бетонни блокове, нахвърляни на разстояние около два метра един от друг и оформящи своеобразна полоса с препятствия. Олег скачаше от един блок на друг със завъртане на 360 градуса по време на скока, а бягащият след него Димон успя да направи салто напред и като по чудо се приземи на тясната около половин метър повърхност.

Какво казваше Сенсеич за сатори? Много често хората го достигат в екстремни ситуации, както се случи вчера, когато Алекс едва не се удави. Би било логично да се опита отново да достигне до това състояние именно в момент на опасност. А какво може да е по-екстремно от супер сложен акробатичен скок? Още повече пък ако говорим за поредица от скокове...

Едва започна да си представя визуално това, което се канеше да прави, и нервно потръпна. Всеки професионален спортист знае много добре колко е важно да прогони от въображението си най-сложните елементи. Но тук неговото въображение малко го предаде. На Алекс му трябваша няколко минути, за да си представи ясно всички скокове.

— Я дайте да ви покажа как се прави! — той слезе от покрива и скочи на първия блок. — Само освободете и шестте блока.

Сега трябваше да се потопи в състояние на пълен самоконтрол — медитация в движение, медитация при всяко движение. Отпусна се максимално и се съсредоточи върху изпитаните вчера усещания. Предчувствието за смърт — слабостта, болката, а след това лекотата в цялото тяло и невероятната яснота на възприятията.

Оставаше само да проиграе за последно всички движения в главата си и можеше да започва. Доскоро още с визуализацията на първия скок по цялото му тяло пробягваха нервни вълни. Сега елементите не изглеждаха толкова неизпълними.

Така, трябваше да направи само няколко прости акробатични елемента. Най-трудната част беше да не пропусне някой блок, в противен случай... Височината на всеки блок беше не повече от метър и половина, но да паднеш от такава височина с главата надолу, и то на асфалт... И това при условие, че не си се убил предварително на ръба на бетона.

Алекс застана на първия блок и погледна през рамо останалите пет, преценявайки разстоянието между тях. За съжаление, то не бе еднакво, така че се налагаше да коригира скоковете в движение.

— Какво смяташ да правиш? — попита Димон. — Да не би да искаш да скачаш на задно салто от блок на блок?

Алекс мълчаливо кимна.

— Ти да не си луд?! — подскочи Олег.

Машка му изшътка:

— Не се бъркай.

— Но това е опасно, мамка му — присъедини се и Вася. — Дали не трябва да се подсигуриш.

Алекс погледна приятелите си и уверено се усмихна:

— Спокойно.

Но в себе си увереност не усещаше. Само бушуващия в кръвта адреналин и лека слабост в коленете. Все пак изпълнение на скокове „в темпо“ предполагаше постоянна промяна на центъра на тежестта. Да спреш на половината път беше практически невъзможно...

„Всичко е наред — успокой се сам. — Главното е да уловя онова усещане за отчужденост и вътрешно спокойствие. Всичко ще мине като по вода.“

След като направи кратка серия от дихателни упражнения, той се съсредоточи... и наистина влезе в състояние на сатори!

Скок. Времето сякаш спря, макар да му беше пределно ясно, че всичко става за десети от секундата.

Първото салто се получи малко криво заради лекото вълнение. Но щом краката му докоснаха блока, той веднага изхвърли ръце назад и се отблъсна силно с крака, влизайки във втория скок. Погледът му автоматично отчете, че се приземява точно в средата на блока. На третия блок се приземи много по-уверен, дори имаше време да следи за позицията на краката. Четвъртият блок стоеше малко по-далече и Алекс едва успя да удължи салтото си до него, като се приземи само на пети. Въпреки колебливото приземяване, за спиране беше прекалено късно. Наклони се леко назад, използвайки инерцията, и на практика влезе във флик-флак. Приземяването на петия блок се получи много ниско, освен това повърхността му се оказа не особено равна, така че се наложи тежестта да се поеме основно от единия крак. Инерцията го отпрати напред и за да не загуби равновесие, той замахна със свободния крак. Маховото салто се получи много високо и той добави завъртане около оста си.

Алекс почувства нещо нередно в момента, когато краката му докоснаха земята. Той излезе от състоянието на сатори с чувството, че е изпил поне бутилка водка: със забавени реакции, омаломощен и с ужасно главоболие. Изглежда нервното напрежение се отрази на тялото доста по-силно, отколкото по време на тренировките със Сенсеич.

— Това беше невероятно! — възхитено извика Димон. — Жесток си, пич!

— Да, страхотно беше — потвърди Вася. — А за камерата ще го повториш ли?

На Алекс му идеше да го удари, но нямаше и капчица сила.

— Какво?! Значи не си го снимал?!

— Ами ти не каза — сви рамене Вася.

— Сякаш не знаеш, че всичко трябва да се снима без човека да знае — смъмри го Олег. — Лоша поличба е, ако правиш сложни трикове специално за пред камера.

— Да, знам...

„Хм, ясно — въздъхна Алекс. — Заяпал се е в Машка...“

— Ей, тук някакви други момчета дойдоха! — извика един от паркуристите от покрива. — Казват, че търсят Алекс.

— Още някой от нашите? — логично предположи Олег.

Алекс озадачено погледна приятеля си.

— Но защо търсят мен?

Отговорът на този въпрос дойде няколко секунди по-късно, когато иззад бетонната купчина се появила група младежи в черни тениски с изображения на тигри.

— Пфу, дявол да го вземе, само този липсваше! — от сърце въздъхна Вася и Алекс беше напълно съгласен с него.

Ворон иронично-приветливо им помахаша с ръка.

— Затова обичам социалните мрежи, заради глупостта на потребителите им — той приближи до Алекс и самодоволно се ухили. — Хората сами пишат къде и кога ще прекарат времето си, без изобщо да се притесняват, че всеки може да го прочете.

„Мда... колко ненавреме се появяваш! — раздразнено си помисли Алекс. — Ако не беше тази моя слабост, на момента щях да ти набия канчето.“

— Алекс, виждам, че тук правите сериозна тренировка — продължи Ворон. — Какво ще кажеш да добавим малко конкурентен дух?

— За какво говори той? — подозрително попита Олег.

— Откъде да знам? — сви рамене Алекс.

Машка пристъпи до Алекс и тихо попита:

— Какво всъщност става тук? От другата страна на сградата идват още шестима в същите тъпи тениски.

„Така... петима с Ворон и още шест, стават общо дванайсет. А паркуристите са само девет. По принцип никакъв проблем, ние тримата с Тьома и Машка ще ги победим и сами, но все пак по-добре да се избягват такива сблъсъци...“

— И що за съревнование предлагаш този път? — навъсено попита Алекс.

Ворон с лекота скочи на един от блоковете и го погледна отгоре.

— Какво ще кажеш за една малка Игра?

— Не става — рязко отвърна Алекс, поглеждайки към групата момчета в черни тениски. — Писна ми от тези Игри.

Останалите паркуристи застанаха до Алекс и Олег, готови да се намесят по всяко време.

— Страх ли те е?! — злорадо попита Ворон.

Алекс никога не е можел да се похвали с особено търпение.

— Ти веднъж вече загуби. Не искам да си пилея времето с неудачници.

Машка тихо се изкиска в юмука си, а и останалите паркуристи не можаха да сдържат усмивките си.

— Тогава ще трябва да си решим проблемите по другия начин.

Ворон скочи от блока с ефектно махово колело.

— Ако човекът толкова много иска да се бие, ступай го набързо и да приключваме — демонстративно гръмко предложи Машка. — Виж го какъв е хилавичък.

Алекс не подценяваше Ворон, особено в светлината на последната среща. Все пак там, в метрото, паркуристът беше показал доста добро владение на бойните изкуства. Разбира се, Алекс с удоволствие би се сбил с него, но все още не беше се съвзел след скачането по блоковете. Очевидно състоянието на сатори отнемаше твърде много от вътрешните сили, а той нямаше представа кога ще успее да се възстанови.

— Ей, а защо да не поиграем? — неочаквано предложи Тьома. — Ще бъде интересно, никога не съм участвал в тази ваша Игра.

„Сякаш не той самият винаги се отказваше от участия — раздразнено си помисли Алекс. — Духът на съревнованието, виждате

ли, не го устройвал, а сега изведнъж му се приискало да опита. Намерил време!“

— И аз нямам нищо против — присъедини се към разговора Димон.

— Наистина?

Е, Димон винаги с радост участваше, той си беше хазартен за трима. Честно казано, и самият Алекс нямаше нищо против да победи Ворон още веднъж. Но струваше ли си да рискува само няколко дни преди двубоя с „рептилоида“?

— И аз искам — веднага се включи и Машка.

— Закъде без теб — въздъхна Алекс и погледна въпросително към Ворон: — Какви са правилата?

Ворон се ухили.

— Няма правила.

— Супер! — зарадва се Димон.

— Що за глупост? — намеси се Олег. — Да не сте се побъркали?

— Страх ли те е? — подигравателно попита Ворон.

На Алекс му костваше много усилия да се сдържи и да не го цапардоса в лицето. Самодоволната му физиономия наистина дразнеше.

— Играем четирима на четирима! — изръмжа гневно Алекс.

Той, Димон, Тьома и Машка... нея така или иначе нямаше да успее да разубеди.

— Петима на петима — поправи го Олег. — И аз искам да играя — той сви юмруци. — Ще видим кой тук се страхува.

— Отлично! — Ворон кимна към момчетата в черни тениски и четирима от тях мълчаливо пристъпиха напред.

На Алекс му направи впечатление, че никога досега не беше ги виждал, въпреки че много добре познаваше по лице всички членове на „Стоманените тигри“. Този факт му се стори твърде подозрителен, за да го остави просто така.

— Димон, ти виждал ли си някога тези момчета? — тихо попита Алекс.

— А? — Димон сви рамене. — Като че ли не.

„Така си и помислих — констатира Алекс. — Ворон едва ли ги е довел случайно.“

Той се загледа по-внимателно в телосложението на новите противници: слаби, но не и мършави, с добре развити вратове и предмишници. Приличаха на борци, но движенията им бяха твърде отсечени и подсказваха по-скоро за някой вид карате. Пръстите на ръцете не бяха криви, но пък бяха покрити с едва забележими мазоли — следствие на дългогодишни тренировки блъскане по чучела.

Димон извади монета.

— Ези или тура?

— Ези — веднага избра Ворон.

Днес на Алекс явно не му вървеше — падна се ези.

— „Ловци“ — самодоволството на Ворон не знаеше граници. — Между другото, съвсем случайно в себе си имам знаци, подобни на онези от вашата Игра — един от „тигрите“ подаде на Ворон пакет с връзки. — Има два цвята — той се усмихна криво, — сив и риж. Мисля, че на вас вторият ще ви подхожда повече, а?

Алекс, Тьома и Машка веднага настръхнаха.

— Риж? — с пресъхнали устни повтори Алекс. — А защо не оранжев?

— Но нали вие сте рижи — Ворон погледна Машка, а след това и Тьома. — Вие двамата също сте от клуба, нали?

— Този дебил да не е от Рейтинга? — реагира най-бързо от всички Машка. — Не си ни казвал, че познаваш някой от там.

Олег и Димон гледаха приятелите си, без да разбират нищо.

— Ъ-ъ... Рейтинг... за какво говорите?

— Няма значение — махна с ръка Алекс. — Ще ви обясня по-късно — и вече по-тихо добави специално за Машка. — Нямах представа, че е от Рейтинга!

Подозрителната инициатива на Ворон приемаше все по-опасен обрат. Алекс нямаше никаква представа как да обясни на приятелите си всичко това за толкова кратко време и да не показва несигурност пред „тигрите“. Изглежда, точно на това беше разчитал и Ворон, подкачайки ги дали ги е страх.

— Да започваме! — открито подигравателно извика Ворон. — Територията на Играта ще бъде този строеж. Надявам се, че няма да се уплашите и да избягате? — той подаде на Алекс знаците с оранжев цвят, а сивите раздаде на своите хора. — Няколко минути преднина ще ви стигнат ли?

— Напълно — отвърна Алекс и махна с ръка на приятелите си.
„Жертвите“ го последваха, обсъждайки бързо предстоящата Игра.

— Значи трябва да пазим знаците си, така ли? — уточни Машка.
— Нещо като стражари и апаши?

— Аха — потвърди Алекс. — Само те моля без оръжия, нали?

— Оръжия? — повтори Димон.

„О, да, те не знаят нищо за увлеченията на Машка — усети се Алекс. — Но сега нямам абсолютно никакво време да обяснявам.“

— Ей, ти помоли да не вземам нищо със себе си! — възмутено напомни Машка.

Тъома се обърна и още веднъж огледа „тигрите“.

— Не ми харесват тези момчета...

Алекс беше напълно съгласен с него — внезапната поява на Ворон беше твърде подозрителна. Едва ли щеше да се появи тук без ясен план за действие, а и намекът за Рейтинга определено не беше случаен.

— Ти сещаш ли се за някакви „тигри“ в Рейтинга? — тихо се обърна Алекс към русокосия паркурист.

— Знам ли — сви рамене Тъома. — Там са сума ти животни от семейството на котките. Но ако тези момчета са от който и да е клуб в Рейтинга, със сигурност ще са много по-добре подготвени от нас — той хвърли поглед към Димон и Олег. — Сигурен ли си, че си струва да ги замесваш в това?

— Нямам избор — въздъхна Алекс. — Освен това те са проверени момчета, не са някакви слабаци. Ти ще тръгнеш с тях, а аз — с Машка. И най-добре не се разделяйте.

Оставаше му да се надява, че Тъома при нужда ще ги защити, а той ще успее да удържи Машка да не използва хладно оръжие.

На малката строителна площадка беше почти невъзможно да се скриеш, а и никой не се канеше да го прави. Тъома, Димон и Олег се изкачиха до самия връх, а Алекс и Машка решиха да се поразходят из лабиринта от недовършени стаи.

— Ей, какви проблеми имаш с тези момчета? — попита Машка.
— Този боядисания явно не те обича много.

— Това е меко казано — усмихна се Алекс. — Сега всичко е много по-цивилизовано, но наскоро се опита да ми счупи краката.

Издебна ме след тренировка и ме нападна с група приятелчета...

Някъде на покрива се раздаде грохот и тропот на крака.

— Изглежда вече са започнали лова — логично предположи Алекс.

— Защо ни е да бягаме от тях? — попита Машка. — Просваме ги и приключваме.

— Смисълът на Играта е да не позволиш да ти вземат знака — напомни Алекс. — Никой не се кани да се бие.

Въпреки че той не беше много убеден в това — от Ворон можеше да се очаква всичко.

— Ние нали няма да се крием? — лукаво попита момичето. — Че тук дълго ще ни търсят.

Алекс само би се радвал на това. Прекалено подозрително изглеждаха мълчаливите момчета в тениски с изображения на тигри. Той интуитивно се досещаше, че има смисъл да избягва срещата с тях. В допълнение, все още чувстваше лека слабост в краката и не беше уверен в собствените си сили.

— Ей, тъпанари! Ние сме тук! — с колкото сили има извика Машка, карайки Алекс да подскочи от изненада.

— Ти какво...

— Мислех, че обичаш веселбата — намигна Машка.

— Да, направо я обожавам — завъртя очи нагоре Алекс. — Обикновено...

Чу се шум от стъпки и от ъгъла изскочи Ворон в компанията на два „тигъра“.

— Ето къде сте се скрили!

— Спотайваме се като мишки — весело потвърди Машка. — А сега опитайте да ни догоните.

И те хукнаха по коридорите на недовършения втори етаж, прескачайки тук-там срещащите се купчини боклук и строителни материали. За щастие на „жертвите“, стените все още не бяха завършени и нямаше опасност да се озоват в място без изход. Алекс и Машка тичаха между носещите колони, опитвайки да се откъснат от преследвачите си, но Ворон и „тигрите“ ги следваха плътно.

— Да се разделим — подхвърли Алекс, уверен, че всички „тигри“ ще хукнат след него.

И те се разделиха, но въпреки предположението на Алекс, след него продължи само Ворон. Бързо се спусна по стълбите към долния етаж и продължи да бяга. Тук повечето стени бяха завършени и изплъзването стана доста по-трудно, тъй като лесно можеше да се озове в помещение без изход. Влизайки в поредната стая, Алекс, почти без да намалява скоростта, скочи през прозореца. Като по чудо избягна сблъсъка с лежащия на земята бетонен блок, претърколи се настрани и веднага се втурна обратно в сградата през близката врата. Но целите стени на помещението бяха закрити от чували с цимент и единственият изход оставаше вратата, от която бе влязъл.

— Пипнах те — прозвуча зад гърба му.

Алекс се обърна.

— Не бързай да се радваш.

Ворон скочи към Алекс, явно искаше да вземе знака. Алекс сведе рамо, за да не позволи на противника си да го достигне, но изглежда „тигърът“ имаше други планове. Ръката му мина над бицепса и продължи движението си, превръщайки се в удар с лакът в гърлото. Алекс едва успя да подложи китка, но въпреки това гърлото му пострада болезнено. Ворон, без да спира, го хвана за шията и го натисна надолу за удар с коляно. Алекс успя да блокира удара с две ръце, но лакътя в гърба нямаше как да избегне. Потисна пристъпа на кашлица и както беше свит, хвана Ворон за крака и го повали по гръб. Те се затъркаляха по пода, като всеки трескаво се опитваше да улови в захват някой крайник на противника си, а в същото време и да не позволи удар в лицето. Накрая Алекс се извъртя, отхвърли с крака Ворон и се претърколи встрани. В схватката освен за защитата трябваше да мисли и за това как да предпази знака, което допълнително го затрудняваше.

След като се убеди, че знакът е още на мястото си, Алекс пристъпи към изхода, но Ворон пъргаво препречи пътя му.

— Къде тръгна?

Разбира се, нали точно за това въввлече Алекс в Играта. За да може най-накрая да има възможност да се разправи с него, само не беше ясно защо му трябваше да въвличи и останалите във всичко това? Въпреки че тук вината беше по-скоро на Алекс, а Ворон просто се беше подготвил предварително за такава възможност.

„Какво пък, щом толкова иска да се бие...“

Алекс нападна първи и веднага зададе високо темпо на боя. Усещаше, че се движи достатъчно бързо и без използването на сатори. Също така почти веднага разбра, че значително превъзхожда Ворон по опит. Твърде необмислено и ненужно използваше сложни похвати „тигърът“. Технично, но глупаво. Никакви финтове, просто директно нападаше, без изобщо да мисли за защита. Създаваше усещането, че бърза да приложи върху Алекс колкото се може повече прийоми.

Възползвайки се от поредната грешка, Алекс му нанесе удар в слънчевия сплит, а след това го свали с подсечка.

— За какъв дявол си се вкопчил толкова упорито в мен? — попита Алекс, докато Ворон лежеше на бетонния под и жадно гълташе въздух.

— Г-гадняр — едва процеди през зъби „тигърът“.

— Това не е отговор — въздъхна Алекс. — Добре, ти си полежи тук и се замисли за поведението си, аз ще тръгвам.

И той се отпрати към изхода, но бързо се обърна, почувствал внезапна опасност.

Ворон стоеше на колене със затворени очи и мърмореше нещо под нос. С някакво шесто чувство Алекс усети, че ако не го спре, това ще завърши много зле за самия него. В полумрака на помещението той ясно видя как около Ворон започна да се появява едва забележимо синкаво сияние. И определено не беше игра на светлината. Сиянието по-скоро напомняше на онова, което се появи около Сенсеич по време на боя му с „рептилоидите“.

Алекс скочи към Ворон и му нанесе рязък удар с крак в лицето, от който „тигърът“ рухна на пода. Сиянието веднага изчезна.

— На магьосник тръгнал да се прави — малко нервно изръмжа Алекс.

Вече беше направил няколко крачки към изхода, когато изведнъж си спомни въпроса на Машка и реши да се върне. Самият Алекс искаше да разбере защо Ворон толкова много го мрази. Не можеше такава омраза да се вземе от нищото.

— Ворон, сега ще ти задам един въпрос, и по-добре да ми отговориш честно... — започна той.

В следващия миг се раздаде лек пукот и точно над лежащия на пода Ворон се появи примигващ със синя светлина тигър. На големина колкото истински, но значително отстъпващ му по материалност —

през призрачния тигър можеше да се види отсрещната стена. Изглеждаше като съставен от стотици тъмносини парченца, между които просветваше ярък син пламък.

— Какво, по...

Алекс направи крачка към вратата, готов във всеки един момент да се хвърли в бягство.

— Ти пък кой си?

Тигърът мълчаливо стоеше над Ворон, впил искрящите си сини очи в Алекс.

„Може би изобщо не е материален? Просто илюзия?“ — предположи Алекс.

Сякаш прочел мислите му, тигъра глухо изрева и прокара лапа по пода, оставяйки с ноктите си дълбоки следи в бетона.

— Разбрах — вдигна успокояващо ръце пред себе си Алекс. — Тръгвам си.

Но тигърът явно нямаше намерение да го пуска. Изви гръб и с котешка ловкост се хвърли върху Алекс.

Претъркулване...

Алекс се изплъзна от атаката, но сега изходът беше препречен от тигъра, а на рамото на паркуриста се появи прясна драскотина.

„Мамка му — трескаво си помисли Алекс, докато се оглеждаше. — Да бягам? Със сигурност ще ме догони. Да му говоря? Дори не съм сигурен, че този тигър изобщо ме разбира...“

И тогава усети как по лявата му ръка пробяга странен импулс. Като смесица от лек токов удар и докосване до лед. Поглеждайки надолу, той с удивление видя как черната татуировка някак си се изпарява от кожата, превръщайки се в черен дим. Не, все пак не беше обикновен дим, по-скоро сянка... или дори мрак.

Синият тигър наклони глава, наблюдавайки с любопитство случващото се. Същото правеше и Алекс. Мракът бързо прие вече познатите му очертания и няколко секунди по-късно между него и тигъра се появи малкият черен Бяко Тан.

— Ти?! — изненада се Алекс.

„А аз си мислех, че призоваването на Дух пазител в реалния свят е възможно само с помощта на специална техника. Сигурно точно това е правел Ворон, когато го ударих... Но аз не направих нищо подобно!“

Бяко Тан известно време си игра на втречени погледи със синия тигър, без да обръща внимание на Алекс. Сякаш мина цяла вечност... Но накрая синият тигър изсумтя и по царски бавно се върна до лежащия на пода Ворон.

— Той няма да те закача — раздаде се баритонът на Бяко Тан.

— О — отпусна се Алекс. — Благодаря ти... Слушай, имам нужда от твоята помощ и за още нещо...

— Тихо — прекъсна го тигърът и бързо заговори: — Не мога да остана дълго време във вашия свят. За теб е по-добре да се махнеш оттук възможно най-бързо. Духът пазител ще защитава своя носител и може отново да започне да се изнервя. Запомни най-важното: не е нужно да казваш на когото и да било за това, което се случи тук, дори и на своя учител.

Алекс сви рамене.

— Щом казваш... но...

— Това е много важно! Не забравяй.

Веднага след това Бяко Тан отново се превърна в черен облак, плъзна се към ръката на Алекс и попи в кожата. Усещането пак беше като изгаряне, но младежът почти не почувства болката, намирайки се все още под впечатленията на тези неочаквани събития.

За да не изнервя застаналия над Ворон син тигър, той бързо се изнесе от помещението. В главата му се въртяха десетки въпроси, но беше толкова разтърсен от случилото се, че дори не можеше да ги формулира точно. Не всеки ден се срещаш с призрачни тигри.

Впрочем точно сега не му беше до дълги размишления, приятелите му все още бяха изложени на сериозна опасност. Алекс излезе от сградата, качи се върху огромен стоманен контейнер за по-голяма видимост и почти веднага ги забеляза. Тьома и Димон бягаха от двама „тигри“ на третия етаж на сградата, докато не достигнаха края ѝ. Димон веднага се хвана за ръба, за да се спусне на втория етаж, докато Тьома се опита да отклони вниманието на преследвачите. „Тигрите“ атакуваха паркуриста с такава агресия, че веднага стана ясно — тях Играта не ги интересуваше много. Димон слезе на втория етаж в момента, когато един от „Тигрите“ успя да нанесе удар с крак на Тьома и буквално го измете от покрива.

Алекс съвсем ясно видя как Тьома прелита почти десет метра и пада върху купчина пясък. Едва ли беше получил сериозна травма —

паркуристът можеше да се приземява не по-лошо от котка. Но след него веднага скочи един от „тигрите“ с явното намерение да се приземи директно отгоре му. Последващите събития са оказаха скрити от погледа на Алекс от ъгъла на сградата, но той беше сигурен, че Тъома се е отдръпнал и ще даде отпор на нападателя.

Алекс скочи от контейнера, за да побърза на помощ на приятеля си, но тогава чу шум точно над главата. Почувствал интуитивно опасност, той отскочи настрани и на мястото, където беше току-що, се приземи един от „тигрите“. Без да каже нито дума, младежът атакува Алекс буквално с градушка от удари.

„Това определено не е Играта!“ — само това успя да си помисли Алекс, преди окончателно да се потопи в битката.

Време за празни мисли нямаше, „тигърът“ се биеше... като тигър. Атакуваше, без изобщо да мисли за защита, пробивайки всички блокове на Алекс, и сякаш дори не забелязваше неговата съпротива.

Алекс така и не разбра кога пропусна удара, от който „отплува“. В следващия миг той усети, че пада на земята и губи съзнание...

* * *

Малко по-рано. Някъде наблизо.

Мария тичаше по коридорите, опитвайки се напразно да се откъсне от преследвачите си. Дори нямаше нужда да се обръща, за да се увери, че „тигрите“ не изостават нито крачка.

„Ама че пъргави гадини! — помисли си раздражено, докато правеше поредния остър завой. — Така могат и да ме стигнат!“

Както се оказа, Машка съществено подценяваше „тигрите“. На поредния завой един от тях, без да намалява скоростта, се затича към противоположната стена, направи няколко крачки по нея, после се отблъсна и се приземи точно пред момичето.

Единственото, което успя да направи при такава скорост, беше да се опита да заобиколи „тигъра“ покрай стената. Той не се опита да я спре, а просто я препъна. След като направи грациозен полет, Мария влезе в салто, болезнено усети някои неравности по пода, и отново скочи на крака.

Но „тигрите“ вече бяха до нея. Единият хвана момичето за ръката, извивайки я в болезнен захват, а вторият се опита да свали знака. Мария се изви с цяло тяло, изплъзвайки се от захвата, и в същото време ритна в лицето нападателя. После се отгласна с ръце от пода и нанесе удар с двата крака в гърдите на единия от „тигрите“. Веднага след това премина в активно нападение, усърдно атакувайки най-уязвимите части на тялото: слабините, шията и лицето. Тя се въртеше като пумпал, но нито един от ударите ѝ не нанесе сериозни щети. „Тигрите“ успешно отбиваха атаките ѝ и Машка искрено съжали, че по молба на Алекс остави всичките си оръжия у дома.

Като не постигна никакви резултати, тя реши да се оттегли, но „тигрите“ нямаха никакво намерение да я пуснат. За немалка изненада на момичето, те изобщо не ѝ отстъпваха по бързина, показвайки чудеса на ловкост и точност. Двата „тигъра“ с лекота избягваха нейните удари и при това търпеливо я изблъскваха към стената.

„И защо реших да послушам Льошка точно днес! — раздразнено си помисли Мария. — Поне иглите да бяха в мен... Но тези момчета определено са доста по-пъргави от Костя и Алекс!“

Тя се разсея само за секунда, но това беше напълно достатъчно на „тигрите“, за да я свалят на земята. Преди да успее да гъкне, вече беше притисната към бетонната повърхност без никаква възможност да мръдне. Единият от „тигрите“ безцеремонно откъсна знака от ръката ѝ и Мария веднага се почувства свободна.

— Простаци! — изсумтя тя, докато ставаше от пода и се изтупваше.

„Тигрите“ мълчаливо се разбягаха в различни посоки, без да обръщат никакво внимание на момичето. Това би било наистина обидно, ако не изглеждаше малко плашещо...

„Ох, умее да си избира врагове Льошка — въздъхна момичето. — Глупчото ми той!...“

* * *

Прас.

В следващия момент Алекс вече лежеше на земята и гледаше в небето.

— Какво?!

Той скочи на крака и се огледа. Погледът му веднага попадна на младежа, който го беше нокаутирал. „Тигърът“ тъкмо излизаше от помещението, от което самият Алекс беше излязъл преди малко, метнал на рамо Ворон.

— Ей, я чакай! — ядосано извика Алекс.

Не понасяше да губи, затова въпреки болката в главата и слабостта по цялото тяло беше готов да продължи боя.

— Знакът ти е в мен — за първи път проговори младежът. — Така че да се бием няма смисъл, вие вече загубихте.

— Ах, ти...

„Тигърът“ се обърна и спокойно тръгна покрай сградата, без да обръща внимание на възмутените викове на Алекс.

„Непробиваем просто — раздразнено си помисли Алекс и последва «тигъра», като за всеки случай спазваше дистанция от него. — Той каза, че вече сме загубили. Тоест... иска да каже, че «ловците» са събрали всички знаци?! Но нали Играта започна само преди десетина минути!“

Излизайки иззад ъгъла на недовършената сграда, той веднага видя приятелите си. Цялата компания се беше събраха на площадката с бетонните блокове и нещо емоционално обсъждаха на висок глас. В групата бяха Димон, Олег и Машка, липсваше само Тьома. Недалеч от тях стояха момчетата в черни тениски, точно към тях се отправи и несловоохотливият „тигър“.

— Лъошка! — махна му с ръка Машка.

Алекс се приближи до приятелите си и едва тогава забеляза седналият на земята Тьома. Русокосият паркурист изглеждаше подозрително блед.

— Как си? Видях как полетя от покрива...

— Да... пълна идиотщина — махна с ръка Тьома и веднага изохка, хващайки се отстрани. — На всеки може да се случи...

— Да, дреболия някаква — нервно изкоментира Вася. — Когато те видях как падаш, си помислих: край с него.

— Да, отнесоха ни като куцо пиле домат — навъсено призна Димон. — Дори не разбрах какво направи с мен. Хоп — и вече се търкалях на земята без знак.

В това време „тигрите“ спокойно напуснаха територията на строежа, без изобщо да поглеждат в посока на паркуристите. Мълчаливите момчета в черни тениски явно не бяха толкова прости, щом без проблем бяха пробили „желязната риза“ на паркуриста. Между другото, най-вероятно само благодарение на тази техника Тьома не беше получил по-сериозни наранявания по време на падането. Не е толкова лесно да паднеш от височината на третия етаж и да се отървеш с лека уплаха.

— Май съм счупил ребро — намръщи се русият паркурист.

Е, или не само с лека уплаха.

— Това е гадно! — искрено каза Алекс. — Трябва незабавно да те закараме в болница.

А толкова му се искаше да разкаже на Машка и Тьома за срещата със светеция тигър, но не можеше да го направи, докато паркуристите бяха наоколо.

— Аз ще отида да взема колата, а вие излезте на пътя — извика един от паркуристите и хукна навън.

— Има ли още травми? — опомни се Алекс.

— Сериозни няма — поклати глава Олег. — Е, ако не броим моралните. Ние всички загубихме, тези момчета наистина са яки и играят много твърдо. Откъде ли ги е взел Ворон?

— Неговото семейство са собственици на клуб по бойни изкуства — напомни Димон. — Оттам си е подбрал загубеняците.

Алекс и Тьома се спогледаха.

Не, подбрал беше не загубеняци, а сериозно подготвени бойци, участници в Рейтинга. Макар Ворон да беше глупак, който така и не се научи да се бие нормално, тези момчета победиха по всички пунктове учениците на „Рижия дракон“.

Алекс взе багажа, а Димон и Олег помогнаха на Тьома да се изправи на крака. Скоро злополучният строеж остана зад гърба им, както и горчивият вкус на поражението. Нямахше смисъл да го преживява чак толкова, защото чувстваше, че се е сблъскал с наистина сериозни противници. „Тигрите“ използваша точно толкова сила, колкото им трябваше за постигане на целта. Именно затова Олег и Димон издържаха най-дълго от всички и се разминаха без травми. Паркуристите не тръгнаха да демонстрират колко са яки, а играха в

обичайния си стил, носейки се като луди из цялата строителна площадка.

— Между другото — изведнъж си спомни Машка. — Ти така и не ми отговори, защо той те мрази толкова?

— Вече ти казах, представа си нямам — откровено призна Алекс. — Ние и преди сме се заяждали, но никога не сме стигали до крайности. И изведнъж, преди около месец, той ме нападна с приятелите си с явното намерение да ме прати в болница.

Вася тихо се прокашля:

— Ъ-ъ... ти наистина ли не си спомняш?

— А трябва ли?

— След представлението в клуб „Дайкини“...

Алекс честно се опита да си спомни събитията, но не му се получи много добре. Всичко му беше като в мъгла.

— Пийнахме си доста добре... — Вася погледна Машка, въздъхна и продължи: — И ти там се заигра с едно червенокосо момиче.

— А, Ритка — Алекс неразбиращо погледна приятеля си. — Е, с нея се позабавлявахме малко, но оттогава не съм я виждал, дори телефона ѝ не взех.

Димон се ухили.

— Да, бе, малко! Заключихте се в гримьорната...

Алекс изшътка на приятеля си, опитвайки се да скрие смущението си пред Машка, и раздражено се обърна към Вася:

— И какво всъщност искаш да кажеш?

— Ворон я ухажва от много време. Истинска любов — театри, кино и така нататък. Нейната приятелка още тогава ми разказа.

„Само наранен влюбен ми липсваше — ужаси се Алекс. — Ето за какво значи е цялата работа. Но откъде можех да знам?! Тя сама дойде при нас след шоуто заедно с приятелката си... Ох, лоша работа!“

— Мъже — презрително обобщи Машка. — Никога не съм можела да разбера как вие, момчета, можете да въздишате по едно момиче и в същото време да се срещате с десетки други.

„Да, това е една от многото загадки на мъжката психология — призна Алекс и внезапно си спомни как се вбеси, когато Вася се засили към Настя Корольова. — Сега напълно разбирам чувствата на Ворон. На негово място аз щях да направя същото.“

— Право в десетката — съгласи се Вася. — Аз също никога не съм го разбирал. Как не те е срам да си такъв сваляч, Алекс?

— Замълчи вече — обади се в защита на приятеля си Димон. — Разликата между тебе и него е като между Казанова и Квазимодо.

„Леле, какво сравнение! — изненада се Алекс. — А се нарича приятел...“

— Квазимодо, да! — избухна в смях Вася. — Много подходящо сравнение.

— Е, благодаря ти — изсумтя възмутено Алекс.

— Аз за теб се старая — сви рамене Димон и замислено погледна приятеля си. — Но кой би си помислил, че сериозният Ворон е такъв романтик? Знаеш ли, мисля, че ако бях на твое място, щях да се извиня...

— Сякаш това ще промени нещо — изсумтя Алекс, опитвайки се да скрие смущението си.

За щастие, в този момент паркуристите излязоха на пътя, където вече ги чакаше колата. В крайна сметка в нея се качиха Алекс, Тьома, Машка и Димон, а останалите, въпреки бурните протести на Вася, се отправиха по домовете. В спешното отделение на Тьома му направиха рентген, който показва не твърде приятна присъда — фрактура на три ребра. Почивка, антибиотици, и пак почивка...

Приятелите позвъниха на Данил, за да ги вземе от болницата и да закара Тьома у дома, а след това останалите — на тренировка. Докато го чакаха, тримата се отдадоха на тъжни размишления какво ли предстои да направи с тях Сенсеич. И никакви опити на Димон не можаха да подобрят настроението им...

— Хей, това е просто една загуба — ядоса се най-накрая Димон. — Какво толкова сте увесили нос?!

Да, ясно, Тьома беше притеснен заради счупените ребра. Няма нищо по-лошо от сериозна травма за човек, свикнал да тренира по няколко пъти на ден и който не може да си представи живота си без спорт. Алекс можеше само да се досеща за навъсеността на Машка, затова пък много добре знаеше причината за собственото си лошо настроение. Направо не можеше да повярва, че, без дори да знае, е направил толкова ужасно нещо. Не е особено приятно да се чувстваш мръсник... Това беше дори по-лошо, отколкото усещането за пълния и безусловен разгром, който им нанесоха „тигрите“.

— На мен, например, изобщо не ми е приятно да научавам за грозните постъпки на приятелите си — мрачно отбеляза Машка.

— Сякаш аз обичам да научавам за собствените си лоши постъпки — измърмори Алекс.

След тези думи Димон призна поражението си и повече не се опита да повдигне настроението им.

— Добре, прибирам се у дома — заключи той.

— Ще те изпратя — веднага скочи Алекс.

Те излязоха от болницата и спряха на стълбите.

— Слушай, Дим, аз наистина ли съм такъв мръсник, а? — неочаквано и за себе си попита Алекс.

Димон се усмихна.

— Честно ли?

Алекс бързо кимна.

— Ти си самовлюбен, обсебен от собствената си персона егоист, на който не му пука за околните — Димон го потупа по рамото. — Но ти си и мой приятел. Така че ако имаш сериозни проблеми, веднага ще ми кажеш, нали? Виждам, че в последните дни съвсем си излязъл от релси...

— Благодаря ти — искрено каза Алекс. — Но с това трябва да се справя сам. Веднага щом се появи възможност, всичко ще ти обясня. Обещавам.

— Ще разчитам на това — Димон вече тръгваше, но изведнъж се обърна и му намигна. — А момичето как само ти се цупи! Има нещо май?

— Вече ти казах, че сме само приятели! — извика Алекс, но Димон се беше обърнал и само махна с ръка.

„Ама че досада — раздразнено си помисли Селин. — Колко пъти да му повтарям, че Машка ми е просто приятел?!“

Той се върна в болницата при другите и хвана края на разказа на Тьома за сблъсъка с „тигрите“.

— Всъщност ребрата ми не се счупиха по време на падането — изненада всички Тьома. — Тогава успях да задействам „желязната риза“ и се отървах дори без натъртване.

— Но как тогава ги счупи?

— Счупи ми ги „тигъра“ — намръщи се Тьома. — Още с първия удар, представяш ли си? Използвах „желязната риза“ и дори не го

блокирах, за което си и платих... Между другото, твоите приятели направо ги отнесоха, нищо не успяха да направят. Тези „тигри“ се оказаха доста по-силни, отколкото можех да си представя.

— Така е — Машка се намръщи. — Отдавна не съм губила толкова обидно...

Най-накрая те останаха сами и можеха спокойно да обсъдят срещата с „тигрите“. За огромно съжаление на Алекс той не можеше да разкаже за появата на своя Бяко Тан и призрачния тигър. Все пак това му беше първото стълкновение с чужд Дух пазител — ако, разбира се, той беше именно такъв. Но черният тигър даде съвсем ясно да се разбере, че всичко трябва да остане в тайна.

Докато Машка разказваше на приятелите си за кратката среща с „тигрите“, Алекс я гледаше замислено, размишлявайки върху думите на Димон.

„И защо той реши, че Машка чувства нещо към мен? За толкова години това отдавна щеше да излезе наяве, ние с нея си знаем практически всичко един за друг.“

— Видя нещо интересно ли? — насмешливо попита гимнастичката.

— Ъ, кхм...

Алекс беше забравил, че тя винаги усеща погледа му.

— Момчета, нека не се поддаваме на песимистични настроения само няколко дни преди боевете — неочаквано каза Тьома. — Ребрата ще оздравяват бързо и скоро ще съм във форма. А вие двамата трябва да се съсредоточите върху тренировките. Някой ден непременно ще отмъстим на тези момчета за това позорно поражение.

— Точно така! — съгласи се Машка.

Алекс се усмихна.

— Да, първо ще разпердушиня „рептилоида“, а после ще се заема с „тигъра“, който ми взе знака!

— За начало ще трябва да преживееш днешната тренировка — ехидно напомни Тьома.

„Фасулска работа! — реши да се заеме със самовнушение Алекс. — Нали сега си имам сатори...“

* * *

По същото време. На другия край на Москва.

Ворон рухна на леглото и се загледа в тавана.

„По дяволите! Нали получих това, което исках?! «Тигрите» смачкаха Алекс и приятелчетата му! Защо тогава се чувствам толкова тъпо?!“

Разбира се, той много добре знаеше причината за ужасното си настроение. Ворон беше бесен за това, че позорно загуби от основния си противник. Разбира се, момчетата от клуба без проблем се справиха с паркуристите и приятелите на Алекс от „Рижия дракон“. В крайна сметка нали точно за това Ворон се беше обърнал за помощ към старите си познати от младшата група на „Стоманения тигър“. Някога и самият той беше в нея, но впоследствие заряза тренировките и се зае с акробатика и паркур.

Въпреки буйния си нрав, най-малкият син на семейство Ворон никога не си беше падал по бойните изкуства. Е, може би с изключение на някои демонстрации от ушу, или ефектни удари от капоейра или трикинг. Това му беше наистина интересно. Но никога не беше обичал да се бие. Разбира се, случваше му се да взема участие в мелета, обикновено в пристъп на гняв, но благодарение на семейните тренировки всички битки на улицата завършваха с бърза и безусловна победа. Що се отнася до Рейтинга... Ворон не искаше да има нищо общо с него. Като всеки нормален човек, той предпочиташе да се весели и да получава от живота удоволствия, а не да си губи времето в спортните зали. И той се забавляваше до тогава, докато не срещна нея...

Любов? Увлечение? Той не се замисляше над такива сложни категории. Просто Рита го привличаше. Искаше му се да е до нея, да чува смеха ѝ, да вижда усмивката ѝ... И момичето с удоволствие приемаше неговото ухажване. Те обикаляха по кина, театри, кафенета, говореха си много. Но Рита постоянно казваше, че макар Ворон да ѝ харесва, тя все още не е готова за сериозна връзка.

„Глупак! — раздразнено си помисли Ворон. — Какъв глупак съм бил!“

Сега той знаеше, че тя просто го е използвала. Веднъж Рита му призна, че го обича по-скоро като приятел. Да го чуеш от момичето, което харесваш, след няколко месеца на безплодно ухажване... не

беше особено приятно. Той мълчаливо се обърна и си тръгна, като си обеща никога повече да не я търси. За съжаление, само седмица покъсно пътищата им се пресякоха в един от московските нощни клубове. Същата вечер „Летящите тигри“ имаха представление заедно с някаква нова група акробати — „Лудите дракони“. И именно един от членовете на тази група прекарваше времето си с Рита. Самодоволният младеж веднага не се хареса на Ворон, а след това се случи нещо, което го накара истински да намрази Алекс. Ворон хвана двойката да се забавлява в съблекалнята...

Ворон скочи от леглото и закръстосва стаята.

„Ще се добера до него! Ще изтрия самодоволната усмивка от лицето му! — той рязко спря и щракна с пръсти. — Точно така! Всичко, което ми трябва, е да го предизвикам на бой в Рейтинга! Разбира се, най-напред трябва да се подготвя подобаващо, сега явно не съм достатъчно силен... Дори с моя Дух пазител не мога да се справя. И досега не мога да разбера защо Бяко Рю пусна Алекс? Дяволският тигър даже не ми обясни поведението си, а просто мълчаливо се оттегли в своя свят...“

Ворон не разбираше мотивацията на Бяко Рю. Тигърът се появяваше на призива му само когато си искаше и не беше словоохотлив. Духът пазител очевидно нямаше намерение да тренира своя носител, дори когато Ворон наистина го искаше. А след като той заряза тренировките...

„Значи ще трябва да се обърна за помощ към Женя — въздъхна Ворон. — Той е нашият заслужил треньор...“

Взе набързо душ, преоблече се и се отправи към по-големия си брат в клуба по бойни изкуства „Стоманения тигър“. Клубът беше наблизо, на около километър разстояние. Семейството на Ворон притежаваше голяма четириетажна сграда, напълно обзаведена за нуждите на майсторите и адептите на бойните изкуства: няколко просторни боксови зали, басейни, сауни, фитнес зали и специални стаи за медитация и симулационни занятия. Обикновените ученици нямаха достъп до всички помещения, а най-тайните от тях бяха скрити дълбоко под земята. Разбира се, Ворон като член на семейството на основателите на клуба имаше достъп до всички зали, но много рядко се появяваше там.

Евгений Воронов — по-големият брат на Ворон, напротив, беше посветил на клуба целия си съзнателен живот и на двадесет и осем години беше станал най-добрия му боец. Е, след баща им, разбира се. Евгений живееше в клуба, клубът беше неговият живот и мислеше само за Рейтинга. Идеален син на фанатичния им баща, какъвто Ворон изобщо не искаше да става.

Той намери брат си, както винаги по това време, да води групови занятия с по-малките, непосветени в тайната на Рейтинга, ученици. Вечно небръснатият, мършав и прегърбен мъж със сенки под очите вървеше между тях и от време на време коригираше движенията им. Учениците в обичайни спортни екипи овладяваха най-елементарните движения на стила „чан-чуан“ — дългия юмрук. Стил, характеризиращ се с широка амплитуда на движенията и много скокове и удари с крака. Именно заради визуалната му красота, а така също и заради високите изисквания за гъвкавост и подвижност на ставите, този стил беше често предпочитан за начало — позволяваше да се подготвят учениците за по-твърдите стилове и да не се отегчават.

Ворон влезе, покланяйки се предварително на залата, после на учителя, и приближи към брат си.

— Може ли за момент.

— Продължавайте без мен — заповяда Евгений и излезе от залата заедно с по-малкия си брат. — Е, какво толкова се е случило, че така изведнъж се появяваш в клуба?

Ворон се сдържа и не тръгна да казва на брат си какво мисли за него, за клуба и за скапания Рейтинг. Вместо това само се усмихна и с известно усилие произнесе:

— Искам да тренирам в основната група и да участвам в боевете на Рейтинга.

— Винаги си казвал, че изобщо не ти пука за Рейтинга — напомни брат му, повдигайки изненадано вежди. — Вместо истински да работиш върху себе си, ти предпочете циркаджийството и развлеченията.

— Да, аз и сега не понасям глупавия ви Рейтинг! — раздражено се съгласи Ворон. — От най-ранна възраст им набивате в мозъците: работи над себе си, ти ще станеш най-добрия, изкачихме се една степен нагоре... Писна ми!

— Тогава защо така изведнъж реши да възобновиш тренировките?

Ворон сви юмруци и криво се усмихна:

— Просто сега в Рейтинга има един човек, когото искам добре да подредя...

---

[1] кат лип — (от англ. cat leap) — да скачаш като котка. ↑

[2] акураси (от англ. accuracy) — „точност“. Скок към даден обект с последващо запазване на равновесие на него. ↑

ГЛАВА 7

Два дни до боя. Клуб „Рижия дракон“

Днес Алекс крачеше за тренировката със смесени чувства. От една страна, не му излизаше от главата вчерашната загуба от приятелите на Ворон, а от друга беше неочакваният успех в спарингите срещу приятелите му, благодарение на използването на сатори.

Сега на Алекс му беше достатъчно само да се потопи в лек транс, и времето за него се забавяше. Това беше наистина невероятно, нали най-накрая беше усвоил съвсем автентична мистична техника! За съжаление, това изобщо не приличаше на някакъв фантастичен филм — той не се движеше като мълния, а просто по-добре контролираше случващото се благодарение на повишена концентрация. Макар Сенсеич да му обеща, че с времето ще успее да развие тази способност много по-добре, засега тя му даваше съвсем минимално предимство, освен това изискваше продължителна подготовка. В момента влизането в нужното състояние му отнемаше около пет минути.

Също така Алекс беше много изненадан от вчерашната реакция на Сенсеич към разказа за сблъсъка с „тигрите“. Беше очаквал всичко друго, но не и думите „е, като за първи сблъсък леко сте се отървали“. Звучеше не особено жизнеутвърждаващо...

Пред входа на залата се сблъска с Данил. Баскетболистът не изглеждаше толкова доволен от живота като Алекс, меко казано. Под дясното око на дългуча се мъдреше прясна синина, а ръкостискането му беше подозрително предпазливо.

— Как е? — попита Алекс.

— Не питай — мрачно отвърна Данил и продължи, без да каже нито дума повече.

„Изглежда днес ще е поредния нов етап от нашето обучение — въздъхна Алекс и прекрачи прага. — Чувствам, че Сенсеич ще е брутален...“

— Добро утро, Алекс — бодро поздрави учителят. Той лежеше в средата на залата със затворени очи, пъхнал ръце под главата си. — Готов ли си за прехода към следващото ниво тренировки?

С тази фраза Сенсеич ги посрещаше вече за пореден ден.

— Винаги готов — честно отвърна Алекс и се отправи към съблекалнята.

Днес той наистина чувстваше прилив на сили и беше готов за нови предизвикателства дори повече от обикновено. Първите успехи в опознаване тайните на бойните изкуства го бяха окрилили и го караха да вярва в себе си и в евентуалната победа в двубоя.

Вече преоблечен, Алекс влезе в залата, седна на пода и започна бързо потапяне в транс. Скоро почувства мускулите си достатъчно загреети и бодро скочи на крака. След като разкърши врата, тялото и ръцете, Алекс изстреля:

— Започваме ли?

Сенсеич бавно се изправи на крака.

— Влез в състояние сатори.

Алекс послушно затвори очи, представи си ясно синьо небе, успокои дишането... и получи удар в стомаха.

— Кха!

Той рухна на пода, конвулсивно гълтайки въздух с уста. Колкото и преси да си правил, на удара на Сенсеич дори боксов чувал не би издържал.

— Оставаше и в поза лотос да седнеш — подсмихна се Сенсеич. — По време на бой така ли ще затваряш очи?

Да, точно нещо подобно очакваше и Алекс. Той се научи да влиза в състояние на медитация във всеки един момент, но за достигане на сатори му трябваше известно време. Вчера учителят му позволи да се подготвя за всеки спаринг, за да може предварително да влезе в нужното състояние, но сега авантата приключи.

— Това е първият недостатък — с менторски тон каза Сенсеич и след като търпеливо изчака Алекс да дойде на себе си, добави: — Опитай още веднъж.

Алекс отново влезе в транс, очаквайки всеки момент да получи удар, но такъв не последва. Успя да достигне нужното състояние и отвори очи в свършено нов свят, действащ по други закони. И самият

Алекс вече беше друг. Всички емоции бяха останали някъде встрани. Не изчезнаха, не, просто вече не го вълнуваха.

Той атакува Сенсеич първи, логически разсъждавайки, че това е единственият му шанс да промени обичайния ход на боя.

Няколко удара с ръце в лицето бяха блокирани.

Удар с крак в пищяла попадна в нищото.

Уви, въпреки че премина към ново ниво на възприятия, не успя да реагира на атаката на Сенсеич. На практика Алекс дори не разбра какво се случи.

Прас!

И вече лежеше на татамито, гледайки изненадано в тавана. Разбира се, след такъв полет за никаква концентрация и дума не можеше да става — сатори изчезна още щом загуби контрол над себе си. Анализирайки усещанията си, той осъзна, че Сенсеич просто го беше блъснал с длан в гърдите. Очевидно движението му е било толкова бързо, че не го е забелязал.

— Втори недостатък — невъзмутимо събщи Сенсеич. — Прекалено лесно е да те изкара човек от сатори. Продължаваме ли?

В продължение на два часа Сенсеич монотонно караше Алекс да влиза в сатори и веднага брутално го връщаше към нормалното му състояние. Скоро по тялото на младежа не остана здраво място.

— Може би има някаква тайна? — навъсено попита Алекс, докато за пореден път се изправяше на крака.

— Единствената тайна е пълният самоконтрол — разочарова го учителят. — Не очаквай, че ще ти разкрия някаква тайна. Просто продължавай да работиш над себе си.

— Продължавай да работиш над себе си — измърмори Алекс, докато разтриваше задника си. — Ако ще действам и занапред по същия начин, определено няма да доживея до боя с „рептилоида“.

— Не преувеличавай — подсмихна се Сенсеич. — От няколко синини още никой не е умрял. Влизай в сатори и да продължаваме.

Алекс вече инстинктивно потъна в транс и с огромни усилия отби първите две атаки. Затова пък следващият удар го изпрати в дълъг полет. Но някак успя да засече момента на попадението и като по чудо успя да запази концентрация.

„Най-накрая! — зарадва се той. — Издържах удара и запазих концентрация!“

Тялото му вече правеше невероятно салто, избягвайки доста небрежния, но въпреки това мълниеносен удар на Сенсеич. Едновременно с това изостреното внимание му позволи да чуе звука на отварящата се входна врата. Стъпвайки на крака, той се хвърли към Сенсеич в нелеп опит да го достигне в близък бой. Кратката размяна на удари с ръце беше прекъсната в най-неочаквания момент.

— Привет на всички — весело поздрави Тьома.

Гласът му послужи като своеобразна команда. Алекс застина в нелепа поза с усукани ръце, а Сенсеич многозначително държеше пред носа му юмрука на свободната си ръка.

— Край, приключихме. Ще се видим на общата тренировка.

Алекс се запъти към съблекалнята заедно с доволно ухиления паркурист. Въпреки получената травма, Сенсеич не беше прекъснал тренировките си с него, макар че му забрани да участва в спаринги. Съдейки по думите на Тьома, учителят му помагаше да работи върху „желязната риза“, за да я издигне на следващото ниво. Тоест ни повече, ни по-малко от това да ускори регенерацията на тъкани и кости. Травмата беше дошла в много удобен момент, превръщайки се в отлично учебно пособие.

— Тренировката продуктивна ли беше? — попита Тьома.

— О, да! — изсумтя Алекс, загледан тъжно в огледалото. Синините изглежда бяха поне десетина, ако не и повече. „Продуктивността“ на тренировката можеше да се конкурира с неотдавнашния бой с „рептилоида“. — Слушай, само да приключим с тези боеве и ще се запиша ученик при теб. Стига съм ходил в синини...

Излизайки от залата, Алекс се отправи директно към тяхното кафене, очаквайки да види някой от приятелите си. Разбира се, очакванията му се оправдаха, Костя, Данил и Машка вече седяха там. Цялата маса пред тях беше отрупана с чинии с храна.

— Защо сте се събрали толкова рано? — изненада се Алекс.

— Пич, след два дни са боевете, забрави ли? — напомни Данил. — Ако не сме подготвени, едва ли ще се отървем цели. Някак си не ни е до почивка.

Да, Алекс отлично разбираше вълнението им. А на тях им предстояха стандартни боеве. Но по принцип всеки бой можеше да стане бой до смърт, нали винаги има вероятност за летален изход.

Колко спортисти са умирали на татамито със счупен врат или спряло сърце? А и боеве с използване на мистични техники могат да бъдат много по-опасни.

— Ако искаш, седни да хапнеш — любезно предложи Данил. — Ние стигнахме до извода, че тези мистични тренировки буквално ни изпиват соковете.

— Аз за вчерашния ден съм свалила пет килограма — оплака се Машка, докато нагъваше порция спагети. — Прибрах се в къщи и се ужасих.

Алекс я погледна недоверчиво. Беше останал с впечатлението, че Сенсеич не я обучава на нищо особено, освен работа с игли и мечове. След като изгледаха видеозаписите на нейната противничка, те решиха да изберат схватка с хладно оръжие до първа кръв. Това беше стихията на Машка, тук можеше да покаже всичко, на което е способна.

— Какво се е показало тук? — попита Костя, прокара ръка по рамото ѝ и отскочи, преди да го настигне наказанието.

— Кости? — предположи Данил. — Или сиво вещество...

Вилицата се заби в стената на сантиметър от ухото му.

— Машка, слънчице, аз се пошегувах! — извика със закъснение Данил.

„Хм, а аз бих я уловил тази вилица, ако бях в състояние на сатори — самодоволно си помисли Алекс. — Макар че за експерименти е прекалено рано...“

Той бързо си поръча любимите пилешки гърди и се присъедини към апетитно похапващите си приятели.

Машка приключи със спагетите и сръга Алекс в ребрата.

— Как са вашите тренировки за влизане в сатори? Сигурно Сенсеич те бие по главата дотогава, докато не достигнеш желаното ниво на просветление?

— Още по-лошо — въздъхна Алекс. — Вече се научих да влизам свободно в това състояние, но само за миг да загубя концентрация, и всичко изчезва. Така че сега ме кара да влизам в сатори, а след това ме пребива почти до безсъзнание...

— Страхотно! — възхити се Костя. — Жалко, че не мога да участвам в твоята тренировка.

— Хей, а как се научи да влизаш в сатори толкова бързо?

Алекс и сам не знаеше защо така и не разказа на приятелите си за пътуването до тайнствената къпалня. Вероятно по същата причина, поради която Тьома и Костя не се разпростираха особено за методиките на тренировките със Сенсеич. На всеки му се искаше да се похвали с резултати пред приятелите си, но подробностите за хода на тренировките предпочиташе да запази за себе си.

— Много е просто — усмихна се Алекс и протегна ръка напред.
— Виждаш ли лъжицата? В действителност нея я няма.

Машка взе лъжицата и леко го чукна по челото.

— А, не, има я — потърка удареното място Алекс. — Добре поне, че не хвърли вилица.

— Говори ми още — изсумтя Машка. — Докато се занимаваш с просветление, аз денонощно тренирам с меч и игли. По мое мнение, вече съм на сто процента готова за боя.

— Блазе ти — въздъхна Алекс. — А аз освен сатори нищо друго не уча. Не съм сигурен, че това ми гарантира победата. Като цяло, пълно разочарование.

— Ти не разбираш истинския смисъл на тази дума — поучително заяви Костя. — Разочарованието — това всъщност е освобождаване от заблуда или илюзия. Ти просто най-накрая си се разделил с илюзиите и вече можеш честно да си кажеш: „аз съм неудачник“.

Алекс, който през целия монолог на приятеля си се бореше ожесточено с голямо парче пилешко, едва не се задави.

— О, я стига!

— Ти си дъвчи, дъвчи — ухили се Костя. — Събирай сили. Скоро е общата тренировка и ти предстои да си го получиш за пореден път. Ох, и колко ще те боли...

Тук Алекс беше съгласен с него. За някой със сигурност щеше да бъде болезнено, но за кого точно... Този въпрос все още предстоеше да се реши. Вчерашните спаринги с Костя завършиха „три на три“, победител нямаше. Днес Алекс се беше подготвил много внимателно и нямаше намерение да отстъпва.

Когато се върнаха в залата, Тьома вече го нямаше там. Явно си беше тръгнал за вкъщи, тъй като така или иначе не можеше да участва в спарингите.

Алекс свали обувките си и веднага се обърна към Сенсеич:

— Може ли да направим няколко спаринга с Костя?

— Разбира се — разреши им той. — Но без контузии. Контролирайте се.

Предупреждението на Сенсеич съвсем не беше случайно — в последно време техните спаринги наистина бяха станали прекалено яростни.

— Обичам да бия слабаци след обяд — насмешливо подхвърли Костя, докато слагаше предпазителят.

Алекс мълчаливо се подготви за двубоя, като добави няколко дребни щрихи към обичайната екипировка, за да усложни живота на Костя. И, разбира се, използва свободното време, за да влезе в сатори.

Тъй като вече бяха загрели, боят започна на максимална скорост. И въпреки че Алекс използваше сатори и сега превъзхождаше Костя в реакциите, това не бе достатъчно за победа. Все пак нивото му на владеене на сатори беше твърде ниско, за да даде сериозно предимство, но поне напълно заличаваше разликата в техниката. Както показваше практиката, те се биеха наравно до момента, когато Алекс излизаше от сатори или Костя използваше кийай. Но този път Алекс се беше подготвил много внимателно.

Те си разменяха бързи удари, като периодически пробваха да направят захват или мълниеносна атака. В същото време Алекс трябваше да полага максимални усилия, за да не позволи на Костя да развали концентрацията му. Ако по време на бой и за миг загубеше сатори, после не успяваше да го възстанови. А загубата на сатори като правило водеше и до бърза загуба на схватката.

Най-накрая Алекс започна да притиска противника си и в момента, когато стигна до реална възможност за нанасяне на решителен удар, Костя за пореден път използва кийай.

Острият вик преряза слуха на всички присъстващи в залата, но за Алекс ефекта на кийай се сведе единствено до моментно вцепенение. Преди Костя да осъзнае, че техниката му не сработва, Алекс му нанесе решителен удар и го нокаутира.

— Ха! — доволно възкликна Алекс. — Получи си го!

Към него веднага се втурна Машка.

— Научил си се да устояваш на кийай?!

— А? — Алекс извади тапите от ушите си. — Не, просто се подготвих подобаващо.

— Ама че изрод! — коментира Костя, докато се надигаше от пода. — Имаш късмет, че моят киай още не е достигнал нужното ниво и въздейства само в диапазона на чуваемите честоти. Работя усилено да постигна нужния ефект и без участието на звуковите вълни, и Сенсеич казва, че скоро ще го усвоя. Да видим тогава какво ще правиш.

— Не мрънкай — изхихика Машка. — Загуби, значи загуби.

Костя сви рамене.

— Добре, съгласих се. И какъв е резултатът? Хиляда на едно?

— Четири — навъсено отвърна Алекс. — Победих те четири пъти...

Целият вкус на победата мигновено се изпари.

— Добре, не се разстройвай — Машка му намигна. — Ще ти дам да победиш веднъж и с мечове.

„Така си е — раздразнено си помисли Алекс. — Въпреки сатори все още не мога да постигна някакво явно предимство пред приятелите си. Да не говоря за «рептилоида», с когото ще се бия.“

— Алекс! — извика му Сенсеич. — Сега ще поработиш с мен.

Машка съчувствено го потупа по рамото:

— Късмет.

В спарингите с учителя късметът не играеше. В последно време той беше станал още по-безпощаден, докарвайки учениците дори до загуба на съзнание. Разбира се, не им нанасяше сериозни травми, ограничаваше се до синини. В това отношение спарингите със Сенсеич бяха много по-безопасни от ученическите — той изцяло контролираше ситуацията и не допускаше наранявания.

Сенсеич както винаги даде време на Алекс да влезе в сатори и после го атакува, като постепенно увеличаваше скоростта. Алекс изцяло се фокусира върху движенията му, прекъсвайки всякаква връзка с реалността. Сега във вселената съществуваха само той и противникът.

— Стоп! — внезапно каза Сенсеич.

Алекс застина в нелепа поза, при която отбиваше удара с крак към слабините си и едновременно с това нанасяше удар в лицето.

— Нещо не е наред ли? — попита учудено.

— Да — Сенсеич кимна към другия край на залата. — Проблеми.

Данил и Костя нещо яростно се караха, като баскетболистът подозрително внимателно притискаше дясната си ръка.

— Травма? — обезпокоено попита учителят, пристъпвайки към Данил.

Баскетболистът ядосано кимна.

— Изкълчена е — той размърда леко китка и се намръщи от болка. — Костя, гадината, се увлече както обикновено...

Сенсеич внимателно огледа ръката му.

— Това не е изкълчване, а счупване.

— По дяволите! — изруга Данил. — Ами боя...

— Съжалявам, но ако не можеш да се биеш с пълна сила, по-добре дори не опитвай — сериозно каза Сенсеич. — Не и в този случай.

Данил изгледа вбесено Костя.

— Изрод, нарочно го направи!

— Сега пък аз съм виновен — Костя самодоволно се ухили и оправи косата си. — Трябваше повече да внимаваш за защитата си.

— Майната ти!

— На теб майната ти!

— Спокойно — намеси се Сенсеич. — Това е тренировка, тук всичко може да се случи. В края на краищата не тренирате балет. Въпреки че такава неочаквана травма, разбира се...

Той прокара ръка по плешивината си, както правеше винаги, когато се замисляше сериозно над нещо.

— Е, Тьома вече е контузен, а сега и ти... — Сенсеич въздъхна. — Изглежда, че ще трябва да пуснем Костя.

— Няма проблем — веднага откликна Костя.

— А нима може толкова лесно да се заменят бойци преди двубоя? — изненада се Алекс.

— Без проблем — потвърди подозренията му Сенсеич. — Но при едно условие: противниците също имат право да заменят своя представител.

— И ще трябва да се бия с незнайно кой — резюмира Костя. — Ех, Даня, и всичко това заради твоята небрежност...

Данил съвсем се вбеси.

— Ах, ти...

— Стига вече — прекъсна го Сенсеич. — Костя, направи компания на пострадалия и го закарай до спешна помощ — той погледна към Машка. — Ние с теб продължаваме с бой с мечове, а Алекс ще отиде в малката зала и ще работи над сатори.

— Добре — послушно каза Алекс.

Той и сам осъзнаваше, че в оставащите два дни няма да успее да подобри кой знае колко нивото си на владеене на бойни изкуства. Освен това учениците от „Рижия дракон“ прекалено се бяха изразходвали за тази седмица и спарингите ставаха все по-опасни и по-опасни. Затова пък работата със сатори напредваше доста бързо и безопасно и оставаше някаква, макар и малка, надежда за успешен изход от боя.

Алекс отиде в съседната стая, за да медитира далеч от звука от ударите на мечовете. Не че това наистина му пречеше, просто работата над себе си напредва много по-добре, когато си сам. Причината всъщност не беше в разсейващите звуци, а в усещането, че в помещението има и някой друг. Сенсеич го обясни с някакви резонанси на аурите и Алекс беше склонен да му вярва. Особено като се има предвид, че самият той неотдавна видя нещо подобно около учителя и Ворон. Между другото, Сенсеич обеща да научи учениците да виждат аурите на всички хора — по думите му това изобщо не било толкова сложно.

Работата над техниката вървеше по реда си. Алекс вече чувстваше, че може да влиза в сатори много по-бързо, но подготовката все още отнемаше няколко минути. Той специално ползваше хронометър, като измерваше и периода на слабост след излизане от сатори. В тези занимания прекара остатъка от деня.

— Как върви? — попита Сенсеич, когато надникна след известно време.

— Не много добре — честно си призна Алекс. — Успях да ускоря влизането в сатори двойно, но това не е достатъчно. И не мога да го задържа повече от три минути.

— Това е страхотен резултат — Сенсеич седна срещу него — но не е достатъчно, за да победиш „рептилоида“.

Алекс въздъхна.

— Срам ме е, че не мога да усвоя тази техника като хората...

— Спокойно — неочаквано го успокои учителят. — Аз изобщо и не разчитам, че ще можеш да го направиш. Мигновеното използване на сложни техники и работата с вътрешната енергия не се учат за няколко дни.

— Но тогава защо...

— Спомняш ли си за какво се използват „мудрите“ в йога? — прекъсна го Сенсеич.

Остава и да не помни.

— Това са фигури с пръсти — уверено отговори той. — Грубо казано, има определен набор от позиции, помагачи в определени житейски ситуации. Те някак заставят вътрешната енергия да потече в нужните направления и решават определени проблеми. Например, някои мудри лекуват болести, други помагат при безсъние или депресия.

Той сплете пръстите си в сложна фигура.

— Това е мудрата на живота, тя помага за възстановяване на зрението. И по-точно, тя отключва определени вътрешни механизми на организма, насочвайки енергията му върху самолечение на очите. Вие ми я показахте преди пет години, когато започнаха проблемите ми със зрението. А това — той сплете пръсти в друга фигура — го използваме, за да направим медитативна загревка.

Сенсеич доволно кимна.

— Правилно.

— Сигурно има някаква мудра и за сатори? — досети се Алекс.

— Няма такава мудра. Или поне засега няма. Ти ще трябва да си създадеш собствена — Сенсеич за известно време замълча. — Познатите ти от множество легенди нинджи използват „кудзи-ин“, японският аналог на мудра, за да призват определено вътрешно състояние, което предварително са запечатали в мозъка си. Тоест заключват в определена позиция на пръстите необходимите им способности.

— Аха. Значи трябва да се науча да влизам моментално в сатори, като направя определено сплитане — досети се Алекс. — Също както някои шамани използват песнопения и танци, за да достигнат определено състояние, само че аз ще трябва да го вкарам всичко това в кратък жест.

— Точно така.

— Не звучи кой знае колко сложно — усмихна се Алекс. — А фигурата с пръсти има ли значение каква ще бъде?

Той веднага си представи как показва на „рептилоида“ неприличен жест, влиза в състояние на сатори и му сритва задника.

— Няма — кимна Сенсеич. — Но имай предвид, че като продължаваш да научаваш нови техники, ще ти се наложи да използваш и нови сплитания. И ако те са твърде различни едно от друго, тогава противникът, който е проучвал записи с битките ти, ще бъде предупреден.

„О, това е толкова далече — помисли си Алекс. — Аз до следващата седмица да доживея...“

— Имай предвид, че ако решиш да променяш позицията след време, едва ли ще се получи. Трудно е почти толкова, колкото да се бориш с безусловните рефлексии. А точно на това ниво в твоя мозък трябва да се запечата връзката на сплитането на пръстите със сатори.

— Мисля, че разбрах какво се иска от мен — въздъхна Алекс, а за себе си добави: „Вярно, само в общи линии, но това е нормално. Сенсеич със сигурност не казва всичко. Той няма навика да дава нещата наготово, винаги ни дава шанс да си размърдаме мозъците.“

— Браво! — учителят го потупа по рамото. — Действай. Остава ти прекалено малко време, за да го губиш излишно.

Алекс го знаеше много добре. С всяка клетка на тялото си чувстваше как моментът „хикс“ приближава все повече и повече. Неслучайно казват, че очакването е най-лошото мъчение. Последните дни живееше от тренировка до тренировка, останалото време прекарваше като в мъгла. Дори не помнеше какво си е говорил вечерта с родителите си...

Същото беше и тази вечер. Той се прибра у дома, хапна набързо в кухнята и веднага влезе в стаята си да се заеме сериозно със сатори, започвайки с ровене из интернет. Много бързо намери описание на психотренинга на нинджите. Както и предполагаше, фигурите с пръсти бяха част от механизмите за хипноза при така наречената „котвена“ техника. Когато към дадено действие, дума или вътрешен образ се прикача определено внушение. Например на човек се внушава, че след като чуе думата „пиле“, той трябва да започне да кудкудяка. Алекс трябваше да направи приблизително същото, но само с помощта на самохипноза. През цялата тренировка той се потапяше в сатори и

правеше опити да се настрои към фигурата на пръстите си, да фиксира това състояние към нея. Теоретично рано или късно трябваше да се получи, но това състояние на нещата не му допаднаше. Оставаше твърде малко време.

Той така силно се увлече в своите изследвания, че не забележа влизането на сестра си. Аня пристъпи зад гърба му и погледна в монитора.

— Нин-джу-цу — прочете на глас заглавието на страницата, карайки Алекс да подскочи от изненада. — Какво е това?

„Мамка му, съвсем съм се преуморил — раздразнено си помисли Алекс. — Дори не я чух да влиза.“

— Глупост някаква — Алекс бързо затвори страницата и се обърна в стола си. — Искаш ли нещо?

— Просто реших да попитам как си — веднага се нацупи сестра му. — Какво, не бива ли?

— Всичко е наред — малко омекна Алекс.

Аня погледна изразително към ръцете му.

— Новата татуировка не боли ли?

„Ох — опомни се Алекс. — Забравих да си сложа дълги ръкави...“

— Не си и помисляй да казваш на нашите! — каза предупредително.

— Мислиш, че не са забелязали татуировката? — насмешливо попита момичето. — Не бъди по-глупав, отколкото си. Просто татко както винаги реши да не ти се бърка, в крайна сметка когато решиш, тогава ще кажеш.

— Стига бе! — изненада се Алекс.

— Макар че след втората татуировка може и да не издържат. За какво са ти толкова много рисунки? Остава и на челото да си сложиш.

Алекс не можа да сдържи усмивката си.

— Може и да си сложа...

— Браво, давай — аплодира го Аня. — Ако не беше толкова фанатично отдаден на спорта, отдавна щяха да решат, че си наркоман. И щяха да те пратят в болница...

— За да заемеш моята стая? Не си и мечтай!

Сестра му не реагира на шегата, а изведнъж стана сериозна.

— Ти не се увличай прекалено... с каквото и да се занимаваш там. Мислиш, че никой не забелязва как постоянно се прибираш пребит и ужасно изтощен?

— Ъ-ъ... — Алекс трескаво мислеше какво да отговори. — Ами татко нали ме заведе в школа по карате.

— Да бе, направо ти повярвах — усмихна се сестра му. — Сякаш и преди не си се връщал в подобно състояние. В общи линии, бъди внимателен, братле — тя се намръщи. — Ти си ни ценен...

Аня бързо излезе, оставяйки Алекс в леко недоумение.

Какво ѝ стана изведнъж?

Той сви рамене и се върна да търси информация по интересуващата го тема. Разбира се, на пръв поглед в общодостъпната литература нямаше смисъл да се търсят кой знае какви реални практически съвети, но Алекс все пак успя да изолира няколко интересни мисли от купищата безполезни приказки.

В частност, той напълно беше пропуснал другите две „котви“: вербалната и зрителната. Нинджите, например, използвали образи на митични животни, притежаващи необходимите им способности, или кратки словесни форми — заклинания „джумон“^[1]. Между другото, по същия начин те управлявали своите емоции и дори променяли собствената си личност.

Тази тематика беше особено близка на Алекс, затова той сериозно се увлече в проучване на раздела за превъплъщаването. Оказа се, че един от начините за постигане на невидимост, наред с използването на специални дрехи за нощни набези, е използването на превъплъщение за сливане с тълпата. През Средновековието се използвали седем личности: търговец, музикант, актьор, будистки монах, странстващ свещеник, ронин^[2] или слуга на самурай, и войнстващ аскет ямабуши^[3]. Самата техника на превъплъщаване имала двойна структура: хенсо-джуцу — изкуството на преобличането, промяната на външния вид и поведението, и гисо-джуцу — изкуството на превъплъщение в друг човек.

Алекс се облегна назад в стола и доволно се усмихна.

„Как съм могъл да пропусна толкова интересна информация? Всичко това наистина може да се използва на практика, особено ако го съвместя с моите изследвания. Но ще изисква доста по-щателно осмисляне, за което, за съжаление, в момента няма абсолютно никакво

време. Затова ще се наложи да се върна към това по-късно, а сега да се заемам с по-належащия проблем. И така, явно трябва да си представя някакъв образ, свързан със сатори, и да го асоциирам със сплитането на пръстите. В краен случай може да се добави и някаква фраза. Ей! — той едва не падна от стола от изненада. — А преди се смеех на аниметата, когато героите преди магически атаки глупаво произнасят имената им. Например казват: «огнен вихър» и така нататък... А се оказва, че в това също има смисъл! Макар да се надявам, че ще успея да мина и без вербален образ...”

Останалата част от вечерта Алекс прекара в работа над „котвата“ за сатори. Със сплитането нещата вървяха добре, но все нещо не достигаше.

„Изглежда ще трябва да добавя още една «котва» — раздразнено си помисли Алекс. — Надявам се, че няма да се наложи да я произнасям на глас.“

Подходящата фраза сама изплува в съзнанието му. Тя удивително точно описваше усещанията по време на сатори.

„Няма болка, няма смърт. Има само този момент.“

Влизането в сатори значително се ускори. За съжаление, техниката все още отнемаше твърде много сили, а той просто нямаше физическото време да я усъвършенства с практика. Но прогресът беше просто поразителен. И всичко това благодарение на някаква проста фраза.

Вече заспивайки, Алекс внезапно си спомни как в разговора за нинджите Сенсеич кой знае защо използва сегашно, а не минало време. „Нинджите използват“ — точно така каза той. Грешка на езика, или загадъчните убийци-сенки наистина все още съществуват?

* * *

Един ден до боя. Метростанция „Соколники“, РГСУ.

На Алекс му оставаше още една недовършена работа. Изключително важна и дотолкова приоритетна, че да пропусне сутрешната тренировка само ден преди боя. Той твърдо беше решил да поговори с Настя Корольова: да признае чувствата си и да ѝ каже как я

спаси от онези мръсници. В крайна сметка, утре му предстоеше бой до смърт с рептилоиден мутант. Може ли в такава ситуация да го спрат евентуалните подигравки на съучениците му?

Затова той се обади на Сенсеич, че ще закъснее малко, и се отправи към университета. Алекс специално разчете времето така, че да хване групата си между първия и втория час. Това му даваше чудесна възможност да поговори с Настя.

„Е, ето го и самото то — откровението — Алекс спря пред вратата на аудиторията и облегна гръб на стената. — Какво му е толкова трудното? Заставам пред нея и казвам: «Здравей, Настя, обичам те». Аз постоянно рискувам здравето си, често застрашавам и живота си, а нямам куража да призная чувствата си пред едно момиче? Ама че парадокс!“

Той влезе в залата, все едно се гмурка във водовъртеж. Бързо намери с поглед Настя Корольова и с уверени крачки тръгна към нея. Момичето седеше както обикновено в далечния край на аудиторията и си бърбеше нещо с рижата си приятелка. Рогов и компания не се виждаха, което значително опростяваше задачата.

— О, Льоха, здравей! — втурна се насреща му Смирнов. — Оздравя ли вече?

— Не сега — кимна му Алекс и се отправи към двете момичета.

— Здравей, Настя.

Корольова го погледна изненадано.

— Здравей.

— Може ли за момент?

— Какво иска този странния от теб? — демонстративно гръмко попита приятелката ѝ Яна.

Настя сбърчи нос.

— Нямам представа.

И точно в този момент в аудиторията влезе Стас Рогов.

— Я вижте кой се появи. Пуснаха ли те вече?

„Непременно трябваше точно сега да влезе — раздразнено си помисли Алекс, докато го гледаше как приближава. — От друга страна, поне няма да се наложи да го търся из целия университет. Едновременно ще приключа две важни неща.“

— Майната ти! — нагло се усмихна Алекс.

Рогов за миг замръзна от изненада, после присви очи и попита:

— Какво каза?

— Казах „майната ти“ — охотно повтори Алекс.

Стас го сграбчи за реверите и го дръпна към себе си.

— Сега вече наистина загази!

Както винаги се случва по време на подобни сблъсъци, цялата група старателно се престори, че нищо не забелязва. В същото време всички с любопитство хвърляха тайни погледи към тях.

— Стасик — Настя Корольова сложи ръка на рамото му. — Недей...

— Я го пусни!

Леко пискливият вик принадлежеше на Смирнов. За немалка изненада на Алекс дебелакът зае боксьорска стойка и явно се канеше да защити приятеля си.

— Ха! — изненада се Рогов. — И ти ли искаш да се биеш? Хайде, давай.

В следващия момент Стас отблъсна Алекс и тръгна към Смирнов. Разбира се, Алекс можеше да го извади от строя по всяко време, но вместо това просто му направи подложка. Стас загуби равновесие и полетя напред. Смирнов така се изплаши от стремителното му приближаване, че заудря с ръце пред себе си, стиснал ужасено очи.

Рогов попадна на юмука на дебелака, като добави към силата на удара на начинаещия боксьор и инерцията на своето тяло.

Естествено, силата на удара беше такава, че Стас благополучно се срина в безсъзнание в краката на Смирнов.

— Това... аз ли го направих? — попита, след като отвори едва едното око и видя лежащия на пода Рогов.

— Ти самият, кой друг да е — не по-малко изненадано отвърна Алекс.

Вярно, неговата изненада идваше не толкова от случайния нокаут, колкото от неумението на Рогов да издържа на удари. Разбира се, ударът се получи доста силен, но майстор на спорта по ръкопашен бой не би трябвало толкова лесно да бъде проснат.

— Стасик! — втурна се към лежащия на пода младеж Настя.

— Двама срещу един — изсумтя Яна, галейки успокояващо приятелката си по гърба. — Изроди!

Алекс с удоволствие би напомнил на рижото момиче как Рогов и приятелчетата му тримата заедно издевателстваха над него и Смирнов, но се въздържа.

— Настя, бих искал да поговоря с теб...

— Разкарай се, задник! — гневно извика момичето, докато придържаше главата на Стас и се опитваше да го свести.

Алекс отвори уста, канейки се да обясни на Корольова, че прави всичко заради нея. Че се е влюбил в нея още от първата им среща. Но я погледна в очите и неочаквано отчетливо разбра, че няма да го направи.

— По дяволите! — промърмори Алекс и изскочи от аудиторията.

— Лъоха!

Разбира се, дебелакът го последва.

— Видя ли как го свалих! — изхриптя зад гърба му Смирнов, когато Алекс бързо закрачи по коридора към изхода.

— Браво — раздразнено отвърна Селин.

— Макар че сега ще ни го върнат тъпкано...

„Аха, ще ни го върнат, как не! — Алекс буквално кипеше от гняв. — Ако остана жив, непременно ще победя Стас публично. В спортния комплекс, на тренировката, за да видят всички. И най-вече Настя... — той рязко спря. — Защо тя закри Стас с тяло? Това не е ли в противоречие със собствените ѝ думи, че мъжът трябва да може сам да се защитава?!“

Алекс въздъхна и продължи към изхода.

— Е, Игор, някак странно се получи, а?

Лицето на Смирнов светна.

— Нали и аз това казвам. Добре, че никой от преподавателите не видя, като нищо можеха да ме изключат за сбиване в института...

Едва сега Алекс забеляза, че Смирнов изглежда малко по-различно от обикновено. Вместо обичайните светлосиня риза и мърляв панталон, сега той носеше модни дънки и колоритна тениска.

— Хей, сменил си облеклото.

— Да... — дебелакът смутено сви рамене и почти дословно повтори думите на Алекс: — Реших, че е време да сменя имиджа.

Селин озадачено погледна приятеля си.

— Как така изведнъж?

Попита и веднага сам се досети за отговора.

— Мисля, че взех пример от теб — потвърди предположението му Смирнов.

— И правилно — усмихна се Алекс. — Докога ще се държим като последните загубеняци? Наскоро прочетох интересна мисъл: уважавай себе си, за да те уважават и другите.

— Всъщност тази мисъл звучи малко по-различно, неин автор е Балтазар Грасиан — поправи го дебелакът.

— Е, смисълът го разбра. Мисля, че все пак ти беше прав тогава... Време е да се научим да се защитаваме.

— Ще дойдеш с мен на бокс? — зарадва се Смирнов.

— Хм... Не, на бокс няма да отида — намръщи се Алекс и веднага го осени: — Но баща ми ме заведе в клуб по карате при негов стар приятел, така че и аз също ще се уча на самоотбрана. Слушай, трябва да тичам... На твое място бих забравил за останалите часове, Рогов и компания със сигурност ще искат отмъщение. Нека се опитаме да се справим с това заедно през следващата седмица.

„Ето че имам още една причина да остана жив — осъзна отчетливо той. — Не че нямам предостатъчно причини за това, но без моята подкрепа те окончателно ще пречупят Смирнов. Ще започнат да го бият всеки ден, докато накрая не го докарат до нервен срыв. Не трябва да позволявам това да се случи.“

— Да, и аз реших да се прибера у дома — нервно се изкиска Смирнов. — Значи ще се видим следващата седмица?

— Аха.

Алекс стисна ръката на приятеля си и още известно време постоя, гледайки след него.

„Хм, и все пак имаше нещо странно в този сблъсък. Смирнов тренира бокс само от няколко дни, а ударът, с който нокаутира Стас, беше наистина силен и добре пласиран. Или дебелакът има вродена дарба за боксьор, или... Всъщност за това ще мисля по-късно, след като приключа с по-належащите проблеми — сам се прекъсна Алекс. — Време е да тръгвам.“

Беше се уговорил с Данил да се срещнат след института — баскетболистът обеща да го закара с неговото „момиче“. Тъй като не можеше да тренира заради вчерашната травма, имаше свободно време колкото си иска. Но за голяма изненада на Алекс Данил закъсна с половин час, при това пристигна с автобуса.

— Защо не си с колата? — учуди се Алекс.

— Няма да повярваш — съкрушено въздъхна баскетболистът. — Досега никога не бях пукал гума, а днес спухах. Сложих резервната — и тя се спуха. Ох, днес не ми е ден...

— Ама че късмет — съчувствено каза Алекс. — Тогава трябва да хванем такси, иначе ще закъснеем за тренировката.

Те приближиха към първото от такситата на стоянката и казаха адреса на клуба, но шофьорът назова огромна сума. Същото се повтори и със следващите три таксита.

— Съвсем се оядохте! — възмути се Данил, когато и петият поред шофьор назова убийствена сума. — За няма и десет минути път!

— Какви десет?! — не остана длъжен пушещият до таксито шофьор — брадясал кавказец на около четиридесет. — Поне двайсет минути е, и то ако не попаднем в задръстване!

— Ако няма задръстване, може да се вземе и за осем! — съвсем се ядоса Данил.

— Глупости!

— Просто ти не можеш да караш, сигурно пъплиш като охлюв!

Алекс тихо стоеше настрана и не се бъркаше на Данил. Ако за Тьома болната тема беше паркурът, баскетболистът беше маниак на всичко, свързано с колите.

— Умник, ти изобщо книжка имаш ли? На мен ли ще обясняваш как се кара?!

Данил пристъпи плътно до шофьора и го погледна отгоре.

— Давай ключовете.

Мъжът се шашна от такава наглост.

— К-какво?

— Дай ми ключовете и сядай в колата — отчетливо произнесе Данил. — Сега ще засечем за колко време ще отида до там. Ако не успея за десет минути, ще ти платя двойна цена.

Ниският кавказец погледна жално към извисяващият се над него баскетболист, а после се огледа в търсене на някаква подкрепа. За негово нещастие, всички останали шофьори съвършено незабелязано се бяха изпарили. На помощ от милиция или минувач също не можеше да се надява. С тъжна въздишка кавказецът примирено подаде ключовете на Данил и бързо седна на седалката до шофьора. И къде се дяна прословутият буен нрав?

— Аз дали да не взема автобус? — попита със съмнение Алекс.

Изобщо не му се нравеше да участва в поредната гонка на Данил — всеки път след пътуване с него Алекс сериозно се замисляше дали да не отиде на църква.

— Сядай, че вече закъсняваме — напомни му Данил.

Алекс седна на задната седалка и трескаво започна да търси колана.

— Леле, каква гробница — възкликна баскетболистът и натисна газта. — Да се надяваме, че няма да се разпадне на пътя...

— Не разбрах?!

На Алекс му оставаше само да се вкопчи в предната седалка и да започне да се моли. Изпреварване отляво и отдясно, свирене на гуми... пътуването се превърна в истинско състезание за оцеляване.

Когато колата спря пред клуба, Алекс излезе от задната врата и се свлече на земята.

— Благодаря ти, господи, благодаря ти. Жив съм!

— Естествено — Данил удари по гумата и веднага с тихо скърцане предната броня се откачи. — Добре се търкала този дребосък. Дойдохме за осем минути, както казах.

Кавказецът излезе от колата и с не особено сигурна походка заобиколи към мястото на водача, като дори не забеляза загубата на една от частите.

— Ако бях на твое място, щях да сменя съединителя — подхвърли му Данил.

Шофьорът автоматично кимна, седна мълчаливо зад волана и съвсем плавно потегли.

— Да, с такава скорост и за час нямаше да ни докара — усмихна се Данил и едва тогава забеляза Алекс: — Какво правиш?

— Радвам се — отвърна му той, докато си изтупваше дънките. — Целият ми живот мина пред очите ми.

— Хайде, стига — махна с ръка Данил. — Да вървим на тренировка.

Алекс го последва с леко треперещи колене. За щастие или за съжаление, глупавите инциденти не свършиха до тук. Въпреки че Алекс и Данил закъсняха, Тьома закъсня още повече. По принцип той можеше изобщо да не идва, но, подобно на Данил, беше решил да подкрепи приятелите си в последния ден преди боевете.

— А защо моят дракон е момиче?! — проплака още от вратата Тьома. — Ето на Данил и Костя са момчета, Алекс пък е с дракон и тигър... Като и двата, моля забележете, са от мъжки пол! А аз какво, недостоен ли съм?!

Ако се съди по подпухналите му очи, паркуристът едва ли беше спал повече от няколко часа. Алекс не можеше да си спомни кога за последно е виждал Тьома толкова ядосан. Може би никога.

— Хайде, стига! — избухна в смях Костя.

Към смеха му веднага се присъединиха и останалите.

— А ти сигурен ли си? — през смях каза Алекс. — Провери ли първичните полови белези?

— Ти това пред нея го повтори — изръмжа Тьома. — Жив ще те изгори. Не, за какво ми е да го правя?!

— Какво ни се оплакваш? — все още смеейки се, попита Машка. — Сенсеич така или иначе го няма, а пред нас да предявяваш претенции няма смисъл. Между другото, аз например се радвам, че моята Лотта ще си има приятелка.

— Приятелка?! — избухна Тьома. — Аз... аз...

Известно време той само отваряше и затваряше уста, опитвайки се да каже нещо, но в крайна сметка само разсмя още по-силно приятелите си.

— Какво се забавлявате? — попита Сенсеич, влизайки в залата.

Тьома веднага се окопоти и вече значително по-спокойно повтори:

— Моят дракон е женски!

— Случва се — сви рамене Сенсеич. — Да не мислиш, че си избират подопечните по полов признак?

— Ами... — неопределено отговори паркуристът.

— Как мина запознанството?

— Ами никак — отново започна да се ядосва Тьома. — Появи се, накара ми се, нарече ме невежа, бездарник и още сума ти обиди, и се скри в татуировката.

— Каза ли си името?

— Разбира се. Госпожа Ал-Машкал. Госпожа! — изсумтя той. — На мен...

Сенсеич замислено потърка брадичката си.

— Ал е приставка за знатен род. Дракон с кралска кръв, а и от женски пол... Дръж се, Тьома, няма да ти е лесно да намериш общ език с нея.

— Но защо аз...

— Днес ще правите спаринг само с мен — продължи Сенсеич, игнорирайки мрънкането на Тьома.

Учениците се спогледаха разбиращо. Изглежда това щеше да бъде финалният им изпит.

Алекс, Костя и Машка трябваше да покажат на учителя колко добре са се подготвили за изминалата седмица.

— Дамите първи! — веднага каза Костя.

Машка изсумтя.

— Няма проблем.

Свали меча от стената и застана в класическа позиция „сейган-но камае“: левият крак напред — раменете изравнени, ръцете отпуснати, острието на меча насочено точно в лицето на Сенсеич.

Учителят бавно свали своята катана от специалната стойка.

— Започваме?

Леко кимване на момичето... и Сенсеич светкавично се озова до нея, нанасяйки ѝ пробождащ удар в гърдите. Машка с късо движение на китката отклони острието встрани и веднага нанесе контраудар. Скоро ударите на мечовете се сляха в равномерен ритъм, а приятелите не успяваха да проследят всички движения на остриетата.

Между другото, първоначално самурайските мечове не били разчетени за продължителни боеве. За разлика от европейските мечове, те били направени от доста по-некачествена стомана, а японската фехтовална школа се базирала на принципа на „един удар“. В двубоите само големите майстори успявали да си нанесат по пет-шест и повече удари, останалите дуели завършвали много по-бързо.

— Машка се държи добре — отбеляза Тьома.

Да, тя наистина даваше максимума от себе си. Според Алекс Сенсеич все още не беше успял да ѝ нанесе нито един удар. Обикновено боевете с него продължаваха около пет минути, през които Сенсеич методично им посочваше пропуските с леки драскотини. И само при двубой с учителя се използваша истински мечове. Помежду си учениците се биеха основно с текстолитови оръжия. Макар че понякога им се позволяваше да използват истински

ножове в схватките до първа кръв, това ставаше само под внимателното наблюдение на учителя.

Неочаквано Сенсеич изби меча от ръцете на Машка, но гимнастичката веднага отскочи встрани и с едва забележимо движение на китките му метна игли. Учителят ги отби с меча и отново я атакува, но тя с лекота поддържаше дистанция, продължавайки да го атакува с невидимите за очите игли. Но изглежда за Сенсеич мълниеносните атаки съвсем не бяха чак толкова мълниеносни...

— Това ли е? — попита той, притискайки я в ъгъла на залата.

— Ето ти още — озъби се Машка.

Кратко движение на китката... и по някакъв невероятен начин иглата с едва забележимата нишка хвана лежащия на пода меч и го притегли в ръката на гимнастичката.

Удар...

— Никак не е зле — доволно каза Сенсеич, докато разтриваше одрасканата си буза. — Успя едновременно да използваш и двете оръжия.

Въпреки че той с лекота блокира удара с меч, втората ръка на Машка успя да метне една игла.

Машка се поклони на учителя и уморено се отпусна на пода. Едва сега Алекс забеляза, че всичките ѝ дрехи буквално бяха пропити с пот, въпреки че двубоят беше продължил не повече от пет минути.

— Имайте предвид, че при боевете на Рейтинга вие може да се биете с всеки. Не е нужно винаги да сте подготвени на сто процента. Аз само се надявам, че сега сте на върха на формата си.

За разлика от Машка, Сенсеич дори не се беше задъхал.

— Костя — извика го той, връщайки меча на поставката му.

— Идвам! — той протегна тяло и разкърши врат. — Ще бъде забавно.

Знаейки силата на Сенсеич, Костя използва кий още в началото на боя. Бяха разменили едва няколко удара, когато се разнесе стържещият по нервите крясък.

Както учениците вече бяха успели да се убедят, Сенсеич можеше да се движи без проблем под въздействието на тази техника, но по време на спарингите много рядко прилагаше това си умение.

Костя полетя към учителя и го удари в лицето, но не успя да му нанесе никакви поражения. Сенсеич използва „железна риза“, тъй като

вцепенението касаше само тялото, а не вътрешната енергия.

— Така не е честно! — възкликна Костя.

— Длъжен си да отчитааш, че противникът ти може да използва атакуващи техники и докато е под въздействието на киай — напомни Сенсеич и премина в атака.

Костя беше принуден да отстъпи под натиска на учителя, едва успявайки да отбива ударите му. Това не беше типично за свирепото атакуващо стило на Костя. Изглежда Сенсеич не му даваше да си поеме дъх, унищожавайки в зародиш всичките му опити да вземе инициативата. Получаваше се усещането, че сякаш е решил да избие прекомерната самоувереност на ученика.

И отново Костя беше принуден да прибегне до киай.

Но този път Сенсеич не трепна и спокойно продължи боя. Костя не очакваше подобно нещо и веднага бе съборен в нокдаун.

— Не се отпускаяй и не разчитай прекалено на киай — спокойно каза Сенсеич и изчака Костя да дойде на себе си и да се изправи на крака. — Приключих с теб.

— Но аз мога да продължа! — не се съгласи Костя.

Сенсеич се намръщи.

— Казах, че приключихме.

Костя сви устни недоволно, но отстъпи.

Алекс скочи на крака, знаейки много добре чий ред е сега.

— Имай предвид, че няма да ти дам време за влизане в сатори — предупреди Сенсеич.

— Знаем — спокойно отвърна младежът.

Сенсеич кимна и Алекс веднага сплете проста фигура с пръсти, като едновременно с това мислено произнесе наскоро измислената фраза: „Няма болка, няма смърт. Има само този момент“.

Времето мигновено забави ход точно толкова, че да успее да блокира удара на Сенсеич и да отстъпи. Концентрирайки се постепенно върху сатори, Алекс първи нападна учителя, за да не му позволи да вземе инициативата. Без да рискува влизане в близък бой, той нанасяше удари с крака в долната част на тялото и много рядко включваше ръцете. При това действаше достатъчно предпазливо, за да не „остави“ някой крайник в обхвата на учителя, знаейки любимата му тактика на „приклещване“ на противника в близък бой.

Алекс беше готов за неочакваното, така че когато Сенсеич с неуловимо движение извади гумен нож от джоба, той успя да реагира на удара.

Отдръпване.

И веднага контраатака.

Разбира се, Сенсеич имаше и метателни ножове, което още повече усложни живота на Алекс. Сега трябваше да се притеснява и да не получи гумен нож в окото. Впрочем, това му се получаваше доста добре.

Алекс беше сигурен, че учителят може да се движи много по-бързо. Но тъй като това беше само тренировъчен бой, той умишлено бавно увеличаваше темпото, докато накрая доведе Алекс до предела.

Те скачаха из цялата зала, разменяха си удари, и с всяка минута Алекс чувстваше все по-голям прилив на сили. С всеки блокиран удар увереността в собствените му сили нарастваше. Той напълно се съсредоточи върху боя и в един момент се разтвори в него, изгубвайки собственото си „аз“.

След известно време дойде на себе си проснат на пода. Потърси с поглед Сенсеич и с изненада и лека гордост забеляза зачервената му скула. Изглежда беше успял да го закачи!...

— Не е зле — даде оценката си учителят. — Е, приятели, сега мога с гордост да заявя, че моите ученици са се превърнали в истински бойци. Каквито и да бъдат резултатите от двубоите, ще покажете всичко, на което сте способни, и ще се раздадете докрай. Надявам се, че и вие вярвате в себе си така, както аз във вас!

Алекс се досещаше защо Сенсеич всъщност проведе тези двубои. Със сигурност беше забелязал, че след срещата с „тигрите“ бойният дух на учениците не е особено висок. Все пак увереността в собствените им сили беше сериозно разклатена... Е, по-точно неговата и на Машка. Тази на Костя нищо не можеше да я разклати, а и не се беше срещал с „тигрите“. Явно учителят беше решил да помогне на Алекс и Машка да възвърнат вярата в себе си и затова в тези двубои малко им се даваше. Въпреки, че... Много му се искаше да вярва, че това не е така. Наистина много.

Половин час по-късно петимата ученици седяха на възглавниците, пиеха зелен чай с учителя и спокойно обсъждаха предстоящите двубои.

— И къде ще се състоят нашите двубои? — попита Алекс.

— На някоя от Арените в предградията. Инструкциите ще ви бъдат изпратени на „лични съобщения“ на сайта на Рейтинга в деня преди двубоя.

— Колко тайнствено — изкиска се Машка. — Тогава къде да се срещнем утре?

Сенсеич поклати глава.

— Вие си решете. На двубоите ще отидете без мен.

— Как така? — изненада се Алекс.

Той си мислеше, че учителят ще е с тях. Ще им подсказва, ще ги подкрепя, ако е необходимо. Ще им обяснява кое какво, в крайна сметка.

— Не е прието главата на клуба да ходи на незначителните боеве на учениците си. Не — предупредително вдигна ръка, преди да го залее възмутените викове, — наясно съм, че тези боеве са много важни за нас. Но изобщо не е задължително другите клубове да знаят за това. В момента всички членове на Рейтинга ни наблюдават много внимателно...

— Ясно — въздъхна Машка. — Да държим марката.

— Може и така да се каже — кимна Сенсеич. — Въпреки че аз бих казал „да държите маската“...

---

[1] джумон (яп.) — японския вариант на мантра (инд.). Това са специални заклинания, състоящи се от комбинация от определени звуци, които резонират в гърлото и така пряко въздействат на главния мозък. Предполага се, че именно с помощта на джумон нинджите успявали да потискат чувството на страх, мигновено да премахват умората и да използват вътрешните резерви на организма си. ↑

[2] ронин (яп.) — самурай, загубил своя господар. ↑

[3] ямабуши (яп.) — планински монаси-аскети. Смята се, че те активно са практикували нинджуцу и са имали тесни контакти с нинджите. Според друга версия самите ямабуши били ниндзи. ↑

ГЛАВА 8

Денят на боя. Подмосковието, на обяд.

Не така си представяше Алекс мястото за двубоите на Рейтинга. Съвсем не така.

— Ама че бунице! — запуши нос Костя. — Сигурни ли сте, че сме за тук?

Те вървяха бавно по пътя покрай оградата и множеството контейнери с боклук. Зад оградата се виждаше съоръжение, повече от всичко приличащо на незавършен търговски център. Многоетажна, напълно ръждясала и полуразрушена сграда, без нито едно здраво стъкло или оцелели врати. Какви ти врати, даже стени почти нямаше — само носещи конструкции. Цялото това чудо се намираше на около сто километра от Москва, недалеч от град Железнодорожний.

— Ако се съди по картата, сме на точното място — увери ги Тьома, след като се консултира с комуникатора.

За да стигнат до тук, първо се качиха на метрото, после на влак и накрая на автобус. Никой не беше във възторг от дългото пътуване, при това толкова рано сутринта. Ситният дъждец придаваше особена пикантност на тази разходка сред природата.

— Мамка му... — промърмори под нос Данил, когато за пореден път стъпи в рядката кал.

Баскетболистът проклинаше от цялото си сърце решението си да остави колата на сервиз за редовния годишен преглед, и на всеки петнайсет минути се сещаше за глупавия гаф.

— Какво се чудите? — каза Тьома. — Боевете биват най-различни. За горната част на Рейтинга наемат целия Олимпийски, а за нас остават ей такива буница.

— А ти откъде знаеш? — изненада се Машка.

— Прочетох го във форумите на Рейтинга — самодоволно поясни Тьома. — Докато вие тренирахте усилено, аз имах време да се поровя из социалната им мрежа. Между другото, всички двубои на Рейтинга се излъчват по отделен сателитен канал за избрани.

— Че колко кинти ще им трябват? — изуми се Костя.

Тъома ловко прескочи огромна локва.

— За тях това не е проблем.

— Ясна работа — въздъхна Алекс. — И тъй като ние сме на последния ред на Рейтинга, кажете благодаря, че няма да се бием на улицата.

Машка изразително погледна огромна купчина боклук и ехидно произнесе:

— Благодаря-а-а!

Всички бяха малко нервни, нали двубоите в Рейтинга би трябвало да са доста по-различни от обичайните спаринги и състезания.

Минаха по отгпкана пътечка и доста бързо стигнаха до метална ограда. Цялата й повърхност беше намазана с нещо като мазут, но те бързо намериха най-оптималната възможност за преодоляването й. Няколко напречни пръчки бяха доста далновидно почистени от ръцете на многобройните посетители на така наречената руина.

— Мръсничко — намръщи се Алекс.

Той се покатери по стълба и скочи от другата страна.

— Е, като че ли има хора там — отбеляза Костя и ловко се покатери през оградата.

Машка се изхитри да мине между железните пръти и дори не се изцапа, а Данил просто приближи до оградата, хвана се за горния й край, който му стигаше до раменете, и я прескочи с едно движение. Само Тъома си пазеше ребрата и затова прехвърлянето му продължи по-дълго.

За немалка радост на младежите, на входа на сградата се сблъскаха с първите признаци на човешко присъствие: догарящи фасове, безброй графити и чуващи се някъде отгоре гласове и музика.

— Да се качим? — неуверено предложи Данил.

— Разбира се — кимна Тъома. Ако се съди по абсолютното му спокойствие, единствено той възприемаше всичко случващо се като нещо съвсем естествено.

Втори етаж, трети...

Алекс вървеше първи по стълбите и любопитно се оглеждаше, като постепенно проникваше в странното излъчване на това място. Разруха, множество графити и свободно фучащ по етажите вятър.

Шести, седми...

Въпреки че Алекс уж нямаше проблем с височините, леката слабост в коленете му се усилваше с всеки етаж. Не беше сигурен дали причината е във височината или в приближаването на крайната точка на пътя — мястото на двубоя с „рептилоида“.

Осми, девети...

Приблжиха толкова близо до източника на шума, че вече можеха да различат отделни фрази.

— ... сега е мой ред!

— ... ти вече скача!

— ... подсигуряване...

Изведнъж се раздаде вик „Банзай!“ и покрай тях прелетя човешко тяло.

— Оп-па! — възкликна Костя. — Роуп джъмпъри^[1].

— Кой? — не разбра Машка, загледана с широко отворени очи в увисналия точно над земята човек.

Разбира се, той беше целият опасан с колани и с каска, а и вързан към подсигуряваща система, за да не се размаже на земята.

— Екстремали — намръщи се Алекс. — Обичат да се разтягат с висене и да скачат от високо.

— Защо? — не разбра гимнастичката.

— Смятат усещането за невероятно — поясни Костя. — Аз пробвах и скочих, нищо особено. Един спаринг със Сенсеич дава много повече адреналин.

Най-накрая се качиха на покрива. Оттук се откриваше прекрасна гледка: цялото околно пространство беше покрито с гора и само в далечината се виждаше някакво населено място от селски тип.

— А уж не е много далеч от Москва — изненада се Данил.

Алекс красотата не го вълнуваше много, той разглеждаше групата джъмпъри. Шестимата младежи се бяха разположили нараниците си под покрива на малка пристройка, отпиваха горещ чай от термос и похапваха сандвичи. Освен тях не се виждаше никой друг.

— Какви сладки момчета — тихо отбеляза Машка.

Алекс можеше да разбере какво точно привлича вниманието на гимнастичката. И шестимата бяха много добре сложени и дори торбестите им дрехи в цвят каки не можеха да скрият този факт. Освен това, всяко движение издаваше в тях доста сериозни бойци.

В това време Костя отиде да се запознае с джъмпърите.

— Привет!

— Привет — в нестроен хор и при пълна липса на оптимизъм му отговориха момчетата, а след това единият се въодушеви: — Хей, аз те помня, ти скачаше при нас.

— Да — ухили се Костя.

— Сетих се, трябваша ти двадесет минути да се решиш — изхихика вторият, с дълги тъмни коси.

Усмивката на Костя моментално изчезна.

— Е, не двајсет...

— На третия опит — уточни трети.

Данил приближи до ръба на покрива и погледна надолу.

— Леле! Аз и след двадесет опита не бих скочил!

Алекс дори не погледна — всичките му мисли бяха заети със съвсем друго.

— Момчета — той се поколеба малко. — Виждали ли сте тук някой друг?

— А на вас кой ви трябва? — лукаво присви очи дългокосият.

— Трябват ни „рисове“ — охотно обясни Костя. — И „хиени“.

— Кой, кой?! — избухнаха в смях джъмпърите. — Да не ви хлопат дъските?

Приятелите се спогледаха.

— Хм... глупаво се получи — намръщено прошепна Машка на Алекс.

Такъв прием изобщо не очакваха.

— Може би все пак сме направили грешка? — тихо предположи Тьома. — Завили сме не където трябва някъде...

Костя приближи до тях и раздражено заяви:

— Чувствам се като идиот!

— Време е да свикваш — не можа да се сдържи Алекс.

Самият той започваше да се съмнява, че са попаднали на правилното място. Все пак китката не го болеше, тоест „рептилоидът“ не беше наблизно. Освен ако, разбира се, системата му за ранно предупреждение не се е скапала.

— И какво ще правим? — делово попита Тьома.

Дългокосият джъмпър се изправи на крака, отърси се и им махна с ръка.

— Ей, спокойно, пошегувахме се.

„Ама че шегичка“ — раздразнено си помисли Алекс, но се въздържа от коментар. Костя обаче не беше толкова въздържан:

— Глупави шегички са това! — избухна той. — За такива може и бой да отнесете!

— Но пък какви физиономии направихте — засмя се джъмперът, без да обръща внимание на нападката на Костя. — Вие сте новите в Рейтинга, нали, от „Рижия дракон“?

— Да — неутрално отвърна Алекс. — Боевете тук ли ще се провеждат?

— Не точно тук, в съседната сграда. Между другото, позволете да се представим, ние сме от клуб „Нефритената богомолка“ и отговаряме за тази площадка.

Алекс едва сдържа смеха си.

Ама че име!

Тъма веднага се консултира със смартфона си и побърза да каже:

— Те са в първата стотица.

„Първата стотица — това е сериозна работа — помисли си Алекс. — Едва ли ние петимата ще успеем да победим дори един от тях. Излиза, че ще са по-силни дори от «тигрите». С такива по-добре да не се закачаш...“

За щастие, джъмперите игнорираха наглото изявление на Костя, в противен случай „драконите“ можеше и да не доживеят до двубоите.

— Аз ще ви заведа до мястото на провеждане на боевете — продължи дългокосият. — Наблизо е.

Пресякоха покрива, после по някаква надстройка преминаха към съседната сграда. Самата сграда се оказа доста по-запазена. Придружени от джъмпера, приятелите продължиха покрай бетонни стени, изрисувани с многобройни рисунки, а след това се спуснаха два етажа надолу. Тук за първи път попаднаха на истинска врата. Стоманена, красива и явно много стара. Вместо дръжки имаше огромно метално колело, а под тавана висеше едва забележима камера.

— И така, дами и господа — направи театрален жест с ръка дългокосият. — Пред вас е арена „Апокалипсис“, мястото на провеждане на двубои от по-ниските нива на Рейтинга.

Той завъртя колелото и отвори стоманената врата. Пред погледите на приятелите се появи огромна, обвита в полумрак зала. Високи тавани, покрити с най-различни графити стени, няколко бара и свободно пространство в центъра. Овал с големина на малко футболно игрище беше ограден със стоманени решетки, достигащи чак до тавана. Между другото, под тавана висяха няколко огромни прожектора, а из цялата зала бяха пръснати плазмени екрани.

— Хубаво местенце — отбеляза Алекс. — А фирмени партита не правите ли?

— Аха, аз бих си празнувал тук рождения ден — ухили се Костя.

Залата беше доста пренаселена и почти никой не реагира на появата на „драконите“. Алекс успя да улови няколко слабо заинтересовани погледа, но нищо повече от това.

— Огледайте се засега, двубоите ще започнат по график. Ако имате въпроси, моля, обръщайте се към мен, тук всички ме знаят като Планинеца. Аз съм един от собствениците на това прекрасно заведение.

Джъмпърът бързо се разтвори в тълпата, оставяйки петимата „дракони“ да се чудят до входа.

— Е, аз ще отида да разузная малко — нетърпеливо потри ръце Костя и се отправи към бара.

— Да се огледаме наоколо — предложи Алекс, докато продължаваше внимателно да оглежда събралите се в „Апокалипсис“.

Бяха предимно млади момчета и момичета на тяхната възраст, макар да се срещаха и по-възрастни хора. Общият стил на обличане можеше да се охарактеризира като смесено-неформален, тоест като за най-обикновен клуб. Пъстри цветове, шалвари с много джобове при момчетата и миниполи при момичетата. Липсваха единствено биещата по тъпанчетата музика, пълзящият отвсякъде цветен пушек и момичетата-танцьорки.

— Слушай, Машка, чувствам се като у дома си — усмихна се Алекс. — Дори и сцена има, само е малко странно, че е заградена с решетка.

Разбира се, под „у дома“ той имаше предвид любимия си клуб „Дайкини“, където „Crazy Dragons“ имаха представления няколко пъти в месеца.

— Ей, този човек го познавам! — възкликна Тьома, посочвайки седналия на една от масите здравеняк. — Шампион по боеве без правила, ако не греша.

На Алекс покритият с многобройни татуировки мъж също му изглеждаше познат.

— Гледай, някой идва към нас — тихо прошепна Данил.

Три високи момчета в ярки дрехи, които до този момент се мотаеха покрай единия от баровете, наистина се придвижваха в тяхната посока.

— Здравейте! — весело каза най-високият от тях, облечен в някакво подобие на черно стилизирано кимоно.

— Здравейте — отговори неутрално Алекс, докато внимателно ги оглеждаше. Бяха много високи, дори Данил им отстъпваше, най-малко на единия от тях.

— Вие сте новите „дракони“, нали? — ухили се вторият.

Той също беше с някакво подобие на кимоно, само че панталоните му бяха срязани късо като шорти.

— Да, ние сме от клуб „Рижия дракон“ — предизвикателно отвърна Алекс.

Макар с ума си да разбираше, че да се бие на мястото, където се събират участниците в Рейтинга, е най-малкото глупаво, но нищо не можеше да направи със себе си. Този гаден смях го вбесяваше.

— Забавно — изкиска се третият. — Риж, значи.

Дори обикновено спокойният Тьома започна да губи самообладание.

— А вие кои сте?

Най-високият театрално се поклони, тихо пръхтейки от смях.

— Ние сме „Черните хиени“.

Машка присви очи.

— Хей, значи вие ни предизвикахте! — тя се огледа. — А къде е онази дългата?

— Спокойно — изкиска се дългият. — Стела още не е дошла.

Стела?...

Алекс се опита да асоциира това име с баскетболистката, но стигна до извода, че то повече подхожда на някоя руса представителка на най-древната професия.

— И кой от вас четиримата ще се бие със Стела?

Машка пристъпи напред и предизвикателно вирна нос.

— Аз.

— Ти?! — откровено избухнаха в смях и тримата.

Благодарение на отличната си реакция Алекс успя да хване ръката на приятелката си преди тя да измъкне от пояса любимия си нож.

— Машка, Машка — бързо ѝ зашепна той. — Хайде без инциденти, ще си го върнеш после на приятелката им.

— Е, желаем ви късмет с дебюта в Рейтинга — ухили се най-високият. — Наистина ще ви е нужен.

„Хиените“ се оттеглиха обратно към бара, като хихикаха и се блъскаха един друг с лакти.

— Хм, само на мен ли ми приличат на хиените от анимационния „Цар лъв“? — неуверено попита Машка.

— Да, наистина приличат — съгласи се Алекс. — А и хихикат с повод и без повод.

— Тревичка, предполагам — авторитетно предположи Данил и разпери ръце при изненаданите погледи на приятелите си: — Какво? Ами да, пробвал съм...

Алекс не можа да устои и го плесна по врата.

— Ще кажа на Сенсеич — размаха юмрук Машка и веднага премина на друга тема: — Някак си ми е притеснено, когато него го няма...

— Наистина — съгласи се Алекс и отново се огледа: — Кого да попитаме къде е съблекалнята?

— Би трябвало тези хихикащите идиоти — със закъснение се усети Тьома. — Въпреки, че... майната им!

При липса на по-добра алтернатива, „драконите“ се отправиха към застаналия на бара Костя.

— Хей, момчета! — помаха им той. — Тъкмо говорих с Планинеца, изглежда ни е провървяло с противниците. Техният клуб изобщо не се котира тук.

— Успокоявай се, успокоявай — намръщено каза Алекс и се обърна към Планинеца: — А къде можем да се преоблечем и да загреем?

Планинеца с елегантен жест отметна дългата си коса.

— Е, момчета, щом и загревка ви трябва, май ще загубите боевете.

Костя недоволство погледна към Алекс.

— На мен точно загревка не ми трябва.

— Какъв си глупак — обади се Машка.

— Но ние можем...

Алекс сръга приказливия си приятел в ребрата и изсъска:

— На всички ли смяташ да казваш какво можем да правим?

— Кхм — усети се Костя. — Е, къде е съблекалнята?

Планинеца сви рамене и посочи към далечния ъгъл.

— Съблекалнята е там, една е за всички. Само че много рядко я използват... по предназначение.

„Драконите“ разбраха какво точно има предвид Планинеца още щом отвориха вратата. Крачещият отпред Данил веднага я затръшна обратно и като отскочи на няколко метра, се изчерви като рак.

— Кхм... Мисля, че вече нямам нужда от преобличане.

— Какво има там? — полюбопитства Машка и се устреми да погледне вътре.

— Не разсейвай хората от процеса — изхихика Костя, който, както и всички момчета, веднага се досети какво точно беше видял Данил зад вратата.

Алекс погледна подозрително приятеля си.

— Костя, повече не хихикай точно така, става ли?

— Това пък защо? — моментално настръхна другият.

Приятелите се спогледаха, но успяха да сдържат смеха си.

— После ще те запозная с подобни весели момчета — обеща Тьома. — Веднага всичко ще разбереш.

В крайна сметка бяха принудени да зарежат преобличането и прекараха цялото си свободно време в разговори край бара. Там си направиха бърза медитативна загревка. Но имаше и определена полза — Алекс успя да измъкне много полезна информация от Планинеца. По-точно, само от време на време подхвърляше навеждащи въпроси, за да насочва словесния поток на „богомолката“ в нужната посока.

— Тук, в „Апокалипсис“, постоянно се провеждат боеве от ниските нива на Рейтинга. Най-често в почивните дни или през нощта.

Данил веднага си спомни болната тема.

— И защо чак толкова далече? Толкова ли е трудно да се намери някое по-близко място?

— Работата не е в географията — направи гримаса Планинеца. — Отдалечеността от центъра е умишлена, тя напомня за слабостта на дуелиращите се клубове. След като достигнете до определена позиция в Рейтинга, ще може да се биете на по-престижни Арени. Разбира се, ако ви стигнат силите за това. Някои клубове така и си остават в „Апокалипсис“, други се издигат на по-високо ниво, но после пак се връщат...

Машка буквално подскачаше от нетърпение.

— Колко интересно!

— Но всички, така или иначе, започват своя път от тук — завърши разказа си Планинеца.

— Гледам, че в Рейтинга има много екстремали — отбеляза Алекс. — Е, има и от школи по бойни изкуства, участници в боеве без правила...

— Така е — кимна „богомолката“. — Майстори по бойни изкуства, акробати, гимнастици, паркуристи, йоги. Всички, които се занимават постоянно със самоусъвършенстване, рано или късно идват в Рейтинга. Разбира се, имам предвид надарени и истински отдадени хора.

---

[1] роуп джъмлинг — rope jumping (англ.) Скачане от високи обекти (сгради, кули) по подобие на бърджии, но въжето не е еластично. Обикновено се използват алпинистки въжета и система (тя покрива гърдите и краката). ↑

ГЛАВА 9

Първи трябваше да се проведе двубоят между Машка и Стела — така се казваше представителката на „хиените“. По-рано Алекс я беше кръстил „баскетболистката“, но сега беше готов да преразгледа мнението си: прекалено напompани й бяха мускулите за баскетболистка. Изправила се в прилепнал потник и прозрачни лъскави шалвари, тя по-скоро приличаше на культуристка.

Изглеждаха доста смешно, застанали на Арената: високата мускулиста „баскетболистка“ и дребната крехка Машка.

— Покажи й, Машка! — развълнувано извика Костя.

— Този терминатор само с бюста си ще смачка нашата Машка — нервно се засмя Данил.

— Нека опита — надигна се Костя. — При бой с хладни оръжия всичко се решава не от тъпите мускули, а от ловкостта и уменията. Освен това боят е до първа кръв, едва ли точно бюстът е подходящ за това... дори и да е толкова голям.

Алекс беше склонен да се съгласи с него. Разбира се, при определяне на условията на двубоя пред всички други възможности Машка избра да се бие с хладни оръжия. Неслучайно тя се считаше за най-добрия майстор на меча в „Рижия дракон“. По този начин свеждаше до нула единственото предимство на баскетболистката, и изобщо не ставаше дума за големите й гърди.

За двубоя Машка беше взела любимата си катана, докато „хиената“ беше предпочела двойка „ками“^[1]. Между другото, доста специфично оръжие, сложно за усвояване и създадено специално за противопоставяне на самурайски меч. Напразно изглежда се бяха надявали, че физически развитото момиче ще е пренебрегнало работата с хладно оръжие.

— Надявам се, че Машка няма да подцени противничката си — тихо каза Тьома. — Все пак в Рейтинга „хиените“ са на няколко места пред нас. Със сигурност тази культуристка умее нещо по-така.

Костя лекомислено изсумтя.

— Срещу катана няма рецепта, ако няма друга катана. Нашата Машка владее меча на нивото на най-добрите източни майстори, тоест в Русия едва ли ще се намери и един майстор на нейното ниво.

— А може просто да не ги е срещала? — предположи Данил. — Сенсеич например е доста по-добър от нея. Знае ли се на кого може да попадне в този Рейтинг...

Тук, разбира се, беше прав, но пък не биваше да се забравя, че благодарение на вродения си талант, упоритостта и безкрайната любов към хладните оръжия, гимнастичката беше достигнала невероятни висоти във владенето им. Дори Сенсеич невинаги успяваше да издържи на напора на мълниеносните ѝ атаки. Но пък „хиените“ участваха в Рейтинга от доста дълго време и сигурно владееха някакви специални техники.

— Дракони! — внезапно извика Данил. — Напред!

— Дракони! — незабавно да подкрепиха Костя и Алекс.

Поне половината от публиката мигновено се обърна в тяхна посока.

— Ой — изненада се Данил. — Какво искат?

— Доскоро единственият клуб „дракони“ в московския Рейтинг е бил „Сребърния дракон“ — припомни Тьома. — И тъй като той е на първо място в Рейтинга, едва ли представител на този клуб очакват да видят в двубой от толкова нисък ранг.

— Сега се появиха нови „дракони“! — доволно заяви Костя. — Ще им покажем кои сме ние!

— Ако ще им показваш ти, едва ли ще успееш да им демонстрираш нещо, което си струва — ухили се Алекс.

В това време съдията обяви участниците в двубоя и извика пискливо:

— Начало!

Известно време противничките стояха неподвижно една срещу друга и дори не мигаха. Един от екраните показваше в едър план лицата им и публиката можеше да види, че те са се превърнали в неподвижни маски.

Първа мигна Стела. В същия миг Машка нападна с меча към рамото ѝ, но баскетболистката с късо движение на „камите“ го парира. Последваха няколко бързи размени на удари, но бяха толкова светкавични, че зрителите ги видяха само благодарение на няколкото

екрана, предаващи в режим на „забавен кадър“. Вярно, малко хора ги гледаха, предпочитайки да наблюдават схватката в реално време. „Камите“ в ръцете на „баскетболистката“ проблясваха, създавайки около тялото ѝ смъртоносна бариера от стомана, която с лекота удържаше натиска на Машка.

— Бие се с половин сила — прошепна Тъома.

Сега и Алекс забеляза, че Машка се фехтува в съвсем елементарен стил, без използване на любимите си уловки и финтове. Просто упорито блъскаше напред, изпитвайки здравината на защитата на „хиената“.

— Не е зле — неочаквано се разнесе гласът на Машка от високоговорителите. — Но загривката приключи.

Усещането беше, сякаш гимнастичката има микрофон, толкова ясно прозвуча гласът ѝ.

— Ами давай, покажи какво можеш — напрегнато отвърна Стела.

И Машка показа.

Ударите се посипаха по мускулестата „хиена“ от всички страни и я принудиха да отстъпва все повече и повече, докато накрая не опря гръб в решетката. В следващия миг Машка изби от ръцете на „баскетболистката“ едната от „камите“ и нанесе плъзгащ удар през гърдите. Мечът мина от рамото до пъпа и разсече потника, оголвайки част от гърдите.

— Уау! — възхитено възкликна Костя. — Каква красота!

Някой от зрителите аплодира и веднага към него се присъедини почти цялата мъжка част на клуба.

— Сега Машка съвсем ще я съблече — не без гордост за приятелката си се усмихна Алекс. — Нивата им са съвсем различни.

Машка нанесе още няколко удара, превръщайки потника в дрипа и карайки мъжката половина от публиката да изпадне в екстаз.

— Няма да е зле да направят и нещо от рода на бой в кал — весело подхвърли един от стоящите до тях младежи.

— Аха, и да са по бански.

— Може и без тях...

Алекс очакваше, че боят ще завърши с първата кръв, но това не се случи. „Баскетболистката“ продължаваше не особено успешно да

отблъсква атаките на Машка, но кръв все още нямаше. Изглежда гимнастичката не бързаше да приключва боя.

— Хей, тук нещо не е наред — намръщено отбеляза Алекс. — Машка не би си играла толкова дълго с нея.

И наистина, въпреки явното си превъзходство, Машка не изглеждаше особено уверена.

— Не може да нанесе и една драскотина на „хиената“ — неочаквано констатира Тьома.

— Как така? — не разбра Данил.

— Сигурно „хиената“ използва нещо от рода на „желязна риза“ — предположи Тьома. — Но на съвсем различно ниво. Аз не бих могъл да поддържам концентрация за толкова дълго време, камо ли да се бия с такава скорост.

По дяволите!

Алекс неотлъчно следеше движенията на момичетата и сега можеше да види, че Машка изобщо не си играе с противничката си. Напротив, нанасяше посичащи и промушващи удари с всички сили, без да се сдържа, но „хиената“ си оставаше цяла-целеничка — на загорялата ѝ кожа нямаше нито една драскотина. Затова пък дрехите ѝ съвсем се бяха превърнали в дрипи, които едва прикриваха атлетичното тяло отдолу.

— Мисля, че сега разбирам защо е била измислена плетената ризница — ухили се Костя. — Точно за такива случаи...

Разбира се, той се притесняваше за Машка точно като всички останали, но не можеше да се въздържа от коментар.

И тогава „баскетболистката“ се извъртя и хвана меча на Машка с ръка, без изобщо да се притеснява от нараняване. В същия момент пусна „камата“ и удари с юмрук в основата на меча.

Дзън!

Острието отскочи настрана и звънко удари в пода, а в ръцете на Машка остана само безполезната дръжка.

— Сега вече ще поиграем — дрезгаво изхъхри Стела и нанесе съкрушителен удар в бъбреците на Машка.

От силата на удара крехкото момиче прелетя няколко метра и се претърколи на пода. „Хиената“ изчака, докато гимнастичката се изправи на крака, и отново се хвърли в атака.

Разбира се, Машка се биеше отлично и без оръжие, но да се противопоставя на такива мощни удари, при това да не усеща болката, тя не можеше. „Баскетболистката“ започна методично да я обработва, като с лекота избягваше нелепите в дадената ситуация контраатаки и пробиваше всички блокове на дребното момиче.

Алекс искаше да затвори очи и да не гледа, но не можеше.

— Кучка — през зъби процеди Костя. — Аз после ще я...

— Машка знаеше на какво се подлага — напомни Тьома, докато нервно стискаше и отпускаше юмруци.

„Хиената“ умело удряше противничката си по такъв начин, че да не нарани лицето и да не допусне появата на кръв.

— Трябва да прекратим това! — нервно извика Данил. — Тя ще убие Машка!

Те се измъкнаха от местата си и хукнаха към Планинеца.

— Прекратете боя!

— Какво сте се изнервили? — спокойно ги попита той. — Никой няма да спира боя просто ей така. Освен това, ако вашата приятелка наистина иска да се откаже, достатъчно е просто да не се изправя на крака и да се признае за победена, има го в правилата.

— Това никой не ни го е казал! Боят продължава до първа кръв!

— Спокойно, аз инструктирах вашата приятелка преди боя, тя го знае много добре. Първа кръв — това е допълнително условие при боевете с хладни оръжия. Всички двубои, с изключение на тези до смърт, приключват при признаване на поражението.

Алекс погледна Планинеца, после един от мониторите, показващ най-пълно случващото се на Арената.

— Сигурен ли си, че тя знае тези правила?

— Разбира се — Планинеца се прозя. — Съчувствам на вашата приятелка, но изглежда гордостта не ѝ позволява да се предаде.

В това можеше да се повярва. Машка вече на няколко пъти получаваше силни удари и падаше на пода, но отново се надигаше. Упоритото момиче наистина нямаше намерение да се отказва. Най-ужасното нещо беше, че техниката на хвърляне на игли, над която работеше през цялото това време, се оказа напълно безполезна срещу „желязната риза“.

— Време е да приключваме загревката — твърдо каза „баскетболистката“.

Въпреки явното преимущество, Стела не губеше самообладание и оставаше напълно сериозна. Алекс за миг дори се възхити на противничката на Машка, но ненавистта бързо надделя.

— Не се предавай! — извика Алекс, макар че Машка едва ли би могла да го чуе при всичкия този шум.

Гимнастичката с усилие си пое дъх и самоувереността се върна на насиненото ѝ лице. Тя упорито сви устни, затвори очи и направи странно движение с ръка, сякаш нанася удар с длан във въздуха.

— Какво прави тя?

— Опитва се да използва трика с иглите ли? — предположи Тьома. — Но това не действа на „хиената“.

— Странно — по инерция отвърна Алекс.

Той усещаше, че Машка е сериозна. Явно се подготвяше за нещо...

„Баскетболистката“ сякаш почувства нещо и бързо се хвърли в атака, но тук стана нещо невероятно. Машка отново замахна с ръка и „хиената“ изведнъж се препъна и рухна на пода.

— Видя ли това?! — извика Данил. — Направи го!

— Но как успя да нанесе този удар?! — озадачено попита Алекс. — Нали видяхме, че хладното оръжие не действа на „хиената“.

Стела се размърда и направи слаб опит да се изправи на крака, но не успя. Затова пък съвсем ясно се видя увеличаващото се червено петно под нея. Кръв!

— Има първа кръв! — прозвуча от всички страни гласът на съдията. — Боят приключи. Победата се присъжда на клуб „Рижия дракон“.

— Ура! — в хор извикаха приятелите, докато се тупаха един друг по гърбовете и почти се прегръщаха.

„Браво, Машка — облекчено въздъхна Алекс. — Не знам как, но ти го направи.“

Отвориха клетката и към победеното момиче веднага се втурнаха санитарите. Във всеки случай, въпреки доста раздърпания стил на дрехите, в ръцете си стискаха носилка, а на ръкавите имаха ленти с червени кръстове. На пострадалото момиче веднага беше оказано нещо като първа помощ. Вярно, вместо да използват бинтове, плешив младеж в пъстра тениска кой знае защо започна да прокарва ръце над раната и да мърмори нещо като заклинание.

— Ама те сериозно ли? — невярващо се обърна Алекс към Планинеца.

— Обичайна практика — сви рамене той. — Във всеки клуб има специалисти по лечебни техники. В нашия бизнес без това не става.

В това време пуснаха Машка от клетката и тя доста пъргаво се затича към приятелите си.

— Спечелих! — изпищя момичето и се хвърли да ги прегръща.

— Изглежда, на победителите раните им наистина зарастват много бързо — ухили се Алекс. — Ох, изправи ни на нокти.

— Нормално — махна с ръка момичето.

— Но как спечели? — полюбопитства Данил. — Нейната „желязна риза“ беше непробиваема!

Машка доволно се ухили.

— През последната седмица усвоих онази техника, която преди се опитах да имитирам, това е цялото обяснение.

Тоест е успяла да се научи как да използва вътрешната си енергия за създаване на невидим меч?!

— Но кога? — Алекс не можеше да повярва на ушите си. — Тоест... ти дори не си споменавала.

— Всъщност вие, момчета, обичате да говорите за себе си — изкикоти се момичето. — А аз предпочитам повече да тренирам и по-малко да говоря — тя понижи глас: — Честно казано, помогна ми Лотта...

— Духът пазител? — удиви се Алекс.

— Аха — Машка намери огледало и ужасено огледа лицето си. — Ух, как ме е подредила тази „хиена“. Та за какво говорех?... А, да, Лотта идваше в сънищата ми и ми позволяваше да тренирам.

Приятелите се спогледаха.

— Как така?

— Ами нали помните, че когато Духовете пазители влизат в сънищата ни, те стават реални. Както при Кастанеда^[2]. Всичко става напълно реалистично и така мога да тренирам съзнателно цяла нощ, без да се напъвам и без да се притеснявам за травми.

— И не каза нищо?!

— Някак си не ми беше до това — смутено каза момичето.

Разбира се, че искаше да впечатли приятелите си с нови умения, а и възможно най-дълго да ги пази в тайна.

— Не е много мило от твоя страна — недоволно отбеляза Тьома.

В това време на арената започна следващият двубой и приятелите се залепиха на решетката в очакване на свръхестествено зрелище. Колкото и да беше странно, участниците се оказаха момче и момиче. На пръв поглед незабележима и доста пълничка брюнетка на около двадесет се биеше със синеок мускулест блондин. За немалка изненада на приятелите боят се провеждаше без никакви свръхестествени прийоми. Брюнетката с удивителна лекота надделяваше над младежа, подхвърляйки го из цялата Арена като някаква парцалена кукла.

— Кой е пуснал този нещастник да се бие? — обърна се Костя към Планинеца. — Та той нищо не може.

— Бих искал да видя теб — подсмихна се Планинеца. — Това момиче отделя специфични феромони, които замайват противника. Младежът е попаднал под влиянието им преди да успее да се защити по какъвто и да е начин.

— И това е позволено?!

— Забранени са само външни приспособления. И тъй като феромоните се отделят от тялото на представителката на клуб „Бялата орхидея“, всичко е в рамките на правилата.

Тьома щракна с пръсти.

— Значи затова той е толкова замаян!

— Типичен пример за това колко е опасно да не познаваш противника си — отбеляза Планинеца.

Всички едновременно погледнаха Костя.

— На мен не ми трябва да познавам противника си, за да го победея — веднага се наежи той.

— Глупаво изявление! — засмя се Планинеца. — Между другото, изключително в чест на запознанството ни мога да ти разкажа някои неща за твоя противник. Това едва ли наистина може да ти помогне, но все пак...

По думите на Планинеца, от всички възможни противници на Костя се беше паднал най-лекият. Представителят на клуб „Бронзовия рис“ досега не беше печелил нито една схватка. Впрочем, за уменията на този човек също не можеше да каже нищо конкретно. Прекалено отдавна се беше състояла последната му битка.

Следващата среща по програма беше тази на Костя и в мига, когато Планинеца приключи с краткия си разказ, противникът му вече го чакаше на Арената. Гладко избръснат, дебеличък, мечкоподобен мъж на около трийсет, който изглеждаше доста уверен, все пак това не беше първият му бой. От друга страна, беше загубил всички предишни битки...

— Не е точно така — неочаквано го поправи Планинеца и Алекс изненадано осъзна, че е казал последните думи на глас. — Просто всичките му двубои завършваха наравно.

— Как така? — изненада се Тьома.

— По мое мнение, винаги му се падаха прекалено силни противници — замислено каза Планинеца. — Но той винаги се бие до последно и дори полумъртъв причинява толкова много щети на противника си, че съдиите отсъждат равенство. Мисля, че неговият стил на водене на бой може да се охарактеризира като „бесен“.

Костя свали тениската си и прекрачи в Арената.

— И давай по-внимателно — загрижено каза Машка.

— Между другото, сега си спомних, че той някога е бил шампион по свободна борба — намръщи се Планинеца. — Е, поне докато не го изгонили за неспортменско поведение.

„Хм, подхождат си — отбеляза Алекс. — Костя също го дисквалифицират отвсякъде, откъдето е възможно.“

— Свободната борба е тъпотия! — демонстративно гръмко се засмя Костя. — Виж, ако беше шампион по несвободна борба, тогава щях да се замисля.

Здравенякът се намръщи, очевидно не разбра играта на думи. Странно. Обикновено борците, боксьорите и въобще професионалните спортисти съвсем не са толкова глупави, колкото ги изкарват във вицовете и филмите. Просто репортерите и журналистите обожават да ги интервюират веднага след мачовете им... За какво адекватно мислене може да става дума, когато си се раздал докрай и си изцеден като лимон? А ако си боксьор и си получил няколко нокдауна... На никой не му хрумва да прави интервю в дома им, в спокойна атмосфера. Тогава веднага ще откриете, че Майк Тайсън харесва не само да отхапва уши на ринга, но и да развъжда гълъби, например. Впрочем Железният Майк не беше най-добрия пример, особено като се имат предвид многобройните му проблеми със закона.

Във всеки случай, конкретният представител явно не се отличаваше с бързо мислене, което позволи на Костя да се развихри от сърце.

— Ей, дебелако, приближава лятото. Ще се потъркаляш ли на плажа за малко тен?

— Ама какъв е само... — изсъска Машка.

— Изрод — подсказа Алекс. — Самодоволен и арогантен. Но признай, че е наистина добър. Много грамотно изкарва противника си извън кожата...

— Да, това го умее — призна Данил. — Но дебелакът изобщо не реагира, погледнете. Нещо е прекалено тих за обезумял.

— Боят още не е започнал — напомни Планинеца. — Един от основните принципи за водене на бой е изненадата.

— Праволинейните действия водят към конфликт, а неочакваните — към...

Той замълча, внезапно почувствал слабо изтръпване по кожата на китката.

„Изглежда Белега е тук!“ — осъзна веднага.

— ... победа — довърши вместо него Машка.

— Сун Дзь — усмихна се Планинеца. — В тази зала няма да намерите нито един човек, който да не е чел неговите писания.

Алекс бързо пробяга с поглед над околните, но „рептилоидът“ не се виждаше. Но вече не му беше до него — боят на Костя започваше.

— Начало! — раздаде се от всички високоговорители викът на съдията.

В същия миг здравенякът се хвърли към Костя. Разбира се, първото, което се опита да направи, беше захват и преход в партер. Костя нямаше нищо против и прие поканата. Между двамата се завърза борба на ръце: здравенякът се опитваше да хване Костя, а той се съпротивляваше, опитвайки се да се изплъзне и да премине към побезнен захват. Впрочем, Алекс не беше сигурен, че Костя ще успее да се измъкне от огромните ръчища на противника си.

Най-накрая здравенякът успя да хване Костя за ръката и го придърпа към себе си. Но преди противникът му да го стисне, Костя използва цялата инерция за удар с лакът в гърлото. Въпреки удвоената сила на удара, здравенякът дори не трепна. Със следващото движение той сграбчи Костя и буквално го заби в пода.

— Ох, това сигурно боли! — подсмихна се Машка.

Костя се изви, претърколи се настрани и контраатакува с крак в главата. „Бесният“ се прикри с ръка и веднага нанесе удар в корпуса. Костя постави блок с две ръце, но въпреки това бе отхвърлен няколко метра назад.

„Леле, колко е здрав! — ужаси се Алекс. — С тези юмруци и стена сигурно може да пробие.“

Костя сви юмруци и се хвърли в атака. Нанасяше безразборни удари с ръце, за да повали противника си, накрая издебна подходящ момент и удари здравеняка в носа. Разбира се, веднага бликна кръв.

— Ох, това не трябваше да го прави! — възкликна Планинеца.

Алекс отлично разбираше тактиката на приятеля си. Кръвта трябваше да притесни противника. В допълнение, достатъчно силен удар с длан в носа, нанесен под подходящ ъгъл, лесно може да увреди мозъка. Алекс не беше сигурен, че самият той би нанесъл този удар с пълна сила. Все пак използването на смъртоносни удари изисква определена решителност.

И тогава „бесният“ изрева.

— Сега вече се започва — въздъхна Планинеца. — Съчуствам на вашия човек.

Да, за Костя наистина настъпиха трудни времена. Здравенякът се хвърли към него, зарязвайки всякаква предпазливост. Костя нанасяше удар след удар, но „бесният“ сякаш изобщо не ги забелязваше, принуждавайки „дракона“ да отстъпва все по-назад и по-назад. При това „бесният“ доста пъргаво не позволяваше на Костя да го заобиколи и съвсем скоро го притисна в ъгъла. Първият удар, въпреки направения блок, отхвърли Костя на решетката. По-нататък би трябвало да последва жесток побой, но Костя никога не се беше отличавал с търпение и веднага използва кий.

Резкият вик превърна здравеняка в замръзнала статуя и Костя веднага се отблъсна с крака от решетката и му нанесе тежък удар с лакът в главата. „Бесният“ се срина на пода, а Костя го надкрачи и го чукна с крак в лицето.

— Какво, това ли е всичко, което можеш? — попита насмешливо. — Ако ще продължаваш да действай като тъпа грамада мускули, ще избърша пода с теб.

„Бесният“ сграбчи Костя за крака, дръпна го към себе си и го събори.

— Глупак! — от сърце избухна Тьома. — Трябваше да го довърши, а не да се подиграва...

— Пада му се — злорадо каза Алекс, макар на практика да се притесняваше за приятеля си не по-малко от другите.

Здравенякът завъртя Костя под себе си и започна монотонно да го налага с огромните си юмруци, при това с удивителна скорост, доста нехарактерна за неговото телосложение. Цялото лице на „бесния“ беше покрито с кръв. Той я пръскаше наоколо, ревеше гневно и продължаваше безспирно да млати Костя.

Още един остър вик.

Костя отхвърли от себе си вцепененото тяло на „бесния“. Изправи се на крака, избърса кръвта от лицето си и веднага започна да го обработва с ритници, но „бесният“ този път се съвзе много по-бързо. Костя беше успял да му нанесе едва няколко удара, преди противникът му да се задейства. Здравенякът скочи върху Костя направо от легнало положение, ръмжейки като ранен звяр. По принцип той такъв си и беше.

Отстъпвайки под градушката от удари, Костя пак се нахрани да използва киай, но с постоянните удари по корпуса противникът просто не му даваше възможност да извика, нахъсвайки дишането му.

— Здравенякът няма да му позволи да използва повече киай — уверено заяви Тьома.

„Точно затова подобни козове, като най-силните ти оръжия, се крият до последно в ръкава — раздразнено помисли Алекс. — За да ги използваш само веднъж, но когато противникът е напълно неподготвен. И този момент трябва да осигури края на битката. А Костя сам се прецака, като многократно използва техниката си и позволи на своя противник да адаптира стила си към нея. Сега за «бесния» киай не е никаква изненада.“

Неочаквано краката на Костя се подкосиха и той падна на колене. Изглежда, тежките удари по корпуса му най-накрая си казаха своето. „Бесният“ сякаш изобщо не забеляза това и продължи да нанася удар след удар. Костя още известно време продължаваше да блокира, после не издържа и рухна на пода.

И отново се раздаде вик киай.

Костя удари „бесния“ с ръка между краката, а след това пропълъзя към него и натисна силно с палци в очите, за да го лиши от зрение. Преди здравенякът да излезе от вцепенението, „драконът“ отскочи встрани. Най-накрая получи възможност да си поеме дъх и да се съвземе, докато „бесният“ се търкаляше по пода и ревеше от болка.

— Зловец — хлъцна Машка.

Но след това стана още по-зловец. Костя се възползва напълно от предимството си и започна да обработва „бесния“ по пълна програма. Скачаше около мечкоподобния мъж и го млатеше като круша до момента, докато той не рухна на пода.

— Пфу! — Планинеца се извърна. — Колко неестетично.

Костя приближи, обърна с крак пребития си противник по гръб и стъпи на гърдите му.

— Е, нали ти казах — изръмжа насмешливо.

— Мечтай си! — неочаквано изхриптя „бесният“, пое си въздух и издиша... огън!

В следващия миг пламъкът обхвана Костя. Той нададе ужасен вик, падна на земята и започна да се търкаля, опитвайки се да изгаси дрехите си.

На приятелите им секна дъха. Не можеха да повярват на случващото се.

— Уау, отново го направи! — сякаш в мъгла чу Алекс гласа на Планинеца.

— Как така отново?! — изрева Алекс. — Той е използвал тази техника и преди, а ти не ни предупреди?!

— След използването на „огнен дъх“ този тлъст „рис“ постоянно губи съзнание от слабост, и съдиите отсъждат равенство. Така завършват всичките му битки — Планинеца вдигна ръце в защитен жест, когато Данил пристъпи към него с явното намерение да го удари в лицето. — Момчета, бъдете реалисти, днес ви виждам за пръв път. Защо трябва да ви разкривам тайните на другите клубове?

Машка и Алекс бързо се спогледаха и извикаха:

— Боят трябва да се спре!

— Спрете боя! — веднага се присъединиха и другите „дракони“.

Двубоят бе спрян още с първия вик. На Арената веднага изскочиха вече познатите им „санитари“ с пожарогасители и носилки. Костя веднага го угасиха, но той остана да лежи неподвижен. Докато

го поставяха на носилката, Алекс и момчетата хукнаха към изхода на Арената, за да научат повече за състоянието му.

— Костя!

Алекс пръв стигна до носилката и с ужас видя покритото с изгаряния лице на Костя.

— О, Господи! — изхлипа Машка и бързо се извърна.

Гледката не беше за хора със слаби сърца.

— Мамка му! — изруга Тьома.

Един от „санитарите“ избута Тьома от пътя си и понесе носилката някъде навътре в помещението.

— Къде го носите? — нервно попита Алекс. — Трябва да извикаме линейка!

— Успокой се — Планинеца го хвана за лакътя и го дръпна встрани. — Нашите специалисти ще го лекуват много по-добре от кой да е лекар. А на теб ти е време за боя.

— Но аз трябва да разбера как е Костя! — възрази Алекс.

Пред погледа му още стоеше горящата фигура на приятеля му, а в главата му кълтеше дивият му вик. Направо не му се вярваше, че това се случва.

— Ще разбереш след боя — спокойно му отвърна Планинеца. — Нашите специалисти ще се погрижат за него. Хайде, върви, зрителите се умориха да чакат! Show must go on!

„Майната му на шоуто и на зрителите!“ — искаше да му извика в лицето Алекс, но все пак се сдържа. Това не е игра, двубоят вече беше назначен и трябва да мине по график.

Той с усилие се взе в ръце и се отправи към входа на Арената.

— Къде тръгна? — попита Планинеца, задържайки го за рамото.

— Нали сам каза, че сега е моят ред.

— Да, но двубоите до смърт не се провеждат на обичайната Арена.

Алекс усети, че нещо не е наред.

— А къде?

Планинеца кимна към самотната стоманена врата, която малко преди това беше привлякла вниманието на Алекс.

— Влизаш ето тук, изкачваш се по стълбите и излизаш на покрива. След теб люкът се затваря и ще се върне само един от вас.

— Ще остане само един^[3] — нервно се усмихна Алекс. — Забавно е да го чуеш от човек с прякор Планинеца.

— Картината от няколко камери ще се прожектира на екраните, така че няма да присъства никой — не обърна никакво внимание на шегата му „богомолката“. После отвори вратата, пристъпи напред и махна на „дракона“ да го последва.

Алекс мина през металната врата след дългокосия и се озова в неголяма стая с вертикална стоманена стълба, очевидно водеща до покрива.

— Е, късмет — усмихна се Планинеца. — Без него обратно няма да се върнеш.

Алекс дари младежа с гневен поглед, изкачи се по стоманената стълба и излезе на покрива.

„Рептилоидът“ вече го чакаше. На лицето му нямаше и следа от обичайната самодоволна усмивка, само пълна концентрация пред двубоя.

„Да, пред двубоя... — отвлечено си помисли Алекс, за миг се обърна и видя как Планинеца затваря люка зад себе си. — Най-интересното е, че в никой от нас няма дори и капка съмнение. Да се биеш с противници, владеещи тайни мистични техники? Проста работа! Защо? Този въпрос го зададе само педантичният Тъома, но бързо се предаде под напора на невероятните събития.“

Той стисна юмруци.

Каква абсолютна глупост!

— Този път никой няма да ти помогне — леко философски подхвърли „рептилоидът“.

— А ти пък няма къде да бягаш — парира Алекс.

И точно след тези думи осъзна, че и той няма къде да бяга. Това не беше просто приятелски спаринг, а бой на живот и смърт. Или ти, или теб. Единственият път към познатия свят току-що затвори новият му познат, наричан Планинеца.

Не беше толкова лесно да се отпусне напълно преди боя на живот и смърт. Не му добавяше увереност и усещането, че всяко тяхно движение се наблюдава от десетки хора. Случващото се му изглеждаше по-скоро като смес от сюрреалистичен сън и пошъл американски екшън, и определено не като част от реалния живот.

„Така, стига вече! — надъха се Алекс. — Не с такава настройка трябва да встъпвам в схватката. Определено не с такава. Струва ми се, че Сенсеич направи грешка, като забрани игрите с раздвоение на личността — действаше или не, но тогава определено не изпитвах страх.“

Той се взе в ръце и напълно се отпусна.

— Забавно се получава — замислено проговори Белега. — Случайна среща на улицата, и ето че след няколко седмици вече се бием на живот и смърт — той демонстративно разкърши врат. — Съдба?

Алекс замълча, предпочете внимателно да се огледа, за да подготви предварително план за схватката. Покривът на корпуса беше ограден с бетонов перваз, висок не повече от метър. В допълнение, в центъра му стърчеше скелет на триетажна сграда с останки от ръждясало скеле около нея. Незнайно на кого му е хрумнало да изгражда нещо подобно, но, съдейки по качеството на строителството, го бяха поставили значително по-късно от целия комплекс. Може би това чудо го бяха вдигнали специално за боевете, за да стане всичко по-зрелищно.

„Какво пък, ако нещо се обърка, поне ще има къде да бягам“ — предположи логично.

— Всъщност трябваше да те убия още там, в парка — продължи Белега. — Толкова проблеми ми създаде. Както и да е, тук всичко ще приключи.

— Да — съгласи се Алекс. — Всичко ще приключи тук.

Той не изчака атаката на „рептилоида“ и взе инициативата в свои ръце. Тактиката и силата на Белега вече ги знаеше, планът за действие беше разработен, оставаше му само да действа.

„Няма болка, няма смърт. Има само този момент.“

Усети как възприятията му се ускоряват. Зоната на контрол веднага се разшири, а чувствата му се изостриха. Алекс приближи към „рептилоида“ толкова бързо, че онзи изобщо не успя да реагира. Ударът в лицето се получи изненадващо чист. Алекс дори се поколеба за част от секундата и това му костваше инициативата. „Рептилоидът“ блокира следващия удар, доказвайки веднага, че може да се движи със същата скорост. Очевидно беше пропуснал първия удар просто защото не е очаквал такава пъргавина от противника си.

Алекс нанесе още няколко удара с ръце, но нито един не достигна целта си. В същото време той с лекота избягваше ответните атаки на „рептилоида“, подкрепени с плюене на отровна слюнка. Поредната плюнка го принуди да прикрие лицето с ръка и даде възможност на Белега да нанесе удар през сляпото петно, намиращо се под вдигнатата длан на Алекс — точно в брадичката.

Отскочи бързо назад, изплю станалата солена от кръвта слюнка и избърса уста с ръка. На ръкава на тениската остана червена ивица.

„Сцепи ми устните — някак отвлечено си помисли той, докато отново се хвърляше към «рептилоида». — Но не трябва да минавам в защита, само атака.“

Алекс блокира няколко бързи удара с ръце и после рухна по гръб като подкосен, за да избегне поредната плюнка. Ако тази зелена гадост попадне в лицето... от раната веднага ще влезе в кръвта... И край, считай се за труп.

„Рептилоидът“ скочи отгоре му, възнамерявайки да го притисне с тежестта си и тогава най-накрая да го улучи с поредната порция отрова, но Алекс го посрещна с двата крака и бързо го отхвърли от себе си.

— Ще ти из-звия ш-шията! — изсъска Белега, докато се изправяше на крака.

Странно, на Алекс за миг му се стори, че кожата на Белега леко позеленя. В този момент той съвсем заприлича на гущер.

„Игра на светлината“ — логично предположи той и отговори с обичайната си злоба:

— Ами опитай!

„Не, така не става — веднага се опомни Алекс. — Трябва да се контролирам. Няма болка, няма смърт. Има само този момент!“

„Рептилоидът“ премина в нападение. Алекс с лекота блокираше ударите му, но сега това се оказа изненадващо болезнено.

„Какво, по дяволите?! — изненада се Алекс, докато продължаваше да се бие. — Той да не си е сложил стоманени пластини под кожата?!“

Ударите на Белега ставаха все по-болезнени и въпреки че Алекс можеше да се бие с него равностойно, всеки блок му се удаваше все по-трудно от предишния. Повишеното внимание позволи на Алекс да забележи неочакван и много неприятен факт — ръцете на Белега

наистина позеленяха. А в следващия миг „рептилоидът“ се извърна и небрежно прокара ръка по гърдите му.

Какво, по дяволите?!

Алекс отскочи и почувства как на гърдите му се разлива топло петно. Бърз поглед към „рептилоида“ потвърди догадката — ръцете му не просто бяха позеленели, а се бяха покрили с твърди люспи. Пръстите му пък завършваха с плашещо дълги жълти нокти.

— Какво става? — саркастично попита Белега. — Одраска ли с-се?

Той поднесе лапа към лицето си и прекара раздвоен език по нокътя на палеца, облизвайки кръвта.

„Не, така няма да го победя — съвсем ясно осъзна Алекс. — Мръсен мутант! Ще трябва да мина на резервния план...“

Той се обърна и хукна към двуетажния строеж.

— Реши да бягаш ли? — чу зад себе си.

Алекс премълча, за да пести сили. А и не считаше това за бягство — просто маневра. Както казва Сун Дзъ, „този, който прибегва до маневри, е безграничен като небето и земята“. Като цяло, той съвсем логично считаше, че правилната тактика определено увеличава шансовете му за победа.

Бързо притича през покрива, чувствайки, че „рептилоидът“ го следва. Но вместо да се оглежда за преследвача, той внимателно прецени изграденото около постройката скеле. Една от тръбите беше на височина малко над два метра и Алекс не пропусна да се възползва. Ускори и скочи към нея, хвана се с ръце и направи мах с крака, за да се завърти в „слънце“. Благодарение на сатори инерцията му беше достатъчна и като се завъртя около тръбата, Алекс пусна ръце в подходящия момент. „Рептилоидът“ не очакваше подобна маневра и двата крака на Алекс се стовариха с чудовищна сила в гърдите му, вследствие на което той отхвърча на няколко метра и се плъзна по повърхността на покрива.

Алекс бързо се изправи на крака, но вместо да продължи с атаката, се закатери нагоре по скелето.

„Какъвто и мутант да си, това е моя територия! — помисли си той. — Както обича да казва Сенсеич, «тренировката никога няма да те предаде». А да скачам аз наистина умея.“

Белега учудващо бързо се беше съвзел от удара и вече го следваше, но сега Алекс не се страхуваше от ноктите му. Той скачаше между стоманените тръби като пощуряла маймуна. Завърташе се около тях, добавяйки инерция към ударите, после се криеше, за да избегне чудовищно силните удари на „рептилоида“. Някак подсъзнателно отбеляза, че след всеки удар на Белега по тръбите оставаха сериозни вдлъбнатини. Ако не бяха усилените му от сатори реакции, дори и един пропуснат удар можеше да му коства счупена кост. Изглежда люспите на „рептилоида“ станаха все по-твърди, докато в същото време Алекс постепенно губеше концентрацията, нужна му за сатори. Трябваше да измисли нещо, преди да е станало прекалено късно.

„Лицето му не е покрито с люспи — отбеляза Алекс. — Значи може и останалата част от тялото му също да не е. Трябва да се възползвам от това...“

Той се прикри с ръка от поредната плюнка на „рептилоида“, завъртя се около една вертикална тръба и нанесе удар в лицето му. Белега блокира с лакът, бързо се отблъсна от стената и скочи върху Алекс, насочил нокти към шията му. Но този път Алекс не се отдръпна, а сграбчи лапата на „рептилоида“ и силно я дръпна към себе си. „Рептилоидът“ панически сграбчи тръбата, за да не излети от скелето, и тогава самият Алекс скочи върху противника си. Предварително набелязал стърчащата десетина сантиметра тръба, той беше разчел всичко така, че противникът му да се наниже на нея.

И се получи!

Тръбата влезе в гърба на „рептилоида“ и той изрева от болка. Алекс се хвана с ръце за тръбите и блъсна Белега от скелето. Разбира се, падане от височина няколко метра не му причини съществени наранявания, което не можеше да се каже за раната в гърба.

„Рептилоидът“ се изправи на крака и изрева от ярост. Въпреки получените рани, енергията му изобщо не беше намаляла.

„По дяволите, какво да го правя?! — ядосано си помисли Алекс. — Трябва да измъкна някоя от тези тръби, без оръжие не става.“

Но преди да го направи, Белега удари силно в основата на стоманената конструкция. Алекс усети с цяло тяло как скелето се разтресе. Следващият удар го накара бързо да скочи на покрива на пристройката, за да не бъде погребан под тръбите. А после цялата тръбна конструкция със зловещ грохот се срина в безформена купчина.

— Да те видим с-сега как ще с-скачаш! — злобно изсъска Белега.
„Скапан мутант! — уморено си помисли Алекс, и изведнъж погледът му попадна на останала горе самотна тръба. — А ето го и оръжието!“

Вдигна я и след като я претегли на ръка, се усмихна със задоволство.

„Е, сега ми падна. Съвсем бавно ще ти натроша всички кокали — за Славик!“

— Хайде, ела ми тука!

„Рептилоидът“ подскочи към пристройката и пъргаво се заизкачва по стената, като просто забиваше нокти в бетона.

Алекс изчака, докато „рептилоидът“ преодолее две трети от пътя, застана на ръба с гръб към него и направи салто назад, извивайки цялото си тяло. Стиснал тръбата с две ръце, той използва максимално инерцията и нанесе силен удар по главата на противника си. В последния момент Белега успя да реагира и леко се наклони встрани. Ударът попадна в рамото. Разнесе се звучно хрус и „рептилоидът“ буквално се свлече долу. Алекс се приземи до него и веднага нанесе още няколко удара с тръбата, но противникът му успя да се предпази със здравата си ръка. Покрита с люспи, тя явно не изпитваше проблеми от ударите със стоманената тръба.

Алекс отстъпи няколко крачки да си поеме дъх.

„Дали печеля?! — помисли си трескаво. — Не, да се отпускам е още ра...“

Изведнъж пред очите му притъмня. С усилие запази равновесие, опирайки се на тръбата, и се опита да възстанови зрението си.

„Да не би да излязох от сатори?! Не, определено се контролирам!... Няма болка, няма смърт...“

— Какво ти с-става? — сякаш през мъгла чу той гласа на Белега.

Алекс с омекнали колена направи няколко стъпки назад, надявайки се да избегне атаките на „рептилоида“, но онзи не мислеше за атака.

— Притъмня ли ти? — продължи „рептилоидът“. — Това означава, че моята отрова вече е попаднала в кръвта ти и с-сега ще с-се разнес-се по цялото тяло. Нали знаеш, дос-статъчна е с-само една драс-скотина...

Алекс със закъснение разбра какво има предвид „рептилоида“. Ами да, разбира се! Невинаги успяваше да избегне плюнките, затова се предпазваше с ръка или друга част на тялото. И това не беше проблем, поне докато „рептилоидът“ не го беше одраскал с нокти.

„По дяволите! Нима загубих и ще умра от отравяне?!“ — помисли ужасено Алекс.

— Гадина!

Той се хвърли напред, преодолявайки слабостта в краката, но направи само крачка и замръзна от изумление. Между него и „рептилоида“ се появи... Славик. Изглеждаше точно както в злополучната нощ.

— Славик?!

— Привет! — младежът пристъпи към него и протегна ръка, за да му помогне да се изправи на крака.

Алекс внимателно го докосна, опасявайки се, че ръката му ще премине през призрака, но нищо подобно не се случи.

Дръпване, и той вече стоеше на краката си.

— Ти... жив ли си? — съвсем се обърка Алекс.

— Не, разбира се — Славик кимна към „рептилоида“. — Той ме уби, забрави ли?

Едва сега Алекс забеляза, че противникът му е застинал като статуя.

— Какво изобщо става тук?!

Славик пристъпи плътно до Белега и се взря в лицето му.

— Ето този изрод ме уби, а сега, като гледам, ще убие и теб. Това става.

— Значи ти си халюцинация — досети се Алекс.

Младежът се обърна и намигна.

— Аха.

„Значи явно скоро ще умра — тъжно си помисли Алекс. Апатията го заля на вълни и всяка следваща беше по-силна от предишната. — Сигурно тялото ми вече лежи някъде там на покрива...“

— Ей, я веднага престани! — Славик се оказа до него и му удари звучна плесница. — Тръгнал да умира тука. А за мен кой ще отмъсти?

— Наистина, какво правя?! — Алекс се почувства значително пободър. — Дори и да умирам от отравяне, защо да не го взема със себе

си?

Изведнъж с околния свят започна да се случва нещо странно: Алекс го виждаше ту в червени, ту в сини краски. А после небето започна да прелива във всички цветове на дъгата. Славик и „рептилоида“ изчезнаха, а пред Алекс се появи червен дракон.

— Помниш ли ме? Аз съм Рон-Тиан.

— И още пак — удивено отвърна Алекс. — Но... какво правиш тук?

— Реших да се намеся, когато усетих как жизнената сила изтича от теб, и те изтеглих тук.

Алекс се огледа, но сега около тях имаше само пустота.

— Къде тук?

— Вече беше тук при предната ни среща. Вие го наричате астрал — поясни драконът. — Не се притеснявай, тук времето тече по-бавно. В реалния свят ще минат едва няколко секунди, преди да се върнеш.

„По-добре късно, отколкото никога“ — помисли Алекс, все още чувствайки се не съвсем спокоен.

— Значи Славик наистина е само халюцинация — констатира огорчено. — Но ти откъде знаеш за него?!

— Извлякох спомените от главата ти — спокойно отвърна драконът. — Аз съм Дух пазител, в края на краищата.

— Но защо?!

— Реших да ти напомня за какво се биеш тук. Смърт за смърт — това е правилото на драконите.

— Да — Алекс сви устни. — Но сега съм отровен и едва ли ще бъда в състояние да направя нещо...

— Това не е проблем. Ще ти дам малко от силата си, тя ще изгори отровата. Но не гарантирам какви ще са последствията. Нашата сила влияе много специфично върху хората.

— Чудесно!

— Имам нужда от твоего съгласие — повтори драконът. — Сигурен ли си, че си готов за това?

— Да! — бързо каза Алекс. — Съгласен съм!

— Отлично — удовлетворено каза Духът пазител. — Протегни ръка.

Алекс протегна ръка и драконът веднага се отпусна на нея, впил нокти в кожата. Болката прониза ръката му и постепенно се

разпространи по цялото тяло... Около него затанцува огън, но преди Алекс да бъде изцяло погълнат от него, някъде на границата на зрението му се появи черен тигър.

— Спри! — избоботи той. — Не го прави! Извършваш огромна грешка!

А в следващия миг Алекс беше погълнат от пламъците...

Той отвори очи и срещна погледа на „рептилоида“. Белега издишваше в лицето му кисела миризма на отрова и бавно прокарваше нокти по бузата му, оставяйки плитки драскотини.

— Нас-стана време да умреш-ш — изсъска „рептилоидът“.

Алекс не чувстваше болка от порязванията. Цялото му тяло гореше в агония, погълнато от огъня на драконовата сила. Беше нещо средно между чудовищна мъка и прогарящ екстаз. Загуби концентрация и излезе от сатори, но сега можеше да мине и без тази техника.

— Ей! — неочаквано се намръщи „рептилоидът“. — Защо очите ти станаха червени?

Алекс бавно прокара език по острия ръб на нокътя, оставяйки кървава следа по него, и злоецо се усмихна:

— Това е огън...

„Рептилоидът“ застина, вперил изумен поглед в очите му.

Алекс много добре знаеше какво вижда Белега в тях. Самият той усещаше обхващащото разума му...

Безумие?...

— Кръв! — Алекс сладко примлясна. — При вас също е червена, нали? Или е зелена? Да можеше да погледнем... Нали нямаш нищо против?

Ръката на „рептилоида“ рязко се дръпна, оставяйки дълбока драскотина по бузата, и по шията на Алекс плъзна кръв.

— Млъкни!

— Не мога — малко виновно измърка Алекс. — Толкова дълго мълчах. Но се събудих и сега започвам да изследвам света...

Той закачливо обхвана с устни люспестия пръст и рязко стисна челюсти.

— А-а-а!

Ревът на „рептилоида“ повече приличаше на писък.

— Не е вкусно — направи обидена муцуна „драконът“ и изплю отхапания пръст. — Уау, наистина е червена!

Белега ужасено го отблъсна от себе си, но Алекс дори не мръдна, оставайки на мястото си.

— Не се плаши — ухили се той. — Нашият урок по биология току-що започна. Предстои ми още много да науча за теб.

„Рептилоидът“ изрева и се хвърли към него, опитвайки се да го удари с нокти в лицето, но Алекс хвана ръката му и веднага нанесе удар в основата на лакътя, счупвайки я болезнено.

Белега се изплю в лицето му, но Алекс бързо се извърна и със силен ритник отхвърли „рептилоида“ от себе си.

— Извинявай, време е да приключваме — усмихна се Алекс, но успя да направи само една крачка. Усещането за сила изведнъж изчезна, оставяйки след себе си единствено слабост и празнота.

„Ох! — хвана се за главата «драконът». — Какво беше това? Сякаш съм препил. Макар че чак толкова никога не съм се напивал.“

Алекс погледна към застаналия пред него „рептилоид“. Двете ръце на Белега бяха сериозно пострадали и той почти не можеше да ги движи, но въпреки това „рептилоидът“ отново атакува, веднага усетил слабостта на противника си. Ударите бяха толкова бързи, че Алекс не успяваше да реагира и заотстъпва крачка по крачка. Пренебрегнал болката, Белега се биеше с пълна сила, използвайки като камшик безконтролно клатещата се ръка.

По дяволите, спешно трябва да възстановя сатори!

Алекс отскочи настрана и бързо сплете пръсти в нужната фигура.

„Няма болка, няма смърт. Има само този момент.“

Сега вече Алекс можеше да реагира на движенията на „рептилоида“. Докато с лекота избягваше ударите с крака и плюнките му, той избра подходящ момент и нанесе серия от болезнени удари по раните му. Веднага след това го събори с подсечка и мигновено скочи отгоре му, обхващайки главата с ръце.

Рязко завъртане... и „рептилоидът“ се отпусна на покрива със счупен врат.

— За Славик... — тихо каза Алекс и уморено се отпусна на колене.

Надяваше се счупеният врат да е достатъчно условие за победата.

— Победата се присъжда на клуб „Рижия дракон“! — чу той вика на съдиите, явно от някакви високоговорители на покрива.

„Трябва колкото се може по-бързо да разбере как е Костя — помисли си той, докато чакаше да отворят люка. — И добре да обмисля всичко, което се случи...“

---

[1] ками — „селските сърпове“ се считат за най-ефективните и сложни оръжия на нинджите. Класическата „кама“ представлява „Г“ образен сърп с дължина на острието около 30 см, а на дръжката — 45 см. Обикновено се използват в комплект по две. ↑

[2] Карлос Кастанеда — американски писател, антрополог и мистик, автор на бестселъри, посветени на шаманизма. Тайнствена и противоречива личност, все още разбунваща умовете на хората по целия свят. ↑

[3] препратка към филма „Шотландски боец“ (бел. на прев.) ↑

ЕПИЛОГ

Нощ. Няколко дни по-късно, някъде в центъра.

Алекс не вярваше на очите си. Хора се появяваха на най-неочаквани места: стояха на покривите, висяха по стълбовете, и дори по електропроводите! При това някои от присъстващите дори най-развоятното въображение не би оприличило на хора. Например, излязлото от канализационната шахта мръснокафяво създание определено не можеше да се нарече човек. И изобщо не ставаше дума за цвета на кожата, просто главата му напълно липсваше! Тялото на странното създание навеждаше на мисълта за тения, и, въпреки че съществото се извисяваше на почти три метра височина, долната му част все още беше скрита в канализацията.

Целият състав на клуб „Рижия дракон“, ако не броим лежащия в болницата Костя, стоеше на удивително пренаселената за толкова късен час улица. Както многократно се беше убеждавал Алекс по време на набелязването на нови интересни маршрути с групата за паркур, центърът на града криеше безброй тайни и невероятни кътчета.

Именно такова място беше и това дворче. Няколко изоставени сгради с частично разрушени стени образуваха причудливо подобие на древния Колизеум, изпълнено с невероятни зрители. И всички се бяха събрали, за да станат свидетели на битката между двама представители на клубове от първата стотица на Рейтинга. Сенсеич им беше обещал наистина завладяващо зрелище, да не говорим за факта, че дори самото попадане на подобно мероприятие беше истинска чест за ученици от толкова нископоставен в Рейтинга клуб.

Алекс внимателно разглеждаше двамата мъже, застанали в центъра на двора. С нищо незабележителни фигури, най-обикновени дрехи и отпуснати пози. Единият на около четиридесет години, другият — максимум на двадесет и пет.

— Виж! — шокирано прошепна Машка и посочи нагоре.

Алекс вдигна глава и се смая: точно над тях във въздуха се носеше влюбена двойка. Момче и момиче се държаха за ръце и нещо тихо обсъждаха, понякога се смееха и гледаха надолу. А на гърбовете им бързо, но абсолютно безшумно пърхаха прозрачни крила.

— Надявам се, че не са от клуб „Гълъби“ — притеснено прошепна Данил. — Че после не можем се изми...

— Какви ги говориш — нервно се обади Алекс, — та това са водни кончета. Не виждаш ли?

— Аз на ваше място не бих се шегувал така — тихо ги посъветва Сенсеич. — Тук дори и последния слабак ще ви размаже по асфалта.

Алекс въздъхна и погледна завистливо здравеняка, застанал до тях. Изглеждаше като излязъл от корицата на списание за бодибилдинг, истинско олицетворение на най-новите достижения на съвременната медицина.

И как иначе! Все пак това са висшите нива на Рейтинга.

Сенсеич пренебрежително се намръщи.

— Не, те не са дори в топ двадесет. Средняци. Истинските майстори са в състояние да контролират външния си вид и никога няма да се появят в обществото... така — той кимна към застаналата недалеч от тях бронирана гъсеница.

Машка се престори, че ще повръща.

— Ама че мутанти!

— Просто са отдали част от своята човешка същност в замяна на сила — Сенсеич изразително погледна Алекс. — Глупаво, но ефективно.

За съжаление, Алекс се досещаше за какво именно намеква учителят. За кой ли път вече през последните дни той прехвърляше в главата си битката с „рептилоида“ и стигаше до разочарованния извод, че Духът пазител беше спасил живота му. С други думи, Алекс се беше оказал прекалено слаб, за да победи Белега сам! Горедолу същото почувства и когато разбра, че е победил Ворон на „зомбиран“ само благодарение на помощта на Димон. Не е лесно да признаваш собствените си слабости...

Алекс си пое дълбоко дъх. Трябваше да положи значителни усилия, за да прогони тъжните мисли и да се справи с отвращението към самия себе си. В това време боят започна. Осъзна го с леко закъснение, тъй като и двамата бойци продължаваха да стоят на

местата си и дори не мърдаха. Шестото чувство му подсказа, че двубоят вече е започнал, но на някакви други нива, недостъпни за неговите възприятия. Единственото нещо, което можеше да види, беше едва различимото сияние на техните аури: червена около младия и виолетова около по-възрастния.

— Виж как святкат! — сръга го с лакът Машка.

Алекс отлично виждаше как аурите на съперниците нарастваха все повече и повече, докато накрая не влязоха в контакт. След това започнаха да се притискат една друга, като искряха и преливаха в невероятни цветове.

— Сега ще става нещо — логично предположи Тьома.

Сякаш беше пророк: аурите се разгаряха все по-ярки и по-ярки, докато не се превърнаха в блестящи сфери. И тогава се случи нещо абсолютно невероятно — сферите започнаха да преливат в нещо...

— Леле-е-е! — хлъцна Данил.

— Фантастика! — включи се и Машка.

Аурите се трансформираха. В ярките преливания започнаха да се мяркат някакви странни образи, които с течение на времето ставаха все по-отчетливи и накрая оформиха две озъбени муцуни. Виолетовата напомняше на огромна мечка, а червената — на нещо съвсем демонично.

Чак тогава двамата противници пристъпиха един към друг и започнаха боя.

— Обърнете внимание — с нравоучителен тон се обади Сенсеич. — В момента битката се води както на физическо, така и на енергийно ниво.

— А що за муцуни са това? — нервно попита Данил.

— Аурата на всеки човек е отпечатък на психиката му. Така че принципно в различни моменти тя приема най-невероятни форми.

Противниците продължаваха да си разменят удари и според Алекс никой нямаше ясно изразено предимство. Аурите също се биеха помежду си и от тях хвърчаха малки парченца, които вятърът отнасяше. Но тук червеният демон определено надделяваше над мечката.

— Залагам на червения — потвърди наблюденията му Тьома. — Видимо превъзхожда противника си по сила.

— Абсолютно — съгласи се Алекс.

— Хм, не знам — не се съгласи Машка. — Според мен техниката на близък бой на онзи с меченцето е по-добра.

Само Машка можеше да нарече огромната глава с озъбена паст „меченце“. Но в едно нещо беше права — в ръкопашния бой притежателят на виолетовата мечка наистина вземаше превес. Затова пък в астрален план, или както там се наричаше това, което ставаше с техните аури, демонът видимо побеждаваше.

В един момент демонът успя да нанесе особено силен удар на мечката и да сграбчи челюстите ѝ. Мъжът веднага пламна като факел и се затъркала по земята.

— Тъ... — ококори се Алекс.

— И техниката на близък бой не го спаси — изкоментира Тъома.

— Гадост — съгласи се Машка. — Ще оживее ли?

Сенсеич сви рамене.

— Откъде да знам? В Рейтинга работят отлични специалисти, казвал съм ви го стотици пъти.

Приятелите толкова често питаха за здравето на Костя, че направо побъркаха учителя си. Той се умори да повтаря, че нищо не заплашва здравето на приятеля им и че ще бъде изписан от болницата в рамките на няколко дни. Но те трудно можеха да го повярват, защото още помнеха как изглеждаше Костя след боя.

— Е, как ви се струва този огнен младеж? — сякаш нищо не е станало, попита Сенсеич.

— Готин! — веднага отвърна Машка. — Направо прилича на магьосник, като Гандалф, само че доста по-мускулест.

— Това вече не е бойно изкуство, а дявол знае какво — мрачно се обади Тъома. — С какво изобщо може да му се противопостави човек? С ракетна система „земя-земя“ ли?

Алекс наблюдаваше как изнасят на носилка загубилия.

— Струва ми се, че и тя няма да помогне. Честно казано, това не бяха бойни изкуства, а по-скоро дуел на двама магове!

Машка стисна юмручета.

— Значи какво се получава — всичко, което сме учили, сега вече не ни е нужно? Досегашните ни обикновени двубои — тя замълча за миг, — работата с хладни оръжия... всичко е било напразно?

— Нищо подобно — поклати глава Сенсеич.

— Но тези хора правят невероятни неща! — Данил буквално подскачаше от обзелите го чувства. — Мятат енергии, действат с такава скорост, че едва успяваме да различим движенията им... Какъв е смисълът от нашите знания?

Сенсеич тъжно погледна към баскетболиста.

— И защо тогава ви учих, пита се?

— Пътят е по-важен от целта? — колебливо предположи Алекс.
— По време на обучението ние не просто работим над техниката и мускулите, но и закаляваме духа си?

— Точно така! — искрено се зарадва учителят. — Все още не си напълно загубен за света на висшите бойни изкуства. Но не трябва да се забравя и това, че вие видяхте двубой от много високо ниво. За да постигнете такова владение на тялото и енергията ви трябва дълги години упорити тренировки, а дори и тогава... Не забравяйте, че дори и при свръхскорост се използват пак същите техники.

— Точно така, а и да не забравяме, че ние спечелихме два двубоя от три! — отбеляза Алекс.

— И все още сме на последно място в Рейтинга — мрачно напомни Данил.

— Не за дълго — оптимистично заяви Машка.

— Наистина ли го вярваш?

„Изглежда Данил пак го удари песимизма — отбеляза Алекс. — Напоследък все по-често започна да му се случва.“

Сенсеич насмешливо погледна учениците.

— Спокойно, бъдещето е пред вас. Между другото, след месец ще се бия с този Гандалф.

Учениците се опулиха.

— Ще се биете с това чудовище?!

— Аха. Днес пристигна предизвикателство от клуб „Огнената маймуна“, и аз силно се съмнявам, че някой от вас ще може да я приеме.

Алекс опита да си представи как се оказва един на един с това чудовище и веднага го побиха тръпки.

— Ужас!

Сенсеич погледна часовника си.

— Добре, да се прибираме по домовете, за днес шоуто свърши.

Тьома, Данил и Сенсеич тръгнаха към колите, а Машка и Алекс решиха да поостанат.

— Нещо много бързо си тръгваме — разочаровано каза момичето. — Бих искала да погледам още малко... — тя продължаваше да гледа с огромен интерес заобикалящите ги хора. — Тук всичко е толкова странно...

Алекс също се оглеждаше, но не го правеше чак толкова открито като приятелката си. Въпреки това беше достатъчно внимателен, за да забележи на един от зрителите позната тениска с образа на озъбена тигрова муцуна. Той се загледа и... не повярва на очите си — срещу него крачеше самия Ворон.

— Какво правиш тук? — искрено се изненада Алекс.

— Мисля, че същото, което и ти с твоите приятели — доволно се ухили Ворон. — Едва ли знаеш, но моят брат е най-добрият боец на клуб „Стоманените тигри“ — тридесети в Рейтинга.

— Радвам се за него — подсмихна се Алекс. — Но ти защо си тук?

Ворон изкриви устни в принудена усмивка.

— Ако вашият клуб някога се измъкне от дълбокото дъно, тогава ще ти покажа защо съм тук. А сега... за съжаление, никой няма да ми позволи да сляза до твоето ниво.

Без да дочака отговор, Ворон се обърна и отиде при приятелите си. Но Алекс нямаше и намерение да му отговаря — беше въпрос на чест.

— Ти вече ни показва нивото си, идиот такъв! — извика след него Машка. — Нос тръгнал да вири тука. Трийсето място, голяма работа! Ние ще те...

— Успокой се — намръщи се Алекс.

Той току-що си спомни, че се канеше да се извини на Ворон при следващата им среща, но прекалено неочаквана се оказа появата му, а и физиономията му беше твърде самодоволна.

* * *

Някъде наблизо...

Евгений Воронов стоеше до колата в очакване на по-малкия си брат. Той видя как Костя се приближи до група младежи и проведе с тях не особено дружелюбен разговор. За щастие, до бой не се стигна. Изглежда, превантивната беседа за достойнството и самоуважението все пак имаше нужния ефект.

— Кой беше този? — попита брат си, когато той се приближи.

Костя се качи в колата и гневно тръшна вратата.

— О, един изрод. Нищо особено, техният клуб е на последното място в Рейтинга.

— „Рижия дракон“? — заинтересува се Евгений.

— Аха. А ти откъде знаеш?

— Следя за новините — уклончиво отвърна по-големият брат. — Ако бях на твое място, не бих се приближавал до тези момчета.

— Това пък защо?!

— Татко има определени планове за този клуб. Там има едно момче с татуировки на тигър и дракон...

— Алекс?!

— Възможно е — сви рамене Евгений. — Това е работа на татко, по-добре него питай. Като цяло, ние изобщо нямаме нужда от конфликти с този клуб.

— Какво?! — избухна Костя. — Може би ще трябва и приятелчета да станем с тях?!

— Успокой се — намръщи се Евгений.

— Защо?! — продължаваше да се ядосва Костя. — Ще го държа под око този изрод, като съм плътно до него.

„Тигърът“ завъртя очи към небето.

— Баща ни вече има хора в обкръжението му. А ти тренирай по-усърдно, първият ти бой е след месец.

— Да, помня, помня — въздъхна Костя.

— Добре — съжали го по-големият брат. — Веднага след като изпълни своята функция, ще помоля татко да ви организира бой. Така става ли?

— Ще видим — ядосано измърмори Костя и се обърна към прозореца. — Да тръгваме...

* * *

Машка и Алекс вървяха бавно по улицата, гледайки възхитено към две слабички момичета, носещи се по електропровода. Съдейки по доволните изражения на лицата им, за тях това беше нещо подобно на каране на ролкови кънки. Никакво напрежение, просто забавно развлечение.

— Пфу, каква пошлост! — изсумтя Машка. — Сигурно нарочно са си сложили полички.

— Според мен е страхотно — не се съгласи Алекс и продължи да гледа към момичетата, докато накрая не го заболя вратът.

Раздаде се мелодия на мобилен телефон и Машка извади от чантичката си кокетно телефонче „мида“.

— Да. Здравей! Аха, аз вече приключих. Разбира се, че нямам нищо против много-много късна вечеря. Добре, до скоро. Целувам те!

— Нов ухажор? — попита Алекс.

— Аха — кимна Машка. — Твоят приятел се оказа толкова упорит.

Алекс се спря.

— Вася?!

— Самият той.

— Ама ти какво?! — ококори се Алекс. — Не можа да намериш някой по-добър ли?!

— Е, защо пък не? — безгрижно попита Машка. — Той е забавен.

Алекс и сам не знаеше защо, но мисълта, че тя ще отиде на среща с Вася изключително много го вбеси.

— Вася сменя момичетата всяка седмица — каза раздражено.

Машка се изкиска.

— Мислиш, че аз сменям момчетата по-рядко ли?

— Ами...

Всъщност той си нямаше представа какво се случва в личния ѝ живот. За неговите похождения Машка винаги слушаше с удоволствие, но виж за своите любовни дела предпочиташе да си мълчи.

— Успокой се, Лъшката — ослепително се усмихна тя. — Или ще си помисля, че ревнуваш.

Алекс се задави.

— Да ревнувам? От какво?!

Машка насмешливо и в същото време много внимателно го погледна в очите.

— Е, знае ли човек.

— Ние сме просто приятели! — внезапно озлобен, изстреля Алекс.

— Разбира се, приятели — кимна Машка, целуна го по бузата и изведнъж скочи. — Ще тръгна със Сенсеич, до утре!

Той така и остана да стои по средата на улицата, чувствайки непонятна безпомощност и странна празнота в себе си. Стараейки се да не гледа след бягащото момиче, Алекс пристъпи към колата на Данил и изведнъж замръзна.

Не може да бъде!

Бавно обърна глава, за да разгледа по-внимателно отражението си. Преди малко му се стори сякаш по стъклото пробяга силует със светещи в червено очи.

„Сторило ми се е — облекчено си помисли Алекс, като не видя нищо друго освен уморената си физиономия. — Най-обикновена игра на светлината.“

Данил излезе от колата и притъпи към него.

— Идваш ли?

Възползвайки се от отсъствието на баскетболиста, Тьома веднага усили музиката максимално:

*„Настъпни нощ — време за битки,
Ако не спиш, то дай ми знак,
Ако безличен е бил сивият ден,
Ти си един от нас!“*

— Да се махаме оттук — кимна Алекс, все още мислейки за странните фокуси на отражението. — Трябва добре да се наспим, Сенсеич каза, че утре започват истинските тренировки.

— Какво, пак ли?! — едновременно изреваха Данил и Тьома.

Автомобилът потегли със свистене на гуми и бързо набра скорост. От свалените стъкла на лъскавата „Хонда“ се разнесоха думите на песента:

*„Братко мой,
Кръвта ни свърза
В древен ритуал.
Братко мой,
Разчитай на мен,
Винаги ще съм до теб!“*

Издание:

Автор: Алекс Кош

Заглавие: Игра на маски

Преводач: Пламен Панайотов

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: Руски

Издание: Първо

Издател: Читанка

Година на издаване: 2018

Тип: роман

Националност: Руска

Художник: Олег Бабкин

Коректор: Пламен Панайотов; NomaD

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6055>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.